

Sidney Sheldon

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 1

Bản tiếng Anh “The stars shine down” Fontana book, London, 1993

Thứ năm, 10 tháng Chín năm 1992

20 giờ

Chiếc phản lực 727 lọt vào giữa những đám mây đang cuộn cuộn hung dữ lao tới. Tiếng người phi công lo lắng vang lên trong loa:

- Bà thất dây cẩn thận rồi chứ, thưa bà Cameron?

Không có tiếng trả lời.

- Bà Cameron... Bà Cameron...

Nàng choàng thức giấc sau cơn mơ màng.

- Vâng.

Trí óc nàng đang hồi tưởng lại những ngày tháng hạnh phúc, những nơi chốn

hạnh phúc đã qua.

- Bà vẫn yên ổn chứ? Chỉ lát nữa, chúng ta sẽ ra khỏi trận bão này.

- Tôi vẫn bình thường, anh Roger.

Rất có thể mình gặp may nếu chiếc máy bay này rơi xuống và mình sẽ chết, Lara Cameron thầm nghĩ.

Đó là một cái chết đúng lúc. Mọi thứ đều sụp đổ cả rồi. Đây là số mệnh.

Nàng thầm nghĩ. Mi không thể cưỡng lại được số mệnh. Trong một năm qua cuộc đời nàng đã bị cuốn vào một cơn lốc, dữ dội đến mức nàng không sao điều khiển được nữa. Nàng đã rơi vào tình trạng có nguy cơ mất hết. Ít nhất thì mình cũng chẳng còn gì nữa để mà lo gìn giữ, nàng chua chát thầm nghĩ. Chẳng còn gì nữa.

Mình sẽ không kịp về dự bữa tiệc sinh nhật của mình mất, Lara thầm nghĩ.

Mọi khách khứa lúc này đang chuẩn bị để đến dự tiệc. Hai trăm khách, trong đó có cả Phó Tổng thống Hoa Kỳ, Thống đốc bang New York, Thị trưởng, các nghệ sĩ lừng danh của Hollywood, các vận động viên thể thao, các nhà tài phiệt nổi tiếng của mười hai quốc gia. Đích thân nàng đã duyệt lại bản danh sách khách mời.

Bữa tiệc sẽ hết sức linh đình và náo nhiệt. Nàng sẽ ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào tất cả khách khứa, như thể không có chuyện gì xảy ra hết. Nàng là Lara Cameron kia mà!

Khi chiếc máy bay riêng của Lara Cameron, cuối cùng hạ cánh an toàn xuống phi trường La Guardia nhưng chậm nhất một tiếng rưỡi.

Nàng quay sang nói với viên phi công:

- Ta sẽ quay lại Reno ngay đêm nay, Roger.

- Tôi xin sẵn sàng, thưa bà chủ.

Xe hơi Limousine cùng tài xế đã chờ nàng ngoài cửa nhà ga sân bay. Tài xế

nói:

- Tôi đang rất lo cho bà, thưa bà Cameron.

- Máy bay bị lọt vào giữa một đám mây bão. Hãy chạy sao cho chúng ta về kịp buổi tiệc.

- Vâng, thưa bà chủ.

Lara vội tay nhắc máy điện thoại trong xe, quay số điện của Jerry Townsend.

Vậy là anh ta đã chuẩn bị xong mọi thứ cho bữa tiệc. Lara hỏi thêm xem khách đã đến đông đủ chưa? Không thấy câu trả lời.

Chắc anh ta chạy sang phòng vũ hội rồi, Lara thầm nghĩ.

- Nhanh nữa lên, Max. - Nàng bảo tài xế.

- Vâng, thưa bà Cameron.

Hình dáng toà nhà Cameron Plaza không bao giờ làm Lara Cameron nhìn thấy mà trong lòng không trào lên một cảm giác hài lòng vì đó là tác phẩm của nàng, là sáng tạo của nàng. Nhưng tối nay, nàng sốt ruột đến mức không cảm thấy gì hết.

Bao nhiêu người đang nóng lòng chờ nàng tại đó.

Lara đẩy cánh cửa quay tròn, đi nhanh qua gian tiền sảnh rộng lớn và sang trọng. Carlos, giám đốc điều hành toà nhà nhìn thấy nàng vội chạy ra đón.

- Chào bà Cameron. Thưa bà...

- Khoan mọi chuyện đã, - Lara đáp, chân nàng vẫn bước thoăn thoắt. Nàng đã đến bên cánh cửa khép lại của phòng vũ hội lớn và đứng lại hít một hơi rất sâu. Mình sẵn sàng đón nhận mọi thứ tồi tệ nhất, nàng thầm nghĩ. Nàng đẩy mạnh cánh cửa, tươi cười bước vào đột nhiên đứng sững lại, choáng váng.

Phòng vũ hội rộng lớn vẫn tối tăm. Chỉ có những ngọn đèn thường trực bố trí dưới chân tường hắt lên làn ánh sáng yếu ớt. Không có một ai. Không một người nào ở trong đó. Lara đứng lặng đi, kinh hoàng.

Vậy hai trăm khách quý đâu? Họ làm sao? Trong thiệp mời của nàng ghi là tám giờ, vậy mà bây giờ đã mười giờ. Tất cả ngần ấy con người biến đâu mất sạch? Không khác gì trong giấc mơ. Nàng đứng nhìn gian phòng thênh thang trống rỗng và tấm tối mà toàn thân run lên. Bữa tiệc kỷ niệm sinh nhật nàng năm ngoái, cũng ở gian phòng rộng lớn này chật ních bè bạn của nàng, vang động tiếng nhạc và tiếng cười vui vẻ.

Nàng còn nhớ rất rõ buổi tối hôm đó...

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 2

Một năm trước đó, Lara Cameron đã ghi chương trình làm việc trong ngày theo đúng như lệ thường:

10, tháng Chín, 1991

5.00 Tập thể dục với huấn luyện viên.

7.00 Xuất hiện trong chương trình Tivi "Chào buổi sáng nước Mỹ".

7.45 Gặp các chủ ngân hàng Nhật Bản.

9.30 Jerry Townsend.

10 30 Họp Ủy ban kế hoạch.

11.00 Đánh fax, gọi điện ra nước ngoài. Thư tín.

11 30 Họp Ủy ban xây dựng.

12.30 Gặp S-L

13.00 Ăn trưa. Tạp chí Fortune phỏng vấn - Hugh Thompson.

14.00 Gặp các chủ nhà băng của Metropolitan Union.

16.00 Ủy ban quận.

17.00 Gặp Thị trưởng - Nhà từ thiện.

18.15 Gặp các kiến trúc sư

18.30 Ủy ban quản lý nhà đất

19.30 Tiệc nhẹ với Tập đoàn Đầu tư Dallas

20.00 Tiệc kỷ niệm sinh nhật ở phòng vũ hội lớn, Toà nhà Cameron.

Lara đã mặc xong quần áo tập, đang sốt ruột chờ đợi thì Ken, huấn luyện viên thể dục của nàng đến.

- Anh đến trễ, Ken.

- Bà tha lỗi, thưa bà Cameron. Đồng hồ báo thức của tôi hỏng và...

- Tôi rất bận. Ta bắt đầu!

- Đúng thế, thưa bà.

Cùng huấn luyện viên, nàng tập thể dục nửa giờ rồi mở băng hình thể dục thẩm mỹ, băng có hình mẫu những động tác mạnh mẽ.

Bà ta giữ được thân hình như cô gái tuổi hai mốt, Ken thầm nghĩ. Mình rất thêm được làm tình với người có tấm thân như thế này. Anh rất thích thú mỗi sáng lại được nhìn thấy Lara Cameron, được bên cạnh nàng. Người ta thường hỏi anh, bà Lara Cameron thân hình ra sao và anh luôn trả lời họ rằng, trông như cô gái mười tám.

Hôm nay Lara tập như cái máy, đầu óc nàng đang ở tận đâu đâu.

Buổi tập kết thúc, Ken nói:

- Tôi sẽ mở ti vi xem bà trong chương trình "Chào buổi sáng nước Mỹ".

- Anh nói gì? - Đầu óc Lara đột nhiên quên băng việc ấy. Nàng đang nghĩ đến cuộc gặp sắp tới với các chủ nhà băng Nhật Bản.

- Hẹn gặp bà ngày mai, thưa bà Cameron.

- Và anh đừng đến trễ như hôm nay đây, Ken.

Lara vào tắm vòi hoa sen rồi thay y phục, ngồi ăn điểm tâm một mình trên sân trời, bữa ăn chỉ có nho tươi, ngũ cốc và trà xanh. Xong bữa, nàng vào phòng giấy.

Nàng nói với cô thư ký:

- Tôi cần nói chuyện điện thoại với nước ngoài tại phòng giấy. Bây giờ tôi phải có mặt ở Đài truyền hình ABC. Cô bảo Max đem xe đón tôi ngoài cổng. Buổi phát hình "Chào buổi sáng nước Mỹ" tiến hành tốt đẹp. Joan Lunden tiến hành cuộc phỏng vấn và cô vẫn duyên dáng giống như mọi khi.

- Lần trước, cũng trong chương trình phát hình này, - Joan Lunden nói, - bà mới khởi công xây toà nhà chọc trời cao nhất thế giới. Đó là cách đây bốn năm.

Lara gật đầu:

- Đúng thế. Toà tháp Cameron sẽ được khánh thành vào năm tới.

- Ở địa vị hiện nay bà cảm thấy thế nào, thưa bà Cameron? Bà đã hoàn thành được những công trình kiến trúc vĩ đại đến mức khó có thể tin nổi, trong khi bà vẫn trẻ và đẹp như thế này? Bà đang được rất nhiều phụ nữ coi là tấm gương để họ noi theo.

- Cô quá khen đấy thôi, - Lara cười vang. - Tôi không có thời giờ để nghĩ đến chuyện lại có những ai muốn noi theo tôi. Tôi quá bận rộn.

- Bà là một trong những nhà tư bản xây dựng thành đạt nhất trong một lĩnh vực kinh doanh mà xưa nay thường được quan niệm là lĩnh vực của nam giới. Bà đã làm cách nào vậy? Chẳng hạn, thoát đầu bà đã suy nghĩ thế nào mà lại quyết định chọn lĩnh vực xây dựng. Rồi cách bà chọn địa điểm nữa?

- Tôi không chọn, - Lara nói, - mà địa điểm chọn tôi. Tôi cứ ngồi trong xe, lái đi khắp mọi chỗ, và thế rồi tôi đi ngang qua một khoảng đất. Đột nhiên

tôi không nhìn thấy đó là đất trống mà lại hình dung thấy ở đó một toà nhà lớn lộng lẫy hoặc dùng làm văn phòng cho những tổ chức kinh doanh hoặc làm cư xá đầy ắp những gia đình đáng được sống trong điều kiện tiện nghi và khung cảnh dễ chịu. Tôi mơ màng ra như thế.

- Và thế là bà biến những hình ảnh trong mơ thành hiện thực. Xin cảm ơn bà.

Tốp chủ ngân hàng Nhật Bản phải đến đây lúc 7 giờ 45. Họ vừa mới bay từ Tokyo tới vào tối hôm qua, vậy mà Lara đã bố trí cuộc gặp vào thời gian sớm sủa này khiến họ chưa kịp nghỉ ngơi cho lại sức sau chuyến bay vất vả, kéo dài mười hai tiếng mười phút. Khi thấy họ phản đối, Lara nói:

- Tôi rất tiếc, thưa các ngài. Nhưng tôi chỉ có thể bố trí được thời gian đó. Sau khi gặp các ngài tôi còn phải đi ngay Nam Mỹ.

Mấy chủ ngân hàng Nhật đành phải chịu. Họ có bốn người, đều nhỏ thó, lịch sự và đầu óc sắc như lưỡi kiếm Võ Sĩ Đạo. Vào thập kỷ trước, giới tài chính thế giới chưa đánh giá đúng khả năng của các nhà tài chính Nhật Bản. Bây giờ thì sai lầm đó đã được chỉnh đốn.

Cuộc gặp gỡ diễn ra tại Trung tâm Cameron trên Đại lộ số Sáu.

Các vị khách Nhật Bản định đầu tư một trăm triệu đô la vào một khách sạn lớn do Lara sắp khởi công xây cất. Họ được dẫn vào phòng họp. Mỗi người đem đến một món quà tặng. Lara cảm ơn họ và để đáp lại cũng tặng họ mỗi người một món quà.

Nàng đã dặn cô thư ký bọc các món quà vào giấy bao bì màu nâu hoặc màu ghi. Người Nhật coi màu trắng là màu tang và quà bọc trong giấy trắng là điều họ không thể chấp nhận.

Trợ lý của Lara tên gọi Tricia, bung vào khay trà pha theo kiểu Nhật Bản và cà phê cho bà chủ. Thật ra mấy vị khách Nhật cũng muốn uống cà phê nhưng vì lịch sự, họ không nói ra. Họ uống cạn tách trà, Lara bảo trợ lý rót thêm vào.

Howard Keller, người hùn vốn với Lara, bước vào phòng họp. Ông đã ở tuổi ngoài năm mươi, gầy và xanh xao, tóc hoa râm, mặc bộ âu phục nhàu nát, trông như mới vừa ngủ dậy, Lara giới thiệu. Howard Keller đưa mỗi người một bản in tờ thiếp mời đầu tư.

- Như các vị thấy đây, - Lara nói, - chúng tôi đã có sẵn một khoản thế chấp ban đầu. Toà nhà khách sạn liên hoàn này bao gồm bảy trăm hai mươi đơn vị diện tích khép kín dành cho khách thuê, khoảng ba mươi ngàn bộ (1 bộ = 0,3 mét) vuông dùng cho các phòng sử dụng chung và một nhà để xe chứa được một ngàn chiếc...

Giọng nàng đầy sôi nổi và dứt khoát. Các chủ ngân hàng Nhật cố giữ tinh tảo để nghiên cứu bản mời đầu tư, bởi họ vẫn chưa hết buồn ngủ sau chuyến bay quá tốn sức tối qua.

Cuộc gặp gỡ diễn ra chưa đầy hai tiếng đồng hồ nhưng kết thúc với thành công mỹ mãn. Lara đã hiểu được rằng huy động một trăm triệu đô la bằng cách mời đầu tư dễ dàng hơn nhiều so với vay năm chục ngàn đô la.

Đám khách Nhật Bản vừa ra khỏi, Lara họp ngay với Jerry Townsend. Ông này đã từng là chuyên gia quảng cáo của Hollywood, vóc người cao lớn, hiện phụ trách về quan hệ đối ngoại của Hãng xây dựng Cameron.

Ông nói:

Cuộc phỏng vấn bà sáng nay trong chương trình "Chào buổi sáng nước Mỹ" trên tivi quả là một sự kiện lớn. Cho đến giờ này tôi đã nhận được khá nhiều cú điện thoại khen ngợi cuộc phỏng vấn đó.

- Tờ Forbes sao rồi?

- Đã lên khuôn. Tuần báo People sẽ đưa ảnh bà lên bìa số tới. Bà đã đọc bài báo nói về bà trên tờ New Yorker chưa? Bà thấy bài báo vĩ đại đấy chứ?

Lara bước đến sau bàn giấy:

- Cũng tạm được.

Cuộc phỏng vấn của tờ Fortune ấn định vào chiều nay.

- Tôi đã báo thay đổi rồi.

Townsend sững sốt:

- Tại sao vậy?

- Tôi sẽ tiếp phỏng viên của họ vào bữa ăn trưa nay.

- Bà định tạo không khí thoải mái chăng?

Lara ấn nút máy truyền âm.

- Kathy, cô sang đây gặp tôi.

Một giọng nhẹ nhõm vang lên:

- Vâng, thưa bà Cameron.

Lara Cameron ngẩng đầu lên.

Việc của ông thế là xong, ông Townsend. Tôi yêu cầu ông và người của ông tập trung vào Toà tháp Cameron.

Chúng tôi đã đang tiến hành...

- Phải làm nhiều hơn nữa. Tôi muốn thấy các báo và tạp chí đều có bài về toà cao ốc này. Dù sao nó cũng là toà nhà cao nhất thế giới. Nhất thế giới ông nghe rõ rồi chứ. Trong tuần lễ khai trương, tôi muốn mời tất cả mọi người vào thăm quan các phòng và các cửa hiệu trong đó.

Jerry Townsend đứng lên:

- Đúng vậy.

Kathy, trợ lý điều hành của Lara bước vào. Trông cô duyên dáng trong bộ đồ đen lịch sự, tuổi trên ba mươi.

- Cô đã điều tra xem ông nhà báo khẩu vị ra sao chưa?

- Ông ta là loại sành ăn. Thích thức ăn nấu theo kiểu Pháp. Tôi đã gọi điện cho nhà hàng Le Cirque và yêu cầu ông Sirio mang thức ăn đủ cho hai người

ăn trưa đến đây.

- Tốt. Chúng tôi sẽ ngồi ăn trong phòng ăn riêng của tôi.
- Cuộc phỏng vấn sẽ kéo dài bao lâu, thưa bà? Bởi bà còn phải vào khu Trung tâm gặp các chủ ngân hàng của Thủ đô.
- Cô báo họ là tôi sẽ tiếp họ lúc ba giờ và tại đây.

Kathy ghi vào sổ:

- Bà có muốn biết thư từ gửi cho bà ngay bây giờ không?
- Cô đọc đi - Quý Thiếu nhi hân hạnh mời bà ngày hai mươi tám...
- Không được rồi. Cô gửi lời tôi cảm ơn họ và tặng họ một ngân phiếu.
- Cuộc gặp của bà đã ấn định tại Tulsa, ngày thứ ba vào...
- Hủy cuộc gặp ấy đi.
- Bà được mời đến dự bữa tiệc ban ngày vào thứ sáu tới của Hội phụ nữ Manhattan.
- Tôi không đi được. Nếu họ cần tiền, biếu họ một tấm ngân phiếu.
- Liên hiệp Văn học mời bà đến nói chuyện trong một bữa tiệc nhẹ chiều ngày bốn...
- Hiện chưa biết có nhận lời họ được hay không.
- Có cả giấy mời của Quý từ thiện những người tàn tật, nhưng thời gian lại không thích hợp. Thời gian đó bà đang còn ở San Francisco.
- Gửi biếu họ một tấm ngân phiếu.

Hai ông bà Deborah Srb mời bà đến dự tiệc vào tối thứ bảy này.

- Tôi sẽ cố đến dự, - Lara nói. Hai vợ chồng Kristian và Deborah rất đáng mến, nếu đến đó nàng sẽ gặp nhiều bè bạn và được hưởng một tối nghỉ ngơi thoải mái, vui vẻ. - Kathy, có bao nhiêu cái tôi?
- Bà nói gì, tôi chưa hiểu?
- Tôi có bao nhiêu thân xác.

Kathy nhìn nàng.

- Bà chỉ có một, thưa bà Cameron.
- Đúng thế. Tôi chỉ có một thân xác. Cô làm cách nào để tôi tiếp các chủ ngân hàng Thủ đô vào hai giờ rưỡi hôm nay, rồi tiếp Ủy ban quận vào bốn giờ, gặp Thị trưởng vào năm giờ, tiếp các kiến trúc sư lúc sáu giờ rưỡi, dự tiệc nhẹ bảy giờ rưỡi và kỷ niệm sinh nhật tôi vào tám giờ? Lần sau bố trí lịch cho tôi, cô phải tính toán cho khéo.
- Tôi rất tiếc. Bà yêu cầu tôi...
- Tôi yêu cầu cô động não. Tôi không cần đến những người lười suy nghĩ. Cô sắp xếp lại lịch đi, nhất là bố trí lại cuộc gặp với các kiến trúc sư và với Ủy ban Quận.
- Đúng thế, - Kathy lạnh nhạt nói.
- Cháu bé thế nào rồi?

Câu hỏi làm cô thư ký ngơ ngác.

- Cháu David ấy ă? Cháu... yên ổn.
- Bây giờ chắc thằng bé lớn lắm rồi nhỉ?
- Cháu đã tròn hai tuổi.
- Cô đã nghĩ cho cháu học trường nào chưa?
- Thừa bà, chưa. Cháu còn nhỏ quá...
- Cô làm rồi, Kathy. Nếu cô định cho con cô một trường loại tốt ở New York này thì cô phải lo chạy ngay từ khi nó chưa ra đời kia.

Lara ghi gì đó vào cuốn sổ trên bàn giấy.

- Tôi quen hiệu trưởng trường Dalton. Tôi sẽ liên lạc để cháu nhà cô được vào học ở đây.
- Xin cảm ơn bà...

Lara không buồn ngẩng đầu lên.

- Thế là xong.
- Vâng, thưa bà, - Kathy bước ra khỏi phòng giấy trong lòng bồn khoăn, không biết bà chủ là người đáng yêu hay đáng ghét.

Hồi cô mới vào làm ở Hãng Cameron, cô đã được người ta dọa về tính tình của bà chủ "Bà ta là thứ người đúc bằng sắt, chạy bằng dây cót, giống như chiếc đồng hồ bấm giây. Cô không sống nổi với bà ta đâu!". Kathy nhớ lại lần đầu tiên gặp bà chủ, trong cuộc tuyển chọn. Cô đã thấy ảnh Lara Cameron in trên hàng chục tờ báo và tạp chí nhưng không tấm ảnh nào phản ánh đúng con người bà. Lúc gặp, cô mới thấy Lara Cameron đẹp khủng khiếp.

Câu đầu tiên bà nói là "Cô ngồi xuống, Kathy!"

Bà đã đọc bản khai lý lịch, trình độ của Kathy và bây giờ giọng bà sao lạnh lùng và quan cách đến thế.

Kathy thấy rõ ngay đây là một phụ nữ đầy nghị lực và có ý chí phi thường.

- Đây là bản khai đầy đủ?
- Cảm ơn bà.
- Trong này bao nhiêu phần trăm là sự thật?
- Xin lỗi, tôi chưa hiểu.
- Hầu hết trong giấy tờ được đặt lên cái bàn này đều là trò bịa đặt! Cô có thật sự thích làm công việc ở đây không?.
- Tôi rất thích, thưa bà Cameron.
- Hai thư ký của tôi vừa mới thôi việc. Công việc cô phải đảm nhiệm sẽ rất nặng đấy. Liệu cô có chịu được cách thức làm việc ở đây không?
- Tôi nghĩ là chịu được.
- Tôi sẽ ra lệnh và cô phải thi hành mọi mệnh lệnh đó.
- Vâng, - Kathy đã cảm thấy có điều gì đó đáng ngại.
- Tốt. Thời gian thử thách là một tuần. Cô sẽ phải ký vào bản cam đoan là không bao giờ đem chuyện của tôi hoặc của hãng ra kể với bất cứ ai. Có

nghĩa là cô không được trả lời báo chí phỏng vấn, không được cung cấp tư liệu cho ai viết sách. Mọi chuyện xảy ra ở đây đều tuyệt đối bí mật, chỉ tôi và cô được biết mà thôi.

- Tôi hiểu.

- Tốt lắm?

Từ đó đến nay đã năm năm. Suốt năm năm đó Kathy đã trải qua đủ thứ tâm trạng: yêu, ghét, thán phục và khinh bỉ bà chủ. Hồi đầu, chồng cô hỏi:

- Người ta đồn có đúng không?.

Câu hỏi đó thật khó trả lời.

- Bà ấy lớn lao hơn cuộc đời, - Kathy trả lời chồng. - Bà ấy đẹp khủng khiếp. Làm việc nhiều hơn bất cứ ai khác mà em biết. Có trời mới biết bà ấy ngủ vào lúc nào. Cầu toàn, đến mức mọi người xung quanh đều khốn khổ vì những đòi hỏi. Về mặt nào đấy, đó là một thiên tài. Đôi khi bà ấy cũng nhỏ nhen, dễ bực, đôi khi lại vô cùng hào hiệp...

Chồng Kathy đã phải bật cười:

- Nói cách khác, bà Cameron vẫn là một phụ nữ.

Hôm ấy Kathy nhìn chồng và không cười, cô đã nói tiếp:

- Em cũng không biết nhận định về bà chủ ra sao nữa. Đôi lúc em thấy sờ sợ bà ta.

- Không sao đâu, em yêu. Em quá lo đấy thôi.

- Không phải đâu. Mà em có cảm giác nếu ai cản chân Lara Cameron, bà ấy dám giết người đó lắm.

Khi Lara xong việc đánh fax và gọi điện thoại ra nước ngoài, nàng cho đòi Charlie Hunter, một chàng trai đầy tham vọng, phụ trách kế toán.

- Charlie, anh vào đây?

- Vâng, thưa bà Cameron.

Một phút sau, Hunter đã có mặt trong phòng giấy bà chủ.

- Có tôi thưa bà Cameron!

- Tôi đã đọc những câu trả lời phỏng vấn của anh trên số báo New York Times sáng nay, - Lara nói.

Mặt chàng trai rạng rỡ hẳn lên.

- Ôi vậy mà tôi chưa được đọc. Bà thấy sao ạ?

- Anh kể với họ về hãng Cameron và về những khó khăn chúng ta phải đương đầu.

Hunter cau mày:

- Thưa bà, nếu thế tức là ông nhà báo đã hiểu sai những câu tôi trả lời ông ta...

- Anh đã bị thái hời?

- Sao ạ? Tôi sao ạ? Tôi...

- Lúc tôi tuyên anh vào đây, anh đã ký bản cam đoan không trả lời bất kỳ

cuộc phỏng vấn nào. Sáng nay tôi thấy anh đã vi phạm lời cam đoan đó.

- Tôi... Bà không thể làm như thế được, thưa bà Cameron. Chưa có ai thể chân tôi.

- Tôi đã lo chuyện đó rồi, - Lara nói.

Bữa ăn trưa đã gần kết thúc. Phóng viên của tờ Fortune là Hugh Thompson, một người đàn ông vẻ mặt rất trí thức, có cặp mắt màu nâu sắc sảo đằng sau cặp kính râm gọng sừng.

- Bữa ăn ngon quá, thưa bà Cameron, - ông ta nói. - Toàn món ăn tôi thích cả. Cảm ơn bà.

- Tôi vui mừng thấy ông hài lòng.

- Lẽ ra bà không nên quan tâm đến tôi quá nhiều như vậy.

- Ông đừng ngại, - Lara mỉm cười. - Cha tôi ngày xưa thường nói rằng con đường đi đến trái tim người đàn ông là thông qua dạ dày họ.

- Và bà muốn chinh phục trái tim tôi trước khi bước vào cuộc phỏng vấn hay sao, thưa bà Cameron?

- Đúng thế, - Lara mỉm cười đáp.

- Hãng của bà đang gặp nhiều khó khăn lắm phải không?

- Xin lỗi, tôi chưa hiểu câu hỏi, - nụ cười trên môi Lara vụt tắt.

- Chuyện đó bà không thể giấu được. Người ta đồn một số tài sản của bà đang có nguy cơ bị tan biến do kinh phí của chúng đều từ những trái phiếu ít giá trị. Và nếu thị trường chứng khoán tụt giá là Hãng Cameron lập tức sụp đổ.

Lara bật cười:

- Đây là ông căn cứ vào những miệng lưỡi ác độc. Nhưng xin ông hãy tin lời tôi nói, ông Thompson. Tôi sẽ đưa ông xem thứ này. Bản sao danh sách các nhà tài phiệt tham gia đầu tư trực tiếp vào những công trình xây dựng của tôi. Được chưa nào?

- Tốt lắm. Nhân đây xin hỏi bà một câu, tại sao tôi không thấy chồng bà có mặt trong buổi khai trương khách sạn mới của bà hôm trước?

Lara thở dài:

- Phillip chồng tôi rất muốn có mặt nhưng ông ấy đang ở xa trong chuyến đi biểu diễn nước ngoài.

- Trước đây ba năm tôi có xem một buổi biểu diễn của ông nhà. Đúng là tuyệt vời. Hình như ông bà đã cưới nhau được một năm rồi phải không nhỉ?

- Vâng. Một năm qua là năm hạnh phúc nhất của đời tôi. Tôi quả là người phụ nữ diễm phúc. Tuy vậy tôi luôn luôn phải trên đường, chồng tôi cũng vậy. Nhưng mỗi khi xa nhau, tôi có thể nghe bằng những buổi biểu diễn của Phillip, bất kể ở đâu.

Thompson mỉm cười:

- Và ông nhà cũng có thể nhìn thấy những toà nhà bà xây dựng, bất kể ở đâu.

Lara bật cười:

- Ông quá khen.

- Đúng quá rồi còn gì? Bà đã xây dựng trên khắp nước Mỹ, bà sở hữu bao nhiêu cư xá, nhà cho các văn phòng doanh nghiệp thuê, và cả một mạng lưới các khách sạn... Bà làm cách nào mà thành công như thế, thưa bà Cameron?

Nàng mỉm cười.

- Bằng cách lòn thiên hạ.

- Bà là con người bí hiểm.

- Thật ư? Tại sao ông nói thế?

- Lúc này đây, rõ ràng bà là nhà kinh doanh xây dựng thành đạt nhất ở New York. Điều đó không ai có thể chối cãi. Tên bà được đắp nổi trên một nửa số bất động sản trong thành phố này. Bà lại đang xây toà cao ốc cao nhất thế giới. Các địch thủ của bà gọi bà là "Người sắt". Bà đã tỏ ra xuất sắc trong một lĩnh vực xưa nay vẫn được quan niệm là của nam giới.

- Điều đó làm ông bất bình ư, ông Thompson?

- Không. Tuy nhiên điều làm tôi băn khoăn là cho đến nay tôi vẫn chưa hiểu nổi bà thuộc loại người nào. Hễ tôi hỏi hai người xem họ nghĩ gì về bà thì đều nhận được ba nhận định khác nhau. Mọi người đều thừa nhận bà là nhà doanh nghiệp lớn, một nhà doanh nghiệp tài tình. Ý tôi muốn nói... Bà không phải người nhà trời, vậy mà bà thành đạt nhanh đến mức khủng khiếp. Tôi biết đám chủ, thợ trong các đội xây dựng của bà. Họ đều là những người đàn ông dữ dằn. Vậy bà làm cách nào điều khiển được họ?

Lara cười:

- Đúng là không có người phụ nữ nào giống tôi. Nói vậy thôi, thật ra bí quyết của tôi rất đơn giản, tôi thuê những người giỏi nhất và trả công họ ở mức cao nhất có thể.

Quá đơn giản hoá vấn đề! Thompson trầm nghĩ. Quá đơn giản hoá. Thật ra bà ta chưa chịu lộ sự thật ra với mình. Ông định chuyển hướng cuộc phỏng vấn.

- Mọi báo chí đều viết về những thành công trong kinh doanh của bà. Riêng tôi muốn đi một chút vào đời tư. Chưa ai viết gì về lai lịch của bà, thưa bà Cameron.

- Tôi rất tự hào về lai lịch của tôi.

- Tốt lắm. Vậy xin bà kể cho nghe đôi chút. Do đâu mà bà đi vào lĩnh vực kinh doanh bất động sản?

Lara mỉm cười và người phóng viên thấy nụ cười của nàng lạnh lùng như của một cô bé con.

- Do túng bản.

- Bà túng bản?

- Cha tôi, - nàng chỉ lên tấm chân dung treo trên bức tường sau lưng. Đó là hình một người đàn ông đáng quý tộc, đầu to và tóc bạc. - Đó là cha tôi, ông James Hugh Cameron, - giọng nàng trở nên triu mến. - Chính cha tôi là nguyên nhân những thành đạt của tôi hôm nay. Cha tôi chỉ có mình tôi. Mẹ tôi qua đời từ khi tôi còn nhỏ xíu, cha tôi đã nuôi dạy tôi khôn lớn. Cha mẹ tôi gốc ở Scotland bên Anh, di cư sang vùng Nova Scotia bên Mỹ này từ rất lâu rồi và sống tại thị trấn Glace Bay.

- Glace Bay?

- Một thị trấn chài lưới ở đông bắc Mũi Breton, trên bờ Đại Tây Dương. Những người thám hiểm Pháp đầu tiên đặt chân lên đã đặt cái tên đó, có nghĩa là "vùng băng". Ông dùng thêm cà phê nữa?

- Không, cảm ơn bà.

- Ông nội tôi có một trang ấp rất lớn ở Scotland. Cha tôi sau đấy còn tậu được thêm nhiều đất đai nữa. Người rất giàu. Hiện nay chúng tôi vẫn còn toà lâu đài riêng của gia đình gần thị trấn Loch Morlich. Năm tôi lên tám, tôi đã có ngựa riêng để cưỡi. Áo quần của tôi đều được mua tại London. Cha mẹ tôi sống trong ngôi nhà nguy nga và có rất nhiều người hầu hạ. Đúng như câu chuyện cổ tích cho đám trẻ nhỏ. - Giọng nàng trầm xuống do hồi tưởng lại quá khứ xa xăm.

"Mùa đông chúng tôi trượt băng và đi xem đấu hockey trên băng. Mùa hè chúng tôi bơi trên hồ Glace Bay. Luôn có vũ hội trong các phiên chợ và trong những khu vườn kiểu Venise...

Người phóng viên mãi miết ghi vào sổ tay.

"Cha tôi từng xây những toà nhà ở Edmonton, Calgary, ở Ontario. Cha tôi say mê việc xây dựng. Khi còn rất nhỏ tôi đã được người dạy dỗ và tôi cũng rất mê cái nghề này...

Giọng nàng trở nên triu mến, say sưa:

- Ông phải hiểu cho một điều, ông Thomspen. Trong việc xây cất nhà cửa, điều quan trọng không phải là tiền bạc, sắt thép, gạch đá mà là con người. Con người mới là yếu tố quan trọng nhất. Tôi muốn tạo cho mọi người nơi ở dễ chịu, tiện nghi để họ tận hưởng đời sống tự do riêng tư. Cha tôi coi đây là điều quan trọng hơn cả và tôi cũng tiếp nhận được quan niệm đó của cha tôi...

Hugh Thompson ngẩng đầu lên:

- Bà còn nhớ ngôi nhà đầu tiên bà tiến hành xây dựng không?

Lara dướn người lên:

- Tất nhiên tôi nhớ. Hôm tôi kỷ niệm sinh nhật lần thứ mười tám, cha tôi hỏi tôi muốn được tặng món quà gì. Bấy giờ rất nhiều người kéo đến thị trấn Glace Bay và thị trấn trở thành đông đúc. Tôi cảm thấy rất thiếu diện tích nhà ở cho họ. Tôi bèn trả lời muốn xây dựng một cư xá nhỏ. Cha tôi bèn

tặng tôi một khoản tiền, coi là quà sinh nhật. Nhưng chỉ hai năm sau tôi đã thu lại đủ khoản đó, hoàn lại cho cha tôi. Sau đấy tôi vay tiền của một nhà băng và bắt đầu xây toà nhà thứ hai. Đến năm hai mươi một tuổi, tôi đã là bà chủ ba toà nhà và đều do tay mình xây lên.

- Chắc cụ thân sinh ra bà phải rất tự hào về con gái?

Một nụ cười triu mến lại hiện lên cặp môi nàng.

- Đúng thế. Cha tôi đặt tên tôi là Lara, có nghĩa là "nổi tiếng", "lừng lẫy".

Ngay từ khi tôi còn rất nhỏ, ông đã luôn nói rằng sau này tôi sẽ thành người lừng lẫy.

Nụ cười trên môi nàng biến mất.

- Cha tôi qua đời do một cơn đau tim nặng, lúc đó ông chưa già - Lara ngừng lại một chút. - Hàng năm tôi đều về Scotland thăm mộ cha. Tôi... tôi rất đau khổ nên không thể ở lại Glace Bay nữa. Tôi quyết định chuyển đến sống ở Chicago. Đến đó tôi nảy ý định xây dựng một khách sạn nhỏ, có kèm dịch vụ thương mại và tôi đã thuyết phục được một chủ nhà băng cấp vốn. Toà nhà khách sạn đó đã thành công.

Nàng nhún vai:

- Và sau đấy, con đường cứ mở ra dần. Tôi thoáng có ý nghĩ là có thể một nhà tâm lý học nào đó sẽ nói rằng toàn bộ vương quốc bất động sản này không phải tôi tạo ra cho bản thân tôi mà chính là để hiển dương hương hồn cha tôi. Cha tôi, James Cameron, là con người kỳ diệu nhất trong tất cả những người tôi biết.

- Chắc hẳn bà phải yêu quý cụ lắm.

- Đúng thế. Và cha tôi cũng rất yêu tôi, - nàng thoáng nở khẽ một nụ cười. - Tôi nghe nói hôm tôi ra đời, cha tôi mời tất cả dân cư ở Glace Bay, mỗi người một ly rượu.

- Ra vậy đấy, - Thompson nói. - Vậy là mọi thứ bắt đầu tại Glace Bay.

- Đúng thế, - Lara dịu dàng nói. - Mọi thứ khởi đầu từ thị trấn Glace Bay.

Cách đây đã bốn chục năm...

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 3

Glace Bay, Nova Scotia 10 tháng Chín, 1952

Glace Bay, Nova Scotia 10 tháng Chín, 1952

James Cameron đang nằm trong một nhà thổ, say khướt, vào đúng cái đêm vợ ông sinh đôi, một trai một gái. Ông nằm trên giường, kẹp giữa hai ả gái điếm cũng sinh đôi thì Kirstie, mụ chủ nhà chứa đập cửa thành linh.

- James! - Mụ hét lên, đẩy mạnh cửa, bước vào.

- Bà làm cái trò gì thế, - James giận dữ quát. - Tôi đã chui vào tận trong này mà vẫn không được yên ổn sao?

- Xin lỗi đã gián đoạn thú vui của ông, James. Nhưng bà vợ ông...

- Mặc xác mụ ta, - James Cameron gầm lên.

Vợ ông đang đẻ...

- Vậy hả? Thì cho mụ đẻ. Đây là chuyện đàn bà các người.

- Nhưng bác sĩ gọi điện đến. Ông ta tìm hỏi mãi mới biết ông ở đây. Vợ ông đang nguy kịch lắm. Ông nên đến với bà ấy xem sao.

James lồm cồm ngồi dậy, trườn ra khỏi giường, mắt dờ dẩn, cố tỉnh lại.

- Mụ khôn khiếp. Không để cho người ta được yên nữa - ông ngược nhìn mụ chủ chứa. - Thôi được rồi. Tôi đi. - Rồi đưa mắt nhìn hai ả gái điếm loã lồ trên giường. - Nhưng tôi không trả tiền hai cô này đâu. Tôi chưa làm được gì.

Được! ông hãy mau về nhà trọ đi đã, - mụ chủ quay sang hai ả điếm:

- Còn hai đứa, đi theo tao.

James Cameron là một gã đàn ông mặt mũi trông như đã có thời là người dòng dõi cao quý, nhưng bây giờ thì sa đoạ đến mức không còn gì là tư cách nữa.

Ông đã ngoài năm chục tuổi và làm quản lý một trong những nhà trọ của lão chủ ngân hàng Sean McAllister.

Trong năm năm qua, James Cameron cùng với vợ là Peggy chia nhau số công việc nặng nhọc tại đây. Bà thì lau dọn nhà và nấu ăn cho hai tá khách trọ. James thì lo thức uống cho họ. Thứ Sáu nào ông cũng làm nhiệm vụ đi thu tiền thuê trọ của khách ở cả bốn nhà trọ khác nữa trong thị trấn Glace Bay về nộp cho chủ là lão McAllister. Ngoài ra còn một việc nữa là khi nào thấy cần giải sầu, ông lại uống rượu say khướt.

James Cameron hận đời. Dường như ông đã ném đủ mọi nỗi uất hận của kẻ thất thế và không còn thấy cuộc đời có gì thú vị nữa. Năm ông mới một tuổi, gia đình ông bỏ quê hương ở Scotland bên Anh, di cư sang đây với hai bàn tay trắng và cha mẹ ông phải vật lộn vất vả với cuộc sống.

Cha ông bắt con vào làm thợ trong mỏ than từ lúc James mới mười bốn tuổi. Năm mười sáu tuổi, ông bị tàn tật vì một tai nạn nhỏ và thôi việc. Năm sau, cha mẹ ông qua đời trong một tai nạn đường sắt. Vì vậy James thấy nỗi khổ cực của ông đâu phải do ông. Ông đổ cho số phận ông hẩm hiu. Nhưng ông có hai ưu thế lớn. Hình dáng ông đẹp trai và khi cần ông có thể làm người xung quanh mến mộ.

Trong một lần nghỉ cuối tuần ở Sydney, một thị trấn gần Glace Bay, ông gặp một cô gái Mỹ trẻ tuổi, dễ thương, tên là Peggy Maxwell. Cô đến đó nghỉ hè cùng với gia đình. Peggy không xinh đẹp gì lắm nhưng cha mẹ cô rất giàu,

trong khi James đang nghèo xác, James bèn chài cô gái. Và bất chấp cha mẹ phản đối, Peggy đã lấy James.

- Tôi sẽ cho con Peggy một khoản hồi môn là năm ngàn đô la, - bố Peggy nói với chàng rể. Anh hãy dùng khoản tiền đó để làm vốn làm ăn. Anh có thể đầu tư vào bất động sản và chỉ sau năm năm số tiền sẽ tăng gấp đôi. Tôi sẽ giúp anh.

Nhưng James không đợi được đến 5 năm. Không hỏi ý kiến ai hết, ông bỏ số tiền bố vợ cho, chung vốn với một người bạn kinh doanh dầu lửa bất hợp pháp.

Sau mười ngày, công việc tan tành, mất sạch cả vốn lẫn lãi. Bố vợ ông nổi cáu, kiên quyết không chịu giúp con rể lần nữa.

- Anh là thằng ngu, James. Tôi không bỏ tiền ra cho thứ ngu như anh nữa? James lấy vợ định để đào mỏ ai ngờ lại đâm thành cực nhọc thêm. Bởi từ nay ông có thêm một cái miệng nữa phải nuôi mà ông lại đang thất nghiệp. Chính lão Sean McAllister đã cứu ông. Lão chủ nhà băng này tuổi đã gần sáu mươi, dáng thấp tẹt và béo múp míp, có một đồng hồ quả quít vàng đeo trên sợi dây cũng bằng vàng. Lão đến sống ở thị trấn Glace Bay này cách đây hai chục năm và lập tức thấy ngay những thuận lợi ở vùng này. Thợ mỏ và dân nghèo từ khắp các nơi ùn ùn kéo đến thị trấn và không tìm ra nhà để ở. McAllister có thể cho họ vay tiền để xây nhà nhưng lão không làm thế.

Lão thấy cách rẻ tiền hơn là xây những nhà trọ cho họ ở thuê. Hai năm sau lão đã có trong tay một khách sạn cùng năm nhà trọ, và tất cả đều chật ních. Rất khó tìm người quản lý các nhà trọ đó, bởi công việc của quản lý hết sức vất vả. Phải trông nom ngân quỹ cẩn phòng, nấu ăn cho khách trọ và làm sao thu được đủ tiền của khách. Trong khi đó lão không muốn trả công cao.

Vừa mới có một người quản lý thôi việc, lão McAllister bèn phát hiện ra James Cameron có thể làm thay. Ông thường vẫn đến nhà băng của lão vay tiền và luôn trả chậm. Lão bèn sai người đến gọi James.

- Tôi có việc làm cho anh đây, - McAllister nói.

- Ông nói thật đấy chứ?

- Anh gặp may. Tôi đang có một công việc tuyệt vời, mở ra nhiều triển vọng.

- Làm ở nhà băng phải không? - James Cameron hỏi, trong lòng khắp khởi mừng. Nhà băng là nơi lắm tiền, làm ở đó thế nào chẳng kiếm được chút gì rơi vãi.

- Không - McAllister nói. - Anh là người có cái mã đẹp lại biết cách ăn nói. Anh nên làm công việc tiếp xúc với nhiều loại người. Tôi muốn thuê anh làm quản lý cho nhà trọ của tôi ở phố Cablehead.

- Ông bảo làm quản lý nhà trọ ư? - James khó chịu hỏi.

- Chứ sao nữa, - lão chủ nhà băng nói. - Anh chị đang chưa có chỗ ở tử tế.

Bây giờ trông nom nhà trọ cho tôi, trước hết anh chị có nơi ăn chôn ở đàng

hoàng, lại thêm một khoản tiền lương nhỏ nữa.

- Nhỏ là bao nhiêu?

- Tôi rộng tay với anh, James. Tôi trả anh hai mươi nhăm đô la một tuần.

- Hai mươi nhăm thôi à?

- Tuỳ anh thôi. Nhận hay không tuỳ anh. Còn khối người muốn làm chân này.

Cuối cùng James không còn sự lựa chọn nào khác.

- Thôi, cũng được.

- Tốt. Nhân tiện anh thu cho tiền thuê trọ của bốn nhà trọ khác của tôi và cứ sáng thứ bảy anh nộp cho tôi.

Khi James kể lại với vợ, Peggy không bằng lòng:

- Mình có biết công việc quản lý nhà trọ ra sao đâu James?

- Thì ta học. Hai vợ chồng sẽ cùng làm.

Peggy tin lời chồng.

- Cũng được, - bà nói.

Và họ quản lý nhà trọ đó theo cách của họ.

Những năm sau, nhiều dịp cho James kiếm việc làm tốt hơn, khiến ông có thể sống danh giá và nhiều tiền hơn, nhưng ông đã quá tin vào số mệnh và đâm nghi ngờ mọi thứ.

Ông thường nói:

- Xoay xở làm gì cho mệt. Số phận mình đã hẩm hiu, mình có làm gì thì cũng chẳng thể khá được.

Vào đêm tháng Chín đó, ông trầm nghĩ. Vậy là con mụ vợ khôn kiếp? Mình đã vào nhà chứa mà rồi nó cũng không thể để mình giải khuây cho yên ổn. Ở nhà mụ chủ Kirstie ra, gió lạnh tháng Chín tạt vào mặt ông. Lạnh quá, mình ghé vào làm chút men cho ấm đã, James nghĩ và ghé vào quán rượu Ancient Mariner.

Một giờ sau ông loạng choạng đi về nhà trọ của mình trong khu New Aberdeen, khu phố nghèo khổ nhất của thị trấn Glace Bay.

Lúc đến nơi, chừng gần một chục khách trọ đã đang lo lắng chờ ông.

- Bác sĩ đang ở trong đó với bà nhà đấy - một người khách nói, - ông vào nhanh lên.

James chệnh choạng bước vào gian phòng nhỏ của hai vợ chồng ở phía sau nhà. Ông nghe thấy ở gian bên cạnh tiếng khóc oe oe của trẻ sơ sinh. Peggy, vợ ông, nằm bất động trên giường. Bác sĩ đang cúi xuống theo dõi bà. Thấy James bước vào, bác sĩ quay đầu ra.

- Thế nào rồi? - James hỏi.

Bác sĩ đứng thẳng lên, nhìn James vẻ căm giận.

- Lẽ ra anh phải đưa chị ấy đến cho tôi khám từ trước chứ?

- Để tồn tiền vô ích à? Chúng tôi đâu có giàu gì!
- Chị ấy đã tắt thở rồi. Tôi đã làm mọi cách nhưng không cứu được. Chị ấy đẻ sinh đôi. Nhưng chỉ đứa bé gái còn sống.
- Lạy Chúa? - James nức nở khóc: - Lại số mệnh rồi.
- Anh nói cái gì?
- Số mệnh! Số tôi bao giờ cũng đen đủi. Bây giờ nó lại chơi tôi một vỏ nữa. Nữ hộ sinh bước vào, bế đứa trẻ quấn kín mít trong chiếc khăn trải giường trắng.
- Con anh đây, anh Cameron. Con gái anh đây.
- Con gái à? Con gái thì sau này làm được cái gì? - Giọng James líu lại.
- Tôi thấy anh thật đáng tửm, - bác sĩ Duncan nói.

Chị hộ sinh quay sang James.

- Tôi sẽ ở lại đây cho đến ngày mai, hướng dẫn anh cách trông nom đứa bé. James Cameron nhìn đứa trẻ đỏ hỏn, bé xíu, bọc gần như kín mít trong tấm vải trắng, trầm nghĩ:
- Khéo rồi nó cũng chết thôi.

Trong ba tuần lễ đầu tiên, không ai dám nghĩ rằng đứa bé sống nổi. Một người vú đến cho đứa trẻ bú. Và cuối cùng, một hôm, ông bác sĩ đã có thể nói:

- Vậy là con gái anh sống được rồi.
- Xong, ông ta nhìn James Cameron rồi nói tiếp, rất khẽ:
- Chúa Trời đã động lòng thương con bé.

Chị vú nói:

- Ông Cameron, ông phải đặt tên cho cháu chứ?
- Tôi chẳng biết đặt tên gì cho nó hết. Chị đặt đi.
- Đặt là Lara được không? Cái tên ấy nghe đẹp lắm...
- Tùy chị.

Thế là đứa trẻ có cái tên là Lara.

Trong cuộc đời Lara, không có ai săn sóc hoặc chiều chuộng cô bé. Nhà trọ đầy chật những người khách đàn ông và họ đều bận tối mắt tối mũi vào việc kiếm sống. Người duy nhất chăm lo cho Lara là Bertha, một phụ nữ gốc Thụy Điển to lớn, được lão McAllister thuê để làm công việc lau dọn các phòng và cơm nước cho khách, thay thế Peggy.

James ôm chặt ý nghĩ rằng đứa trẻ chẳng quan hệ gì đến ông hết. Số phận đen đủi đã giáng xuống đầu ông thêm một đòn ác hiểm nữa, là đã không cho con bé chết đi. Buổi tối, ông ngồi trong phòng khách, bên chai rượu Whiskey, than vãn:

- Số phận cướp đi của ta cô vợ và thằng con trai!
- Anh đừng nói thế, James

Chứ còn gì nữa? Nếu thằng con trai tôi còn, lớn lên nó sẽ là đứa giỏi giang. Nó sẽ giàu có và nuôi bố nó lúc tuổi già.

Khách trọ bèn bỏ mặc ông lâu bầu, than thở.

James nhiều lần tìm cách liên hệ với bố vợ, hy vọng ông già Maxwell sẽ thương đứa cháu ngoại mà đem nó về nuôi. Nhưng ông già không đáp lời gì hết.

Và James thậm nghĩ, giá đứa con gái chết đi được thì may cho mình quá.

Glace Bay là một thị trấn nghỉ chân và khách trọ liên tiếp đến rồi lại đi. Họ từ Pháp, Trung Hoa, Ucraina... Họ là người Italia, người Ailen, người Hy Lạp... là thợ mộc, thợ may, thợ hàn, thợ giày. Họ chen chúc đến nghỉ tại các phố Chính, phố Chuông, phố Bắc, phố Biển, ngay gần bờ biển. Họ đến đây để vào làm trong hầm mỏ, cưa xẻ gỗ và đánh cá.

Glace Bay là thị trấn biên phòng, hẻo lánh và tồi tàn. Khí hậu ở đây thật khủng khiếp. Mùa đông, tuyết rơi liên miên và phủ kín cho đến tận tháng Tư.

Do băng ngoài biển mãi không tan cho nên đến tháng Năm trời vẫn lạnh và nhiều gió. Sang tháng Bảy trời lại bắt đầu mưa không ngớt, cho đến tháng Mười.

Thị trấn có mười tám nhà trọ, một số chứa được tới bảy mươi hai khách.

Nhà trọ James Cameron làm quản lý chứa được hai mươi tư khách, đại đa số là dân gốc Scotland.

Bé Lara đói tình cảm. Em không có đồ chơi, không có búp bê để ôm ấp và cũng không có bạn. Em chỉ có mỗi một người bên cạnh là bố. Em tự tạo ra những món quà nhỏ tặng bố bởi em rất muốn được chiều bố, nhưng James không thèm biết đến, thậm chí còn chế nhạo con gái.

Năm Lara lên năm, em nghe lỏm thấy bố nói với đám khách trọ:

- Đứa đáng sống thì lại chết. Đứa đáng chết thì lại sống? Giá như thằng con trai tôi sống thì hay biết mấy.

Tối hôm đó Lara khóc mãi cho đến lúc mệt quá ngủ thiếp đi. Em yêu bố bao nhiêu. Nhưng em cũng căm ghét bố không kém.

Năm Lara lên sáu tuổi, em giống như trong tác phẩm của danh họa Keane, mắt rất to và da mặt xanh xao, gầy. Năm đó có một khách trọ đến, tên là Mungo McSween. Vóc người ông ta to lớn như con gấu. Ông ta lập tức mến đứa trẻ.

- Tên bé là gì?

- Lara.

- Bé có cái tên đẹp lắm. Thế bé đi học chưa?

- Đi học ạ? Chưa.

- Sao lại chưa?

- Cháu không biết.
 - Vậy hả? Thế thì ta sẽ hỏi xem.
- Ông già đến gặp James Cameron.
- Tôi hỏi cháu, thấy nó không đi học.
 - Sao nó lại phải đi học? Nó chỉ là con gái. Không cần phải đi học.
 - Ông nghĩ thế là sai rồi. Phải cho nó đi học. Sau này còn có cơ hội trong đời.

- Quên chuyện ấy đi? - James nói. - Phí công.

Nhưng McSween không chịu quên và cuối cùng ông làm cho James phải đồng ý. Thôi cũng được, càng đỡ phải thấy mặt con bé mỗi ngày được vài tiếng đồng hồ.

Nghe nói phải đi học, Lara hốt hoảng. Từ khi ra đời em chỉ sống với toàn người lớn, chưa hề tiếp xúc với một đứa trẻ nào.

Thứ hai sau, cô Bertha to lớn đưa bé Lara đến Trường sơ đẳng Saint Anne và dẫn vào văn phòng bà hiệu trưởng.

- Đây là cháu Lara Cameron.

Bà hiệu trưởng tên là Cummings, trung niên, tóc hoa râm, goá chồng và nuôi ba đứa con. Bà chăm chú ngắm đứa trẻ ăn mặc luộm thuộm đứng trước mặt bà.

- Lara à? Cái tên đẹp đấy, - bà mỉm cười nói. - Em lên mấy rồi?

- Sáu ạ bé đang cố ghìm để nước mắt khỏi trào ra.

Nó đang sợ, bà Cummings thăm nghĩ:

- Thôi được. Cô rất mừng thấy em đến đây, Lara. Ở đây em sẽ vui và biết thêm được nhiều thứ.

- Cháu không ở lại đây đâu! - Lara oà khóc.

- Tại sao?

- Bố cháu sẽ nhớ cháu lắm, - bé đã kiên quyết nín khóc.

- Thôi được. Cô chỉ giữ em ở đây mỗi ngày vài tiếng đồng hồ thôi.

Lara theo bà hiệu trưởng vào một lớp học đông chật trẻ con và được bà xếp ngồi tít tận cuối lớp.

Cô giáo Terkel đang mãi viết chữ lên bảng đen.

- A là cái áo, - cô giảng. - B là con bò, em nào biết C là cái gì không?

Một cánh tay xinh xắn giơ lên:

- Quả cam ạ.

- Tốt lắm. Còn chữ D

- Con dê ạ.

- Chữ E?

- Em bé.

- Giỏi lắm. Có em nào biết chữ nào bắt đầu bằng chữ D không?

Lara giờ tay:

- Đéo!

Lara ít tuổi nhất trong lớp nhưng cô giáo Terkel cảm thấy về nhiều phương diện em già dặn nhất.

Một sự già dặn đáng lo ngại.

- Nó là người lớn trong cái vóc nhỏ. Nó đang chờ để có cao lên thôi, - bà hiệu trưởng Cummings nói với cô giáo.

Buổi học đầu tiên, đến giờ nghỉ giải lao để ăn trưa, các trẻ khác đều lấy trong xắc ra những gói giấy đủ loại màu sắc, lôi ra nào táo, bánh quy, bánh mì kẹp thức ăn bọc trong giấy bóng.

Không ai nghĩ đến chuyện chuẩn bị thức ăn cho bé Lara ăn trưa.

- Thức ăn của em đâu, Lara? - Cô giáo Terkel hỏi.

- Em không đói, - Lara bướng bỉnh đáp. - Sáng nay em ăn nhiều rồi.

Hầu hết trẻ gái trong trường đều mặc đẹp, váy áo sạch sẽ. Váy áo Lara thì vừa xấu vừa bẩn. Em đến gấp bố.

- Con cần quần áo để đi học, bố ạ, - Lara nói.

- Vậy hả? Tao không có tiền. May đến Đoàn Cứu trợ mà xin.

- Đây là nơi từ thiện, bố ạ.

Thế là bé bị bố giáng một cái tát tai giữa mặt.

Trẻ học trong trường chơi các trò chơi mà Lara chưa bao giờ được thấy.

Chúng đều có búp bê, có đồ chơi và nhiều đũa cho Lara cùng chơi nhưng em đau lòng thấy không có thứ gì là của em cả. Không phải chỉ có vậy.

Trong vài năm tiếp đó, Lara phát hiện ra một thế giới khác, thế giới của những đứa trẻ có cha có mẹ và được cha mẹ tặng quà cho chúng vào những bữa tiệc kỷ niệm sinh nhật. Những cha mẹ đó yêu chúng, luôn nhắc nhở chúng lên, và hôn chúng. Và lần đầu tiên Lara hiểu ra rằng cuộc đời của em thiếu rất nhiều thứ. Điều đó khiến em càng cảm thấy mình cô đơn.

Nhà trọ cũng là một kiểu trường học. Đây là một thứ thế giới thu nhỏ lại.

Lara biết căn cứ vào tên người để biết được họ thuộc dân tộc nào trên thế giới.

Tên là Mac thì tức là gốc Scotland... Tên là Hodder và Pyke tức là dân vùng đảo của Canada... tên là Chiasson và Aucoin tức là gốc Pháp... Dudash và Kosick là gốc Ba Lan..

Khách đến trọ là dân vô nghề nghiệp, hoặc là đánh cá, thợ mỏ, lái buôn.

Sáng sáng họ tụ tập trong phòng ăn để ăn điểm tâm và tối tối để ăn bữa tối.

Lara rất say sưa nghe họ bàn luận với nhau về đủ mọi thứ. Mỗi nhóm đều có một kiểu ngôn ngữ bí hiểm riêng của họ.

Trong vùng Nova Scotia có hàng ngàn dân vô nghề nghiệp rải rác khắp bán

đảo. Họ đều ăn mặc luộm thuộm và mốc meo. Họ nói rất nhiều thứ Lara không hiểu gì hết.

Một lần một người thợ mộc tuyên bố trong phòng ăn:

- Năm nay bọn tôi phải làm được đến hai trăm triệu thanh?

- Thanh là gì hả bác? - Lara hỏi.

Mọi người cười vang.

- Thanh là thanh gỗ ấy. Sau này cháu lấy chồng muốn làm ngôi nhà năm phòng thì cháu phải cần đến những thanh gỗ ấy! - Một bác thợ nói.

- Cháu sẽ không lấy chồng đâu, - Lara thề.

Đám dân đánh cá lại có kiểu nói khác. Mỗi lần đi biển về họ lại sôi nổi bàn tán về biển khơi. Người này tìm ra được một phương pháp nuôi sò huyết trên hồ Bras d'Or, người kia có kinh nghiệm tìm nơi nào sẵn cá hồi hoặc cá trích để đánh bắt.

Nhưng đám khách trọ thu hút chú ý của Lara nhiều hơn cả là thợ mỏ. Trong Mũi Breton có tới 3.500 người làm trong các mỏ than Ligan, Prince và Phalen. Lara thích những cái tên mỏ. Có nhiều cái tên nghe rất hay: Ngày Vui, Cơ Hội Cuối Cùng, Kim Cương Đen, Phu Nhân, Hạnh Ngộ...

Em cũng say mê lắng nghe họ trao đổi về công việc.

- Mình nghe đồn về thằng cha Mike rồi. Có đúng thế không?

- Đúng đấy. Toa xo goòng đồ và đè vào chân nó, thế là bị nhiễm trùng nặng và phải cưa...

Bao nhiêu điều em chỉ hiểu được lơ mơ và nhiều khi mãi sau mới hiểu ra.

Năm Lara đủ mười lăm tuổi, em vào học trường Trung học St. Michael.

Trông Lara ngọc ngà, hai chân dài ngoẵng, mái tóc đen để xoã, cặp mắt màu tro thông minh, quá to so với khuôn mặt gầy choắt.

Khó ai có thể đoán cuộc đời cô bé sau này sẽ ra sao.

Cô đang ở tuổi dậy thì. Lúc này cơ thể đang chuyển biến mạnh, cô bé có thể đẹp mà cũng có thể xấu.

Trong con mắt của James thì con gái ông hết sức xấu.

- Hễ có đứa ngu xuẩn nào muốn lấy mày thì vội mà nhận ngay đi kéo rồi thành gái già đấy. Trông mày như thế kia thì có đứa nào con nhà hãnh hoi nó thèm lấy?

Nghe bố dạy, Lara chỉ đứng im, không nói năng gì hết.

- Và hãy bảo nó biết là đừng hòng tao cho vợ chồng mày được một xu.

Ông Mungo McSween vừa vào phòng. Ông đã nghe thấy điều James vừa nói, ông rất cáu.

- Thôi, tao nói thế đủ rồi, - James Cameron quát. - Cút xuống bếp?

Lara chạy biến đi.

- Sao anh lại nói với con gái anh câu ấy, James? - Mc Sween hỏi.

James ngẩng đầu lên, cặp mắt lơ đãng:

- Không phải việc của ông!
 - Anh lại say rồi đấy, James?
 - Đúng thế. Ở đây còn có gì thú hơn là nốc rượu? Không có gái không có rượu thì còn sống làm cái gì
- McSween xuống bếp, thấy Lara đang rửa bát đĩa. Mắt em đỏ ngầu vì khóc.
- Cháu đừng buồn. Bố cháu say thôi, có biết nói gì đâu.
 - Bố cháu ghét cháu.
 - Không phải thế đâu.
 - Chưa bao giờ bố cháu nói một câu ngọt ngào với cháu. Chưa bao giờ.

McSween không còn biết đáp sao nữa.

Mùa hè, khách du lịch từ khắp nơi kéo đến Glace Bay. Họ đến trong những chiếc xe hơi đắt tiền, mặc những bộ áo quần đẹp, đi dạo mua bán dọc phố Castle và ăn trong các nhà hàng Cedar, Jasper, tham quan bãi biển Ingonish, Mũi Smoky, Đảo Chìm. Họ như là ông thần bà thánh từ một thế giới hoàn toàn khác.

Lara nhìn họ mà thèm và khi hết mùa hè, họ ra đi, cô bé chỉ muốn trốn theo họ. Nhưng không biết thực hiện bằng cách nào.

Lara đã được nghe những câu chuyện về ông ngoại Maxwell. Cha cô luôn phàn nàn với bất kỳ người khách trọ nào muốn nghe ông kể về:

- Lão già bố vợ tôi đúng là táng tận lương tâm. Lão giàu nứt đố đổ vách vậy mà không chịu thí cho con gái lão một xu. Lão tưởng làm như thế Peggy sẽ bỏ tôi ngay, nhưng ngược lại tôi hết lòng chăm lo cho cô ấy. Thế là Lara mơ mộng tới một ngày kia ông ngoại sẽ đến tìm cháu và dẫn Lara đến những thành phố lộng lẫy mà cô đã nghe nói đến: London, Rome và Paris. Mình sẽ có quần áo đẹp. Hàng trăm bộ và rất nhiều giày dép.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 4

Nhưng đã bao nhiêu năm tháng trôi qua, Lara vẫn không thấy gì hết. Cuối cùng cô bé hiểu ra rằng mình sẽ không bao giờ được thấy mặt ông ngoại. Rằng mình đành phải chịu chìm đắm cuộc đời trong cái thị trấn nghèo nàn và hẻo lánh Glace Bay này thôi.

Thị trấn Glace Bay có vô vàn hoạt động cho những đứa trẻ sống và lớn lên tại đây. Các sân bóng đá và hockey, bãi trượt băng và bóng ném, mùa hè thì bơi lội và câu cá. Hiệu "Carl s Drug" là nơi có nhiều thứ giải trí ngoài giờ

học cho đám trai trẻ. Tại đây có hai rạp chiếu bóng, một sân nhảy và nhiều vườn hoa.

Lara không có điều kiện hưởng tất cả những thứ giải trí ấy. Sáng nằng dậy từ năm giờ giúp cô Bertha nấu bữa điểm tâm cho khách trọ, dọn giường chiếu cho họ, sau đấy mới được đi học. Buổi trưa, nằng vội vã chạy về chuẩn bị cho bữa chiều. Nằng giúp cô Bertha dọn bàn cho khách và sau đấy rửa bát đĩa, lau khô tất cả, cất vào trạn.

Nhà trọ này có nhiều món ăn ngon lành cho khách. Lara rất thích ngồi nghe khách vừa ăn vừa nói chuyện, đặc biệt là những khách trọ từ Scotland đến. Qua câu chuyện giữa họ, Lara ngày càng hình dung được rõ nét về quê gốc của nằng: cao nguyên Scotland.

Khách kể với nhau về những rặng núi, những hồ và những hòn đảo ngoài biển ở Scotland. Trong phòng khách có cây đàn pianô và nhiều khi, sau bữa ăn tối, khoảng nửa tá khách Scotland ngồi tụ tập tại đó, hát những bài dân ca quê hương họ mà cũng là quê hương của nằng.

Mỗi năm có một ngày hội lớn trong thị trấn và tất cả những người gốc Scotland sinh sống ở đây hãnh diện đánh chiếc váy dân tộc vào, nắm tay thành hàng trên đường phố, vừa đi vừa hát và nhảy múa.

- Tại sao đàn ông mà lại mặc váy? - Có lần Lara hỏi ông Mungo McSween. Ông già nhăn mặt:

- Thứ đó không phải váy mà tiếng dân tộc gọi là "kilt". Tổ tiên Scotland chúng ta đã may thứ đó để mặc từ thuở xa xưa. Quê hương chúng ta là cao nguyên có nhiều đồi núi, rừng rậm, dốc cao. Khí hậu lại lạnh giá và ẩm thấp cho nên mặc váy dày bằng vải len thô như thế vừa ấm hai chân, vừa dễ chạy nhảy, tha hồ lên dốc xuống đèo. Nhất là khi phải chạy trốn quân giặc. Ban đêm, tấm "kilt" ấy có thể dùng làm chăn đắp, thậm chí làm mái lều che sương.

Lara thấy tên các địa điểm ở Scotland rất thơ mộng. Nằng nhận thấy dân Scotland ham thích tranh luận. Tối tối họ ngồi chơi rất khuya trong phòng khách, trò chuyện và tranh cãi nhau đủ thứ, có vẻ họ rất tự hào về tổ tiên của họ là những người dân can trường luôn phải đối phó với giặc cướp cũng như thú dữ. Và hình như con cháu họ bây giờ vẫn giữ được tính kiêu hãnh và lòng tự trọng nhiều khi quá mức.

Dân Scotland có vẻ rất ghét dân vùng England, tức là đồng bằng phía Nam nước Anh, bị họ gọi là Anh hèn nhát. Lara thuộc lòng bài thơ của Walter Scott kể về chàng hiệp sĩ Lachinwar dũng cảm. Câu thơ mới đẹp làm sao. Hiệp sĩ Lachinwar đã liều mình cứu nằng thiếu nữ chàng yêu đang bị gia đình ép buộc lấy một người đàn ông khác.

Nằng thầm nghĩ. Một ngày nào đó, một chàng Lachinwar kiêu hùng sẽ đến đây và cứu ta ra khỏi cuộc sống lầm than này.

Một hôm đang làm việc dưới bếp thì Lara đọc thấy một quảng cáo đăng trên báo và cổ họng nàng nghẹn lại. Bức ảnh chụp một chàng trai cao, tóc vàng, nét mặt cao quý, mặc áo đuôi tôm sang trọng và đeo nơ trắng. Chàng có cặp mắt xanh biếc, nụ cười hiền hậu và trông như một hoàng tử.

Chàng Lachinwar của mình trông cũng giống như người này đây, Lara thầm nghĩ. Chàng sẽ tới đây tìm ta, cứu ta ra khỏi nơi này. Chàng sẽ đến giữa lúc ta đang rửa bát đĩa. Chàng cúi xuống sau lưng ta, quàng hai tay ôm cổ ta, thì thầm: "Nàng có cần ta giúp gì không?" Ta sẽ quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt chàng và nói: "Chàng lau khô những bát đĩa này cho em!".

- Cháu muốn bảo cô làm gì? - Tiếng cô Bertha vang lên. Thì ra vừa rồi, mãi mê, Lara đã nói to lên những ý nghĩ sôi nổi của nàng.

Lara đứng phắt dậy, quay tròn một vòng. Bertha đứng đằng sau ngạc nhiên nhìn nàng.

- Không đâu, cô à, - Lara đáp và má nàng đỏ ửng.

Tha thiết tìm hiểu quê hương Scotland, nàng thường năn nỉ ông McSween kể cho nàng. Ông già chiều cô thiếu nữ thơ ngây và kể cho Lara nghe rất nhiều chuyện cổ xứ Scotland. Lara ao ước lớn lên nàng sẽ về đó, và biết đâu nàng sẽ giàu có để tậu được một trang ấp lớn và một toà lâu đài cổ kính, toà lâu đài mà ngày xưa một dòng họ vương tôn quý tộc nào đó đã từng sống. Một buổi tối đầu tháng Bảy, James Cameron đang nằm trên giường với một trong số những ả gái điếm của chủ nhà chứa Kirstie thì bị một cơn nhồi máu cơ tim. Lúc đó ông đang say mềm và khi ông nằm vật ra, ả gái điếm lại tưởng ông ngủ.

- Đừng ngủ, James? Anh thức dậy đi và làm cho nhanh kẻo em còn có khách khác đang chờ. Dậy, James! Dậy mau lên!

James thở phì phò, hai tay ôm ngực.

- Lạy Chúa? - ông thì thào mệt nhọc. - Gọi bác sĩ cho tôi.

Xe cấp cứu chở James đến một bệnh viện nhỏ trên phố Quarry. Bác sĩ cho người gọi Lara đến. Lúc bước vào bệnh viện, tim nàng đập thình thịch. Ông bác sĩ đã đứng đó đợi nàng.

- Có chuyện gì thế, thưa bác sĩ? - Nàng vội vã hỏi. Cha cháu chết rồi phải không ạ?

- Chưa đâu, cô Lara. Nhưng tôi lo cha cô bị nặng đấy!

Nàng đứng sững lại, kinh hoàng:

- Liệu... liệu cha cháu có sống được không?

- Hiện chưa biết. Chúng tôi đang làm mọi cách để cứu chữa.

- Cháu vào thăm cha cháu được không ạ?

- Tốt nhất là cô hãy về đã. Sáng mai vào thăm.

Lara quay về nhà trọ, đầu óc đờ đẫn. Lạy Chúa, xin Người đừng bắt cha con phải chết. Con chỉ có mỗi một mình cha trên đời!

Lúc Lara về đến nhà trọ, Bertha đứng ngoài cửa chờ nàng.

- Chuyện gì vậy, Lara?

Nàng kể cho cô Bertha nghe.

- Lạy Chúa? - Bertha nói. - Mà hôm nay lại là thứ Sáu.

- Thì sao ạ?

- Là ngày cha cháu phải đi thu tiền ở mấy nhà trọ kia. Theo cô biết thì lão chủ McAllister là thằng cha tàn bạo. Lão sẽ không ngần ngại gì mà sẽ quăng tất cả chúng ta ra ngoài vỉa hè.

Đã dăm bảy lần trước đây, mỗi khi James Cameron say quá, ông vẫn sai con gái đi làm giúp mình việc này. Những lần đó Lara đều thu được đầy đủ về đưa cha và ông đem nộp cho McAllister.

- Bây giờ biết làm thế nào đây? - Bertha than thở.

Và đột nhiên Lara hiểu ngay nàng phải làm gì.

- Cô đừng lo, - nàng nói. - Cháu sẽ làm công việc đó

Ngay tối hôm đó, trong lúc mọi người ngồi ăn tối, Lara nói:

- Thưa các vị, nghe cháu nói được không? - Mọi người đang trò chuyện bèn ngừng bật chăm chú nhìn cô gái trẻ. - Cha cháu bị... bị mệt, đang nằm trong bệnh viện. Bác sĩ phải giữ cha cháu lại để kiểm tra thêm. Trong khi cha cháu chưa về, cháu làm thay việc của cha cháu là thu tiền trọ của các vị. Ăn xong, cháu sẽ chờ các vị ngoài phòng khách.

- Liệu ông ấy có nguy kịch lắm không? - Một khách trọ hỏi.

- Ồ, không đâu. - Lara đáp và cố gượng cười. - Không có gì nặng đâu.

Sau bữa ăn tối mọi người đều vào phòng khách, nộp cho Lara tiền trọ tuần.

- Tôi mong ông James chóng bình phục, Lara?

- Nếu cô cần gì, cứ bảo nhé, Lara!

- Ôi, ông James ốm thì cô vất vả đấy, cô Lara thân mến.

- Thế còn bốn nhà trọ nữa cũng của lão chủ ngân hàng Allister thì sao? -

Bertha lo lắng hỏi Lara. - Cha cháu còn có nhiệm vụ ấy nữa.

- Cháu biết. - Lara đáp. - Cô rửa bát đĩa hộ cháu, để cháu đi thu mấy nhà đó.

Bertha hoài nghi nhìn cô gái:

- Cô chúc cháu thành công.

Lara không ngờ công việc lại dễ dàng đến thế.

Hầu hết khách trọ đều tốt bụng và rất mến cô gái đáng thương này.

Sáng sớm hôm sau, Lara cầm phong bì đựng tiền đến nhà lão Allister. Lúc nàng bước vào phòng giấy của lão, lão đang ngồi sau bàn.

- Cô thư ký của tôi bảo cô cần gặp tôi?

- Vâng, thưa Ngài.

Sean McAllister ngắm cô gái gầy gò, ăn mặc xoàng xĩnh đang đứng trước mặt lão.

- Cô là con gái James Cameron phải không nhỉ?

- Vâng, thưa Ngài.

- Tên cô ra Sarah phải không nhỉ?

- Lara.

- Tôi rất thông cảm nghe tin cha cô bị bệnh - Allister nói. Nhưng không có chút nào "thông cảm" trong giọng của lão hết. - Nhưng tôi đành phải sắp xếp lại thôi. Cha cô bị ốm nặng như vậy tất không thể tiếp tục làm công việc được. Tôi...

- Ô, không đâu, thưa ngài McAllister. - Lara vội vã nói - Cha cháu sai cháu đem tiền đến nộp cho Ngài đây.

- Sai cô à?

- Vâng, đúng thế, thưa Ngài.

- Nhưng có đầy đủ không đây?

Lara không đáp, đặt phong bì bên bàn giấy, rồi mới nói.

- Trong này đây đủ tiền thuê trọ của khách.

Lão già ngạc nhiên nhìn nàng:

- Không thiếu một người nào?

Lara gật đầu.

- Cô đi thu à?

- Vâng, thưa Ngài. Và cháu sẽ thu hàng tuần cho đến khi cha cháu khỏi bệnh.

- Tôi hiểu.

Lão chủ nhà băng mở các phong bì nhỏ bên trong phong bì lớn và cẩn thận đếm từng tờ giấy bạc. Lara thấy lão cho tất cả vào một phong bì lớn màu xanh lá cây.

Gần đây, lão McAllister đã tính sẽ tìm người khác thay James Cameron bởi ông suốt ngày say rượu và sống quá trác táng. Hôm nay thấy James ốm, lão nghĩ sẽ là dịp thuận tiện để tổng cổ ông.

Lão nghĩ cô gái nhỏ gầy gò đứng trước mặt lão đây sao mà làm tròn được công việc nặng nhọc là quản lý một nhà trọ và thu tiền của nhiều nhà trọ khác nhưng đồng thời lão cũng ngại tổng cổ gia đình James Cameron ra vĩa hè lúc này, vì làm thế lão sẽ mang tiếng với dân trong thị trấn. Lão thấy phải quyết định một giải pháp.

- Ta sẽ thử xem cô làm ăn ra sao trong một tháng, lão nói. - Sau một tháng ta sẽ quyết định.

- Cảm ơn Ngài, thưa ngài McAllister. Cháu rất cảm ơn Ngài.

Khoan đã, - lão chìa ra cho Lara hai mươi năm đô la. - Đây là tiền công của cô.

Lara cầm số tiền và thấy vui sướng. Đây là lần đầu tiên cô được trả công lao động của mình.

Ở nhà băng ra, Lara tới thẳng bệnh viện. Bác sĩ Duncan cũng vừa trong

phòng James Cameron đi ra. Lara đột nhiên hốt hoảng:

- Cha cháu đã...

- Chưa... Chưa... Ông James đã yên ổn, Lara, - bác sĩ ngập ngừng. - Tôi nói "yên ổn" có nghĩa là cha cô chưa chết... Chưa đâu, cô hiểu chứ? ông ấy sẽ phải nằm vài tuần nữa. Và cần có người chăm sóc ông ấy.

- Cháu sẽ chăm sóc, - Lara nói.

Bác sĩ nhìn cô gái rồi dịu dàng nói:

- Cha cô không biết là ông thực điếm phúc khi có một cô con gái đáng quý như cô. Lara thân mến.

- Bây giờ cháu vào thăm bố cháu được không ạ?

- Được!

Lara vào phòng bệnh và đứng đó nhìn cha. James Cameron nằm trên giường, xanh lợt và tội nghiệp làm sao. Nàng đột nhiên thấy cha rất già. Nàng trào lên một niềm thương cảm. Bây giờ thì nàng đã có dịp giúp đỡ cha và nàng tin rằng cha sẽ thấy tình cảm của con gái và sẽ yêu nàng. Lara bước đến bên giường.

- Cha...

James mở mắt nhìn con gái, lầm bầm:

- Mày đến đây làm cái mẹ gì, con khốn kiếp? Bao nhiêu công việc ở nhà bỏ bê đấy hả?

Lara lạnh người:

- Ôi, con biết chứ. Con đến đây chỉ để báo cha biết là con đã đến gặp ngài McAllister. Con bảo Ngài ấy rằng con sẽ thay cha thu tiền của khách trong lúc cha nằm viện...

- Mày thu tiền ư? Thật là buồn cười - Người ông rung lên vì khi nói tiếp, giọng ông chỉ còn thều thào. - Số mệnh đấy mà, - ông rên rỉ - Tao cam đoan là lão McAllister sẽ tổng cổ tao với mày ra via hè.

James Cameron không thể hiểu được con gái ông có khả năng làm những gì. Lara đứng lặng đi một lúc nhìn cha rồi nàng quay gót bước ra.

Ba ngày sau xe chở ông James về nhà và người ta đặt ông lên giường.

- Trong vòng hai tuần ông không được ra khỏi giường, - bác sĩ Duncan căn dặn. - Sau đây vài ngày tôi sẽ đến khám lại cho ông.

- Tôi không thể nằm mãi như thế được, - James Cameron phản đối. - Tôi phải làm việc. Có bao nhiêu việc tôi phải làm.

Bác sĩ bình thản nhìn ông, nói:

- Ông không có sự lựa chọn nào khác. Muốn khỏi, ông phải nằm nghỉ hoàn toàn. Ông mà đứng dậy là chết liền đấy.

Thời gian đầu, khách trọ thích thú nhìn thấy cô gái thơ ngây đi thu tiền, nhưng chỉ ít lâu sau, thích thú ban đầu biến mất và họ bắt đầu viện đủ lý do

để trả hoàn nợ tiền cho Lara.

- Tuần này tôi bị ốm và bao nhiêu tiền mua thuốc hết cả...

- Xưa nay con trai tôi vẫn gửi tiền đều đặn, nhưng sao tuần này chưa thấy nó gửi đến. Có thể bưu điện chậm trễ sao đó...

- Tôi đang còn thiếu tiền để trả hiệu bán dụng cụ.

- Bảo đảm với cô là đầu tuần sau tôi sẽ nộp đầy đủ

Nhưng Lara đâu có chịu. Đây là công việc kiếm sống của nàng và nếu không làm tròn nàng sẽ bị tổng cổ ra vỉa hè. Nàng lắng nghe rất lịch sự rồi nói:

- Tôi rất tiếc, nhưng Ngài McAllister bảo các vị phải nộp hôm nay và nếu không nộp thì đành phải mời các vị rời khỏi nhà trọ này vậy.

Cuối cùng thì ra ai cũng có tiền để nộp.

- Cha cô dễ tính hơn, - một khách trọ phàn nàn.

- Ông ấy luôn cho chúng tôi chậm vài ngày.

Nhưng cuối cùng họ đều thanh phục cô gái trẻ tuổi này.

Nếu như Lara nghĩ rằng cha nàng ốm và thấy con gái tận tình chăm sóc thì sẽ yêu là nàng lắm to.

Lara càng tận tình với cha bao nhiêu ông càng ghét nàng bấy nhiêu.

Hàng ngày nàng đều đem hoa vào phòng cho ông, kèm chút quà nhỏ.

- Đồ hoang phí? Hoa làm gì? Mà mày không có việc gì để làm hay sao, con khốn kiếp! - ông thét lên giận dữ.

- Con nghĩ là cha thích...

- Cút! - Và James Cameron quay mặt vào tường không muốn nhìn thấy mặt "con khốn kiếp"!

Mình căm thù ông ấy, Lara thầm nghĩ. Mình căm thù ông ấy!

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 5

Năm mười bảy tuổi, cô thiếu nữ gầy còm ấy đã biến đổi như thành một người khác hẳn. Gương mặt Lara đã mang đầy đủ nét của tổ tiên Scotland nàng.

Làn da mịn màng, lông mày cong và nhỏ, cặp mắt to sáng, làn tóc đen nhánh chảy dài. Thêm vào tất cả những nét đó là một vẻ buồn man mác lúc nào cũng phủ lên khuôn mặt xinh đẹp kia, như thể những tấn bi kịch của dân tộc Scotland đã in dấu ấn lên đó.

Lara Cameron có một sắc đẹp quyến rũ, khiến ai thấy cô cũng không thể không nán lại nhìn.

Khách trọ hầu hết là nam giới. Họ thiếu thốn phụ nữ và một số đành kiếm cách giải toả bằng các ả gái điểm ở nhà chứa của mụ Kirstie hoặc vài nhà chứa khác. Vì vậy một cô gái đẹp ắt phải là mục tiêu của họ. Một khách thấy nàng một mình dưới bếp bèn mò vào định dở trò. Một khách khác thấy nàng đang lau sàn cũng định tán tỉnh...

- Sao cô không chiều tôi một chút? Tôi sẽ đền đáp cô rất hậu... Hãy để tôi cho cô thấy đàn ông là thế nào...

- Sao cô không có bồ, Lara xinh đẹp? Bắt bồ với tôi đi!

- Cô muốn ra thành phố Kansas không? Tuần tới tôi không ở đây nữa, cô đi với tôi nhé?

Cứ mỗi lần khách trọ nào tán tỉnh, năn nỉ cô làm tình với họ, Lara đều từ chối thẳng thừng. Sau đó cô vào gian phòng nhỏ nơi ông James nằm và nói:

- Cha làm rồi. Tất cả mọi người đều thích con?

Nói xong, cô đi ra, để mặc cha nhìn theo giận dữ.

James Cameron qua đời trong buổi sáng sớm mùa xuân. Lara mai táng cha trong nghĩa trang Greenwood ở quận Passiondale. Đưa ông ra đó, ngoài Lara chỉ có Bertha. Và đó là một đám tang không có nước mắt.

Người khách trọ mới đến là người Mỹ tên gọi Bill Rogers. Đó là một ông già đã ngoài bảy mươi tuổi, đầu hói và to béo, tính nết dễ dãi, thích nói chuyện.

Sau bữa ăn tối, ông thường ngồi trò chuyện với Lara.

- Cháu xinh đẹp thế này mà chôn vùi cuộc sống ở nơi hẻo lánh như nơi đây thật phí, - ông khuyên nàng. - Cháu nên ra Chicago hoặc New York.

- Vâng, một ngày nào đó cháu sẽ đi, - Lara đáp.

- Cháu còn trẻ, còn cả cuộc đời trước mặt. Cháu có mơ ước cuộc đời mình sẽ ra sao không?

- Cháu muốn có các thứ.

- Áo quần đẹp và...

- Không. Cháu muốn có đất. Cháu muốn sở hữu đất đai. Cha cháu lúc sống chẳng có thứ gì hết. Suốt đời cha cháu chỉ sống dựa dẫm vào người khác.

Mắt ông già sáng lên.

- Bất động sản chính là lĩnh vực kinh doanh của ta hồi trẻ.

- Thật à?

- Ta đã xây không biết bao nhiêu toà nhà suốt cả miền Trung Tây nước Mỹ. Thậm chí có thời kỳ ta sở hữu cả một mạng lưới khách sạn, - giọng ông già như thể nuối tiếc.

- Rồi sau đây chuyện gì đã xảy ra ạ, thưa ông?

Bill Rogers nhún vai:

- Ta đã tham quá, cuối cùng đâm mất sạch...

Thế là suốt tối hôm đó ông già và Lara trò chuyện về bất động sản, về kinh doanh xây dựng. Cả những buổi tối sau nữa.

- Quy tắc đầu tiên của nghề xây dựng, - Bill Rogers nói. - Là TNT. Cháu hãy nhớ kỹ là như thế.

- TNT là gì ạ? - Lara ngạc nhiên hỏi.

- Là tiền người khác! Lĩnh vực xây cất nhà cửa phát triển rất nhanh chính vì nhà nước cho vay với lãi suất thấp và thậm chí trong quá trình xây dựng còn cho thêm những ưu đãi khác. Ba thứ quan trọng nhất trong nghề kinh doanh xây cất bất động sản là địa điểm, địa điểm và địa điểm. Một toà nhà lộng lẫy nhưng xây trên núi thì chỉ là trò tốn công vô ích. Nhưng một ngôi nhà xấu xí giữa phố xá đông đúc, ở trung tâm thành phố thì đem lại cho ta vô số tiền.

Bill Rogers dạy cho Lara Cameron hiểu về thế chấp, về tạo vốn, về sử dụng các khoản vay ngân hàng. Lara lắng nghe và ghi nhớ. Nàng giống như miếng bọt biển hút rất nhanh mọi thông tin đến với nàng.

Điều quan trọng nhất ông già Bill Rogers nói với nàng là:

- Cháu biết không? Thị trấn Glace Bay này là nơi đang rất thiếu nhà ở. Ai biết khai thác tình trạng thiếu thốn này thì giàu to. Giả như ta trở lại được hai chục tuổi...

Từ hôm đó Lara nhìn thị trấn Glace Bay bằng cặp mắt khác. Nàng ngắm những chỗ đất trống và hình dung ra ở đó những toà nhà dành cho dân chúng đến ở và cho các công sở dùng làm văn phòng. Nàng mơ ước xây lên những toà nhà đó, nhưng nàng đành chỉ mơ ước bởi không có vốn để thực hiện.

Hôm ông già Bill Rogers rời đi, ông nói với Lara Cháu ghi nhớ cho kỹ: tiền người khác? Chúc cháu gặp nhiều may mắn!

Một tuần sau, Charles Cohn vào trọ ở đây. Đó là một ông già ngoài sáu mươi tuổi, nhỏ thó, ăn mặc đẹp sạch sẽ, lịch sự. Ông cũng ngồi ăn với các khách trọ khác nhưng rất ít nói. Dường như ông nấp kín trong ổ kén của thế giới riêng mình.

Ông hay ngắm cô gái Lara làm lưng trong nhà trọ và nhận thấy lúc nào nàng cũng tươi cười, không hề phàn nàn than vãn gì.

Ông còn ở đây với chúng cháu lâu không? - Một hôm nàng hỏi.

- Tôi chưa biết. Có thể một tuần mà cũng có thể vài tháng...

Charles Cohn là người bí hiểm đối với Lara. Ông không chan hoà với các khách trọ khác. Nàng cố dò đoán xem ông là loại người như thế nào. Chắc chắn ông không phải thợ mỏ hoặc dân chài, nhưng ông cũng không có vẻ là nhà buôn. Rõ ràng ông cao hơn các khách trọ khác, có học thức hơn họ nhiều. Ông kể với Lara rằng ông định thuê phòng ở khách sạn, nhưng không nơi nào còn chỗ. Lara còn nhận thấy trong bữa ăn, hầu như ông không ăn gì.

- Nếu như cô có ít hoa quả, - có lần ông rụt rè nói, - hoặc rau...

- Ông ăn chay sao ạ? - Lara hỏi.
- Không hẳn như thế. Nhưng tôi quen ăn thức ăn kosher và tôi e ở thị trấn Glace Bay này không có.

Tối hôm sau, lúc Charles Cohn ngồi vào bàn ăn tối, trông thấy một đĩa thịt cừu trước mặt. Ông ngẩng lên, ngạc nhiên nhìn Lara:

- Rất tiếc tôi không ăn được thứ này, - ông nói. - Tôi tưởng tôi đã nói với cô...

Lara mỉm cười:

- Vâng, ông đã kể cháu nghe. Thì đây là món ăn kosher, - theo nòng kiêu kosher nghĩa là Do Thái.

- Sao lại thế? Cô nói gì vậy, cô Lara?

- Cháu đã cắt công ra thành phố Sydney, tìm đến chợ Do Thái và mua thịt cừu ở đó. Xin ông cứ thoải mái ăn. Tiền trọ là tính cả tiền hai bữa ăn trong đó rồi. Ngày mai cháu sẽ nấu món kosher khác cho ông.

Từ hôm đó, mỗi khi Lara rảnh rỗi, ông già Charles Cohn lại mời cô đến trò chuyện. Ông rất quý tính đôn hậu, tốt bụng và thông minh của cô gái trẻ này, cả cách suy nghĩ tự lập của Lara nữa.

Một hôm Charles Cohn thú thật với Lara mục đích ông đến thị trấn Glace Bay này.

- Tôi là uỷ viên ban điều hành của Công ty Cung ứng Lục địa, đó là một Tập đoàn công ty nổi tiếng. Tôi đang tìm địa điểm để mở một cửa hiệu chi nhánh tại đây.

- Hay quá nhỉ? - Lara nói. Vậy là mình đã biết ông này đến đây có mục đích quan trọng. - Ông định xây một ngôi nhà dùng làm cửa hiệu ạ?

- Không. Tôi tính xem có ai đứng ra xây, rồi chúng tôi thuê lại.

Ba giờ sáng hôm đó Lara choàng thức giấc, ngồi phất dậy. Phải chăng đây là một giấc mơ? Nhưng không phải. Đầu óc nàng đang hoạt động rất mạnh, đến mức nàng không sao ngủ tiếp được nữa.

Sáng ra, lúc Charles Cohn ra khỏi phòng để ăn điểm tâm, ông đã thấy cô gái đứng cửa chờ.

- Thưa ông Cohn... Cháu biết một địa điểm rất đẹp - Nàng bật ra..

Ông khách nhìn nàng ngạc nhiên:

- Cô nói gì?

- Một địa điểm rất đẹp để ông dùng làm cửa hiệu...

- Vậy à? Chỗ nào?

Lara không trả lời ngay vào câu hỏi vội.

- Nhưng cháu cần hỏi ông cho rõ thêm vài điều. Nếu như cháu có được miếng đất, địa điểm đúng như ông mong muốn, và cháu xây một ngôi nhà tại đây, liệu ông có đồng ý thuê nó trong năm năm để mở cửa hiệu không?

Charles Cohn lắc đầu:

- Điều cô hỏi chỉ là "giả sử" thôi chứ gì?
- Nhưng nếu là sự thật thì ông có thuê không? - Lara vẫn không buông.
- Lara, cô đã biết những gì về chuyện xây cất nhà nào?
- Cháu sẽ xây được, - nàng nói. - Cháu sẽ thuê kiến trúc sư và một hãng xây dựng có uy tín để làm việc đó

Charles Cohn đang ngấm ngấm cô gái.

- Tôi hiểu. Nhưng địa điểm cô nói là chỗ nào?
- Cháu sẽ dẫn ông đến đó, - Lara nói. - Cháu tin là ông sẽ ưng. Địa điểm rất đẹp.

Sau bữa điểm tâm, Lara dẫn Charles Cohn vào trung tâm thị trấn. Góc Phố Chính và các phố buôn bán giữa thị trấn Glaee Bay có một khoảnh đất trống vuông vắn. Đúng là khoảnh đất Charles Cohn đã để ý đến cách đây hai ngày rồi.

- Đây địa điểm cháu định đưa ông đến xem, - Lara nói.

Ông Cohn đứng ngấm một lúc rồi nói:

- Quả là cô có con mắt tinh tường. Đây là địa điểm rất đẹp.

Ông đã bí mật điều tra về khoảnh đất này và biết nó là của McAllister, chủ nhà băng ở đây. Nhiệm vụ của công ty giao cho Charles Cohn là kiểm địa điểm rồi tìm người bỏ tiền xây cất, sau đấy công ty sẽ thuê lại. Ai xây đối với công ty không quan trọng. Vấn đề chỉ là địa điểm và kiến trúc toà nhà thích hợp với một cửa hiệu bán những mặt hàng của công ty.

Charles Cohn ngấm ngấm cô gái, cô ta quá trẻ, ông nghĩ. Đúng là một ý nghĩ táo tợn, liều lĩnh. Nhưng cô gái tốt bụng làm sao: "Cháu đã cất công ra tận thành phố Sydney, tìm đến chợ Do Thái...".

Lara vẫn đang sôi nổi nói:

- Nếu cháu tậu được khoảnh đất này và xây lên một toà nhà đúng như yêu cầu của ông thì ông sẽ đồng ý thuê nó trong năm năm chứ?

Charles Cohn ngừng lại, chậm rãi đáp:

- Không đâu? Không phải năm năm mà là mười năm!

Chiều hôm đó Lara đến gặp lão chủ nhà băng Sean McAllister. Thấy nàng bước vào văn phòng lão sững sốt.

- Cô đến sớm như vậy? Hôm nay thứ tư. Còn vài ngày nữa mới đến hạn kia mà?

- Cháu biết. Cháu đến vì việc khác. Cháu muốn nhờ Ngài một chuyện, thưa Ngài McAllister.

Lão già ngồi đó ngấm ngấm cô gái. Cô ta lớn lên đậm xinh đẹp và hấp dẫn gớm. Không còn là trẻ con nữa mà đã là một thiếu nữ thật sự rồi. Lão nhìn thấy cặp vú nàng nhô lên sau mảnh vải bông.

- Cô ngồi xuống đi. Cô cần gì nào?

Lara đang xáo động trong lòng, không muốn ngồi.

- Ngài cho cháu vay một khoản tiền.

- Cô nói gì? - Lão sững sốt.

- Cháu đề nghị Ngài cho cháu vay tiền.

Lão chủ nhà băng mỉm cười độ lượng.

- Tôi nghĩ là được. Nếu như cô cần tiền để may một bộ áo quần hoặc để mua sắm thứ gì đó thì tôi xin vui lòng tạm ứng cho cô trước...

- Cháu cần vay hai trăm ngàn đôla.

Nụ cười trên môi lão già vụt tắt.

- Cô định nói đùa?

- Không đâu, thưa Ngài, - Lara bước đến gần bàn giấy, sôi nổi nói. - Ở đây có một mảnh đất cháu muốn tậu để xây nhà. Cháu có sẵn một người muốn thuê ngôi nhà đó trong mười năm. Số tiền đó đủ để mua đất và xây dựng.

Lão McAllister ngắm cô gái, cau mày.

- Cô đã thoả thuận kỹ với người sở hữu khoảnh đất ấy rồi chứ?

- Cháu sắp đưa vấn đề ấy ra bàn với Ngài đây. - Lara nói.

Khoan cho tôi một phút, - lão chậm rãi nói. - Vậy khoảnh đất ấy là của tôi?

- Đúng thế. Đây là khoảnh nằm ở góc Phố Chính với mấy phố buôn bán.

- Và cô đến đây hỏi vay tiền tôi để mua miếng đất của tôi?

- Miếng đất ấy trị giá không quá hai mươi ngàn đôla. Cháu đã đi khảo giá rồi. Cháu xin trả Ngài ba mươi ngàn. Ngài sẽ được lợi mười ngàn đôla nhờ bán cao hơn giá bình thường cộng với lãi suất của số tiền hai trăm ngàn đôla cho cháu vay nữa.

McAllister lắc đầu:

- Cô hỏi vay tôi hai trăm ngàn đôla nhưng không có thứ gì bảo đảm hết. Không được.

Lara dướn người về phía trước:

- Bảo đảm là thế này. Cháu sẽ dùng miếng đất ấy và ngôi nhà làm vật thế chấp. Nếu cháu không trả được nợ, Ngài sẽ sử dụng ngôi nhà đó. Ngài không sợ bị thiệt đâu.

Lão chủ nhà băng ngắm cô gái, ngắm nghĩ. Lão cười:

- Chà, cô bạo gan đấy. Nhưng tôi e Ban giám đốc điều hành nhà băng sẽ không đồng ý.

- Làm gì có ban giám đốc nào. Ngài là chủ duy nhất. - Lara nói ngay. Nàng tiến đến sát bàn và lão nhìn thấy cặp vú của nàng áp vào thành bàn trước mặt lão.

- Nếu Ngài đồng ý cháu cam đoan Ngài sẽ không phải ân hận đâu...

Lão không rời được mắt khỏi cặp vú Lara.

- Cô không giống ông thân sinh ra cô chút nào, đúng thế không nhỉ?

- Đúng vậy - Lara kiêu hãnh nói.

- Kể ra nghe cô nói cũng có lý đấy, - lão chủ nhà búng thận trọng nói. - Ai là người sẽ thuê ngôi nhà đó?

- Tên ông ta là Charles Cohn, uỷ viên ban điều hành của Công ty Cung ứng Lục địa.

- Tức là Công ty có cả mạng lưới cửa hiệu khắp nước Mỹ?

- Đúng thế.

Lập tức lão McAllister quan tâm đến vấn đề này.

- Họ muốn mở một cửa hiệu để bán hàng cho đám thợ mỏ và dân lao động trong vùng này, - Lara nói tiếp.

Lão chủ nhà băng đánh hơi thấy ngay đây là một áp phe lớn và ăn chắc.

- Cô gặp ông ta ở đâu? - Lão thận trọng hỏi.

- Ông ấy nghỉ trong nhà trọ.

- Tôi hiểu. Vậy cô để tôi suy nghĩ đã, Lara. Mai tôi sẽ trả lời.

Lara run lên vì mừng rỡ.

- Cảm ơn Ngài, Ngài McAllister. Ngài sẽ không phải ân hận đâu.

- Tôi cũng nghĩ thế. - lão già mỉm cười nói.

Chiều hôm đó Sean McAllister đến nhà trọ gặp Charles Cohn.

- Tôi ghé qua đây mời ông ra thị trấn Glace Bay, - lão nói. - Tôi là Sean McAllister, chủ nhà băng ở đây. Tôi nghe tin ông đến đây, nhưng lẽ ra ông không nên nghỉ ở nhà trọ này, mà nên đến khách sạn của tôi ở đó có đầy đủ tiện nghi hơn.

- Khách sạn đã hết chỗ, - ông Cohn phân trần.

- Bởi chúng tôi không biết ông là ai.

- Vậy tôi là ai? - ông Cohn hỏi vui.

Sean McAllister cười:

- Ông không việc gì phải giấu, thưa ông Cohn. Nhiều người đã biết và họ đã kháo nhau rồi. Tôi còn được biết là ông đang muốn thuê một ngôi nhà làm cửa hiệu cho mạng lưới bán lẻ của công ty. Nó sẽ được xây trên khoảnh đất do tôi sở hữu.

- Khoảnh đất nào vậy?

- Ở góc Phố Chính và mấy phố buôn bán. Đây là địa điểm rất đẹp, ông công nhận không? Tôi nghĩ chúng ta có thể bàn chuyện đó.

- Tôi đã bàn chuyện đó với người khác rồi.

Lão chủ nhà băng bật cười:

- Cô bé Lara chứ gì? Cô ấy đúng là xinh đẹp, ông công nhận không? Nhưng tại sao ông không ghé vào nhà băng của tôi và ký hợp đồng với nhau?

- Vậy ra ông vẫn chưa hiểu hay sao? Tôi đã nhận lời với người ta rồi.

- Tôi lại cho rằng người không hiểu chính là ông, thưa ông Cohn. Lara không phải là chủ khoảnh đất ấy Tôi mới là chủ.

- Nhưng cô ấy xin mua khoảnh đất ấy của ông, đúng vậy không?
 - Đúng vậy, nhưng tôi sẽ không bán cho cô ấy.
 - Nếu vậy tôi cũng sẽ không thuê nơi đó. Tôi đã thấy có ba khoảnh đất nữa cũng đẹp không kém. Cảm ơn ông đã ghé đến đây.
- Lão chủ nhà băng ngo Charles Cohn một lúc lâu.
- Ông nói nghiêm chỉnh đấy chứ?
 - Rất nghiêm chỉnh. Tôi không bao giờ làm sai lời tôi đã hứa với người khác.
- Nhưng Lara không biết gì về xây dựng hết. Cô ấy...
- Cô ấy đã tính toán kỹ. Tất nhiên chúng tôi là người thông qua cuối cùng.
- Lão chủ nhà băng lộ vẻ băn khoăn.
- Có đúng là công ty Cung ứng Lục địa bằng lòng ký hợp đồng thuê trong mười năm không?
 - Đúng.
 - Tôi hiểu. Thôi được. Nếu vậy tôi... tôi sẽ suy nghĩ thêm.

Khi Lara về đến nhà trọ, Charles Cohn thuật lại câu chuyện giữa ông và Lão McAllister.

Lara choáng váng:

- Vậy là lão ta đã phỗng tay trên của cháu?
- Cô đừng lo, - Charles Cohn trấn an nàng. - Lão sẽ phải nhượng cho cô mảnh đất ấy.
- Có chắc như vậy không ạ?
- Lão là chủ nhà băng. Việc chính của lão là cho vay lấy lãi.
- Còn ông, thừa ông Cohn? ông sẽ làm việc này vì cháu chứ?
- Tất nhiên rồi.
- Tại sao ông lại làm việc này giúp cháu, ông Cohn?

Charles Cohn đã tự đặt ra câu hỏi như thế và đã trả lời rồi.

- Tại cô quá trẻ. Tại cô không thuộc về thị trấn này. Tại tôi thêm có một đứa con gái như cô.

Nhưng ông không nói ra điều đó.

- Tôi không mất thứ gì cả, Lara. Tôi đã tìm được vài khoảnh đất khác, địa điểm cũng rất đẹp. Nếu như cô mua được khoảnh đất sáng nay, tôi sẵn lòng giúp cô. Công ty không quan tâm tới việc tôi thoả thuận với ai. Nếu cô vay được tiền và tôi chấp nhận công ty xây dựng cô thuê, hai chúng ta sẽ làm chung công việc kinh doanh này.

Lara cảm động quá gần như nghẹn lại.

- Cháu không biết làm cách nào để đền đáp ơn ông, thừa ông Cohn. Cháu sẽ đến gặp lão McAllister và sẽ...
- Nếu ở vào địa vị cô, tôi không đến lão, - Charles Cohn khuyên, - mà hãy để lão đến đây tìm cô.

- Nhưng nếu lão không đến? - Lara lo lắng hỏi.

Charles Cohn mỉm cười:

- Lão sẽ đến, - rồi ông đưa Lara bản hợp đồng thuê nhà đã đánh máy sẵn. - Đây là bản hợp đồng thời hạn mười năm mà tôi và cô đã thoả thuận. Từ hợp đồng này cô sẽ sử dụng làm văn bản trong công việc của cô sắp tới. - Ông lại đưa Lara bản vẽ toà nhà trên giấy can. - Còn đây là kiến trúc toà nhà. Suốt đêm hôm ấy Lara ngồi nghiên cứu bản vẽ và những ghi chú trên đó. Sáng hôm sau lão chủ nhà bằng McAllister gọi điện cho Lara.

- Mời cô đến tôi bây giờ, được không?

Tim nàng đập thình thình.

- Sau đây mười lăm phút tôi sẽ có mặt ở chỗ ngài.

Lão đã chờ nàng.

- Tôi đã suy nghĩ về câu chuyện ta trao đổi hôm qua rồi, - lão nói. - Tôi cần có bản hợp đồng thuê thời hạn mười năm của ông Cohn.

- Tôi có đem theo đây, - Lara nói. Nàng mở xác và lấy bản hợp đồng ra.

Lão chủ nhà bằng xem xét rất kỹ.

- Đây đủ rồi.

- Vậy là ngài bằng lòng cho tôi vay chứ? - Lara hỏi và nàng nín thở hồi hợp đợi câu trả lời.

Lão McAllister lắc đầu:

- Không.

- Nhưng tôi tưởng...

Lão gõ ngón tay xuống mặt bàn.

- Thú thật với cô. Tôi không vội vã gì phải bán khoảnh đất ấy. Càng để lâu, đất càng lên giá.

Lara ngơ ngác nhìn lão:

- Nhưng ngài...

- Việc cô định làm rất trái khoáy. Cô chưa có chút kinh nghiệm nào trong nghề xây cất; Chưa đủ để tôi tin cậy và cho cô vay tiền.

- Tôi chưa hiểu... Vậy ngài còn cần có thứ gì nữa mới đủ tin cậy?

- Tôi cần... một khoản thưởng nhỏ. Lara, cô đã ngủ với người đàn ông nào chưa?

Câu hỏi hoàn toàn bất ngờ đối với nàng.

- Tôi... chưa, - nàng cảm thấy chuyện "làm ăn" như đã tuột khỏi tay.

- Tôi thấy chuyện đó có quan trọng gì đâu kia chứ?

Lão chủ nhà bằng dướn người lên:

- Tôi xin được thật lòng với cô, cô Lara. Tôi thấy cô rất đẹp, rất hấp dẫn. Tôi muốn ngủ với cô. Sau đó ta coi như không có chuyện gì hết...

Mặt Lara đột nhiên đanh lại.

- Cô nên nghĩ như thế này. Nếu cô chịu ngủ với tôi, cô sẽ có cơ hội để đạt

được một thành công, có cơ hội thành nhà kinh doanh, có cơ hội để chứng minh rằng cô không giống cha của cô.

Đầu óc Lara quay cuồng.

- Cô khó lòng tìm cơ hội nào như thế này nữa đâu, Lara. Có lẽ cô cần cân nhắc một chút. Nếu vậy cô hãy nghĩ và...

- Không cần, - giọng nàng như vang lên trong hai lỗ tai của chính nàng. Đầu nàng ù lên. - Tôi có thể trả lời ngay bây giờ. - Lara kẹp hai cánh tay chặt vào sườn, cố không để toàn thân run lên. Bởi phút này đây quyết định toàn bộ tương lai cuộc đời nàng. Nhưng lời nàng sắp thốt lên quyết định mọi thứ.

- Tôi chịu để ngài ngủ với tôi.

Lão chủ nhà băng nhe răng cười, đứng dậy và dang rộng hai cánh tay.

- Nhưng không phải lúc này, - Lara nói. - Sau khi tôi nhìn thấy bản hợp đồng ngài ký.

Ngày hôm sau, lão Sean McAllister đưa Lara bản hợp đồng của nhà băng đồng ý cho nàng vay tiền.

- Đây bản hợp đồng rất đơn giản, cô em. Thời hạn mười năm, hai trăm ngàn đôla, lãi suất tám phần trăm một năm. - lão đưa nàng cây bút. - Cô ký vào trang cuối cùng ấy.

- Nếu ngài không phiền, cho tôi xem kỹ đã, - Lara nói. Nàng liếc nhìn đồng hồ. - Nhưng bây giờ tôi đang có việc gấp. Ngài cho phép tôi mang về nhà. Mai tôi sẽ đem lại đây.

Lão Sean McAllister nhún vai:

- Được thôi, - lão hạ giọng. - Còn về vụ riêng hai chúng ta, thứ bảy tới tôi phải đến Halifax. Tôi mời cô đi cùng.

Lara nhìn nụ cười đều giả của lão mà thấy ruột gan quặn đau.

- Vâng, được, - nàng nói không ra hơi.

- Tốt lắm. Cô ký xuống dưới rồi đem bản hợp đồng đưa lại cho tôi. Thế là chúng ta đã là bạn hàng của nhau, - lão nghĩ một lát rồi nói tiếp. - Cô cần một hãng xây dựng tốt. Cô có biết công ty xây dựng Nova Scotia không?

Lara mừng rỡ:

- Có. Tôi quen ông giám đốc, Buzz Steele. Ông này đã xây một loạt những công trình vào loại lớn nhất ở thị trấn Glace Bay này.

- Tốt lắm. Đây là công ty có uy tín. Tôi muốn giới thiệu với cô.

- Mai tôi sẽ gặp ông Buzz Steele.

Tối hôm đó Lara đưa Charles Cohn xem bản hợp đồng vay tiền. Nàng không dám kể cho ông biết về "thỏa thuận riêng" với lão chủ nhà băng. Nàng quá xấu hổ. Charles Cohn đọc rất kỹ bản hợp đồng. Đọc xong ông trao lại cho Lara.

- Tôi thấy cô không nên ký bản hợp đồng này.

- Tại sao ạ? - Nàng ngạc nhiên.

Trong này có một điều khoản là công trình phải xây dựng xong trước ngày 31 tháng 12, nếu không, toàn bộ số tiền cho vay sẽ phải hoàn lại đầy đủ cho nhà băng, nói cách khác, toàn bộ ngôi nhà đó sẽ vào tay lão McAllister và công ty của tôi sẽ trở thành người thuê nhà của lão. Cô sẽ mất hết mà vẫn phải trả lãi suất cho lão. Cô bảo lão sửa lại điều khoản ấy đi.

Câu lão McAllister vẫn còn văng vẳng bên tai nàng. Tôi không vội gì phải bán khoảnh đất ấy. Đất để càng lâu càng cao giá. Nàng lắc đầu:

- Lão không chịu đâu.

Nếu vậy thì cô bước vào một canh bạc nguy hiểm đấy, Lara. Cô rất có thể mất sạch mà vẫn nợ hai trăm ngàn đôla kèm theo tiền lãi.

Nhưng nếu cháu xây xong trước thời hạn đó...

- Chữ "nếu" ở đây phải gạch đứt ba lần. Khi cô xây cất, cô sẽ phụ thuộc vào rất nhiều người. Và chỉ cần họ sai sót gì đó là cô gay go ngay..

- Đây là một công ty xây dựng có uy tín ở vùng này. Họ đã xây cất bao nhiêu toà nhà lớn ở đây. Cháu lại quen ông giám đốc. Cháu sẽ thoả thuận với họ. Nếu như họ không bảo đảm đúng thời hạn hoàn thành công trình, cháu sẽ đi tìm công ty khác.

Giọng Lara quả quyết quá làm Charles Cohn đâm thối không nghi ngại nữa.

- Thôi được, - ông nói. - Cô hãy bàn với ông ta.

Lara thấy Buzz Steele đang đi trên dàn giáo của một toà nhà đang xây ở thành phố Sydney. Ông ta ngoài bốn mươi tuổi, tóc hoa râm và gương mặt sương gió. Ông niềm nở chào Lara.

- Chà, đúng là một sự bất ngờ thú vị, - ông nói. - Sao người ta lại cho một cô gái xinh đẹp như thế này ra khỏi Glace Bay nhỉ?

- Cháu lần đi đấy, - nàng nói. - Cháu có một đơn đặt hàng cho chú đây, chú Buzz.

- Thật không? - ông mỉm cười. - Xây nhà gì? Nhà búp bê chẳng?

- Không đâu, - nàng đưa ông xem bản vẽ của Charles Cohn đưa nàng. - Ngôi nhà đây.

Buzz Steele xem xét một lúc lâu.

- Nhà đẹp đấy. Vậy thế nào? Cô liên quan thế nào đến toà nhà này?

- Nhà của cháu. Cháu thuê công ty chú xây cất, - Lara đáp kiêu hãnh.

- Nếu vậy thì tuyệt rồi.

- Nhưng có hai yêu cầu quan trọng.

- Là gì?

- Là phải hoàn thành toàn bộ công trình trước ngày 31 tháng 12, nếu không thì toà nhà sẽ thuộc về nhà băng và yêu cầu thứ hai là tính trọn gói không được quá 170 ngàn đôla.

- Từ nay đến đó còn mười tháng.

- Vâng. Chú làm xong được không?

Buzz Steele lại nhìn vào bản vẽ. Lara chăm chú theo dõi ông ta nhằm tính.

Cuối cùng ông nói:

- Sẽ xong trước 31 tháng 12 nếu như cô bật đèn xanh cho chúng tôi ngay từ bây giờ.

- Vậy là chú nhận lời?

Nàng muốn thét lên sung sướng. Vậy là xong!

Hai người bắt tay nhau.

- Cô là khách hàng xinh đẹp nhất của tôi từ xưa đến nay đây.

- Cảm ơn chú. Vậy hôm nào chú muốn khởi công.

- Thế này nhé. Mai tôi đến Glace Bay nhìn qua khuôn đất. Tôi sẽ xây một toà nhà khiến cô phải hãnh diện vì nó.

Trên đường về Glace Bay, nàng cảm thấy như được chấp thêm đôi cánh.

Lara về Glace Bay, kể mọi chuyện cho Charles Cohn biết.

- Cô có tin tưởng công ty xây dựng đó làm ăn đứng đắn không?

- Chắc biết là họ làm ăn tốt. - Lara trấn an ông.

- Họ đã xây cất rất nhiều toà nhà lớn ở Sydney và ở đây rồi ở Halifax, ở...

Niềm lạc quan của nàng dễ lây, Cohn mỉm cười:

- Vậy thì được. Nghĩa là cô với tôi đã trở thành bạn làm ăn rồi đây.

- Thật không, thưa ông Cohn? - Mặt nàng rạng rỡ. Nhưng chợt nghĩ đến "thỏa thuận riêng" với lão chủ nhà băng Sean McAllister nụ cười trên môi nàng biến mất ngay. Thứ Bảy tới tôi phải đi Halifax. Tôi mời cô đi cùng. Chỉ còn hai ngày nữa đã là thứ Bảy.

Lara ký dưới các hợp đồng vào sáng hôm sau.

Nhìn nàng bước ra khỏi văn phòng nhà băng, lão Sean McAllister vô cùng thích thú. Lão tính, nhất quyết không để cô gái kia sở hữu toà nhà sẽ xây. Và lão cười ré lên thấy cô gái quá ngây thơ. Lão cho nàng vay khoản tiền đó nhưng thật ra là lão tự cho lão vay. Nghĩ đến lúc làm tình với tấm thân non trẻ tuyệt đẹp kia, lão thấy tuổi trẻ như đang trở lại.

Lara mới đến Halifax có hai lần. So với Glace Bay, đây là một thành phố đông đúc, phố xá chật ních người đi bộ và xe hơi. Các cửa hiệu đều chất đầy hàng hoá. Lão Sean McAllister chở Lara đến một khách sạn ngoại ô thành phố. Lúc lái xe vào bãi đậu, lão vỗ tay lên đùi nàng.

- Cô ngồi đợi để tôi vào đăng ký thuê phòng nhé, cô em?

Lara ngồi lại trong xe chờ, lòng hết sức hoang mang. Mình tự đem bán thân mình, nàng thầm nghĩ. Như gái điếm. Nhưng mình còn thứ gì khác nữa để đem bán. Ít nhất thì lão cũng coi mình trị giá hai trăm ngàn đô la. Cha mình lúc sinh thời đã bao giờ nhìn thấy hai trăm ngàn đôla đâu? Cha mình lúc nào

cũng quá...

Cửa xe mở ra và lão chủ nhà băng đứng bên ngoài cười:

- Xong rồi. Ta vào đi.

Đột nhiên Lara thấy cổ họng tắc lại và nàng như không thở nổi. Tim nàng đập mạnh đến nỗi nàng cảm giác nó sắp bung ra khỏi lồng ngực. Mình sẽ bị cơn đau đứng tim mất, nàng thầm nghĩ.

- Lara... - Lão nhìn nàng lo lắng. - Cô không làm sao đấy chứ?

- Không... - Ta đang chết đây. Lát nữa người ta sẽ chở ta đến bệnh viện và ta sẽ chết ở đó, chết khi vẫn còn là cô gái trinh tiết.

Nàng chậm rãi bước ra khỏi xe và đi theo lão McAllister vào một căn phòng có một giường lớn, hai ghế bành, một bàn trang điểm và một buồng tắm nhỏ xíu.

Nàng cảm thấy đang sống trong cơn ác mộng.

- Vậy đây là lần đầu tiên của cô phải không? - McAllister nói.

Lara nghĩ đến những đứa con trai ở trường đã sờ soạng nàng, hôn lên vú nàng rồi cố thọc tay vào chỗ kín của nàng.

- Vâng, - nàng nói.

- Tốt lắm. Cô em đừng sợ nhé. Làm tình là trò bình thường nhất trên đời.

Lara nhìn lão McAllister cởi quần áo. Thân hình lão thật tươm.

- Cô em cởi ra, - lão ra lệnh.

Lara chậm chạp cởi áo, váy và giày. Trên người nàng chỉ còn xu chiêng và xi líp.

Lão chủ nhà băng Sean McAllister ngắm thân hình nàng rồi sán đến.

- Cô em đẹp lắm!

Lão hôn lên môi nàng và nàng cảm thấy ghê tởm.

- Cô em cởi nốt ra đi, - lão sốt ruột thúc, - rồi lão cởi nốt quần lót, bước lên giường. Cái đàn ông của lão đỏ hỏn và cứng ngắc.

- Thế kia thì làm sao mình chịu nổi, nàng thầm nghĩ. Mình sẽ chết mất.

- Nhanh lên!

Lara chậm chạp cởi xu chiêng và xilíp.

- Lạy Chúa! - Lão nói. - Cô em đẹp tuyệt trần. Lên đây.

Lara leo lên giường và ngồi xuống. Lão bóp mạnh vú nàng và Lara đau quá thét lên.

- Cô thấy sướng chứ? Cô đã đến tuổi phải nếm mùi đàn ông rồi. - lão đẩy nàng nằm ngửa và kéo hai chân nàng giăng ra.

Đột nhiên Lara hốt hoảng.

- Tôi không có gì tránh thai hết, - nàng nói. - Tôi sợ có thai.

- Đừng lo, - lão McAllister hứa. - Tôi sẽ không để cô mang bầu mà sinh rắc rối cho cả tôi đâu.

Lát sau, Lara để cho lão đưa cái của lão vào.

- Khoan đã! - Nàng thét lên. - Tôi...

Lão McAllister đã không thể chờ thêm được nữa. Lão đi vào trong nàng và nàng đau khủng khiếp.

Lara vội đưa tay bịt miệng để khỏi hét lên. Cố chịu đựng một phút nữa thôi, nàng thầm nghĩ, và sau đây mình sẽ làm chủ cả một toà nhà lớn. Mình sẽ còn xây một toà nhà nữa...

Bây giờ thì cảm giác đau đã tăng lên mức không chịu đựng nổi.

- Rướn mông lên, - lão già gắt. - Sao cứ nằm ườn ra thế. Rướn người lên chứ?

Nàng cố dướn lên nhưng không nổi. Nàng quá đau.

Đột nhiên lão McAllister rên rỉ, thở hồng hộc và Lara thấy chất lỏng trào vào bên trong nàng. Lão thở phào khoan khoái và lịm đi trên người nàng.

Nàng hoảng hốt:

- Ngài bảo Ngài sẽ không...

- Cô em đẹp quá, ta không nhịn nổi. Nhưng cô em đừng lo. Nếu cô em có thai, ta biết một bác sĩ giỏi chuyên làm chuyện ấy.

Lara quay mặt đi để lão khỏi nhìn thấy vẻ ghê tởm của nàng. Nàng vội vã bước nhanh xuống đất, chạy vào buồng tắm, mở vòi hoa sen để làn nước ấm cuốn đi khỏi trên cơ thể nàng những thứ nhơ bẩn.

Nàng thầm nghĩ: Thế là xong. Mình đã làm xong. Bây giờ mình là chủ khoảnh đất. Mình sẽ giàu có. Giờ chỉ còn việc mặc quần áo, trở về Glace Bay và tiến hành khởi công xây cất toà nhà.

Nàng ra khỏi buồng tắm. Lão chủ nhà băng Sean McAllister nói:

- Hôm nay cô em làm ta sướng quá. Ta sẽ lại tiếp tục nhé!

Chú thích:

(1) Tiếng Do Thái có nghĩa là thịt súc vật không bằng cách cắt tiết. Còn nghĩa khác là thức ăn riêng của người Do Thái (N.D)

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 6

Charles Cohn đi xem thử năm toà nhà do Công ty Nova Scotia đã xây cất.

- Đúng là một công ty làm ăn nghiêm túc, - ông nói với Lara. - Cô sẽ không phải lo lắng gì về họ đâu.

Bây giờ Lara, Charles Cohn và Buzz Steele đến khảo sát khoảnh đất mới.

- Tuyệt vời, Buzz Steele nói. - Diện tích toàn bộ là 43,560 bộ vuông(1) vậy

là cô sẽ có hai mươi ngàn bộ vuông diện tích xây dựng.

Charles Cohn nói:

- Ông bảo đảm toà nhà xây cất xong trước ngày 31 tháng 12 chứ? - Cohn vẫn còn lo cho Lara.

- Trước nhiều - Buzz Steele nói. - Tôi hứa sẽ hoàn thành công trình trước ngày Nôen, hai mươi năm.

Lara mừng rỡ:

- Bao giờ chú bắt đầu khởi công, chú Buzz?

- Tôi cho đội làm móng đến đây vào giữa tuần sau. Cô ứng trước một khoản chứ, Lara?

Cohn nhìn Lara gật đầu.

- Vâng. Cháu sẽ đưa chú một khoản trước, - Lara sung sướng nói.

Ngắm toà nhà cao lên dần là việc Lara thích thú nhất, điều chưa bao giờ nàng được hưởng. Ngày nào nàng cũng ra đó ngắm.

- Cháu cần phải học, - nàng bảo Charles Cohn. Đây là bước khởi đầu. Cháu phải biết cách thức để sau này còn phải xây cất một trăm toà nhà nữa.

Cohn băn khoăn, không biết Lara đã hiểu như thế nghĩa là thế nào chưa?

Tốp đầu tiên đặt chân lên khoảnh đất là đội khảo sát. Họ cắm các cột mốc ở các góc toà nhà tương lai.

Họ quét thứ sơn lân tinh lên các cột mốc ấy để dễ nhận. Tốp khảo sát làm việc trong hai ngày. Sáng sớm ngày thứ ba, xe ủi nhãn Carterpillar đến làm. Lara đã có mặt ở đó, đang chờ.

- Bây giờ đến công việc gì? - Nàng hỏi Buzz Steele.

- San nền và đào móng.

Họ đào các hố móng, các đường ngầm để lắp ống nước. Tốp thứ ba đến lắp ống dẫn nước và thoát nước.

Bây giờ khách trọ đều đã nghe được câu chuyện và trong bữa điểm tâm cũng như bữa ăn tối, đề tài chính họ trò chuyện, trao đổi xung quanh chuyện xây dựng toà nhà trên phố Chính. Họ rất mừng cho Lara.

- Tình hình đã ra sao rồi? - Họ luôn hỏi nàng.

Lara đã trở thành "chuyên gia".

- Sáng nay lắp nốt hệ thống cấp và tiêu nước. Mai bắt đầu xây móng và dựng khung sắt để đổ bê tông, - nàng cười tươi. - Tôi nói các vị có hiểu không nhỉ?

Đổ bê tông xong phần móng, họ bắt đầu làm dàn giáo và bây giờ khắp công trường lúc nào cũng vang động khùng khiếp. Tiếng ồn làm mọi người phải bịt tai, nhưng đối với Lara thì đấy lại là âm thanh đáng yêu như âm nhạc.

Tiếng búa máy đập ỳnh ỳnh, tiếng gõ, tiếng trộn bê tông... Hai tuần sau, khung toà nhà đã dần dần hiện lên trên khoảng đất trước đây trống trải.

Đối với người khác thì đây là cả một khối sắt thép, bê tông kệt cộm, nhưng đối với Lara thì đây là giấc mơ của nàng đang biến dần thành sự thật. Sáng nào và cả tối nào cũng vậy, nàng đến đây để hưởng niềm sung sướng. Tất cả những thứ này là của mình, nàng thầm nghĩ. Của mình? Sau vụ hiến thân cho lão chủ nhà băng McAllister, Lara rất lo mình có thai. Mỗi lần nghĩ đến khả năng đó, nàng thấy ruột quặn đau. Và đến kỳ kinh nguyệt, nàng thờ phào nhẹ nhõm. Vậy là xong. Tất cả trí óc mình bây giờ sẽ chỉ tập trung vào việc xây cất nữa thôi.

Nàng tiếp tục thu tiền thuê của khách trọ để nộp cho lão Sean McAllister bởi nàng vẫn cần nơi để ở, nhưng nàng tìm mọi cách để khỏi gặp mặt với lão.

- Cô và tôi đã được hưởng một lần vui vẻ với nhau ở Hahfax, đúng không nào? Tại sao chúng ta không tiếp tục hưởng nữa?

- Tôi rất bận, - nàng kiên quyết từ chối.

Việc xây cất được tiến hành khẩn trương. Bắt đầu đổ mái và cả mấy đội thợ cùng làm một lúc. Số vật liệu xây dựng, máy móc và thợ tăng lên gấp ba. Charles Cohn đã rời khỏi Glace Bay, nhưng tuần nào ông cũng điện thoại cho Lara.

- Tình hình xây dựng đến đâu rồi, - lần gần đây nhất, ông hỏi nàng trong máy điện thoại.

- Tốt lắm, - nàng phản khởi đáp.

- Tiến hành đúng lịch đấy chứ?

- Vâng, thậm chí còn sớm hơn lịch.

- Tốt lắm. Phải nói với cô rằng bây giờ thì tôi hoàn toàn tin là cô có thể làm được.

- Nhưng đây là nhờ ông, thưa ông Charles. Chính nhờ ông tạo cơ hội mà cháu làm được như thế này. Rất cảm ơn ông, Charles.

- Ở hiền gặp lành thôi. Lara, cô hãy biết rằng, tôi vô cùng mến cô và tôi sẵn sàng làm mọi việc vì cô đấy.

Thỉnh thoảng lão Sean McAllister cũng đến xem toà nhà đang xây.

- Nhà sẽ đẹp lắm đấy, cô công nhận chứ?

- Vâng, đúng thế, - Lara nói:

- Lão có vẻ hài lòng. Lara thầm nghĩ: ông Charles Cohn đã nghi oan cho lão ta. Lão không hề chơi xỏ mình.

Cuối tháng 11, toà nhà được xây cất rất nhanh.

Đã lắp xong các cửa sổ và cửa ra vào. Những bức tường bên ngoài đều trát xong. Toà nhà hầu như đã đầy đủ để bắt đầu tiến hành những phần việc trang bị và trang trí.

Thứ hai, tuần đầu của tháng 12, công việc trên công trường xây dựng giảm

bớt tốc độ. Một buổi sáng Lara đến xem và thấy chỉ có hai người làm ở đó và làm rất hờ hững.

- Những thợ khác đâu hết cả rồi, - Lara hỏi.

- Họ sang làm ở công trình khác, - một trong hai người nói. - Họ sẽ không làm ở đây nữa.

Hôm sau cũng vậy. Không có ai làm.

Lara vội đáp xe buýt đến thành phố Halifax tìm Buzz Steele.

- Có chuyện gì vậy? Lara hỏi. - Sao lại ngừng công việc lại thế?

- Cô không phải lo gì hết. - Buzz Steele trấn an nàng. - Chúng tôi chuyển sang làm một công trình nhỏ, nhanh thôi, tiếp đó sẽ trở lại làm nốt công trình của cô.

- Bao giờ chú mới cho họ trở lại làm việc ở công trình của cháu?

- Tuần sau. Tôi đã tính toán kế hoạch xít xao rồi. Chỗ mới này nhỏ, làm tranh thủ ấy mà.

- Buzz, chú biết chuyện này hệ trọng đối với cháu thế nào rồi chứ?

- Tất nhiên rồi, Lara.

- Nếu toà nhà của cháu không hoàn thành đúng thời hạn, cháu sẽ mất hết.

Cháu sẽ mất mọi thứ.

- Ôi cô đừng lo. Tôi sẽ không để xảy ra như vậy đâu.

Lúc chia tay với Buzz Steele xong, Lara thấy rất bồn chồn.

Tuần sau, các đội thợ vẫn không thấy đâu. Nàng lại đến Halifax tìm Buzz Steele.

- Tôi rất tiếc, - thư ký của ông ta nói. - ông Steele đi vắng.

- Tôi cần gặp ông ấy. Bao giờ ông ấy về?

- Ông Steele đi xa, hiện không có mặt trong thành phố này, và tôi không biết bao giờ ông ấy về.

Lara cảm thấy một nỗi kinh hoàng làm đầu óc nàng rối tung.

- Việc rất quan trọng, - nàng năn nỉ. - ông Steele đang xây một toà nhà cho tôi và công việc buộc phải hoàn thành sau đây ba tuần lễ.

- Cô đừng lo, thưa cô Cameron. Nếu ông Steele đã hứa với cô thì tất ông ấy sẽ phải có trách nhiệm.

- Nhưng hiện nay tôi không thấy ai làm ở đây cả - Lara hét lên. - Không có một móng nào hết.

- Hay cô gặp ông Ericksen, trợ lý của ông Steele.

- Tốt lắm.

Ericksen là một người đàn ông to lớn như hộ pháp nhưng lành hiền dễ thương. Ông ta niềm nở tiếp nàng.

- Tôi hiểu tại sao cô đến đây, thưa cô Cameron. Nhưng ông Steele đã dặn tôi là nói với cô để cô không phải lo lắng gì hết. Chúng tôi phải tạm ngưng công trình của cô ít ngày vì có việc khác quan trọng hơn. Nhưng chúng tôi xin

đảm bảo, chỉ trong ba tuần nữa là công trình của cô sẽ hoàn tất.

- Còn bao nhiêu việc nữa chưa làm...

- Cô đừng lo. Sáng thứ hai tới là sẽ có thợ đến đó làm tiếp thôi.

- Cảm ơn ông, - Lara thở phào. - Xin lỗi đã làm phiền ông, nhưng tính tôi hay lo, ông hiểu cho. Bởi công trình đó vô cùng quan trọng đối với tôi.

- Không sao, - Ericksen cười. - Cô cứ yên tâm về nhà mà nghỉ ngơi. Công ty chúng tôi không bao giờ sai hẹn với khách hàng.

Sáng thứ hai sau vẫn không có một bóng người thợ nào trên công trường.

Lara hoảng hốt. Nàng gọi điện cho Charles Cohn.

- Họ ngừng lại rồi, - nàng nói với ông - và cháu không hiểu được là tại sao.

Họ đã hứa mà rồi lại sai hẹn.

- Tên Công ty xây dựng ấy là gì nhỉ? Công ty xây dựng Nova Scotia phải không?

- Vâng, đúng thế.

- Tôi sẽ gọi điện cho cô, Lara? - ông Cohn nói.

Hai tiếng đồ hồ sau, Charles Cohn gọi điện lại.

- Ai giới thiệu công ty xây dựng ấy cho cô, Lara?

Lara cố nhớ lại.

- Lão Sean McAllister.

- Vậy thì chẳng có gì là lạ. Công ty ấy là sở hữu của lão.

Lara đột nhiên suyt ngất ngay tại chỗ.

- Và chính lão ra lệnh cho công ty đình chỉ công việc lại để cháu vi phạm điều khoản về thời hạn...

- Tôi e chính là như thế.

- Ôi lạy Chúa?

- Lão ta là loại rắn độc mà.

Charles Cohn ngày đó đã chẳng nhắc nàng cẩn thận sao? Ôi, ông đúng là người rất quan tâm tới nàng.

Cohn tán phục đầu óc thông minh của Lara và sự táo bạo quyết tâm của nàng và ông ghê tởm lão chủ nhà băng Sean McAllister. Nhưng bây giờ thì ông không có cách nào khác. Ông bất lực.

Đêm đó Lara không ngủ được. Nàng ân hận về sự liều lĩnh dại dột của mình.

Bây giờ thì toà nhà nàng bỏ công xây cất đó sẽ rơi vào tay lão Sean McAllister khôn kiếp kia. Trong khi đó nàng vẫn nợ lãi hai trăm ngàn đô cùng với lãi mẹ đẻ lãi con chồng chất bao giờ mới trả được. Mãi nghĩ đến ngoài trời hừng sáng, mệt quá, nàng mới thiếp vào giấc ngủ.

Thức dậy, nàng đến tìm lão Sean McAllister.

- Chào cô em. Hôm nay trông cô xinh đẹp quá.

Lara đi thẳng vào vấn đề.

- Tôi cần ông gia hạn. Nhà không thể hoàn thành trước ngày 31 tháng 12.

Lão chủ nhà băng ngả người ra lưng ghế, cau mặt:

- Thật ư? Vậy là tai hại cho cô rồi, Lara.
- Tôi muốn ông gia hạn sang tháng Giêng.

Lão McAllister thở dài:

- Tôi e là không được. Đúng là không được đâu. Cô đã ký vào bản hợp đồng. Công việc là công việc.

- Nhưng...

- Rất tiếc, cô Lara ạ. Ngày ba mươi mốt này, nếu không hoàn thành, công trình đó sẽ là sở hữu của nhà băng.

Khi đám khách trọ nghe tin xảy ra, họ vô cùng phẫn nộ.

- Lão khôn kiếp? - Một người khách thét lên. - Lão không thể làm hại cô như thế được.

- Lão đã làm rồi, - Lara tuyệt vọng nói, - không thể gỡ được nữa.

- Chúng ta chịu để lão làm như vậy sao? - Một người nói.

- Nhất định không! - Một người khác nói. - Thời gian còn lại bao nhiêu nữa? Ba tuần lễ phải không?

Lara lắc đầu:

- Đến hôm nay thì chỉ còn hai tuần rưỡi thôi.

Người khách trọ quay sang nói với mọi người:

- Chúng ta cùng kéo đến đó xem tình hình ra sao đi.
- Để làm gì kia chứ?
- Thì cứ xem rồi nghĩ cách.

Lát sau nửa tá khách trọ đã đến nhìn công trình đang dở dang. Họ tính toán với nhau xem còn những phần việc nào phải làm nốt.

Một khách trọ quay sang nói với Lara:

- Lão chủ nhà băng của cô là thằng đều. Lão để toà nhà làm gần xong rồi cho đình lại, cốt để sau khi quá hạn, toà nhà thuộc về lão, lão không phải mất công gì nhiều để hoàn tất, - anh quay sang nói với các bạn. - Tôi dám nói rằng chỉ hai tuần rưỡi là chúng ta sẽ hoàn tất!

Mọi người nhất trí tán thành.

Lara vẫn còn bàng hoàng.

- Các ông nói gì tôi chưa hiểu. Thợ có đến làm đâu mà xong?

Cô biết là ở nhà trọ có đủ cả thợ mộc, thợ nề, thợ điện, thợ ống nước và bao nhiêu người khác. Tất cả đều sẽ làm được những công việc cần thiết cho cô.

- Nhưng tôi không có tiền để trả các ông. Lão McAllister sẽ không chịu đưa thêm tiền cho tôi đâu...

Chúng tôi xin biếu cô công thợ, coi như quà Nôen tặng cô..

Sự việc gì xảy ra sau đó thật khó có thể tin được.

Khắp thị trấn Glace Bay lan truyền câu chuyện lão chủ nhà băng McAllister lừa cô gái trẻ Lara Cameron, định cướp trắng tiền nong, nhà cửa của cô. Thế

là thợ ở khắp các công trường khác kéo đến giúp nàng.

Một số vì quý nàng, số khác vì căm ghét lão McAllister.

- Phải làm cho lão thất bại! - Họ kháo nhau như thế.

Họ tranh thủ giúp Lara vào ngoài giờ làm việc, suốt đêm, cả kỳ nghỉ cuối tuần: thứ bảy, chủ nhật.

Không khí lao động tung bừng náo nhiệt như ngày hội. Khi tin đến tai lão chủ nhà băng, lão vội chạy đến xem.

Lão sững người:

- Cái gì thế này? - Lão hỏi. - Đây không phải thợ của tôi.

- Đây là thợ của tôi, - Lara đối đáp lại. - Trong hợp đồng không có điều khoản nào quy định là tôi không được dùng thợ của tôi.

- Được, tôi... lão McAllister lấp bấp. - Toà nhà phải đạt đúng những quy định kỹ thuật.

- Ông yên tâm, - Lara nói.

Ngày hôm trước đêm Nôen, toà nhà đã được hoàn thành. Nó vươn cao sừng sững trên nền trời, vững chãi và đồ sộ. Chưa bao giờ Lara được thấy một toà nhà đẹp đến thế. Nàng ngây ngất nhìn nó.

- Đây nhà của cô đây, Lara? - Một người thợ hãnh diện nói. - Cô khao chúng tôi một bữa chứ?

Tối hôm đó dường như toàn thể thị trấn Glace Bay ăn mừng toà nhà đầu tiên của Lara Cameron.

Đó là bước khởi đầu.

Sau đấy Lara không chịu dừng lại. Đầu óc nàng đầy ắp ý đồ.

Nàng bảo Charles Cohn:

- Nhân viên của cửa hiệu sẽ cần có chỗ ở tại Glace Bay. Cháu muốn xây cư xá cho họ. Ông nghĩ sao, ông Charles? Công ty ông có đầu tư không?

Cohn gật đầu:

- Có chứ.

Lara đến tìm một chủ nhà băng ở thành phố Sydney, hỏi vay đủ số tiền để xây khu nhà cư xá.

Khi nhà xây xong, Lara nói với Charles Cohn:

- Ông thấy thị trấn này còn cần công trình xây dựng nào nữa? Những nhà nghỉ cho khách mùa hè đến đây câu cá được không? Cháu biết một địa điểm rất đẹp và thuận tiện cho họ ngay gần vịnh...

Charles Cohn trở thành cố vấn tài chính không chính thức của Lara. Trong ba năm sau đấy nàng xây được một toà nhà dùng làm văn phòng cho các công ty thuê, sáu nhà nghỉ ven biển và một loạt cửa hiệu: Các nhà băng ở hai thành phố Sydney và Halifax đều sẵn sàng cho nàng vay tiền. Hai năm sau, khi Lara bán đi toàn bộ các bất động sản do nàng sở hữu, nàng có một tấm

ngân phiếu ba triệu đô la. Nàng mới hai mươi mốt tuổi đầu.
Ngày hôm sau, nàng chào tạm biệt thị trấn Glace Bay để ra thành phố Chicago.

Chú thích:

(1) Mỗi bộ - 0,30m. Mỗi bộ vuông - 0,09m²

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 7

Chicago là một phát hiện mới mẻ đối với nàng.
Trước đây Lara coi Halifax là thành phố lớn nhất nàng được nhìn thấy, nhưng bây giờ, so với Chicago, nó chỉ còn như một xóm nhỏ. Chicago là đô thị ồn ào, náo nhiệt vô cùng và tất cả mọi người ở đây lúc nào cũng như vội vã hấp tấp để đến nơi nào đó.

Lara thuê phòng nghỉ trong khách sạn Stevens.

Ngắm những phụ nữ ăn mặc sang trọng đi trong gian tiền sảnh, nàng hiểu ra rằng mình ăn mặc quá kệch cỡm. Glace Bay thì được, nàng thăm nghĩ.

Chicago thì không. Sáng hôm sau Lara bắt tay ngay vào hành động.

Nàng đến cửa hiệu trang phục Kane và hiệu Ultimo đặt may áo quần, đến hiệu Joseph đóng giày, đến hiệu Saks ở đại lộ số Năm và Quảng trường Marshall để mua đồ lót, hiệu Trabert và hiệu Hoefffer sắm nữ trang và đến hiệu Ware mua đồ bằng lông thú quý.

Mỗi lúc mua sắm thứ gì, nàng đều nghe thấy văng vẳng bên tai lời nói của cha nàng ngày xưa: Tao không có tiền. Mà cần gì thì đến Đoàn cứu trợ. Mua sắm các thứ xong, tủ áo của Lara trong khách sạn đầy ắp áo quần sang trọng.

Việc tiếp đó của Lara là lật những trang màu vàng của cuốn danh bạ điện thoại tìm các hãng quảng cáo huênh hoang nhất là hãng "Parker và Những người hùn vốn". Lara quay số điện thoại, xin nói chuyện với ông Parker.

- Bà có thể cho biết quý danh để tôi thưa với ông chủ không?

- Tôi là Lara Cameron.

Lát sau có tiếng người trong máy.

- Bruce Parker nghe đây. Tôi có thể giúp gì được bà?

- Tôi cần tìm một địa điểm để xây một khách sạn lớn, Lara đáp.

Giọng nói ở đầu dây bên kia trở nên niềm nở hơn.

- Vâng, chúng tôi là hãng môi giới chuyên về việc đó, thưa bà Cameron.

- Cô Cameron.

- Vâng. Cô đã thấy khoảnh đất nào ưng ý chưa?

- Chưa. Xin thú thật với ông là tôi chưa biết gì về Chicago.
- Điều ấy không quan trọng. Xin cam đoan chúng tôi có thể giới thiệu với cô vài địa điểm hay. Nhưng trước hết xin cô cho biết rõ thêm về ý định của cô, muốn xây loại nhà như thế nào và khoản tiền cô có thể bỏ vào đấy.

Lara hãnh diện nói:

- Ba triệu đô la. - Im lặng một lúc - Ba triệu?
- Vâng.
- Vậy mà cô định xây một khách sạn lớn?
- Vâng.

Lại im lặng.

- Cô định xây mới hay mua một toà nhà đã có sẵn, thưa cô Cameron?
- Tôi tính xây một khách sạn kiêm nơi bán hàng, có những quầy hàng tại một địa điểm đẹp để...
- Bằng số tiền ba triệu đô la? - Parkr bật cười. - Tôi e không giúp gì được cô, thưa cô Cameron.
- Cảm ơn ông, - Lara nói. Nàng đặt máy xuống.

Vậy là nàng đã chọn sai địa chỉ. Hăng môi giới này không thích hợp.

Lara lại lật những trang màu vàng trong cuốn danh bạ điện thoại, gọi đến khoảng năm sáu hãng nữa. Đến hết buổi chiều thì nàng buộc phải nhận ra một thực tế. Không một hãng môi giới nào chịu bỏ công giúp nàng tìm địa điểm để xây một khách sạn lớn, khi trong tay nàng chỉ có ba triệu đôla. Họ đưa ra nhiều gợi ý cho nàng nhưng tất cả đều thống nhất một điều là với số tiền nàng hiện có, khó lòng xây được một khách sạn hẳn hoi trong nội thành Chicago.

Không đời nào ta chịu trở lại Glace Bay, Lara thầm nghĩ.

Đã bao tháng nay nàng mơ đến một khách sạn do nàng xây lên, đẹp, có ba mặt. Một khách sạn đầy đủ tiện nghi, để trở thành "nhà khi xa nhà". Khách đến ở sẽ hoàn toàn dễ chịu như ở nhà của chính họ vậy.

Khách sạn nàng mơ tưởng xây cất bao gồm chủ yếu là những khu vực riêng biệt, kín đáo. Mỗi khu vực như thế có đầy đủ phòng ngủ, phòng khách, phòng đọc sách, mỗi phòng đều có lò sưởi, giường nệm êm ái, ghế bành thoải mái và đàn piano.

Nàng còn mơ mỗi khu vực khép kín như vậy sẽ có hai phòng ngủ lớn và sân trời bên ngoài chạy dọc theo cả khu vực, thậm chí cả quầy rượu nhỏ. Lara rất hiểu mình cần như thế nào và làm cách nào đạt được mơ ước đó.

Nàng đến một nhà in nhỏ ở phố Lake.

- Tôi cần in một trăm tấm danh thiếp kinh doanh.
- Vâng. Trên đó đề những gì, thưa cô?
- Cô Lara Cameron, dưới là dòng chữ "Kinh doanh xây dựng".
- Ngày kia, xin mời cô đến lấy.

- Tôi cần ngay bây giờ.

Bước đi tiếp theo là tìm hiểu thành phố.

Lara đi bộ dọc theo các phố lớn, rẽ vào các phố buôn bán, đến xem Sở Thú, các danh lam thắng cảnh, các toà nhà dùng làm văn phòng cho các công ty, các khách sạn, các công sở. Nàng ra cả ngoại thành, tìm đến những khu cư dân thuộc các dân tộc khác nhau: Thụy Điển, Ba Lan, Ailen, Lithuany...

Đi lại nhiều lần và ngắm những toà nhà có treo biển bên ngoài "Đề bán" rồi lại lật cuốn danh bạ, xem tên các hãng môi giới. Một lần nàng dừng lại trước một toà nhà.

- Giá toà nhà này bao nhiêu?

- Tám mươi triệu đôla...

- Sáu mươi triệu đôla...

- Một trăm triệu đôla...

Số tiền ba triệu đôla của nàng ngày càng chẳng có ý nghĩa gì hết. Lara ngồi trong phòng khách sạn tính toán. Nên thế nào bây giờ? Chỉ có hai con đường, một là xây một khách sạn loại nhỏ trong khu phố nghèo bản thủ xấu xí, hai là quay về Glace Bay. Cả hai khả năng đó đều không làm nàng thấy hấp dẫn chút nào.

Mình đã dấn thân vào con đường này, không thể bỏ được, Lara thầm nghĩ. Sáng hôm sau, nàng dừng lại trước cửa một nhà băng trên đường phố La Salle. Nàng bước vào gặp nhân viên ngồi sau quầy giao dịch.

- Tôi muốn gặp ông phó chủ tịch nhà băng.

Nàng đưa tấm danh thiếp cho nhân viên.

Năm phút sau, nàng được dẫn vào phòng giấy của Tom Peterson, một người đàn ông tuổi trung niên, vẻ mặt lạnh lùng, căng thẳng. Ông ta đang đọc lại danh thiếp của nàng.

- Chào cô Cameron. Tôi có thể giúp gì được cô?

- Tôi có ý định xây một khách sạn ở Chicago. Tôi cần vay một khoản tiền.

Ông ta cười rất tươi:

- Chúng tôi mở công ty này chính là để làm những việc đó. Vậy cô định xây một khách sạn như thế nào, thưa cô Cameron?

- Một khách sạn kiêm cả quầy bán hàng và ở một địa điểm đẹp.

- Nghe hay đấy.

- Tôi cần nói thêm, - Lara nói. - là lúc này tôi chỉ có trong tay ba triệu, và...

- Không sao, - ông ta mỉm cười nói.

Lara bỗng mừng rỡ:

- Ông nói thật đấy chứ, thưa ông Peterson?

- Khởi đầu bằng ba triệu là được, nếu như cô biết cách khai thác cái ba triệu đó, - ông ta nhìn đồng hồ. Bây giờ tôi có một cái hẹn. Vậy thế này được

không? Mời cô đi ăn với tôi tối nay và chúng ta sẽ bàn thêm.

- Được, tất nhiên, - Lara nói. - Vậy thì tốt.

- Cô nghĩ ở đâu, thưa cô Cameron?

- Khách sạn Palmer.

- Vậy tôi đến đón cô vào tám giờ tối, được không?

Lara đứng dậy.

- Rất cảm ơn ông, thưa ông Peterson. Gặp được ông tôi rất mừng, bởi tôi đã bắt đầu thất vọng...

- Đừng vội thất vọng, - ông ta nói. - Tôi sẽ giúp cô.

Tám giờ tối, Tom Peterson đến đón Lara và đưa nàng đến ăn tối ở nhà hàng Hanrici. Khi hai người đã ngồi xuống, Peterson hỏi:

- Tôi rất vui thấy cô đến tìm tôi. Ta có thể giúp đỡ lẫn cho nhau.

- Thật chứ ạ?

- Vâng. Thành phố này có rất nhiều gái điếm, nhưng không đứa nào xinh đẹp được như cô. Cô có thể mở một nhà chứa thật sang, dành riêng cho loại khách đặc biệt...

Lara ghê tởm.

- Xin lỗi ông?

- Nếu cô cần ngay một lúc vài chục cô gái...

Lara đã biến mất.

Hôm sau, Lara đến thêm ba nhà băng nữa. Khi nàng trình bày dự kiến cho giám đốc điều hành của nhà băng thứ nhất, ông ta nói:

- Tôi khuyên cô một điều mà không ai có thể khuyên cô hay hơn. Quên nó đi. Kinh doanh bất động sản là lĩnh vực của nam giới. Không có chỗ dành cho đàn bà con gái đâu.

- Tại sao? - Lara mặt mũi hỏi.

- Bởi làm công việc đó cô sẽ phải giao tiếp với những kẻ đầu trâu mặt ngựa và chúng sẽ ăn sống nuốt tươi cô.

- Họ đã không hề ăn sống nuốt tươi tôi ở đất Glace Bay.

- Chicago không phải là Glace Bay, cô nhớ cho là như thế.

Nhà băng thứ hai, giám đốc điều hành nói với Lara:

- Chúng tôi sẽ rất vui mừng nếu giúp được cô, thưa cô Cameron. Tất nhiên là mong muốn của cô tuyệt vời. Chỉ có điều là cô nên nghe chúng tôi và đầu tư vào...

Ông ta chưa kịp nói hết câu Lara đã bỏ ra ngoài.

Ngân hàng thứ ba, nhân viên dẫn nàng vào phòng giấy của ông Bob Vance, một người mặt mũi niềm nở, tóc hoa râm và trông đúng là có dáng chủ nhà băng. Trong phòng giấy của ông còn có một người nữa trên ba mươi tuổi, gầy, xanh xao, tóc màu tro, mặc bộ quần áo nhàu nát và trông không có vẻ

nhà kinh doanh mấy.

- Thừa cô Cameron, tôi xin giới thiệu, đây là ông Howard Keller, một trong các phó chủ tịch Hội đồng quản trị của ngân hàng chúng tôi.

- Chào cô.

- Tôi có thể làm gì giúp cô được, thưa cô Cameron?

- Tôi muốn xây một khách sạn tại Chicago, - Lara nói. - Và tôi đang cần tiền.

Bob Vance cười:

- Cô đến đây là đúng chỗ rồi đấy. Cô đã tìm thấy địa điểm nào chưa?

- Tôi đã thấy một khoảng đất thích hợp. Gần chỗ đường tránh tàu, cách đại lộ Michigan không xa...

- Tuyệt vời.

Lara kể họ nghe mong ước của cô về cái khách sạn kia.

- Nghe rất thú, - Vance nói. - Vậy hiện trong tay cô có được bao nhiêu rồi?

- Ba triệu đôla. Tôi muốn vay các ông số còn thiếu.

Im lặng một lúc lâu.

- Tôi e không giúp gì được cô, thưa cô Cameron. Cô có ý đồ rất lớn nhưng túi tiền lại rất nhỏ. Cho nên nếu như cô muốn chúng tôi giúp cô đem số tiền của cô đầu tư vào...

- Cảm ơn ông, - Lara nói. - Cảm ơn ông đã tốn thời giờ tiếp tôi. Xin chào hai ông. - Nàng quay gót, giận dữ bước ra ngoài. Ở Glace Bay ba triệu là khoản tiền lớn, vậy mà ở đây người ta chẳng coi ra thứ gì hết.

Lúc nàng ra đến ngoài phố thì có tiếng gọi phía sau.

- Cô Cameron!

Lara ngoái đầu lại. Chính là người đàn ông cô vừa được giới thiệu lúc nãy: Howard Keller.

- Ông cần gì?

- Tôi muốn nói chuyện với cô, - anh ta nói. - Ta vào chỗ nào nào uống một tách cà phê chẳng?

Lara giật mình. Phải chăng dân Chicago đều là đám dâm dật?

Nàng nhún vai:

- Vâng, được.

Sau khi gọi lấy thức uống xong. Howard Keller nói:

- Xin phép được nhúng vào câu chuyện của cô. Tôi lại thấy rất thích thú cái ý đồ ấy.

- Ông cứ nói tiếp.

- Trước tiên ý định của cô là sai.

- Ông cho rằng tôi sẽ không thể thực hiện được? - Nàng khó chịu hỏi.

- Trái lại. Tôi cho rằng ý định xây một khách sạn kèm theo các quầy bán hàng là ý đồ rất hay.

Nàng ngạc nhiên:

- Nhưng tại sao...

- Chicago rất cần đến loại khách sạn như vậy, nhưng tôi e cô không xây nổi.

- Nghĩa là sao?

- Tôi khuyên cô thế này. Cô đừng đi tìm đất để xây mới mà kiếm một khách sạn nào cũ kỹ, nhưng nằm ở địa điểm tốt rồi sửa chữa lại. Hiện đang có rất nhiều khách sạn tồi tàn, lỗ vốn và chủ sẵn sàng bán lại với giá rẻ. Số tiền ba triệu đôla của cô đủ để mua một cái khách sạn loại đó. Sau đấy cô có thể vay một nhà băng nào đó số tiền đủ để trang bị lại, biến nó thành loại khách sạn như cô muốn.

Lara ngẫm nghĩ. Anh ta nói đúng. Đây là một cách hay.

- Thêm vào đó, không nhà băng nào chịu cấp tiền, trừ khi cô có một kiến trúc sư giỏi và một hãng xây dựng nghiêm chỉnh. Họ cần tìm thấy công trình của cô có triển vọng chắc chắn.

Lara nghĩ đến Buzz Steele.

- Tôi hiểu. Ông có biết một kiến trúc sư giỏi và một hãng xây dựng nào làm ăn tốt không?

Howard Keller cười:

- Có.

- Cảm ơn ông đã góp ý kiến, - Lara nói. - Nếu tôi tìm được một khách sạn có vị trí tốt, tôi có thể quay lại tìm ông để ông cho ý kiến thêm không?

- Bất kỳ lúc nào cô muốn. Chúc cô gặp nhiều may mắn.

Lara đã định nói anh ta sẽ nói với nàng một câu đại loại như: Tại sao ta không bàn chuyện này tại nhà riêng của tôi nhỉ?

Nhưng Howard Keller lại chỉ nói: Cô dùng cà phê nữa không, cô Cameron?

Lara lại đi dọc theo các phố xá xem xét, nhưng lần này nàng quan tâm đến chuyện khác hẳn. Cách đại lộ Michigan vài ngã tư, trên đường phố Delaware, nàng đi ngang qua một khách sạn cũ kỹ, gần như đổ nát, xây từ thời trước đại chiến thế giới. Ngoài cửa có tấm biển đề "Congressional Hotel".

Đã sắp đi qua, nàng đột nhiên đứng sững lại.

Nàng ngẫm thêm lần nữa toà nhà. Lốp vôi quét bức tường ngoài của khách sạn loang lổ đến mức không sao đoán được thoạt đầu nó là màu gì. Khách sạn có tám tầng. Lara quay lại, bước vào gian tiền sảnh.

Tình trạng bên trong còn thảm hại hơn cả bên ngoài. Một nhân viên mặc quần Jean và áo len cũ kỹ đang đẩy một tên du đãng ra ngoài cửa. Quầy tiếp tân trông chẳng khác nào cửa bán vé. Phía trong tiền sảnh là cầu thang dẫn lên cái gọi là hội trường, bây giờ là nơi nhiều văn phòng thuê để dùng làm trụ sở giao dịch.

Trên tầng lửng Lara nhìn thấy một văn phòng hãng du lịch, một quầy bán vé xem hát và một văn phòng giới thiệu việc làm.

Nhân viên đã quay vào ngồi sau quầy.

- Quý bà cần thuê phòng?

- Không. Tôi muốn biết... - nàng ngừng nói vì thấy một cô gái trát đầy son phấn, mặc váy ngắn cũn cỡn bước vào.

- Mike, đưa em một chìa khoá.

Cùng đi với cô gái là một ông già. Nhân viên đưa cô chìa khoá.

Lara nhìn theo hai người kia bước vào thang máy.

- Tôi muốn biết, - Lara nói, - chủ khách sạn này có định bán nó không?

- Tôi nghĩ là người ta định bán mọi thứ ở đây. Ông thân sinh của cô là nhà kinh doanh bất động sản hay sao?

- Không. Chính tôi là người kinh doanh bất động sản, - nàng nói.

Người nhân viên ngạc nhiên nhìn Lara.

- Ôi, nếu vậy thì xin quý cô hãy gặp một trong hai anh em ông Diamond. Hai ông ấy là chủ khách sạn này và cả một loạt khách sạn cũng tồi tệ như cái này.

- Làm cách nào gặp được họ? - Lara hỏi.

Nhân viên đưa nàng một địa chỉ trên đường phố State.

Ông cho tôi ngó qua một chút được không?

- Mời quý cô cứ tự nhiên, - anh ta nhún vai. - Biết đâu quý cô sẽ là chủ của tôi không chừng.

Lara thầm nghĩ: Đừng hòng.

Nàng đi vào dần bên trong, xem xét rất kỹ. Một dãy cột bằng đá cẩm thạch hai bên hành lang. Nàng giẫm lên tấm thảm bẩn, nát mà thấy ghê chân. Dưới tấm thảm là sàn nhà cũng lát đá cẩm thạch cấu bẩn.

Nàng lên tầng lửng. Giấy dán tường đã bong nhiều chỗ. Nàng lật lên, thấy tường cũng ốp đá cẩm thạch.

Càng xem Lara càng thấy phấn khởi. Tay vịn cầu thang sơn màu đen. Nàng ngó nhân viên trực tầng xem có theo dõi nàng không. Thấy không có ai, nàng lấy chìa khoá phòng ở khách sạn Steves cạo khẽ nước sơn. Thì ra tay vịn cầu thang bằng đồng Lara đến thang máy, thấy cũng sơn màu đen, nhưng khi cạo ra thì thấy bên trong cũng lại bằng đồng Lara bèn quay ra, đến quầy tiếp tân, cố giấu niềm thích thú.

- Tôi muốn xem vài phòng được không?

Anh nhân viên nhún vai:

- Được thôi - rồi đưa nàng một chìa khoá: Phòng bốn mươi.

- Cảm ơn.

Lara vào thang máy. Thang máy chạy rề rề, quá cổ lỗ. Cái này mình sẽ thay, Lara thầm nghĩ. Và xây bức tường chắn phía trong.

Nàng thăm hình dung sẽ trang trí lại tất cả như thế nào.

Phòng bốn mươi đúng là khủng khiếp, nhưng lại có đầy đủ cơ sở để sửa thành thật đẹp. Phòng rất rộng, tuy nhiên các trang bị đều cổ lỗ và hư hỏng.

Tim nàng đập dồn dập. Tuyệt vời, nàng thăm nghĩ.

Lara xuống thang gác. Cầu thang cũ kỹ và sức nức mùi bụi bặm. Thảm nát bướm, nhưng bên dưới đều lát đá cẩm thạch.

Nàng trả chìa khoá cho nhân viên tiếp tân.

- Quý cô xem đủ rồi chứ?

- Đủ rồi, - nàng đáp. - Cảm ơn anh.

Anh ta nhe răng cười với nàng:

- Quý cô định tậu lại cách khách sạn này thật chứ?

- Thật, - Lara nói. - Quả là tôi tính mua lại cái nhà tôi tị tị này.

- Hay lắm, - anh ta nói.

Cửa thang máy mở và ả gái điếm lúc nãy cùng ông già khách làng chơi bước ra. ả trả chìa khoá kèm thêm tờ giấy bạc cho nhân viên tiếp tân.

- Cảm ơn anh Mike.

- Chúc cô đắt hàng - Mike đáp rồi quay sang Lara. - Quý cô còn quay lại đây không?

- Còn chứ, - nàng nói. - Tôi sẽ còn trở lại đây.

Nơi dừng chân tiếp đó của Lara là Sở Lưu trữ của Toà thị chính. Nàng hỏi xin xem giấy tờ về sở hữu của cái khách sạn nàng đang quan tâm. Nộp mười đôla tiền phục vụ, nàng được người ta đưa cho tập hồ sơ về khách sạn Congressional. Hai anh em ông Diamond đã mua lại khách sạn này cách đây năm năm, với giá sáu triệu đôla.

Văn phòng của hai anh em Diamond nằm trong một toà nhà cổ ở góc phố State. Nhân viên thường trực là một phụ nữ phương Đông, mặc sơ mi đỏ bó sát người cúi chào Lara lúc nàng bước vào.

- Quý cô cần gì?

- Tôi cần gặp ông Diamond

- Ông nào trong hai ông?

- Ông nào cũng được.

- Để ông John tiếp quý cô.

Chị ta nhắc máy điện thoại, nói:

- Một quý cô muốn gặp ông, thưa ông John, - chị ta lắng nghe một lát rồi ngược mắt nhìn Lara. - Về chuyện gì ạ?

- Tôi muốn mua một trong những khách sạn của ông ấy.

- Quý cô muốn một trong những khách sạn của ông. Vâng, - chị ta đặt máy xuống, - mời quý cô vào.

John Diamond là một người đàn ông to lớn, trung niên, râu ria rậm rạp, mặt

trông như cầu thủ bóng đá. Ông ta mặc áo sơ mi ngắn tay và ngậm điều xì gà rất to.

- Chị thư ký của tôi cho biết cô muốn mua lại một trong những khách sạn của tôi, - ông ta nhìn Lara một lúc để quan sát. - Cô đến tuổi đi bầu cử chưa?

- Ôi tôi lớn tuổi rồi chứ, - Lara nói. - Tôi đã đủ lớn tuổi để tậu một trong những toà nhà của ông đấy!

- Vậy hả? Cái nào?

- Khách sạn Congressional.

- Cái nào?

- Tôi đọc theo đúng tám biển bên ngoài. Tôi đoán thật ra đó là Congressional.

- A, phải rồi.

- Ông có định bán không?

John Diamond lắc đầu.

- Ôi, tôi cũng chưa biết nữa. Khách sạn ấy là một trong những nơi có lãi nhất. Tôi nghĩ là chúng tôi không định bán nó.

- Ông phải bán, - Lara nói.

- Sao vậy?

- Bởi trông nó thảm hại quá rồi. Chẳng mấy lúc nữa thì tan tành. Nhiều chỗ đã lở ra.

- Vậy hả? Nếu thế cô mua nó làm cái gì?

- Tôi mua và sẽ sửa chữa lại. Tất nhiên khi bán cho tôi, phải là khách sạn hoàn toàn trống.

Chuyện ấy chẳng khó khăn gì. Khách thuê phòng ở đây đều theo hợp đồng từng tuần.

- Khách sạn có bao nhiêu phòng?

Một trăm hai mươi năm. Tổng diện tích là một trăm ngàn bộ vuông.

Quá nhiều phòng, Lara thầm nghĩ. Nhưng mình sẽ kết hợp vài phòng lại, thành những dãy phòng khép kín. Tất cả chỉ còn lại thành khoảng sáu mươi, sáu năm phòng liên hoàn như thế.

Bây giờ đến lúc mặc cả giá.

- Nếu tôi quyết định mua lại khách sạn đó thì ông sẽ lấy bao nhiêu?

Diamond nói:

- Nếu tôi quyết định bán thì tôi lấy mười triệu, trong đó sáu triệu là tiền mặt...

Lara lắc đầu.

- Tôi trả...

- Không mặc cả gì hết.

Lara nhẩm tính phí tổn sửa chữa. Khoảng tám mươi đô la một bộ vuông diện tích, tổng cộng là tám triệu. Cộng thêm đồ đạc nội thất và trang trí.

Nàng căng thẳng tính toán. Nàng tin sẽ kiếm được một nhà băng chịu cho nàng vay vốn. Vấn đề là trước mắt cần ngay sáu triệu, mà nàng nói chỉ có ba triệu. Diamond đặt giá quá cao, nhưng nàng đang cần mua. Nàng cảm thấy nàng cần mua nó hơn bất cứ thứ gì nàng cần mua trước đây trong cuộc đời nàng.

- Tôi đề nghị với ông thế này, - Lara nói.
- Cô cứ nói, - John Diamond lắng tai nghe.
- Tôi trả ông đủ số tiền ông yêu cầu...
- Tốt lắm, - ông ta cười.
- Và ông hạ thấp khoản tiền trả ban đầu xuống ba triệu.

John Diamond lắc đầu:

- Không được. Tôi cần trả ngay sáu triệu tiền mặt.
- Tôi sẽ trả kia mà.
- Thật hả? Nhưng ba triệu kia ở đâu?
- Ở chỗ ông.
- Sao lại thế?
- Ông nhận ba triệu đó làm thế chấp.
- Nghĩa là cô vay tôi ba triệu? Để mua khách sạn của tôi?

Đấy đúng là cách lão Sean McAllister đã yêu cầu nàng hỏi ở Glace Bay.

- Ông nên nhìn vấn đề thế này, - Lara nói. - Đúng là ông tự vay chính ông. Nói cách khác, ông vẫn sở hữu cái khách sạn này cho đến khi tôi thanh toán hết. Ông có gì còn phải lo kia chứ?

John Diamond nghĩ một lát rồi nhẹ răng cười:

- Vậy là xong. Cô đã mua xong cái khách sạn ấy.

Phòng giấy của Howard trong nhà băng là một phòng hình vuông ngoài có tám biển đề tên anh. Lúc Lara bước vào, nàng thấy anh ta còn áo quần luộm thuộm hơn lần gặp trước.

- Cô quay lại nhanh thế à?
- Ông bảo khi nào tôi tìm được khách sạn thì đến báo ông biết. Tôi đã tìm được một cái rồi.

Howard ngả người ra lưng ghế.

- Cô tả qua cái khách sạn ấy tôi nghe.
- Tên khách sạn ấy là Congressional. Trên đường phố Delaware. Cách đại lộ Michigan vài ngã tư. Khách sạn đồ nát và bẩn thỉu. Tôi tính mua lại rồi sửa sang thành khách sạn đẹp nhất của thành phố Chicago.
- Giá cả ra sao?

Lara thuật lại anh ta nghe đầy đủ. Howard lắng nghe rồi nói:

- Ta sang bàn thêm với ông Bob Vance.

Bob Vance lắng nghe rồi ghi chép một lát.

- Được đấy - ông ta nói. - Nhưng... - ông ta nhìn thẳng vào mắt Lara. - Cô đã từng quản lý một khách sạn bao giờ chưa, cô Cameron?

Lara nhớ đến những năm nàng quản lý nhà trọ ở Glace Bay, dọn giường, lau sàn, giặt giũ, rửa bát đĩa, cố chiều chuộng đủ mọi loại khách tính nết khác nhau và giữ được mọi thứ yên ổn.

- Tôi đã quản lý một nhà trọ đầy chật thợ mỏ và các loại lao động khác. Quản lý khách sạn nhẹ hơn nhiều.

Howard Keller nói:

- Tôi sẽ đến ngó qua cái khách sạn đó, anh Bob!

Niềm vui của Lara không sao tả xiết. Howard nhìn vào mặt Lara lúc hai người đi xem xét các phòng của khách sạn tồi tàn thảm hại này và anh nhìn mọi thứ bằng cặp mắt của nàng.

Chỗ này sẽ thành một dãy phòng khép kín tuyệt đẹp, có cả phòng tắm hơi nữa, - Lara phấn khởi nói.

- Chỗ này sẽ là lò sưởi. Piano kê góc kia.

Nàng nhắc chân, bước đi bước lại trong phòng, nói tiếp.

- Khách du lịch giàu có đến Chicago đều muốn tìm những khách sạn tốt nhất, nhưng họ thấy nơi nào cũng hết như nhau, những phòng nghỉ lạnh lẽo, không tiện nghi gì hay ho. Nếu chúng ta cung phụng cho họ loại dãy phòng khép kín, đầy đủ trang bị, tiện nghi kiểu này, thậm chí giá cả có cao hơn chút ít, họ cũng sẽ đến đây ở. Đây mới đúng là xa nhà mà vẫn như đang ở nhà.

- Sáng kiến đấy, - Howard nói.

Lara sôi nổi quay sang nói với anh.

- Liệu nhà băng có chịu cho tôi vay tiền không?

- Ta sẽ có cách.

Ba mươi phút sau, Howard ngồi bàn bạc với Bob Vance.

- Anh thấy sao, Howard? - Vance hỏi.

- Tôi thấy cô này thông minh đấy. Tôi thú cái ý đồ một khách sạn kèm cửa hiệu bán hàng của cô ấy.

- Tôi cũng vậy. Chỉ có vấn đề là cô ấy quá trẻ và chưa có kinh nghiệm. Đây là một cuộc đánh bạc.

Hai người ngồi bàn suốt một tiếng đồng hồ về phí tổn bỏ vào đó và số lãi sẽ đem lại.

- Tôi nghĩ chúng ta nên tiến hành, - cuối cùng Howard Keller nói. - Ta không mất gì hết.

Rồi anh cười rất tươi.

- Nếu thất bại thì tôi với anh, ta dọn vào khách sạn ấy ở.

Howard Keller gọi điện thoại cho Lara ở khách sạn Stevens.

- Nhà băng chúng tôi chấp thuận đề nghị của cô và sẽ cho cô vay tiền.

Lara rú lên mừng rỡ.

- Tuyệt trần gian! Cảm ơn ông. Rất cảm ơn ông.
- Tôi cần bàn thêm với cô một chút, Howard nói. - Tối nay cô rảnh chứ? Đi ăn tối với tôi được không?
- Được.
- Tốt lắm. Tôi sẽ đem xe đến đón cô vào bảy rưỡi.

Họ ăn tối tại Nhà hàng Imperial. Lara đang quá phấn khởi nên hầu như không ăn gì.

- Tôi phải nói với ông rằng tôi vô cùng sung sướng, - nàng nói. - Khách sạn này sẽ là khách sạn sang nhất thành phố Chicago.
- Đừng mừng vội, - Howard nhắc nhở nàng. - Còn đường trường lắm. - Anh ngập ngừng nói tiếp. - Tôi muốn nói thật với cô được không, cô Cameron?
- Ông hãy gọi tôi là Lara.
- Lara, cô quá mới mẻ trong nghề. Cô chưa có kinh nghiệm gì.
- Ở Glace Bay...
- Đây đâu phải Glace Bay. Nói theo cách hình tượng, đây là một bãi nhảy khác hẳn.
- Vậy tại sao nhà băng lại chịu cho tôi vay tiền? - Lara hỏi.
- Cô đừng hiểu sai tôi. Chúng tôi không phải tổ chức từ thiện. Nếu sai hỏng thì nhà băng cũng không mất mát gì, tất nhiên là không có lãi. Nhưng tôi mến cô. Tôi tin rằng cô sẽ thành công. Tôi nghĩ rằng đây là bước khởi đầu để cô lấy đà tiến lên. Cô sẽ không định chỉ dừng lại ở cái khách sạn này chứ, đúng không nào?
- Tất nhiên rồi, - Lara nói.
- Tôi cũng nghĩ như vậy. Điều tôi thấy cần nói với cô là trên nguyên tắc, nhà băng cho vay thì người điều hành nhà băng không được dính lợi ích cá nhân vào đó. Nhưng trong trường hợp này tôi sẽ đứng sau cô và bất cứ cô cần gì tôi cũng sẽ giúp.

Howard đã đích thân nhúng tay vào với Lara. Anh thấy mến Lara ngay từ lần gặp mặt đầu tiên.

Anh bị hấp dẫn bởi thái độ say sưa và quyết tâm của nàng. Lara là một cô gái non nớt. Howard khao khát chinh phục tình cảm của nàng. Biết đâu đấy, anh thầm nghĩ, sẽ đến một ngày ta có thể kể ra cho nàng biết ta phải vất vả như thế nào để thành đạt như hiện nay...

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 8

Howard Keller được trao đôi găng và bộ đồng phục cầu thủ bóng chày năm lên sáu tuổi. Howard mê bóng chày. Cậu có biệt tài nhớ tên các cầu thủ và bàn thắng thua của họ trong những trận đấu xảy ra từ trước khi cậu ra đời. Cậu được khá nhiều tiền do thắng những trận đánh đố giữa các bạn học.

Chẳng hạn câu đố:

- Trận chung kết bóng chày toàn nước Mỹ năm 1947?

- Dễ ợt, - Howard nói. - Cầu thủ: Newcombe, Roe, Hatten và Branca bên đội Dodgers. Reynolds, Raschi, Byrne và Lopat bên đội Yankees.

- Đúng, - một bạn đố thêm: - Ai đạt nhiều điểm nhất trong lịch sử bóng chày? - Cậu ta cầm cuốn Guinees trong tay, mở mục kỷ lục về bóng chày ra kiểm tra.

Howard không thèm suy nghĩ nói luôn:

- Lou Gehrig: 2.130 điểm.

Tiếng đồn lan truyền rất rộng về thành tích bóng chày của đội nhi đồng này, đặc biệt là của "thần đồng" Howard Keller. Danh tiếng vang dội đến tai những hướng đạo sinh chuyên nghiệp và họ tìm đến tận sân bóng nhi đồng ở Chicago để xem thực hư thế nào. Và họ đã thật sự kinh ngạc.

Năm Howard mười bảy tuổi thì anh đã thành một tiểu danh thủ đầy triển vọng với bao lời tiên đoán về vị trí ngôi sao trong làng bóng chày nước Mỹ. Cha anh rất tự hào về con trai.

- Nó giống tôi đấy. Hồi còn ở tuổi thiếu niên tôi cũng chơi bóng chày rất giỏi.

Trong năm học cuối cùng ở trường trung học, Howard chơi cho đội tuyển của thành phố và được tài trợ của Liên đoàn bóng chày Hoa Kỳ, suốt cả mùa hè. Anh còn được nhận làm chân thư ký cho nhà băng, chủ là một người hào hiệp và mê bóng chày, chuyên tài trợ cho các đội bóng có triển vọng.

Hồi ấy Howard thân với cô bạn xinh đẹp cùng lớp tên là Betty Quinlan. Họ dự tính sau khi tốt nghiệp đại học sẽ làm lễ thành hôn. Betty cũng rất mê bóng chày và Howard có thể nói chuyện với người yêu hết tiếng đồng hồ này sang tiếng đồng hồ khác về môn thể thao này.

Betty thích bóng chày nhưng không đến nỗi có thể nghe Howard nói liên miên và say sưa như thế được. Nhưng vì yêu anh nên cô chịu lắng nghe. Tuy nhiên, câu chuyện của Howard còn kèm thêm nhiều giai thoại lý thú về bóng chày và các cầu thủ của nó, cho nên đôi khi cũng thật hào hứng.

Một hôm Howard về nhà cùng với người bạn trai thân nhất của anh tên là Jessy, cũng là cầu thủ trong đội ở nhà đã sẵn hai lá thư đang chờ anh. Một lá của trường đại học Princeton và một của trường Harvard. Cả hai trường đều nhận cấp học bổng cho anh vào học và tham gia đội bóng chày của trường.

- Lạy Chúa! - Jessy reo lên, mừng cho bạn. - Chúc mừng cậu, Howard!

Tuyệt quá rồi! - Jessy rất khâm phục và yêu mến bạn.

Cha Howard hỏi con trai:

- Con thích nhận lời của trường Đại học nào trong hai trường ấy?
- Con học đại học làm gì? Con có thể tham gia một trong những đội bóng chày xuất sắc nhất của Hoa Kỳ.

Mẹ anh nói:

- Con còn trẻ, còn nhiều thời gian để chơi bóng và trở thành danh thủ. Nhưng trước hết con phải tốt nghiệp đại học đã. Khi đó, nếu không thành đại danh thủ bóng chày con cũng tha hồ tìm công việc khác để làm.

- Mẹ nói đúng, - Howard nói. - Vậy thì con chọn đại học Harvard. Betty học ở Wellesley và hai chúng con sẽ có điều kiện gặp nhau luôn.

Betty Quinlan rất mừng nghe Howard báo tin là anh đã quyết định chọn đại học Harvard.

- Nếu vậy thì kỳ nghỉ cuối tuần nào hai chúng mình cũng sẽ gặp nhau.

Còn Jessy thì nhấn nhó:

- Vậy là mình phải xa cậu mất rồi, Howard.

Hôm sau, cái ngày lễ ra Howard Keller lên trường đại học thì hôm trước cha anh bỏ nhà đi cùng với cô nữ thư ký của một trong những sếp của ông.

Howard rất đổi kinh ngạc.

- Tại sao cha lại làm như thế?

Mẹ anh choáng váng.

- Ông ấy. Ông ấy muốn thay đổi cuộc sống, - bà rên rỉ. - Cha vẫn yêu mẹ đến thế kia mà, tại sao có thể xảy ra chuyện này được? Mẹ tin cha chỉ đi ít ngày thôi, rồi sẽ lại trở về nhà với mẹ con mình. Rồi con sẽ thấy, Howard...

Hôm sau mẹ anh nhận được thư của một luật sư báo tin là khách hàng của ông, Howard Sr. Keller đã đệ đơn li hôn và vì ông không có khả năng chu cấp cho vợ con, ông đề nghị nhường quyền hoàn toàn sử dụng ngôi nhà nhỏ hiện bà đang ở cho bà và con trai.

Howard ôm và đỡ mẹ trong vòng tay anh, thương xót.

- Mẹ đừng khóc nữa. Mẹ yên tâm, con không đi học đâu. Con sẽ ở nhà chăm sóc mẹ.

- Không. Mẹ muốn con phải đi. Con phải tốt nghiệp đại học. Ngay khi sinh con, cả cha lẫn mẹ đều bàn nhau là bằng mọi giá con phải tốt nghiệp đại học... - rồi bà lấy giọng thanh thản, nói tiếp. - Thôi, chuyện này sáng mai ta sẽ bàn. Lúc này mẹ rất mệt, mẹ cần phải đi nghỉ.

Đêm hôm đó Howard thức trắng, suy nghĩ xem nên làm thế nào, chọn hướng nào trong hai hướng đi ấy ở nhà chăm sóc mẹ hay học đại học? Hay là nhận lời tham gia đội bóng chày lớn để trở thành danh thủ sau này? Tuy nhiên anh thấy bốn phận làm con không cho phép anh bỏ mẹ lại một mình ở đây không ai chăm sóc. Trời đã sáng mà Howard vẫn còn phân vân.

Không thấy mẹ xuống nhà ăn điểm tâm. Howard vội chạy lên tìm thì thấy bà

ngồi tựa lưng vào thành giường, không cử động được và một bên mặt méo xệch. Bà vừa bị xuất huyết não. Không có tiền để trả bác sĩ và tiền phòng bệnh viện, Howard đành nhận vào làm chính thức ở nhà băng. Hàng ngày ở nhà băng về, việc đầu tiên của anh là chạy lên gác xem mẹ thế nào. Xuất huyết não của mẹ anh không trầm trọng lắm bác sĩ bảo Howard rằng ít lâu nữa mẹ anh sẽ bình phục. Các đội bóng lớn vẫn liên tiếp gọi điện giục anh đến gặp họ và gia nhập đội của họ, nhưng Howard không thể bỏ mặc mẹ được. Anh tự nhủ: Để bao giờ mẹ hồi phục được đã. Hoá đơn thuốc vẫn cứ mỗi ngày một nhiều thêm. Thời gian đầu mỗi tuần anh nói chuyện điện thoại một lần với Betty Quinlan, nhưng rồi những lần trò chuyện điện thoại như thế cứ thưa dần. Mẹ Howard xem chừng không thấy khá hơn. Howard lo lắng hỏi bác sĩ:

- Bao giờ thì mẹ cháu hồi phục hoàn toàn?
- Trường hợp của bà rất khó đoán trước. Có thể hàng tháng mà cũng có thể hàng năm. Tôi rất tiếc là không thể nói chính xác với cậu được.

Một năm trôi qua rồi lại năm nữa. Howard vẫn ở nhà với mẹ và làm thư ký cho nhà băng. Một hôm anh nhận được thư của Betty Quinlan báo tin cô đã yêu người khác và cô chúc mẹ anh chóng phục hồi sức khỏe. Những cú điện thoại của các nhà tài trợ môn bóng chày cũng thưa dần. Bây giờ Howard hoàn toàn chỉ tập trung vào việc chăm sóc mẹ. Anh đi chợ, nấu ăn, giặt giũ. Anh không còn bụng dạ nào nghĩ đến bóng chày. Cuộc sống khó khăn và anh phải vất vả mới sống được qua ngày. Đến khi mẹ anh mất, sau đấy bốn năm, Howard hoàn toàn không quan tâm gì đến bóng chày nữa. Bây giờ anh đã thành chuyên gia ngân hàng. Bao cơ hội nổi danh của anh đều đã trôi qua và niềm mơ ước thuở nhỏ đã tan thành mây khói.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 9

Howard Keller và Lara Cameron đang ngồi ăn tối.

- Ta sẽ bắt đầu công việc như thế nào? - Lara hỏi.
- Trước tiên ta tìm một công ty xây dựng tốt nhất, dù đắt bao nhiêu cũng cố. Sau đấy ta thuê một luật sư chuyên về bất động sản để thảo bản hợp đồng với hai anh em nhà Diamond. Tiếp đó ta tìm một kiến trúc sư loại giỏi nhất. Tôi có biết một người như thế.
- Tôi đã phác tính rồi. Giá rẻ nhất cũng phải ba trăm ngàn đôla một phòng

khách sạn. Nếu tôi tính toán đúng thì mọi việc sẽ trôi chảy.

Kiến trúc sư tên là Ted Tuttle. Khi nghe Lara trình bày ý đồ xong, ông nhe răng cười, vui vẻ nói:

- Tuyệt vời. Tôi đã mơ ước từ lâu là gặp được ai đó có ý đồ lý thú kiểu thế này để tôi đi theo.

Mười ngày sau, ông đưa nàng bản vẽ. Có tất cả những điều Lara mong muốn.

- Hiện nay khách sạn có một trăm hai mươi lăm phòng, - ông kiến trúc sư nói. - Như cô thấy đây, tôi tạo lại thành bảy mươi lăm dãy phòng khép kín, tức là chỉ còn bảy mươi lăm chìa khoá, đúng như cô yêu cầu.

Trong bản vẽ có năm chục dãy phòng khép kín và hai mươi lăm phòng loại thượng hạng.

- Tuyệt vời, - Lara nói.

Nàng đưa Howard Keller xem bản vẽ, anh cũng rất mừng.

- Bây giờ ta đến gặp người thầu. Tên ông ta là Steve Rice.

Steve Rice là thầu khoán xây dựng lớn nhất của thành phố Chicago. Lara thấy mến ông ta ngay. Đó là con người thực dụng, tác phong thô thiển.

- Howard Keller nói với tôi ông là nhà thầu xây dựng số một của thành phố.

- Đúng thế, - Rice nói. - Khẩu hiệu của chúng tôi là "Xây cất cho thế hệ tương lai".

- Đây là một khẩu hiệu rất hay.

Rice nhe răng cười.

- Tôi đang thực hiện cái khẩu hiệu đó.

Bước đầu tiên là biến bản vẽ toàn bộ toà nhà thành những bản vẽ chi tiết từng bộ phận. Những bản vẽ này được giao cho các kỹ sư xây dựng phụ trách từng đội, các chuyên gia về gạch, về trang bị, về điện, nước. Tất cả có sáu chục kỹ sư được huy động vào công trình này.

Ngày khởi công đã đến, Howard Keller mời Lara một bữa trưa để ăn mừng.

- Nhà băng có phiền về chuyện thời gian này anh ít đến đó không? - Lara hỏi.

- Không, - Howard nói dối. - Đây chỉ là một phần công việc của tôi.

Thật ra thời gian này anh thấy sung sướng hơn bất cứ quãng thời gian nào trước đây trong cuộc đời anh. Howard thích ở bên Lara, thích trò chuyện với nàng, nhìn vào nàng. Anh băn khoăn không biết nàng có nghĩ gì đến chuyện tình yêu, chuyện hôn nhân không?

Lara nói:

- Tôi đọc báo sáng nay thấy đăng tin Toà cao ốc Sear sắp hoàn tất, có một trăm mười tầng. Toà cao ốc cao nhất thế giới.

- Đúng thế, - Howard nói.

Lara nghiêm mặt nói: "Sẽ có ngày tôi xây một cao ốc cao hơn thế, anh Howard ạ".

Howard tin nằng.

Họ ngồi ăn với Steve Rice tại một nhà hàng Whitehall.

- Ông cho biết sắp tới sẽ là gì? - Lara hỏi.

- Được - Rice đáp. - Việc đầu tiên, chúng tôi dọn sạch toàn bộ bên trong toà nhà. Chúng tôi vẫn giữ nguyên phần lát đá cẩm thạch. Rồi chúng tôi gỡ tất cả các cửa sổ và làm các buồng tắm. Chúng tôi đã giao cho đội thợ điện lắp hệ thống dây dẫn và đội ống nước làm phần việc của họ. Khi phần dỡ bỏ đã xong, chúng tôi mới bắt tay vào xây.

- Tất cả có bao nhiêu người làm việc trên công trường này?

Rice bật cười:

- Khó nói lắm, cô Cameron. Rất nhiều tổ. Tổ làm cửa sổ, tổ làm buồng tắm, tổ làm hành lang. Mỗi tầng đều có đủ những tổ như thế và chúng ta có tám tầng tất cả. Theo bản vẽ, khách sạn sẽ có hai phòng ăn lớn và một văn phòng điều hành.

- Bao lâu thì hoàn thành?

- Nếu tính cả trang bị và trang trí nội thất thì phải mười tám tháng.

- Tôi sẽ thưởng ông một khoản, nếu ông hoàn thành trong vòng một năm, - Lara nói.

- Được thôi, khách sạn Congressional sẽ...

- Tôi định đổi tên là khách sạn Cameron Palace, - khi nói câu này, nàng thấy trong lòng trào lên một niềm xúc động lạ kỳ, niềm xúc động giống như một nỗi thèm khát tình dục. Vậy là tên nàng sẽ được trưng ra cho mọi người nhìn thấy.

Vào sáu giờ sáng một ngày mưa, công trường cải tạo khách sạn được khởi công. Lara hớn hở bước đến, ngắm những người thợ tập trung trong phòng khách và bắt đầu phân công việc.

Nàng sững sờ thấy Howard Keller cũ ng đến.

- Anh cũng dậy sớm thế à? - Lara nói.

Đêm qua tôi không ngủ được, - Howard cười. - Tôi có cảm giác là hôm nay, một cái gì mới mẻ bắt đầu xuất hiện.

Mười hai tháng sau, khách sạn Cameron Palace làm lễ khánh thành với sự có mặt của một số ít ỏi nhà báo và nhà kinh doanh.

Phóng viên về mục kiến trúc của tờ Chicago Tribune viết: "Cuối cùng thành phố Chicago đã có một khách sạn được xây cất theo phương châm: "Đây là nhà của quý khách khi phải xa gia đình. Lara Cameron là một người quan tâm đến...".

Không đầy một tháng, khách sạn đã kín khách và số khách đăng ký trước đã

đầy cả một bảng danh sách dài.

Howard Kelier rất phấn khởi:

- Cứ đà này, - anh nói, - khách sạn sẽ hoàn lại vốn trong vòng mười hai năm.

Thật là tuyệt diệu, cô Lara ạ. Chúng ta...

- Chưa đủ đâu, - Lara ngắt lời anh. - Tôi sẽ tăng giá phòng, - nàng thấy Howard lộ vẻ băn khoăn.

- Anh không lo. Họ sẽ trả thôi. Khách sạn nào có đầy đủ tiện nghi như ở đây? Lò sưởi đốt lửa, phòng tắm hơi, đàn piano?

Hai tuần sau khi khách sạn Cameron Palace mở cửa đón khách, Lara có một cuộc họp với Bob Vance và Howard Keller.

- Tôi lại tìm thấy một địa điểm khác rất đẹp để xây khách sạn, - nàng nói, - Giống như Cameron Palace nhưng to hơn và đẹp hơn.

Howard cười:

- Cho tôi đến xem.

- Khoảnh đất tuyệt đẹp, nhưng gặp khó khăn.

- Quý cô đến chậm mất rồi, - người môi giới bất động sản nói với nàng. - Một nhà kinh doanh bất động sản tên là Steve Murchison sáng nay đã đến đây hỏi tậu. Ông ta sẽ mua.

- Ông ta trả giá bao nhiêu?

- Ba triệu.

- Tôi trả ông bốn triệu. Ông làm giấy tờ đi.

Người môi giới chỉ hơi do dự một chút.

- Vâng, được.

Chiều hôm sau Lara nhận được một cú điện thoại.

- Lara Cameron?

- Vâng, tôi đây.

- Tôi là Steve Murchison. Lần này ta để yên cho mi, bởi ta chưa biết mi định làm cái trò gì. Nhưng lần sau thì hãy cẩn thận: đừng có ngáng đường ta, mi sẽ phải ân hận đấy.

Và liền sau đấy y bỏ máy.

Đó là năm 1974. Trên thế giới xảy ra một loạt sự kiện quan trọng và dồn dập. Tổng thống Nixon từ chức để tránh khỏi phải ra toà. Gerald Ford bước vào Nhà Trắng. OPEC chấm dứt phong toả dầu lửa và Isabel Peron trở thành tổng thống Argentina.

Tại thành phố Chicago, Lara đã bắt đầu xây cất toà nhà khách sạn thứ hai của nàng: khách sạn Chicago Cameron Plaza. Mười tám tháng sau, việc xây cất được hoàn tất, còn thành công hơn cả khách sạn Cameron Palace. Sau đó Lara không ngừng lại nữa.

Như báo Forbes sau này viết: "Lara Cameron là một hiện tượng. Những cách tân của bà làm thay đổi quan niệm xưa nay về khách sạn. Bà Cameron đã phá vỡ định kiến, coi kinh doanh bất động sản là lĩnh vực của nam giới và bà chứng tỏ rằng phụ nữ có thể làm tốt hơn".

Lara nhận được một cú điện thoại của Charles Cohn.

- Chúc mừng cô, cô Lara! - ông nói. - Tôi rất tự hào về cô. Trước đây tôi chưa có học trò nào thành đạt đến như cô.

- Trước đây cháu cũng chưa có người thầy nào giỏi và tận tình như chú, chú Charles kính yêu. Không có chú giúp đỡ khuyên bảo, tất cả những gì cháu đạt được đều không thể có.

- Cô đã tìm ra được con đường cô đi, - Charles Cohn nói.

Năm 1975, bộ phim Hàm cá mập lan tràn khắp nước Mỹ và người ta ngừng ra bãi biển nghỉ. Dân số thế giới đã vượt quá con số bốn tỷ và bị hút đi mất một người trong số đó là ứng cử viên tổng thống James Hoffa đột nhiên mất tích. Khi nghe thấy dân số thế giới lên đến con số đó. Lara bảo Howard Keller:

- Anh có thấy nhu cầu ở của nhân loại sẽ tăng đến mức nào không?

Howard không tin đó là câu hỏi đùa.

Sau ba tháng tiếp đó, hai toà nhà cư xá và một toà nhà nhiều căn hộ độc lập được xây dựng xong.

- Sắp tới tôi định xây một toà nhà dùng cho văn phòng các doanh nghiệp, - Lara nói với Howard, - ngay giữa quảng trường, nơi các đường giao thông chụm lại.

- Địa điểm đó đẹp đấy và đang được rao bán, Howard Keller nói. - Nếu cô thích chúng tôi sẽ cấp vốn cho cô.

Chiều hôm đó hai người đến xem vị trí. Khu đất nằm ngay trên bờ biển, trong một khu sang trọng.

- Khu đất này giá bao nhiêu? - Lara hỏi.

- Tôi đoán khoảng một trăm hai mươi triệu đôla.

Lara nuốt nước bọt.

- Khiếp nhỉ!

- Lara, trong lĩnh vực kinh doanh bất động sản, phương châm là vay.

Tiền người khác, Lara thầm nghĩ. Đó là điều ông già Bill Rogers đã căn dặn nàng hồi ở Glace Bay, khi nàng còn quản lý nhà trọ của lão già khốn nạn Sean McAllister. Từ đó đến nay đã bao nhiêu thời gian trôi qua và bao nhiêu điều xảy ra. Đây chỉ là bước khởi đầu, nàng thầm nghĩ. Chỉ là bước khởi đầu.

- Một số nhà kinh doanh bất động sản, xây cất nhà cửa trong lúc trong tay

không có một đồng nào thật sự của họ.

- Tôi có nghe.

- Vấn đề làm đem toà nhà của mình cho thuê hoặc bán, lấy tiền trả khoản đã vay và còn dư lại một khoản nữa. Dùng khoản này tậu tiếp khoảnh đất khác và xây, thiếu đến đâu lại vay đến đó. Xây xong lại cho thuê hoặc bán đi và xây tiếp cái khác. Hình dung giống như một kim tự tháp lộn ngược: kim tự tháp của nghề kinh doanh bất động sản. Từ dưới chân là chẳng có gì, càng lên càng lớn dần. Cho nên cô có thể xây những toà nhà hết sức lớn bằng số vốn ban đầu hết sức nhỏ.

- Tôi hiểu, Lara nói.

- Nhưng tất nhiên cô phải vô cùng thận trọng Kim tự tháp ấy được xây bằng giấy: những bản thế chấp. Nếu như sai lệch chỉ một chút thôi, chẳng hạn tiền lãi một lần xây cất nào đó không đủ để trang trải khoản nợ vay thì mọi sự nghiệp đổ vỡ hết. Bởi đây là kim tự tháp dựng ngược, chòm của nó ở dưới.

- Tôi hiểu, - Lara nói.

- Đi sai một bước là tan cuộc đời.

- Đúng thế. Vậy bây giờ tôi phải làm thế nào để có khoảnh đất ven biển kia? Chúng tôi sẽ liên doanh với cô. Để tôi bàn với Bob Vance. Nếu nhà băng chúng tôi không đủ sức, cô có thể tìm đến các công ty bảo hiểm để vay. Cô sẽ vay năm chục triệu đôla, tiền thế chấp là năm triệu cộng với lãi suất mười phần mỗi năm, rồi tiền khấu hao trên tài sản thế chấp và họ sẽ trở thành người chung vốn với cô. Sau này họ sẽ lấy mười phần trăm số lợi nhuận của cô, nhưng cô thành chủ toà nhà và được tài trợ đầy đủ. Cô có thể yêu cầu trả lại khoản tiền của cô và giữ mười phần trăm số tối thiểu. Bởi các chủ tài chính không đời nào chịu lỗ và bao giờ họ cũng phải nắm đằng chuôi. Lara lắng nghe và cố ghi nhớ từng lời.

- Anh chịu đi cùng với tôi xa như thế sao, Howard?

- Đúng thế.

- Trong vòng năm hoặc sáu năm, sau khi toà nhà xây xong, và đã đầy đủ người thuê các căn hộ trong đó, cô có thể bán cả toà nhà ấy đi. Nếu như bán được bảy mươi nhăm triệu, trả hết phần đã vay, cô vẫn còn được cầm tay mười hai triệu rưỡi đôla. Chưa kể cô còn được hưởng khoảng tám triệu do giảm thuế lợi tức. Và cô có thêm được mười triệu đôla nữa.

- Tuyệt vời, - Lara reo lên.

Howard cười:

- Chính phủ đang cần cô kiếm tiền.

- Anh có muốn kiếm thêm ít tiền cho riêng anh không, Howard?

- Nghĩa là sao?

- Anh chịu làm việc cho tôi chẳng hạn.

Howard đột nhiên mất hứng. Anh biết rằng đang đứng trước một quyết định

quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Không phải tiền. Đó là Lara. Anh đã mê nàng. Anh đang chưa biết thổ lộ cách nào với nàng. Đã bao đêm anh tập dượt cách nói với nàng lời cầu hôn, nhưng sáng hôm sau, khi gặp nàng, anh lại chưa dám mở miệng.

Đã có lần anh đánh bạo, lấy hết dũng cảm nói:

- Lara, tôi yêu cô...

Thì không đợi anh nói thêm, Lara đã hôn ngay vào má anh và nói:

- Tôi cũng yêu anh, Howard! Anh xem lịch làm việc này thế nào?

Và thế là anh tan hết can đảm để nói tiếp những lời đã cân nhắc kỹ càng đêm hôm trước.

Bây giờ nàng lại mời anh làm người chung vốn.

Howard sẽ luôn luôn bên cạnh nàng, hàng ngày làm việc với nàng, nhưng không bao giờ có thể đụng chạm được vào người nàng, được...

- Anh có tin tôi không, Howard?

- Có là kẻ điên tôi mới không tin cô.

- Tôi sẽ trả anh lương gấp đôi so với lương của nhà băng trả anh hiện nay và anh sẽ hưởng thêm năm phần trăm lời lãi của công ty chúng ta.

- Để tôi nghĩ xem đã.

- Có gì phải suy nghĩ đâu nhỉ? Đúng không nào?

Howard cân nhắc:

- Tôi muốn... tôi không nghĩ lại là người chung vốn của cô.

Lara ôm nhẹ lấy anh.

- Ôi, nếu hai chúng ta canh ti thì tuyệt vời biết bao. Anh và tôi, chúng ta sẽ xây lên những toà nhà diệu kỳ. Hiện xung quanh đang còn biết bao ngôi nhà xấu xí. Không có lý gì cứ để chúng tồn tại như thế. Mỗi toà nhà chúng ta xây nên góp phần vào làm đẹp thêm thành phố này.

Howard đặt tay lên tay nàng:

- Cô đừng bao giờ thay đổi nhé, Lara?

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh:

- Không bao giờ.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 10

Những năm cuối của thập kỷ 70 là những năm của sự phát triển, đổi thay và có nhiều sự kiện đáng chú ý. Năm 1976 Israel tấn công vào Entebbe. Mao Trạch Đông qua đời. James Carter được bầu làm tổng thống Hoa Kỳ.

Lara lại khánh thành một toà nhà lớn nữa.

Năm 1977 Charlie Chaplin chết và Presley Elvis, vua nhạc rock hấp hối.

Lara cắt băng khánh thành toà nhà thương mại lớn nhất thành phố Chicago.

Năm 1978 Giáo chủ Jim Jones và chín trăm mười một đạo hữu của ông tự tử tập thể tại Guyana. Hoa Kỳ công nhận nước Trung Hoa Cộng sản. Hiệp ước về kênh đào Panama được phê chuẩn.

Lara xây một loạt nhà cao ốc trong khu công viên Rogers.

Năm 1979 Israel và Ai Cập ký hoà ước tại Trại David. Có một tai nạn hạt nhân tại đảo Three Mili. Tổ chức Hồi giáo cực đoan bắt cóc toàn bộ Đại sứ quán Hoa Kỳ tại Iran làm con tin.

Lara xây toà cao ốc "chọc trời" và một câu lạc bộ nông thôn, một khu nghỉ mát tuyệt đẹp ở Deerfield, phía Bắc Chicago.

Lara hiếm khi xuất hiện ngoài xã hội và nếu có thì thường là đến các câu lạc bộ nhạc Jazz. Nàng hay đến Andy, câu lạc bộ thường có những ban nhạc Jazz nổi tiếng nhất biểu diễn. Nàng thích nghe Von Freeman, cây kèn saxo độc đáo, nghe Eric Schneider, Anthony và nghe tiếng đàn piano của Hodes. Nàng không có thời giờ để cảm thấy cô đơn. Lúc nào nàng cũng gần gũi với gia đình, mà gia đình của nàng là các kiến trúc sư và các nhà xây dựng, các kíp thợ mộc, thợ nề, thợ điện, thợ làm ống nước... Nàng lúc nào cũng bị ám ảnh vào công việc xây cất. Sân biểu diễn của nàng là thành phố Chicago và nàng là ngôi sao trên đó. Cuộc sống nghề nghiệp của Lara đẩy nàng vượt quá cả những ước mơ táo tợn nhất, nhưng nàng không có "đời tư". Cuộc làm tình khủng khiếp với lão chủ nhà băng Sean McAllister ngày xưa đã dập tắt mọi nhu cầu về xác thịt trong nàng. Và nàng cũng chưa gặp được người đàn ông nào khiến nàng cảm mến được quá một ngày.

Trong đáy sâu đầu óc của Lara thấp thoáng bóng dáng không rõ nét của một người nào đó mà nàng đã có lần gặp và muốn gặp lại. Nhưng nàng không sao nhớ được người ấy là ai. Thỉnh thoảng cái bóng hình mờ ảo ấy hiện ra trong trí óc và nàng chưa kịp nhận biết thì nó đã biến mất. Có rất nhiều người theo đuổi nàng. Họ thuộc đủ loại, từ những nhà điều hành doanh nghiệp đến các nhà tư bản dầu lửa và... đến cả các nhà thơ. Thậm chí cả một số nhân viên làm việc trong công ty của nàng. Lara luôn vui vẻ niềm nở với cánh mày râu, nhưng chưa bao giờ nàng cho phép mối quan hệ với ai vượt quá câu chào "Chúc ngủ ngon" và cái bắt tay ngoài cửa.

Nhưng rồi Lara chợt thấy nàng có cảm tình với Pete Ryan, người giám đốc thi công một trong những toà nhà của nàng. Anh là chàng trai có giọng nói Ailen và một nụ cười dễ thương. Lara bắt đầu năng đến xem đồ án anh đang nghiên cứu. Họ gặp nhau ngày càng nhiều hơn. Tuy bàn chuyện xây dựng nhưng trong thâm tâm cả hai đều biết họ đang nói chuyện hoàn toàn khác.

- Cô có đi ăn tối với tôi được không, Lara? - Ryan hỏi. Chữ "ăn tối" hơi kéo dài một chút.

Lara thấy tim mình như nhảy thót một cái.

- Được.

Ryan đến đón tại nhà riêng của nàng, nhưng họ không đi ăn.

- Lạ Chúa, cô đẹp quá, Lara! - Ryan nói và hai cánh tay lực lưỡng của anh ôm ghì lấy nàng.

Nàng đã sẵn sàng đón đợi anh. Họ "tìm hiểu" nhau đã hàng mấy tháng trời.

Ryan nhắc bổng nàng lên, bế vào phòng ngủ. Họ cùng cởi quần áo, vội vã.

Chàng có một thân hình thon thả, chắc nịch và Lara bỗng nhớ lại tấm thân béo xệ và mềm nhẽo của lão Sean McAllister ở Glace Bay năm nào.

Lát sau nàng đã ngã mình xuống giường và Ryan nằm lên trên nàng, bàn tay và lưỡi dạo lướt trên khắp thân thể nàng. Nàng kêu lên vì niềm sung sướng trào dâng vừa đột ngột vừa dữ dội.

Khi đã xong cuộc tình, họ nằm trong vòng tay nhau.

- Lạ Chúa! - Ryan âu yếm nói. - Em quả là cô gái kỳ diệu.

- Anh cũng là chàng trai kỳ diệu, - Lara thì thào.

Nàng không thể nhớ được là trên đời đã có lần nào nàng được hưởng niềm sung sướng như thế này.

Ryan là toàn bộ những gì nàng cần thiết. Chàng thông minh và cuồng nhiệt. Và họ hoàn toàn hiểu nhau. Họ nói với nhau bằng cùng một thứ ngôn ngữ.

Ryan nắm chặt bàn tay Lara.

- Anh thấy đói.

- Em cũng vậy. Để em làm vài chiếc xăng đực.

- Tối mai, - Ryan hứa. - Anh sẽ đưa em đi ăn một bữa tối hẳn hoi.

Lara ôm chặt chàng:

- Đây là một cuộc hò hẹn.

Sáng hôm sau Lara đến gặp Ryan tại công trường. Nàng thấy chàng đứng trên giàn giáo cao ngất, đang ra lệnh gì đó cho đám thợ. Lúc Lara đi về phía thang máy của công trường, một người thợ cười với nàng:

- Chào cô chủ! - Trong giọng nói của anh ta có một nét gì hơi lạ.

Một người thợ nữa cũng đi ngang qua nàng và cười:

- Chào cô chủ Cameron.

Hai người thợ nữa tới nhìn nàng:

- Chào cô chủ!

Lara đưa mắt nhìn xung quanh. Các người thợ đều nhìn nàng và cười một cách không bình thường.

Lara đỏ bừng mặt. Nàng bước vào thang máy và bấm cho thang chạy tới tầng dàn giáo nơi Ryan đang đứng.

Nàng vừa bước ra, chàng thấy nàng bẽn lẽn cười rất tươi.

- Chào cung! - Ryan nói. - Tối nay ta đi ăn vào mấy giờ?
- Anh chịu đói vậy, - Lara cao ngạo nói. - Anh đã bị thái hời!

Mỗi toà nhà, mỗi công trình xây dựng do Lara tiến hành đều là cả mỗi cuộc thách thức. Nàng dựng lên những toà nhà nhỏ dành cho các văn phòng và những toà nhà lớn cùng những khách sạn. Nhưng bất kể tính chất của công trình kiến trúc ấy ra sao, điều Lara quan tâm đầu tiên vẫn là địa điểm, là vị trí của nó.

Ông già Bill Rogers ngày xưa đã nói rất đúng. Địa điểm, địa điểm và địa điểm.

Kinh doanh của Lara ngày càng mở rộng. Nàng bắt đầu được giới cầm quyền thành phố, báo chí và dân chúng thừa nhận. Nàng trở thành một gương mặt nổi tiếng và mỗi khi nàng đi dự một hoạt động từ thiện, đến rạp hát hoặc viện bảo tàng, các phóng viên nhiếp ảnh tranh nhau chụp hình nàng. Lara bắt đầu xuất hiện trước công chúng nhiều hơn. Tất cả các công trình xây dựng của nàng đều thành công nhưng nàng vẫn chưa thoả mãn. Như thể nàng vẫn ôm mộng làm nên một thứ gì đó vĩ đại hơn, hoặc chờ mong một điều kỳ diệu hơn sẽ đến với nàng. Như thể cánh cửa lòng nàng vẫn mở rộng chờ đón một phép lạ nào xuất hiện...

Howard Keller rất đỗi ngạc nhiên:

- Cô còn đợi cái gì, Lara?
- Tôi còn muốn gì hơn nữa.

Và Howard không thể moi gì thêm ở nàng.

Một hôm Lara nói với Howard.

- Anh có biết chúng ta phải trả bao nhiêu tiền cho những người tu sửa nhà cửa, giặt giũ chăn nệm và lau kính cửa sổ không?
- Còn tùy địa điểm, - Howard đáp.
- Ta sẽ tính cả địa điểm.
- Tôi chưa hiểu.

- Chúng ta sẽ tổ chức một loại dịch vụ. Cung cấp những dịch vụ đó cho chính chúng ta và cho những nhà xây dựng khác.

Sáng kiến này ngay từ đầu đã thành công. Tiền lãi tuôn vào như suối.

Howard Keller có cảm giác như Lara đã dựng lên cả một bức thành kiên cố bao quanh thế giới tinh cảm của nàng. Anh là người gần gũi Lara hơn bất cứ ai, nhưng nàng chưa bao giờ kể anh nghe một lời về gia đình nàng, về quá khứ của nàng. Tưởng như Lara đột ngột hiện ra từ trong đám sương mù, không có căn cơ gốc rễ ở đâu hết.

Thoạt đầu Howard là người thầy, dạy dỗ và dắt dẫn Lara, nhưng bây giờ nàng tự quyết định lấy mọi việc. Trò đã trưởng thành và còn vượt lên trên thầy.

Lara sớm bộc lộ tính tình cứng rắn, thậm chí ngang bướng nữa, không chịu lùi bước trước bất cứ khó khăn nào. Nàng trở thành một sức mạnh không cưỡng nổi và không thứ gì có thể cản chân nàng. Nàng là một mãnh lực tuyệt đối. Nàng biết mình muốn gì và kiên quyết thực hiện cho bằng được. Hồi đầu, một số người định lợi dụng nàng. Trước đây họ chưa bao giờ làm việc với nữ giới và họ thích thú được làm việc với nàng. Nhưng rồi họ vấp ngã.

Khi Lara bắt gặp một ai đó tiến hành những công việc chưa cho phép, nàng lập tức gọi người ấy đến và sa thải ngay.

Sáng nào nàng cũng có mặt ở công trường. Thợ thuyền đều làm việc lúc sáu giờ sáng, bao giờ cũng thấy Lara đứng ở đó chờ họ. Dân thợ quen ăn nói tục tĩu. Họ chờ cho Lara lên xe đi rồi, mới đùa giỡn.

- Cậu có nghe chuyện con mèo ở trại không? Nó mê con gà trống và thế là...(1)

- Một đứa con gái hỏi mẹ: "Nếu nuốt tinh dịch vào bụng thì có thai phải không?" Mẹ nó trả lời: Không có thai đâu mà ngược lại con còn được chuỗi ngọc đeo cổ nữa đấy.

Họ vừa kể vừa làm điệu bộ tục tĩu và cười rộ lên với nhau. Thỉnh thoảng tình cờ một người thợ đi ngang trước mặt Lara, đụng cùi tay vào ngực nàng hoặc chạm mạnh vào mông nàng một cách "ngẫu nhiên".

- Ôi, xin lỗi cô chủ.

- Không sao, - Lara nói - Chỉ có điều anh vào văn phòng nhận nốt tiền lương rồi đi khỏi đây ngay.

Những trò trêu chọc kiểu đó dần dần biến thành thái độ kính trọng.

Một hôm Lara ngồi trong xe cùng với Howard Keller chạy dọc theo đường phố Kedjie. Họ đến một khu đất đầy kín những cửa hiệu nhỏ. Nàng đỗ xe lại.

- Khu này sắp đổ nát cả rồi, - Lara nói. - Có thể xây ở đây một toà nhà cao tầng. Những cửa hàng nhỏ như thế này chẳng lời lãi là bao.

- Đúng thế, nhưng vấn đề là cô làm cách nào để thuyết phục được tất cả những người chủ chịu bán, - Howard nói. - Chỉ cần một hai người không chịu là miếng đất sẽ không sử dụng được.

- Ta sẽ mua hết, - Lara tuyên bố.

- Nhưng nếu một người nào đó không chịu, trong khi cô đã mua tất cả những ngôi nhà nhỏ khác xung quanh? Khi đó cô làm thế nào? Và lại khi nghe thấy cô xây cất ở đây một toà nhà lớn, rất có thể họ sẽ bắt chẹt cô.

- Ta sẽ giữ kín, không để họ biết, - Lara nói. - Ta sẽ cử nhiều người khác nhau đến thương lượng mua để họ không biết.

- Tôi đã có lần làm như thế rồi, - Howard cảnh giác nàng. - Nếu họ biết, mà rất khó giữ thật kín, họ sẽ bắt chẹt cô và đòi giá rất cao.

- Cho nên chúng ta cần hết sức bí mật. Nhưng anh đồng ý là mua nhé?
Dãy cửa hàng trên phố Kedjie bao gồm trên một chục cửa hàng nhỏ. Một hiệu bánh mì, một cửa hàng kim khí, một hiệu cắt tóc, một hiệu bán quần áo, một hiệu thịt, một hiệu may, một hiệu thuốc tân dược, một quán cà phê và một loạt cửa hàng cửa hiệu nhỏ khác.

- Cô coi chừng đấy, - Howard nhắc Lara. - Chỉ cần một người không chịu bán là cô sẽ bị đọng vào đây một khoản tiền lẽ ra có thể đầu tư vào việc khác.

- Anh không lo, - Lara nói. - Tôi sẽ có cách.

Một tuần sau, một người khác vào cửa hiệu cắt tóc ông thợ đang đọc báo.

Thấy cửa mở, ông ta ngẩng đầu lên hỏi:

- Tôi có thể giúp gì quý ông được.

Khách mỉm cười:

- Không có gì cả. Chỉ là tôi mới dọn đến thành phố này. Tôi có một cửa hiệu cắt tóc ở thành phố New Jersey, nhưng vợ tôi muốn chuyển về đây để gần bà ngoại. Tôi đang tìm một cửa hiệu nào để mua, mở hiệu cắt tóc.

Khắp khu này chỉ có mỗi hiệu cắt tóc này thôi, chủ nhà nói. - Nhưng tôi không định bán.

Khách lại cười:

- Cái gì cũng có thể bán được, miễn là được giá. Nếu ông chưa định bán nhưng người ta trả cao đến mức độ nào đó thì ông cũng bán chứ, đúng không nào? Chẳng hạn cửa hiệu này tôi trả năm chục ngàn đôla, ông có bán không?

- A, nếu trả cao thì đúng là có thể tôi sẽ bán. Năm sáu chục ngàn chẳng hạn.

- Tôi đang rất cần địa điểm để mở hiệu cắt tóc cho nên tôi xin trả ông bảy mươi năm ngàn, được chưa?

- Không được. Tôi chưa nghĩ đến chuyện bán.

- Vậy thì một trăm ngàn?

- Để tôi nghĩ xem đã...

- Một trăm ngàn và ông có thể mang hết các thứ đồ đạc đi ông thợ cắt tóc ngó nhìn khách:

- Một trăm ngàn và cho tôi mang tất cả bàn ghế, chậu, gương cùng mọi đồ nghề khác đi?

- Đúng thế. Tôi đã có đủ các thứ đó của mình rồi.

- Thế thì có lẽ được. Nhưng để tôi bàn với vợ tôi đã.

- Tất nhiên rồi. Mai tôi quay lại.

Hai ngày sau, mua xong cửa hiệu cắt tóc.

- Thế là được một, - nàng nói.

Bên cạnh là hiệu bánh mì. Gia đình chỉ có hai vợ chồng. Một phụ nữ bước vào gặp họ.

Chồng tôi vừa mất, để lại cho tôi ít tiền cộng với tiền bảo hiểm. Chúng tôi có cửa hiệu bánh mì ở Floria và đang tìm ở đây một cửa hiệu nào thích hợp để tiếp tục nghề cũ. Tôi thấy thích cửa hiệu này của hai ông bà.

- Nghề này nhàn nhã, - chủ nhà nói. - Hai vợ chồng tôi không có ý định bán.
- Thế nếu ông bà định bán thì giá cửa hiệu này khoảng bao nhiêu nhỉ?

Chủ hiệu nhún vai:

- Chịu? Tôi không biết.
- Có đến sáu chục ngàn đôla không?
- Không thể dưới bảy chục ngàn. - Chủ hiệu nói.
- Vậy thế này, - người phụ nữ nói. - Tôi trả hai ông bà một trăm ngàn.

Chủ hiệu nhìn bà khách:

- Bà nói nghiêm chỉnh đấy chứ?
- Chưa bao giờ tôi nghiêm chỉnh như lúc này.

Sáng hôm sau, Lara nói:

- Thế là xong hai căn.

Công việc tiến triển thuận lợi. Trong vòng sáu tháng. Lara đã mua lại được hầu hết các cửa hàng trong khu phố. Nàng và Howard thuê những người đến ở và tiếp tục kinh doanh, trong lúc chờ đợi tiến hành mua nốt những cửa hiệu còn lại. Các kiến trúc sư đã bắt đầu nghiên cứu vẽ kiểu nhà cao tầng sẽ xây lên ở đó.

Lara đang nghiên cứu và báo cáo.

- Vậy là coi như đã xong, - nàng nói với Howard.
- Tôi e chưa hết khó khăn.
- Chỉ còn mỗi hiệu cà phê!

Đấy chính là khó khăn. Chủ hiệu thuê ngôi nhà đó với thời hạn năm năm, nhưng ông ta không chịu đi trước thời hạn ấy.

Ta gửi thêm tiền nữa vào cho lão.

- Ông ta khẳng khái không chịu, bất kể với giá nào.

Lara nhìn anh.

- Hay lão ta biết chúng mình sắp xây toà nhà cao tầng ở đó?
- Không phải.
- Thôi được. Tôi sẽ đến gặp lão. Anh yên tâm là lão sẽ chịu đi thôi.

Chỉ cần tìm xem ai là người cho lão thuê.

Sáng hôm sau, Lara đến xem lại khu phố đó.

Cửa hiệu cà phê Haley nằm ở cuối, về phía Tây Nam của khu đất. Cửa hiệu rất nhỏ chỉ có dăm sáu ghế bên cạnh quầy và bốn ngăn dành cho khách ngồi riêng. Lara thấy một ông già đứng sau quầy. Nàng đoán đấy là chủ hiệu.

Ông ta khoảng gần bảy mươi tuổi Lara ngồi vào một ngăn.

- Chào cô, - ông già niềm nở chào. - Cô dùng gì?

- Một cốc nước cam và một tách cà phê.

- Có ngay.

Nàng quan sát ông ta vắt cam.

- Bà chủ hiệu hôm nay không đến được? - Ông ta nói rồi rót cà phê và bung ra cho nàng. Ông di chuyển trên xe lăn, thì ra đã mất cả hai chân. Lara lặng lẽ nhìn trong khi ông già đem khay giải khát đến bàn nàng.

- Cảm ơn, - nàng nói. Nàng ngắm xung quanh.

- Cụ có cửa hiệu xinh xắn quá.

- Vâng. Tôi rất mến nơi này.

- Cụ ở đây lâu chưa?

- Mười năm rồi.

- Cụ không định nghỉ ngơi tuổi già à?

Ông già lắc đầu:

- Cô là người thứ hai trong tuần này hỏi tôi câu đó. Không, tôi chưa định nghỉ.

- Chắc tại người trước trả giá chưa đủ hợp ý cụ chứ gì?

- Tôi cần tiền làm gì? Trước khi đến đây thuê cửa hiệu này, tôi đã nằm hai năm trong trại an dưỡng rồi. Buồn lắm. Không bè bạn. Sống cũng như chết.

Thế rồi có người khuyên tôi thuê cửa hiệu này, - ông già mỉm cười. - Từ ngày đến đây, cuộc sống của tôi thay đổi hẳn. Dân khắp xung quanh đến đây giải khát. Họ thành bạn của tôi và tôi như được sống trong một gia đình. - ông già lắc đầu nói tiếp. - Không, tôi chẳng cần tiền làm gì. Cô dùng thêm cà phê nữa không?

Lara ngồi hợp với Howarrrd Keller và người kiến trúc sư.

- Chúng ta chẳng cần phải mua lại cửa hiệu đó, - Howard nói. - Tôi đã gặp người sở hữu nó. Trong hợp đồng thuê có một điều khoản mà người thuê đã vi phạm. Mỗi tháng ông ta phải nộp một khoản trích trong doanh thu. Nhưng mấy tháng nay rồi ông ta chưa nộp. Do đó chúng ta có quyền đẩy ông ta đi.

Lara quay sang người kiến trúc sư.

- Tôi muốn hỏi ông một câu, - nàng nhìn xuống bản vẽ và trở vào góc Tây Nam của nó. - Nếu như chúng ta xây tường ngay chỗ này và vấn đề ông già chủ hiệu cà phê tiếp tục bán hàng có được không? Liệu toà nhà có ảnh hưởng gì không?

Kiến trúc sư nhìn vào bản vẽ, suy nghĩ.

- Tôi nghĩ là được. Tất nhiên nếu lấy được cả hiệu cà phê ấy thì vẫn hơn.

- Nhưng được gì chứ? - Lara căn vặn thêm.

- Được!

Howard nói:

- Cô Lara, tôi đã nói rằng chúng ta có đủ lý để buộc ông ta phải dọn đi kia mà?

Lara lắc đầu:

- Chúng ta đã mua được toàn bộ các cửa hàng khác. Thế là đủ. Những người khách tương lai sẽ đến ở tại toà nhà của chúng ta sẽ có một hiệu cà phê ngay cạnh để thỉnh thoảng ghé vào. Howard ạ, tôi đề nghị chúng ta để yên cái hiệu cà phê Heley ấy.

Vào ngày kỷ niệm sinh nhật cha nàng, ông James Cameron quá cố, Lara nói với Howard:

- Howard! Tôi muốn nhờ anh một việc, được không?

- Tất nhiên là được.

- Anh làm ơn đi Scotland hộ tôi.

- Chúng ta sẽ xây gì ở Scotland à?

- Chúng ta sẽ tậu một lâu đài cổ ở đó.

Howard yên lặng lắng nghe.

- Tại Scotland có một làng tên là Lọc Morlich. Làng đó nằm trên con đường đến Glenmore, gần thị trấn Avciemore. Xung quanh đó rất nhiều lâu đài cổ xưa còn sót lại. Anh hãy tậu một cái.

- Cô định dùng làm nơi nghỉ mát mùa hè chẳng?

- Tôi không định về đó. Tôi cần mua để mai táng cha tôi ở đây.

Howard chậm rãi nói:

- Cô cần mua một lâu đài cổ ở Scotland để mai táng di hài cụ?

- Đúng thế. Tôi bận quá, không có thời gian tự mình đi. Anh là người thân duy nhất tôi có thể tin cậy và giao phó công việc ấy. Cha tôi hiện nằm trong nghĩa trang Greenwood tại thị trấn Glace Bay.

Đây là lần đầu tiên Howard Keller biết được một chi tiết thực sự về lai lịch gia đình của Lara Cameron, và về tình cảm của nàng với cha mẹ.

- Chắc cô quý cụ lắm phải không?

- Anh có giúp tôi việc đó được không?

- Tất nhiên là được.

- Sau khi mai táng cha tôi ở đó xong, anh lo thuê cho tôi một người chăm nom ngôi mộ.

Ba tuần sau, Howard từ Scotland về, nói:

- Tôi đã làm xong. Đã thuê cả người trông nom. Vậy là cô đã có một lâu đài. Cụ đã nằm ở đó. Địa điểm rất đẹp, trên đồi. Cô sẽ thích phong cảnh chỗ đó. Cô định bao giờ đến thăm nơi đó?

Lara ngạc nhiên ngược mắt nhìn anh:

- Tôi ấy ư? Tôi không đến đó đâu, - nàng nói.

Chú thích:

(1) Trong tiếng Anh "con mèo" đồng nghĩa với "bộ phận sinh dục nữ". Con "gà trống" đồng nghĩa với "bộ phận sinh dục nam"

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 11

Năm 1984 Lara Cameron quyết định: đã đến lúc chinh phục New York. Khi nàng thổ lộ kế hoạch với Howard Keller, anh rất ngạc nhiên.

- Tôi không thấy thú cái ý định ấy của cô, - anh lạnh nhạt nói. - Cô chưa hiểu New York. Tôi cũng vậy. Đây là một thành phố khác hẳn, Lara. Chúng ta...

- Hồi tôi từ Glace Bay đến đây người ta cũng nói với tôi đúng câu như vậy về Chicago. - Lara đáp - Nghề xây dựng thì đâu cũng vậy thôi, dù ở Glace Bay, Chicago, New York hay Tokyo... vẫn những quy luật đó

- Nhưng ở đây cô cũng đã làm ăn đủ lớn rồi, - Howard phản đối. - Cô còn cần gì nữa kia nữa?

- Tôi đã nói với anh rồi. Tôi cần lớn hơn nữa. Tôi muốn tên tôi sáng rực trên bầu trời New York. Tôi sẽ xây khách sạn Cameron Plaza và một Trung tâm Cameron ở đó. Và một ngày kia, Howard ạ, tôi sẽ xây toà cao ốc cao nhất thế giới. Đây là điều tôi cần. Hãng Cameron sẽ di chuyển đến New York. New York đang trong cơn bùng nổ về xây dựng.

Tại đây có những "ông" khổng lồ trong lĩnh vực kinh doanh bất động sản và xây cất: anh em nhà Zeckendorf, Harry Helmsley, Donald Trump, anh em nhà Urise và anh em nhà Rudin.

- Chúng ta sẽ gia nhập đám người đó. - Lara bảo với Howard.

Họ thuê phòng ở khách sạn Regeney và bắt đầu nghiên cứu thành phố. Lara không sao hết ngỡ ngàng trước kích thước và sự náo động của thành phố cực kỳ to lớn và đông đúc này. Cả một số lượng lớn những toà nhà chọc trời, những dòng xe hơi cuộn cuộn chảy trên khắp thành phố.

- New York khiến cho Chicago chỉ còn như một thị trấn không hơn gì Glace Bay, - Lara nói và nàng rất nóng lòng muốn bắt tay ngay vào công việc.

- Việc đầu tiên chúng ta cần làm là tập hợp thành một nhóm. Chúng ta sẽ mời một luật sư giỏi nhất về bất động sản ở New York, rồi một ban điều hành lớn. Tìm gặp những quan chức đang điều hành cho hãng Rudin, xem có cách nào để họ bỏ ông ta sang làm việc cho chúng ta không.

- Đúng đây, - Howard nói.

- Đây là danh sách những toà nhà tôi thích nhất. Anh hãy tìm xem ai là người đã thiết kế chúng. Tôi muốn gặp những kiến trúc sư ấy ngay.

Howard đã bắt đầu thấy vẻ sôi sục trong đầu óc Lara. Anh nói:

- Tôi sẽ tiến hành một loạt tín dụng tại các nhà băng. Với số vốn liếng chúng ta hiện có ở Chicago, việc này không khó khăn gì. Tôi sẽ liên hệ với một số công ty tiết kiệm và tín dụng cùng một loạt nhà môi giới bất động sản.

- Đúng thế.
 - Cô Lara này, trước khi nhảy vào cuộc, cô có thấy chúng ta cần tính xem công trình đầu tiên ở đây sẽ là gì không?
- Lara ngược mắt nhìn Howard và hỏi bằng giọng rất hồn nhiên:
- Ôi tôi chưa kể với anh à? Chúng ta sẽ mua lại khu đất của Bệnh viện Trung ương Manhattan.
- Nhiều ngày trước đó, Lara đã đến một hiệu làm đầu ở đại lộ Madison. Trong lúc đang làm đầu, nàng nghe lỏm được hai người trò chuyện ở gần bên cạnh.
- Chúng tôi sẽ rất nhớ bà đây, thưa bà Walker.
 - Tôi cũng rất nhớ chị, chị Darlene. Tôi đã đến đây được bao nhiêu năm rồi nhỉ?
 - Chấn mười lăm năm.
 - Thời gian sao mà trôi nhanh thế. Vậy mà tôi sắp phải xa New York.
 - Bao giờ bà đi?
 - Sắp rồi. Tôi vừa nhận được bức thư thúc giục sáng nay. Chị tưởng tượng được không, một bệnh viện như Bệnh viện Trung ương Manhattan mà phải tan vỡ chỉ vì hết tiền. Tôi đã làm thanh tra viện ở đó suốt hai chục năm, vậy mà họ vẫn gửi cho tôi tờ quyết định thải hồi. Thật không thể tưởng tượng nổi.
- Lara vẫn chăm chú nghe.
- Tôi chưa thấy có gì chính thức là người ta định đóng cửa bệnh viện ấy.
 - Họ giữ bí mật. Bây giờ mới là lúc họ thông báo dần cho những người làm ở đó.
- Người thợ làm đầu còn đang trong giai đoạn sấy khô tóc cho nàng. Nhưng Lara đã đứng dậy.
- Chưa xong đâu, thưa quý cô Cameron.
 - Xin lỗi, - Lara nói. - Tôi đang vội.

Bệnh viện Trung ương Manhattan là một toà nhà lớn và xấu xí, đồ nát nằm ở phía Đông thành phố, giữa phố 68 và phố 69, trên cả một khu đất rất rộng. Lara đứng ngắm một lúc lâu và trong óc nàng lập tức hiện lên một toà nhà chọc trời uy nghi với những cửa hàng sang trọng dưới tầng một và những khu nhà ở khép kín, đầy đủ trang bị ở các tầng trên.

Nàng vào bệnh viện, hỏi tên công ty nào sở hữu nó. Người ta cho nàng biết ông ta là Roger Burnham có văn phòng ở phố Wall Street.

- Tôi có thể giúp gì được, thưa quý cô Cameron?
- Tôi nghe tin ông định bán bệnh viện Trung ương Manhattan.

Ông ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trẻ.

- Cô nghe được ở đâu, thưa cô Cameron?

- Nhưng có đúng như vậy không?
- Có thể đúng, - ông ta đáp lửng lơ.
- Tôi muốn mua lại khu đất ấy, - Lara nói. - ông định giá bao nhiêu?
- Chín mươi triệu? - Lara thấy giá quá cao, nhưng nàng lại rất mê địa điểm đó. Công trình đầu tiên sẽ rất cần thiết cho nàng tiếp tục những công trình sau này.
- Không bớt một xu?
- Đúng thế.

Lara chìa ngay cho Roger Burham tờ giấy 100 đôla.

- Thế này nghĩa là sao?

Đây là để ông giữ lại cho tôi trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Tôi chỉ xin ông cho tôi suy nghĩ trong vòng bốn tám tiếng, có vậy thôi. Trong thời gian đó xin ông khoan bàn chuyện này với bất kỳ ai khác. Ông có mất cái gì đâu? Nếu tôi quyết định chấp nhận cái giá mà ông đưa ra, tôi sẽ trao tiền.

- Tôi chưa biết gì về cô, thưa cô Cameron.

- Ông hãy gọi điện hỏi Ngân hàng thương mại Chicago. Gặp ông Bob Vance. Ông ấy là chủ tịch Hội đồng quản trị của nhà băng.

Roger Burham nhìn Lara một lúc lâu, lắc lư đầu và lẩm bầm gì đó, nghe như có chữ "điên rồ" thì phải.

Ông ta đích thân tìm số điện thoại. Và viên thư ký bắt liên lạc với Bob Vance cho ông ta.

- Ông Vance? Tôi là Roger Burham ở New York đây. Có một cô gái tên là...

- ông ta ngược nhìn Lara.

- Lara Cameron.

- Lara Cameron đang ngồi đây. Cô Cameron muốn mua một bất động sản của chúng tôi ở đây và cô ấy nói là ông biết cô ấy.

Roger Burham ngồi xuống nghe điện thoại tiếp.

- Cô ấy là? Tôi hiểu... Thật à? Nhưng tôi không biết về chuyện đó...

Được... Được. - Rất lâu sau, Burham nói, - Cảm ơn ông, thưa ông Vance.

Ông ta đặt điện thoại xuống rồi nhìn thẳng vào mắt Lara.

- Ra cô là người rất nổi tiếng ở Chicago.

- Và tôi cũng muốn nổi tiếng ở New York nữa.

Roger Burham nhìn tờ 100 đôla.

- Tôi dùng cái tờ giấy này để làm gì?

- Ông hãy dùng nó để mua vài điều xì-gà Cuba. Nếu tôi chấp nhận cái giá kia thì tôi có thể nhận nhà ngay được chứ?

Burham ngó nàng một lúc nữa.

- Kể ra thì hơi bất tiện... nhưng, được. Vậy là tôi chờ cô trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

- Chúng ta phải tiến hành việc này thật nhanh. - Lara nói với Howard - Chúng ta chỉ có bốn mươi tám tiếng đồng hồ để ổn định khâu tài chính.
- Cô đã thử ước tính chúng ta cần bao nhiêu chưa?
- Rồi. Chín mươi triệu khu đất, tôi tính phải mất hai trăm triệu để phá đi và xây nhà chọc trời ở đó.

Howard nhìn nàng:

- Hai trăm triệu cộng với chín mươi triệu đôla...
- Trước nay anh tính toán vẫn nhanh lắm kia mà? - Lara nói.

Howard làm như không nghe thấy câu nói đó.

- Ta kiếm đâu ra ngần ấy tiền?

- Vay! - Lara nói. - Nếu so sánh trường hợp ở Chicago và trường hợp này thì chẳng có gì khác nhau lắm.

Đây là một canh bạc quá lớn. Hàng trăm thứ có thể xảy ra. Cô sẽ đặt toàn bộ những gì cô có trên đời vào canh bạc này đây.

- Chính như thế mới thú, - Lara nói. - Một trò đồ đen. Một canh bạc lớn. Và sẽ thắng rất to. Kiếm tiền để xây dựng ở New York thậm chí còn dễ hơn ở Chicago. Thị trưởng Koch đã ban hành một quy chế đánh thuế gọi là quy chế 421-A, theo đó các nhà kinh doanh bất động sản, sau khi xây xong một toà nhà, đều được miễn thuế doanh nghiệp trong hai năm đầu.

Khi các nhà băng, các công ty tiết kiệm và tín dụng cho Lara Cameron vay vốn, họ hết sức nhiệt tình muốn cộng tác với nàng.

Chưa đầy bốn tám tiếng đồng hồ sau, Lara đã bước vào văn phòng của Roger Burham và trao cho ông tám ngân phiếu ba triệu đôla.

- Đây là tiền ứng trước, - Lara nói. Tôi sẽ trả đủ số tiền ông yêu cầu. Nhân tiện, xin ông cứ giữ lấy tờ 100 đôla hôm qua.

Trong sáu tháng tiếp theo, Howard làm việc với các nhà băng về chuyện vay tiền trong khi Lara làm việc với các kiến trúc sư về thiết kế của toà nhà.

Mọi việc diễn ra êm thấm. Các kiến trúc sư, các hãng thi công, và những người làm công việc tiếp thị đều thực hiện công việc theo đúng tiến độ đã định.

Tháng tư, người ta bắt đầu phá toà nhà cũ để xây cái mới. Sáng nào cũng vậy, đúng sáu giờ Lara đã có mặt ở công trường, chỉ để xem xét công việc mà thôi.

Nàng hơi buồn vì đây là công việc của những người thi công, nàng không có việc gì để làm. Nàng vốn quen lúc nào cũng phải bận rộn. Nàng mong có độ nửa tá đề án cùng tiến hành một lúc.

- Tại sao chúng ta không thăm dò xem có nơi nào nữa không? - nàng hỏi Howard.

- Bởi cô đã dồn hết vốn liếng vào toà nhà này rồi. Nếu như cô để đầu óc vào

công việc khác thì nơi này sẽ lao đao. Bao nhiêu tiền dốc cả vào đây, lỡ xảy ra trục trặc gì là...

- Sẽ không có trục trặc nào hết, - nàng nhìn Howard. - Anh đang băn khoăn chuyện gì phải không?

- Thỏa thuận của chúng ta với các công ty tiết kiệm và tín dụng...

- Sao? Chúng ta có đủ tiền rồi chứ?

- Tôi băn khoăn về cái điều khoản thời hạn. Nếu như công trình của chúng ta không hoàn thành tất được vào ngày 15 tháng Ba sang năm thì họ sẽ đòi tiền lại và cô sẽ mất hết.

Lara nhớ lại trường hợp đã gặp phải hồi xây toà nhà đầu tiên ở Glace Bay, may mà lúc đó có những người bạn quý đã cứu nguy cho nàng. Nhưng trường hợp này khác hẳn.

- Anh đừng lo, - nàng nói với Howard. - Công trình sẽ hoàn tất đúng thời hạn. Anh đã đủ yên tâm để dò tìm một nơi nào khác chưa?

Lara đang bàn với những người làm công việc tiếp thị.

- Các quầy bán hàng dưới tầng một đều đã có những người ký hợp đồng thuê cả rồi, - người phụ trách tiếp thị nói với Lara. - Quá nửa số căn trên các tầng cũng đã có khách ký. Chúng tôi nghĩ rằng trước khi toà nhà xây xong, chúng tôi sẽ bán được ba phần tư số căn hộ khép kín đó. Và chỉ ít lâu sau đó là chúng tôi bán hết.

- Tôi muốn phải bán xong hết trước khi toà nhà hoàn tất - Lara nói. - Các ông tiến hành quảng cáo mạnh vào.

- Vâng.

Howard Keller bước vào văn phòng.

- Tôi cần đưa cái này cho cô, Lara. Cô nói đúng. Công trường sẽ bảo đảm tiến độ.

- Nó sẽ chính xác như máy đếm tiền.

Ngày 15 tháng Giêng, sáu mươi ngày trước thời hạn hoàn thành, phần xây dựng đã xong, bắt đầu vào phần đặt ống nước và dây dẫn điện. Lara đứng xem các thợ làm trên các dàn giáo. Một người thợ ngừng công việc, lấy bao thuốc lá trong túi ra và lỡ tuột tay, làm rơi quả dọi xuống. Lara hoảng hốt thấy quả dọi đang rơi xuống đúng đỉnh đầu nàng. Nàng vội né tránh, tim đập thình thình. Người thợ đứng trên cao nhìn xuống, vẫy tay "Xin lỗi?"

Mặt hầm hằm, Lara bước vào thang máy xây dựng, lên chỗ người thợ kia. Quên cả là dàn giáo rất cao và chỉ trượt chân một cái là rơi xuống tan xác, nàng xăm xăm đi về phía anh ta.

- Anh vừa làm rơi quả dọi phải không?

- Vâng, tôi xin lỗi.

Nàng giáng một cái tát thật mạnh vào giữa mặt anh ta.

- Anh đã bị đuổi! Cút ngay khỏi đây!
- Nhưng, - anh ta nói. - Đây chỉ là vô tình, là không may. Tôi...
- Cút khỏi công trường ngay.

Người thợ nhìn nàng một lát rồi chậm chạp bước vào thang máy xuống đất. Lara hít một hơi thở mạnh để trấn tĩnh. Những người thợ khác đều nhìn nàng.

- Tiếp tục làm việc đi! - Nàng nói.

Lara đang ngồi ăn trưa với Sam Gosden, luật sư ở New York, quản lý các hợp đồng của nàng.

- Tôi nghe nói công việc đều tiến hành trôi chảy, - Gosden nói.

Lara mỉm cười:

- Rất tốt chứ không phải chỉ "trôi chảy". Chỉ vài tuần nữa là hoàn tất công việc.
- Tôi đã có thể tiến hành thủ tục để bàn giao được chứ?
- Được, nhưng phải hết sức thận trọng để khỏi xảy ra chuyện rắc rối cho bản thân ông đấy.

Gosden bật cười:

- Tôi cam đoan là bà không thể gây được chuyện rắc rối gì cho tôi.
- Tại sao anh nói vậy?
- Kinh doanh bất động sản ở mức độ như của bà hiện nay là thứ dành cho nam giới. Phụ nữ nhẩy vào lĩnh vực này rất ít và đều chỉ là thứ làm cò con, không hơn gì mấy cô gái bán hàng ở các hợp tác xã mua bán.
- Vậy là ông không tán thành tôi hoạt động trong lĩnh vực này?

Gosden mỉm cười:

- Thú thật là đúng như thế.

Lara đứng phắt dậy:

- Ông Gosden!
- Có tôi!
- Không người nào làm thuê cho tôi lại dám coi thường tôi. Tôi không dùng ông nữa. Ông đã bị sa thải!

Gosden há hốc miệng trong lúc Lara bước nhanh ra ngoài nhà hàng.

Sáng thứ hai sau đó, trong lúc Lara lái xe đến công trường, nàng cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Và đột nhiên nàng hiểu ra đó là chuyện gì. Công trường im phăng phắc. Không có tiếng búa máy, không có cả bất kỳ tiếng máy móc nào khác. Đứng trước công trường, nàng như không tin vào mắt mình nữa. Các thợ đang thu dọn đồ lễ lỵ đực ra về. Viên đốc công đóng gói đồ đạc. Lara vội vã chạy đến chỗ ông ta.

- Có chuyện gì vậy? - Lara hỏi. - Chưa đến bảy giờ.
- Tôi cho anh em nghỉ.

- Ông nói gì lạ vậy?
- Có đơn kiện bà, thưa bà Cameron.
- Kiện tôi thế nào?
- Là bà tát một người thợ.
- Cái gì? - Nàng đã quên chuyện hôm qua. - À, phải rồi. Có chuyện đó, nhưng anh ta đáng bị như thế.
- Thành phố có cho bà được phép đánh thợ không?
- Khoan đã, - Lara nói. - Không phải như ông nghĩ. Anh ta làm rơi quả dọi xuống đúng đầu tôi. Tôi mà không kịp tránh thì đã chết rồi. Tôi công nhận là lúc đó tôi quá nóng. Nhưng tôi không thể nhận anh ta trở lại làm việc được.
- Hẳn không trở lại đây đâu, - viên đốc công nói. - Và tất cả chúng tôi đều không làm nữa.

Lara nhìn thẳng vào mắt ông ta.

- Ông nói giỡn đấy chứ?
- Nghiệp đoàn chúng tôi ra quyết định, đây không phải chuyện giỡn. - Viên đốc công nói. - Nghiệp đoàn ra lệnh cho chúng tôi bỏ việc và chúng tôi phải chấp hành.
- Các ông đã ký hợp đồng với tôi.
- Chúng tôi hủy hợp đồng, - viên đốc công nói. - Nếu bà khiếu nại, bà hãy đến gặp ban lãnh đạo nghiệp đoàn.

Ông ta bước đi.

- Khoan đã. Tôi nhận lỗi. Tôi đã nói với ông rồi. - Tôi... sẵn sàng xin lỗi người thợ hôm qua và bằng lòng nhận anh ta vào làm tiếp.
- Bà Cameron, tôi thấy bà chưa rõ tình hình. Thằng cha đó không trở lại làm đâu. Tất cả chúng tôi đều đã nhận lời làm cho công trình khác. Thằng cha hôm qua bà tát cũng cùng chúng tôi đến đó làm. Đây là thành phố làm ăn, bà hiểu chưa? Chúng tôi rất bận và không có thời giờ để chủ tát tai như vậy.

Lara đứng lặng đi như trời trồng, nhìn viên đốc công đi ra. Đúng là cả một cơn ác mộng khủng khiếp.

Nàng vội vã quay về văn phòng, thuật lại tình hình cho Howard Keller.

Nàng chưa kịp nói, anh đã ngắt lời:

- Tôi đã biết rồi, và tôi đã nói chuyện điện thoại với nghiệp đoàn.
- Họ nói sao? - Lara sốt ruột hỏi.

Tháng sau họ mới chịu tiếp chúng ta để thương lượng vụ này.

Lara sa sầm mặt xuống.

- Tháng sau? Chúng ta chỉ còn hai tháng nữa đã phải hoàn tất công trình.
- Tôi cũng bảo họ như vậy.
- Họ nói sao?
- Họ nói không cần biết.

Lara ngã phịch xuống đi vắng.

- Lạy Chúa tôi! Vậy tôi phải làm gì bây giờ?

- Tôi chưa biết.

- Hay chúng ta đến nói với nhà băng..., - nàng nhìn ngay thấy vẻ phản đối trong ánh mắt Howard.

Đột nhiên nàng nghĩ ra. - Tôi hiểu rồi. Tôi nghĩ ra cách rồi. Chúng ta thuê một hãng xây dựng khác làm nốt phần công việc còn lại.

- Lara! Đây là nghị quyết của nghiệp đoàn xây dựng cho nên sẽ không người thợ nào dám trái lệnh đến làm cho chúng ta đâu.

- Nhưng thằng cha kia suýt nữa giết chết tôi.

- Đúng là như thế. Và nếu không như thế lại không xảy ra chuyện rắc rối này. - Howard âu sầu nói.

Lara vùng đứng dậy, đi đi lại lại:

- Tôi sẽ nhờ Sam Gorden lo liệu... - nhưng nàng chợt nhớ ra. - Ôi, tôi đã thải hồi ông ta rồi.

- Tại sao thế?

- Chuyện không quan trọng.

Howard nói to lên ý nghĩ của anh.

- Hay là chúng ta tìm một luật sư chuyên về nghiệp đoàn, loại có uy thế...

- Đây là một ý rất hay. Người nào có thể nhanh chóng thu xếp cho chúng ta vụ này. Anh biết có luật sư nào như thế không?

- Không. Nhưng Sam Gosden có nhắc đến một người nào đó trong lúc trò chuyện với tôi. Tên ông ta là Martin. Phải rồi Paul Martin.

- Ông ta là người thế nào? - Lara vội hỏi.

- Tôi chưa biết, nhưng lúc nào tôi và Gorden nói chuyện về nghiệp đoàn, anh ta có nhắc đến cái người có tên là Paul Martin đó.

- Anh biết ông ta làm ở hãng nào không?

- Không.

Lara gọi thư ký.

- Kathy! Cô tìm địa chỉ một luật sư ở New York này tên là Paul Martin.

Howard nói:

- Cô cần biết số điện thoại của ông ta để gọi và hẹn giờ gặp phải không, Lara?

- Tình hình cấp bách rồi. Tôi không thể ngồi để chờ đến lúc gặp ông ta. Tôi sẽ tìm đến chỗ ông ta ngay hôm nay. Nếu ông ta giúp được chúng ta thì tốt. Bằng không, chúng ta phải đi tìm một luật sư khác.

Nhưng thâm tâm nàng nghĩ. Chẳng thể có khả năng nào khác được.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng
Chương 12

Văn phòng luật sư Paul Martin nằm trên tầng hai mươi năm của một toà cao ốc trên phố Wall Street. Tấm biển bọc kính đã mờ ngoài cửa đề:

"Paul MARTIN - luật sư".

Lara hít một hơi thật sâu rồi bước vào. Phòng tiếp khách, nàng không ngờ nhỏ đến thế. Chỉ có một chiếc bàn và một cô thư ký tóc vàng xin ngồi đằng sau.

- Chào bà. Tôi có thể giúp gì được bà?
- Tôi muốn gặp ông Martin, - Lara nói.
- Ông chủ tôi có đợi bà không?
- Có. Tôi đang rất vội, không có thời giờ nói với cô dài dòng.
- Tên bà?
- Cameron. Lara Cameron.

Cô thư ký bắn khoăn nhìn nàng.

- Bà vui lòng chờ cho một lát. Tôi vào hỏi xem ông Martin có tiếp bà được không.

Cô thư ký đứng lên, đi vào phòng giấy bên trong.

Ông ta sẽ tiếp mình, Lara thầm nghĩ.

Lát sau, cô thư ký bước ra.

- Luật sư Martin nhận tiếp bà, thưa bà Cameron.

Lara cố nén một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

- Cảm ơn cô.

Nàng đi vào phòng giấy của Martin. Đây là một phòng nhỏ, đồ đạc sơ sài. Một bàn làm việc, hai đi văng, một bàn nước vài ghế nệm. Không ra vẻ một người có thể lực, - Lara thầm nghĩ. Người đàn ông ngồi sau bàn giấy khoảng ngoài sáu mươi tuổi. Ông ta có gương mặt mang những vết hằn sâu, mũi khoằm và một chòm tóc bạc trắng.

Ông ta có một nét gì đó khiến trông giống như một con thú. Ông mặc áo vét kiểu cổ, cài chéo trước ngực, màu ghi, sơ mi trắng và cổ hẹp. Lúc nói, giọng ông ta trầm, hơi đục và như thể ra lệnh.

- Cô thư ký của tôi cho biết tôi có hẹn với bà?
- Xin ông tha lỗi. - Lara nói - Tôi cần gặp ông, rất cần, vì có chuyện cấp bách.
- Xin mời ngồi, quý cô...
- Cameron, Lara Cameron, - Nàng ngồi xuống một chiếc ghế tựa.
- Tôi có thể làm gì giúp quý cô được?

Lara lại hít mạnh một hơi. - Tôi đang gặp một khó khăn nhỏ... Về một công trình đang xây dựng.

- Quý cô nói cho rõ hơn.

- Tôi là nhà kinh doanh bất động sản, thừa luật sư. Công trình của tôi đang xây dở dang trong quận Đông, và tôi vấp phải một rắc rối với nghiệp đoàn. Paul Martin lắng nghe, không nói gì.

Lara sôi nổi nói tiếp:

- Tôi trót nổi nóng và lỡ tay tát một công nhân, thế là nghiệp đoàn quyết định cho họ ngừng việc.

- Cô Cameron... nhưng chuyện ấy liên quan gì đến tôi cơ chứ?

- Tôi có nghe một người nói là ông có thể giúp được tôi.

- Tôi e người ta làm đấy. Tôi là luật sư doanh nghiệp. Tôi không liên quan gì đến lĩnh vực xây dựng và tôi cũng không có quan hệ gì với nghiệp đoàn.

Lara như rơi xuống vực thẳm.

- Vậy mà tôi đã tưởng... luật sư có thể giúp được tôi chút gì đó.

Martin đặt cả hai bàn tay lên bàn, như định đứng lên.

- Tôi có thể khuyên cô vài câu. Cô nên đến gặp một luật sư chuyên về các vấn đề lao động. Ông ta sẽ bố trí để cô gặp nghiệp đoàn và...

- Tôi đang rất vội. Thời hạn hoàn tất công trình đã sát nút rồi. Tôi... À nhưng lời khuyên thứ hai, xin luật sư cho biết?

- Là cô nên bỏ công việc kinh doanh bất động sản, công việc xây dựng, - cặp mắt ông ta chiếu thẳng vào bộ ngực nàng. - Cô không có đủ điều kiện để làm loại công việc ấy.

- Ông nói sao?

- Lĩnh vực xây dựng không phải của nữ giới.

- Vậy lĩnh vực nào là của nữ giới? Vị trí chúng tôi là phải ở đâu? - Lara giận dữ hỏi. - Ở dưới bếp và mang bầu chứ gì?

- Đại loại như vậy. Cô nói đúng.

Lara đứng phắt dậy. Đây là nàng đã cố ghì nén hết sức rồi đây.

- Chắc ông mới từ thời hồng hoang nhảy đến đây ông không nghe tin tức gì về thời đại ngày nay ư? Ngày nay phụ nữ đã được giải phóng rồi.

Paul Martin lắc đầu:

- Không đâu. Họ chỉ to miệng hơn mà thôi.

- Vậy thì chào ông, ông Martin. Tôi xin lỗi là đã làm mất thời giờ quý báu của ông.

Lara quay gót, bước ra, đóng sập cửa lại. Nàng bước nhanh trên hành lang, hít thật mạnh để trấn tĩnh lại. Đúng là sai lầm, nàng thầm nghĩ. Vậy là nàng đã mất hết. Bao nhiêu công phu phấn đấu, lao động, xây dựng, chỉ trong một khoảnh khắc nàng đã làm mất hết. Bây giờ thì không còn ai để cầu cứu. Không còn nơi nào để đi tới nữa.

Thế là xong.

Lara bước chân trên những đường phố lạnh lẽo, dưới trời mưa. Nàng hoàn

toàn không cảm thấy chút nào về luồng gió lạnh buốt bao quanh. Đầu óc nàng chỉ còn thấy tai hoạ khủng khiếp vừa rơi xuống nàng.

Lời nhắc của Howard Keller văng vẳng bên tai. Cô xây nhà này nhà nọ và cô bị phụ thuộc vào chúng. Thứ ấy giống như một kim tự tháp lộn ngược và lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ. Và bây giờ thì nó đã sụp đổ. Các nhà băng Chicago sẽ tịch biên toàn bộ tài sản của nàng ở đó và nàng sẽ mất trắng toàn bộ những gì nàng đầu tư vào toà nhà đang xây dở dang kia.

Lẽ ra nàng phải hiểu ngay từ đầu. Tội nghiệp Howard, nàng nghĩ. Anh ấy đã tin vào những ước mơ của mình và bây giờ mình kéo anh ấy cùng ngã theo xuống vực thẳm với mình.

Mưa đã tạnh và bầu trời bắt đầu hửng lên. Vàng mặt trời mờ mờ hiện ra sau làn mây trắng đục. Lara chợt nhận ra là trời đã sáng. Vậy là nàng đã đi lang thang suốt cả một đêm. Nàng nhìn xung quanh và nhận ra nàng đang ở đâu. Chỉ qua vài ngã tư nữa là đến cái khoảng đất chết tiệt kia. Ta ngó lại lần cuối cùng một cái, nàng chưa xót thẳm nghĩ.

Còn cách một ngã tư nữa mới đến, nàng đã nghe thấy tiếng ầm ầm: tiếng búa máy; tiếng máy khoan và tiếng máy trộn bê tông. Nàng đứng lại, lắng nghe, rồi co chân chạy vội đến. Khi tới nơi, nàng đứng sững lại vì kinh ngạc, không còn tin vào mắt mình nữa.

Tất cả thợ thuyền đều đã ở đó và đang làm việc sôi động.

Viên đốc công bước đến cười với nàng:

- Chào bà Cameron.

Mãi sau, Lara mới thốt lên được.

- Sao lại thế này? Có chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Tôi... Tôi tưởng ông cho anh em nghỉ cả rồi chứ?

Bác đốc công lành hiền nói:

- Hôm qua chỉ là chuyện hiểu lầm thôi, thưa bà Cameron. Đúng là thằng cha Bruno suýt nữa làm bà thiệt mạng thật, lúc hắn làm rơi quả dọi xuống.

Lara nghẹn cổ họng.

- Nhưng anh ta.

- Bà yên tâm. Hắn không còn làm ở đây nữa. Từ nay sẽ không xảy ra sơ suất nào tương tự như thế nữa. Bà không phải lo lắng chuyện gì nữa. Chúng tôi lại tiếp tục thực hiện đúng tiến độ quy định.

Lara cảm thấy như nàng đang ngủ mơ. Nàng đứng đó ngắm những người thợ đang làm việc sôi động bên cạnh những khung sắt và nàng thẳm nghĩ. Vậy là thoát rồi. Lại hoàn toàn như trước. Paul Martin?

Vừa về đến văn phòng Lara gọi điện ngay cho ông ta. Cô thư ký trả lời:

- Rất tiếc, thưa bà, ông Martin bận không trả lời bà được.

- Vậy cô vui lòng nhắn giúp là xin ông luật sư gọi điện cho tôi được không?

- Lara nói số điện thoại của nàng cho cô ta ghi lại.

Ba giờ chiều hôm đó vẫn chưa thấy Martin gọi tới. Nàng bèn gọi đến văn phòng ông ta.

- Rất tiếc, thưa bà. Ông Martin bận rồi.

Paul Martin không gọi lại cho nàng nữa.

Năm giờ chiều, nàng đến văn phòng ông ta. Lara nói với cô thư ký tóc vàng.

- Cô làm ơn nói giúp với ông luật sư là tôi đã đến đây và mong được gặp ông.

Cô ta nhìn nàng, vẻ ngần ngại.

- Vâng, tôi sẽ... Xin bà đợi cho một chút, thưa bà Cameron... - cô ta vào trong và liền sau đó quay ra, nói. - Xin mời bà vào.

Thấy Lara vào, Paul Martin ngẩng đầu lên.

- Chào cô Lara Cameron. Có chuyện gì đấy? - Giọng ông ta lạnh nhạt, không ra thân thiện cũng không căm ghét. - Tôi có thể làm gì giúp cô được?

- Tôi đến để cảm ơn ông.

- Cảm ơn về chuyện gì?

- Chuyện... Ông đã giải toả giúp tôi sự va vấp với nghiệp đoàn.

Martin cau mày:

- Tôi không hiểu cô nói gì?

- Các công nhân sáng nay đã lại đi làm và mọi sự đúng là tuyệt vời. Công trình lại đi đúng tiến độ.

- Xin mừng cô.

- Xin ông gửi tôi tờ thanh toán thù lao cho ông.

- Cô Cameron. Tôi nghĩ là cô đã làm. Khó khăn của cô được giải quyết, tôi xin mừng cho cô. Nhưng tôi không hề làm gì hết.

Lara nhìn ông ta một lúc lâu.

- Thôi được. Tôi sẽ... Tôi xin lỗi đã làm mất thời gian của ông.

- Không có gì, - Martin nhìn theo cho tới lúc Lara ra khuất.

Lát sau cô thư ký bước vào.

- Bà Cameron để lại một gói gì đó cho ông, thưa ông Martin.

Đây là một hộp nhỏ, bên ngoài buộc bằng ruy băng màu tươi. Tò mò Martin mở ra. Bên trong là pho tượng một chàng hiệp sĩ thời cổ bằng bạc, đầy đủ áo giáp sắt và vũ khí đang chuẩn bị chiến đấu. Một sự xin lỗi. Cô ta đã bảo ta là gì nhỉ: người thời hồng hoang.

Martin như nghe thấy văng vẳng bên tai của ông nội ông ngày xưa. Đã đến thời nguy hiểm, cháu Paul ạ! Đám trẻ quyết định tranh quyền kiểm soát mafia, tông cổ đi những người cổ lỗ, những người của thời hồng hoang. Thật đáng sợ, nhưng bọn chúng đã làm rồi đây.

Ông nội Martin nói câu đó từ lâu lắm rồi, ở tận xứ Sicile xa xăm.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 13

Gibellina, Sicile, 1879

Dòng họ Martini là dân ngụ cư, không phải gốc gác ở cái làng nhỏ Gibellina trên đảo Sicile này. Thiên nhiên ở đây hoang vu, đất đai cằn cỗi, lúc nào cũng phơi mình dưới cái nắng gay gắt. Đúng là bức tranh của một họa sĩ bệnh hoạn vẽ lên. Giữa những đồn điền lớn của các nhà giàu, gia đình dòng họ Martin tậu một khoảnh đất nhỏ và cố gắng tự cày cấy lấy.

Một hôm, viên quản lý đồn điền đến gặp bác Giuseppe Martini:

- Nông trại của bác quá nhỏ, lại toàn sỏi, - y nói. - Chỉ trồng ôliu với nho làm sao đủ sống?

- Ông khỏi lo cho chúng tôi, Giuseppe Martini đáp - Gia đình tôi từ xa xưa vẫn là nông dân.

Nhưng chúng tôi thấy mà ái ngại, - viên quản lý đồn điền nói. - Ngài Vito chủ tôi bảo bác nên nhận ít đất của chủ tôi mà thuê.

- Tôi biết ngài Vito và đất đai của ngài, - Giuseppe Martini nhả mặt nói. - Nếu tôi nhận đất của ngài để thuê thì ngài sẽ chiếm lấy ba phần tư hoa lợi và đòi một trăm phần trăm tiền giống má. Tôi thừa biết thuê đất của ngài là thế nào rồi. Xin cảm ơn.

- Bác làm rồi. Đất này là đất dữ. Bác cưỡng lệnh các ông chủ là nguy hiểm lắm đấy.

- Ông dọa tôi đấy hử?

- Là tôi nhắc bác thôi.

- Cút ngay khỏi nhà tao! - Giuseppe Martini quát.

Viên quản lý nhìn bác nông dân một lúc rồi buồn bã lắc đầu.

- Bác ương ngạnh quá đấy, bác Giuseppe.

Con trai nhỏ của Giuseppe hỏi:

- Ai thế, cha?

- Hửn là quản lý cho một trong những đồn điền lớn nhất ở vùng này.

- Con ghét lão ta lắm, - cậu bé Ivo nói.

- Cha cũng chẳng ưa gì hửn, - Giuseppe nói.

Đêm hôm sau, kho chứa hoa lợi của bác Giuseppe bị cháy và mất con bò, ngựa của bác cũng biến mất.

Và Giuseppe lại phạm thêm một sai lầm nữa.

Bác đến gặp trưởng tuần của xã.

- Tôi xin được che chở, - bác nói.

Viên trưởng tuần nhìn bác nông dân vẻ khó chịu.

- Thì bốn phận chúng tôi là che chở dân. Vậy có chuyện gì đấy?

Đêm qua ngài Vito đã sai người đốt kho hoa màu và dắt đi bò ngựa của tôi.

- Chà, đây là tội to lắm. Bác có chứng cứ gì không?
- Quản lý của ngài Vito đến gặp tôi và đe tôi.
- Nhưng ông quản lý có đe đã đốt nhà kho và dắt bò ngựa của bác đi không?
- Tất nhiên là ông ta không nói rõ ra như thế, - Giuseppe Martini đáp.
- Vậy ông quản lý nói với bác thế nào?
- Ông ta khuyên tôi thuê đất của ngài Vito mà làm.
- Và bác đã từ chối?
- Tất nhiên.
- Này, bác nghe tôi bảo. Ngài Vito là ông lớn. Vậy bác muốn tôi bắt giam ngài chỉ vì quản lý của ngài gợi ý bác thuê đất của ngài sao?
- Tôi chỉ xin ông che chở cho tôi, - Giuseppe Martini nói. - Tôi sẽ không để ai cướp mất mảnh đất của mình đâu.
- Thôi được. Tôi sẽ giúp bác.
- Xin cảm ơn ông trương tuần.
- Vậy cứ thế nhé.

Chiều hôm sau cậu bé Ivo ra ngoài tỉnh về, thấy năm sáu người đang phi ngựa về phía nhà cha cậu.

Chúng xuống ngựa, bước vào nhà.

Vài phút sau Ivo thấy chúng lôi cha cậu ra ngoài đồng.

Một đứa rút súng.

- Tao cho mày chạy. Nào, chạy đi.

- Không! Đây là đất của tôi! Tôi...

Ivo hốt hoảng nhìn thấy tên cưỡi ngựa nổ một phát súng xuống đất ngay bên cạnh chân cha cậu.

- Chạy! - hấn quát.

Giuseppe Martini co chân chạy.

Những tên côn đồ nhảy lên lưng ngựa, vây quanh cha Ivo, miệng hò hét.

Ivo nấp chỗ kín, kinh hoàng nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt cậu.

Đám côn đồ cưỡi ngựa nhìn bác nông dân Giuseppe lao chạy trên cánh đồng, tìm cách thoát thân. Cứ mỗi lần bác định leo lên đường, một tên lại phi ngựa đến đánh bật bác xuống. Cho đến lúc Giuseppe máu me đầy người và thở hồng hộc, không đủ sức chạy nữa, từ từ khụy xuống, ngã vật ra đất.

Đám côn đồ coi đó như một thứ thể thao, chúng lấy roi quật lên bác nông dân rồi lôi bác đến một cái giếng.

- Tại sao? - Bác rên rỉ. - Tôi đã làm gì nào?

Mày đến gặp trương tuần. Lẽ ra mày không được làm thế.

Chúng lột quần Giuseppe, rồi trong khi mấy đứa kia giữ chặt bác, một tên rút dao ra.

- Để mày nhớ đời!

Giuseppe gào lên:

- Dừng. Tôi biết tội rồi. Các ông tha cho tôi.

Một tên bật cười:

- Mày nói câu ấy với vợ mày.

Hắn cúi xuống, túm lấy cái đàn ông của bác nông dân dùng dao xẻo đứt.

Tiếng kêu của Giuseppe vang động cả cánh đồng.

- Mày không cần đến cái này nữa, - tên chỉ huy cười cợt, nói như "trần an" bác.

Hắn cầm cái vật đó ném luôn vào miệng Giuseppe. Bác nông dân cố cưỡng nhưng không được và khi hắn buông tay bác nhổ ra.

Tên chỉ huy nhìn một tên trong bọn:

- Lão ta không thích cái mùi ấy. Một tên nhảy trên lưng ngựa xuống, nhặt mấy hòn đá, kéo quần bác nông dân lên rồi nhét đầy mấy túi quần của bác.

- Đi!

Bọn chúng lôi Giuseppe đến bờ giếng rồi đẩy bác xuống.

- Lão ta sẽ uống thứ nước giếng như nước đáí ấy.

- Bọn nhà quê uống nước nào mà chẳng thế.

Đội không cho còn tiếng bọt sủi dưới giếng nữa, chúng mới nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Ivo Martini nấp sau bụi cây kinh hoàng xem khung cảnh ghê sợ ấy. Cậu bé lên mười đợi cho đám côn đồ đi khuất vội vã chạy đến bờ giếng. Cậu ngó xuống, gọi:

- Cha ơi...

Nhưng giếng sâu thẳm và cậu không nghe thấy gì hết.

Khi bọn côn đồ đã thanh toán xong bác nông dân Giuseppe Martini, chúng quay về nhà bác tìm vợ bác, Maria. Lúc chúng kéo đến, bác gái đang ở dưới bếp.

- Chồng tôi đâu? - bác hỏi.

Một tên nhe răng cười:

- Chồng mụ đang uống nước.

Hai tên bước đến kẹp hai bên Maria. Một tên nói:

- Cô đẹp lắm, làm vợ thằng Giuseppe xấu xí ấy thật phí của.

- Cút đi! Maria quát.

- Khách đến nhà mà cô ăn nói thế hả? - một tên bước đến, xé quần áo Maria ra. - Cô sắp phải mặc đồ tang, cho nên thứ này không cần dùng đến nữa.

- Đồ súc vật!

Lúc đó trên bếp lò đang có thùng nước sôi. Maria bên chạy đến, nhấc lên và hắt vào mặt một tên.

Hắn rú lên vì bỏng.

- Con đi - Hắn rút súng bắn Maria.

Bác chết ngay từ lúc chưa kịp ngã vật xuống.

Tên chỉ huy thét:

- Thăng ngu! Mày không đ... nó rồi hãy bắn. Thôi!

Nửa giờ sau chúng về đến biệt thự của ngài Vito.

- Chúng con đã thanh toán xong hai vợ chồng thằng Giuseppe, thừa ông chủ, - tên chỉ huy tàu trình.

- Còn thằng con trai chúng?

Tên nọ ngạc nhiên nhìn chủ:

- Ngài không nói gì đến chuyện chúng có con trai.

- Quân khốn kiếp - Tao đã bảo là phải giết hết cả nhà nó kia mà.

- Nhưng thằng đó còn nhỏ lắm, thừa ngài Vito.

Nhỏ bây giờ rồi sau sẽ lớn và nó sẽ trả thù, chúng bay hiểu chưa? Tìm ngay nó và giết đi!

- Vâng, Thưa Ngài.

Hai tên còn đồ quay lại nhà Giuseppe Martini.

Ivo đang trong cơn choáng váng. Cậu nhìn thấy cả hai cha mẹ bị giết. Cậu còn lại trên thế gian này một mình, không có nơi nào để đi, không có ai để nhờ cậy.

Mà khoan đã! Có một người, đó là chú Muncio Martini, em của cha cậu, sống ở Palermo. Ivo hiểu rằng cậu phải trốn cho mau, kéo đám gia nhân của Vito sẽ quay lại giết nốt cậu. Cậu còn lấy làm lạ sao chúng không quay lại ngay để làm chuyện đó. Cậu lấy vại thứ ăn nhét vào cái xác nhỏ, vắt lên vai và vội vã chạy ra khỏi nhà.

Ivo chạy ra đến con đường nhỏ bản thủ thì bắt đầu đi bình thường. Con đường này dẫn cậu ra khỏi làng. Khi nghe tiếng còi xe chạy gần đến nơi, cậu vội nấp vào rặng cây rậm rạp.

Đi được chừng một tiếng đồng hồ thì cậu thấy một tốp bốn người cưỡi phi ngựa dọc theo con đường để tìm cậu. Ivo vội nấp vào một chỗ thật kín. Bọn chúng đi khuất cậu lại tiếp. Đêm đến, cậu chui vào một vườn ăn quả, ngủ.

Ivo đi như thế ba ngày liền.

Khi đã không còn lo đám gia nhân của lão Vito đuổi theo nữa, cậu ghé vào một làng nhỏ, có chợ. Một tiếng đồng hồ sau cậu đã ngồi đằng sau một cỗ xe chở nông phẩm ra thành phố Palermo.

Ivo đến nhà người chú vào nửa đêm. Muncio Martini sống trong một ngôi nhà to, khang trang ở rìa thành phố. Nhà có một sân trời rộng, sân vườn.

Ivo gõ cửa ngoài. Im lặng một lúc rồi có tiếng người hỏi, giọng ngái ngủ.

- Ai đấy?

- Cháu là Ivo đây, thưa chú Muncio.

Lát sau chú Muncio mở cửa. Chú to lớn, tuổi trung niên, có cái mũi Hy Lạp rất đẹp và mái tóc trắng mềm mại. Chú mặc quần áo ngủ.

- Ôi, Ivo! Cháu đi đâu mà giữa đêm hôm khuya khoắt thế này? Cha mẹ đâu?
- Cha mẹ cháu chết rồi, - Ivo oà khóc.
- Chết? Cháu vào nhà đi. Vào đi.

Ivo lao đảo bước vào nhà.

- Tin khủng khiếp? Tai nạn gì?

Ivo lắc đầu:

- Lão Vito sai người đến giết cha mẹ cháu.
- Giết? Nhưng tại sao?
- Cha cháu không chịu thuê đất của lão.
- Nhưng tại sao Vito lại giết cả mẹ cháu. Mẹ cháu có làm gì đâu? Chắc là cha cháu có chuyện gì đó đụng đến nó rồi.
- Chuyện gì được? Cháu chưa hiểu, - Ivo ngơ ngác.
- Vito là tên đại địa chủ, rất có thế lực trong vùng và hắn đòi mọi người phải kính nể hắn. Rất có thể cha cháu làm điều gì đó coi thường hắn, thậm chí cha cháu thách thức hắn.
- Không, cha cháu không làm gì hết.
- Thôi được, chuyện ấy để sau. Bây giờ cháu phải ngủ một giấc đã, Ivo. Sáng hôm sau, lúc ăn điểm tâm, hai chú cháu lại trò chuyện.
- Bây giờ cháu ở đây với chú và làm việc giúp chú, được không nào? - Muncio goá vợ và không có con.
- Vâng cháu chỉ mong có thể.
- Chú đang thèm có đứa con trai nhanh nhẹn như cháu. Và cháu cũng khỏe mạnh nữa chứ, đúng không, Ivo?
- Vâng, cháu rất khỏe.
- Tốt lắm.
- Chú làm nghề gì đấy, chú Muncio? - Ivo hỏi.

Chú Muncio cười:

- Chú che chở mọi người.

Tổ chức Mafia, thoát đầu lấy tên là Bàn Tay Đen, lan khắp đảo Sicile và nhiều địa phương khác của Italia, những nơi dân chúng nghèo đói, nhằm che chở người nghèo chống lại tầng lớp giàu có và tàn bạo. Tổ chức Mafia sửa lại những bất công, trừng phạt những tội ác và cuối cùng lực lượng mạnh đến nỗi chính quyền cũng phai sợ và nông dân cũng như thương nhân đều phải nộp thuế cho Mafia.

Lưu truyền rằng tổ chức Mafia thoát đầu xuất hiện sau vụ một cô gái trẻ bị hiếp dâm rồi bị giết chết. Mẹ cô gái đau đớn quá phát điên, chạy giữa cánh đồng, miệng hét vang gọi con: Mafia! Mafia! Có nghĩa là "Con gái của tôi! Con gái của tôi!"

Muncio đứng đầu tổ chức Mafia ở Palermo. Ông lo thu thuế đóng góp của dân chúng và trừng phạt những ai cưỡng chống lại: Hình thức trừng phạt,

nhẹ thì bẻ gãy tay hoặc chân, nặng thì phải chết một cách đau đớn.

Ivo bắt đầu giúp việc cho chú.

Trong mười lăm năm đó, thành phố Palermo trở thành trường học cho Ivo và chú Muncio là ông thầy.

Ivo thoát đầu làm chân liên lạc và cuối cùng là phó, là người trợ thủ thân tín của chú Muncio.

Năm Ivo hai mươi lăm tuổi, anh cưới Carmela, một cô gái Sicile có bộ ngực đồ sộ và kém anh một tuổi. Hai vợ chồng sinh được một đứa con trai, đặt tên là Garlo. Ivo dọn sang ở nhà riêng. Khi chú Muncio mất, Ivo thay thế vị trí của ông và trở thành giàu có. Nhưng anh vẫn còn món nợ chưa đòi.

Một hôm anh bảo Carmela:

- Em gói đồ đạc đi, chúng ta sẽ dọn sang sống bên Hoa Kỳ.

Vợ Ivo sững sờ nhìn chồng:

- Tại sao lại sang Hoa Kỳ?

Ivo không quen bị ai hỏi lại bao giờ.

- Anh bảo thì cứ làm theo đi. Bây giờ anh có việc phải đi, hai hoặc ba ngày anh sẽ về.

Ivo đóng gói sẵn, chờ anh về là ta đi ngay.

Ba chiếc xe hơi đen đậu trước cửa phòng cảnh sát Gibellina. Viên trưởng tuần hiện nay đã là đại úy cảnh sát và nặng hơn trước tới ba chục bảng, đang ngồi sau bàn giấy thì cửa mở và sáu người bước vào.

Họ đều ăn mặc diện và có vẻ giàu có.

- Chào các ông. Tôi có thể giúp gì được các ông?

- Chúng tôi đến chính là để giúp ông, - Ivo nói.

- Ông nhớ tôi không? Tôi là con trai của Giuseppe Martini.

Viên đại úy cảnh sát trợn mắt:

- Chính cậu à? - Y nói. - Cậu về đây làm gì? Nguy hiểm cho cậu lắm đấy.

- Tôi về đây là vì hàm răng của ông.

- Hàm răng của tôi?

- Đúng thế!

Hai người của Ivo lập tức áp sát vào viên đại úy và dí súng vào hai mạng sườn y.

- Ông cần chữa răng. Há miệng ra.

Ivo thọc nòng súng vào miệng viên đại úy cảnh sát bóp cò.

Anh quay lại các bạn.

- Đi thôi.

Mười lăm phút sau, ba chiếc xe hơi màu đen chạy tới trước cửa biệt thự của Vito. Bên ngoài có hai tên gia nhân đứng gác. Chúng nhìn đoàn xe và lấy làm lạ, ngấm mãi. Khi ba chiếc xe đỗ, Ivo bước vào.

- Chào các anh. Ngài Vito đang chờ chúng tôi, - anh nói.

Một tên gác cổng cau mặt.

- Không thấy ngài dặn gì về...

Lập tức hai tên gác bị hạ ngay. Súng lấp đạn ghém, khi chạm vào người nổ bung ra cho nên cả hai tên thì thể đều nát bươm.

Lão Vito trong nhà nghe thấy tiếng súng bèn nhìn qua cửa sổ ra ngoài. Thấy vậy lão vội chạy vào mở ngăn kéo lấy một khẩu súng.

- Francô? - Lão hét. - Antônio! Mau lên!

Bên ngoài có tiếng súng.

- Ngài Vito... - một tiếng người.

Lão định quay gót lại.

Ivo đã đứng ngay trước mặt lão, tay cầm súng.

- Bỏ súng xuống.

- Tôi...

- Bỏ!

Lão Vito buông tay cho khẩu súng rơi xuống sàn nhà.

- Các anh muốn lấy gì thì lấy đi rồi cuộn xéo.

- Tao không lấy gì hết. - Ivo nói. - Thật ra tao đến đây để trả nợ mày mới đúng.

"Ngài" Vito nói:

- Nợ gì thì ta cũng bỏ qua cho.

- Nhưng tôi thì không muốn bỏ qua. Ngài biết tôi là ai không?

- Không.

- Ivo Martini.

Lão già cau mặt cố nhớ lại. Lão nhún vai:

- Tôi chưa nghĩ ra anh là ai.

- Cách đây trên mười năm, gia nhân của ngài đã giết cha mẹ tôi.

- Thật vậy ư? Thật khủng khiếp. Được, ta sẽ trừng trị chúng. Ta sẽ...

Ivo bước tới, lấy báng súng đập mạnh vào sống mũi lão. Máu túa ra.

- Đứng! - Vito thở hồng hộc. - Tôi...

Ivo rút dao:

- Tụt quần xuống.

- Sao vậy? Anh không thể...

Ivo chìa súng.

- Tụt quần xuống!

- Không! - Lão già hét lên. Anh không được làm thế. Ta còn các con và các em trai. Nếu anh làm gì chúng sẽ tìm ra anh và giết anh như giết một con chó.

- Đây là nếu chúng tìm thấy ta, - Ivo nói. - Tụt quần xuống!

- Không!

Ivo bắn một phát vào đầu gối. Lão già đau quá hét lên.

- Để ta giúp mi, - Ivo nói. - Anh bước đến, kéo quần lão xuống, rồi kéo cả quần lót, lôi cái của lão ra lấy dao xẻo đi.

Lão Vito xỉu xuống.

Ivo cầm cái đàn ông của lão nhét vào miệng lão.

- Tiếc rằng ta không có cái giềng để quăng mi xuống, - Ivo nói.

Anh bắn một phát vào đầu lão rồi quay gót, bước ra ngoài xe. Các bạn anh đang đợi ngoài đó.

- Đi thôi.

Lão ta có cả một gia đình rất đông đúc. Chúng sẽ lòng theo anh đấy. Ivo.

- Không sao.

Hai ngày sau, Ivo, vợ anh và đứa con trai Carlo đã ung dung ngồi trên tàu sang New York.

Cuối thế kỷ trước, châu Mỹ khi mới được tìm ra, quả là vùng đất chứa đầy thuận lợi. New York đông đúc người Italia. Rất nhiều bè bạn của Ivo đã di cư sang thành phố lớn này và tận dụng những kinh nghiệm mà họ đã tích lũy được nhiều nhất. Đó là nghề che chở bất hợp pháp. Tổ chức Mafia mở rộng mạng lưới chân rết. Ivo đổi họ Ý sang họ người Anh: Martini thành Martin và ung dung hưởng giàu sang.

Gian Carlo là đứa trẻ làm phiền lòng cha. Hắn không muốn lao động. Năm hai mươi bảy tuổi, hắn lấy một cô gái Italia đang có thai, cưới cô trong một cuộc hôn lễ đơn giản và vội vã. Ba tháng sau cô sinh hạ một con trai, đặt tên là Paul.

Ivo đặt rất nhiều hy vọng vào đứa cháu nội. Ở đất Mỹ vai trò luật sư vô cùng quan trọng. Ivo muốn cháu nội sẽ làm luật sư. Đứa trẻ thông minh và ôm nhiều tham vọng. Năm hai mươi tuổi cậu vào trường Đại học Harvard, khoa luật. Sau khi Paul tốt nghiệp đại học, Ivo thu xếp để cháu vào làm cho một hãng tư vấn luật pháp có uy tín. Năm năm sau, Paul mở văn phòng luật sư riêng.

Cũng trong thời gian này Ivo đã đầu tư rất nhiều vào những hoạt động kinh doanh bất hợp pháp, nhưng ông vẫn giữ liên hệ với Mafia, và cháu nội ông lo về mặt luật pháp cho các hoạt động kinh doanh của ông. Năm 1967, khi ông Ivo mất, Paul cưới một cô gái gốc Italia tên là Nina và năm năm sau vợ anh cho ra đời hai đứa con sinh đôi.

Trong thập kỷ 70, Paul rất bận. Khách hàng chủ yếu của anh là các nghiệp đoàn, chính vì vậy mà anh rất có uy thế. Các vị chóp bu doanh nghiệp và công ty đều dựa vào anh.

Một hôm Paul đang ngồi ăn bữa trưa với một khách hàng, Bill Rohan, chủ

nhà băng. Ông này hoàn toàn không biết tí gì về lai lịch của Paul.

- Ông nên gia nhập câu lạc bộ đánh gôn Sunnyvale của tôi, - Bill Rohan nói.

- Ông có chơi gôn chứ?

- Thỉnh thoảng, - Paul đáp. - Khi nào rảnh rồi.

- Tốt lắm. Tôi có chân trong Hội đồng xét duyệt thành viên mới. Ông có muốn tôi kết nạp ông làm thành viên câu lạc bộ không?

- Muốn lắm.

Tuần lễ sau Hội đồng họp, thảo luận việc kết nạp thành viên mới. Tên Paul Martin được nêu lên.

- Tôi xin giới thiệu ông Paul Martin, - Bill Rohan nói. - ông ta là người tốt. John Hammond, một thành viên khác của Hội đồng nói:

- Ông ta là gốc Italia chứ gì? Tôi nghĩ chúng ta không nên kết nạp hội viên gốc nước ngoài, nhất là các nước thuộc Nam Âu.

Bill Rohan nhìn ông ta:

- Nghĩa là ông không tán thành Paul Martin?

- Đúng thế.

- Thôi được. Ta xét người khác...

Cuộc họp tiếp tục.

Hai tuần sau Paul Martin lại ngồi ăn trưa với khách hàng hôm trước.

- Tôi vẫn thường chơi gôn, - Paul nói vui.

Bill Rohan lúng túng.

- Có một chuyện vương vẩn, ông Paul ạ.

- Vương gì?

- Tôi đã giới thiệu ông vào câu lạc bộ, nhưng có một thành viên trong hội đồng phản đối.

- Tại sao?

- Ông đừng để bụng nhé. Ông ta có định kiến với người Italia.

Paul mỉm cười:

- Không sao đâu, ông Bill. Rất nhiều người không ưa dân Italia. Ông gì kia...

- Hammond, John Hammond.

- Chủ hãng thịt chứ gì?

- Đúng. Nhưng ông ta sẽ thay đổi ý kiến. Tôi sẽ nói chuyện với ông ta.

Paul lắc đầu:

- Không cần. Nói thật với ông, tôi cũng không mê đánh gôn lắm đâu.

Sáu tháng sau, vào giữa tháng Bảy, bốn xe tải của hãng Hammond đang chở thịt ướp lạnh từ Minnesota đến các siêu thị ở Buffalo và New Jersey thì đổ lại vệ đường. Các lái xe mở cửa sau của phòng lạnh, bỏ đi mất. Khi John Hammond nghe tin đó, rất giận. Ông ta gọi điện ngay cho viên quản đốc.

- Sao lại xảy chuyện như thế được? Triệu rưỡi đô-la thịt bị hỏng. Tại sao xe lại pan được?

- Nghiệp đoàn kêu gọi bãi công, - viên quản đốc trả lời.

- Vậy mà họ không báo gì với chúng ta? Họ lấy cớ gì để bãi công? Đòi tăng lương hay sao?

Viên quản đốc nhún vai.

- Chịu, tôi không biết. Họ không nói gì với tôi. Họ bỏ đi, có vậy thôi.

- Anh bảo mấy thằng cha lãnh đạo nghiệp đoàn đến gặp tôi để xem họ đòi cái gì?

Chiều hôm đó đại diện nghiệp đoàn đến văn phòng của Hammond.

- Tại sao các anh không báo cho tôi biết trước là các anh bãi công? -

Hammond hỏi.

Người đại diện nghiệp đoàn nói về như nhận lỗi.

- Chính tôi cũng không biết, thưa ông chủ. Họ nổi cơn điên lên và họ bỏ đi, chuyện xảy ra quá đột ngột.

- Anh thừa biết xưa nay tôi là người biết điều và sẵn sàng thoả thuận với công nhân. Chuyện này tôi không sao hiểu nổi. Các anh đòi tăng lương chẳng?

- Không đâu, thưa ông chủ. Chắc là vì chuyện xà phòng.

Hammond ngạc nhiên nhìn người đại diện nghiệp đoàn.

- Anh nói xà phòng nghĩa là sao?

Họ không bằng lòng loại xà phòng ông chủ cho đặt trong các buồng tắm. Xà phòng ấy quá gắt.

Hammond không thể tưởng tượng nổi điều người đại diện vừa nói.

- Xà phòng quá gắt? Chỉ vì vậy mà tôi mất toi một triệu rưỡi đô la?

- Ông chủ đừng mắng tôi, - người đại diện nghiệp đoàn nói. - Đây không phải tôi nói.

- Lạy Chúa!~ - Hammond nói. - Tôi không thể tưởng tượng nổi. Vậy các anh muốn loại xà phòng nào? Xà phòng tiên chăng? - ông ta đấm tay xuống. Lần sau các anh có nói chuyện gì không bằng lòng phải cho tôi biết ngay. Anh nghe rõ chưa?

- Rõ rồi, thưa ông chủ.

- Anh bảo mấy người đó tiếp tục đi làm đi. Ngay sáu giờ tối nay ở các buồng tắm sẽ có thứ xà phòng tốt nhất trên thị trường. Rõ chứ.

- Vâng, tôi sẽ nói lại lời ông chủ.

Hammond ngồi lại rất lâu, hút thuốc lá và suy nghĩ. Cử thế này thì đất nước không biết sẽ đi đến đâu, ông ta suy nghĩ. Xà phòng!

Hai tuần sau, đúng bữa trưa, một ngày nóng bức tháng Tám, năm xe lạnh chở thịt của công ty Hammond trên đường từ Syracuse đến Boston lại đỗ ở

vệ đường và các lái xe mở toang cửa phòng lạnh rồi đi mất.

Sáu giờ chiều hôm đó thì Hammond được tin.

- Các anh lại làm cái trò gì thế, hả? - ông ta nổi cơn thịnh nộ. Hay chưa được cấp thứ xà phòng hảo hạng?

- Tôi cấp rồi, - viên quản đốc đáp, - ngay sau hôm ông chủ ra lệnh.

- Vậy lần này là chuyện gì nữa?

Viên quản đốc thở dài nói:

- Tôi không rõ. Tôi không nghe thấy ai phàn nàn gì hết. Không ai nói gì với tôi cả.

- Gọi đại diện nghiệp đoàn đến gặp tôi.

Bảy giờ tối, đại diện nghiệp đoàn đến. Hammond nói với anh ta:

- Hai triệu đôla thịt bị hỏng chiều hôm nay là do người của các anh, -

Hammond gầm lên - Họ điên hay sao vậy?

- Ông chủ muốn tôi thuật lại cho ông chủ tịch nghiệp đoàn câu ông chủ vừa nói không?

- Đứng, đứng. - Hammond vội nói. - Chỉ có điều trước đây anh em có chuyện gì với tôi đâu? Nếu như các anh muốn tăng lương thì đến đây, ta bình tĩnh trao đổi như giữa những người biết điều với nhau.

- Các anh cần tăng lương thêm bao nhiêu?

- Chúng tôi không đòi gì hết.

- Nghĩa là sao?

- Đây không phải là chuyện lương bổng, thưa ông chủ.

- Vậy chuyện gì?

- Đèn thấp sáng.

- Đèn à? - Hammond tưởng như mình nghe lầm.

- Vâng. Anh em than phiền rằng bóng đèn ở các nhà tắm tối quá.

Hammond ngả người ra lưng ghế, đột nhiên lạnh lẽ:

- Ở xưởng có chuyện gì vậy? - Ông ta dịu dàng hỏi.

- Tôi nói rồi, anh em thấy rằng...

- Xin lỗi, tôi ngắt lời. Chuyện gì?

Đại diện nghiệp đoàn nói:

- Nếu tôi biết, tôi đã nói với ông chủ.

- Hay là có người nào đó muốn tôi bỏ nghề? Phải thế chăng?

Đại diện nghiệp đoàn im lặng.

- Thôi được, - John Hammond nói. - Anh cho tôi biết một cái tên. Tôi cần nói chuyện với ai?

- Có một luật sư có thể giúp được ông chủ. Ông ấy rất có uy thế với các nghiệp đoàn. Tên ông ấy là Paul Martin.

Paul...? - Và John Hammond sực nhớ ra. - Thì ra thế! Thôi, anh về đi, - ông ta hét lên. - Về!

Hammond ngồi lại trầm ngâm. Không có ai định làm hại mình hết. Không có ai.

Một tuần sau, thêm sáu xe lạnh bị bỏ rơi giữa đường và phòng lạnh lại bị mở toang.

Hammond bèn tổ chức một bữa ăn trưa với Bill Rohan.

- Tôi đã nghĩ về ông bạn của ông, ông Paul Martin, - Hammond nói. - Hôm đó tôi đã hấp tấp, chưa suy nghĩ chín chắn đã bác việc gia nhập câu lạc bộ của ông ấy.

- Ôi, ông nói thế thì đúng là ông đã rộng lượng, ông Hammond.

- Tuần tới, đến cuộc họp Hội đồng tôi sẽ giới thiệu ông ấy và sẽ bỏ phiếu cho ông ấy.

Tuần sau, khi tên Paul Martin được nêu lên, toàn thể Hội đồng nhất trí chấp thuận.

John Mammond đích thân gọi điện cho Paul Martin:

- Xin chúc mừng ông, thưa ông Martin, - Hammond nói. - ông đã là thành viên chính thức của câu lạc bộ Sunnyvale. Chúng tôi rất mừng có ông cùng tham gia.

- Cảm ơn ông. - Paul Martin nói. - Tôi đánh giá cao việc ông gọi điện thoại đến.

Cú điện thoại tiếp theo đó của Johan Hammond là đến văn phòng công tố quận. Ông mời ông công tố đến dự bữa trưa với ông trong tuần sau.

Chủ nhật John Hammond và Bill ngồi với hai người nữa tại Câu lạc bộ. Bill Rohan hỏi:

- Ông đã gặp Paul Martin chưa?

John Hammond lắc đầu:

- Chưa. Tôi nghĩ hẳn ta sẽ không chơi gôn được đâu. Viên Công tố sắp làm phiền hẳn ta đấy.

- Ông nói gì vậy?

- Tôi đã tố cáo hẳn ta với ông công tố viên quận và chắc chắn chuyện này sẽ lọt lên Viện Công tố bang.

Bill Rohan hốt hoảng.

- Ông có biết ông làm thế nghĩa là sao không?

- Tôi biết chứ. Hẳn là một con gián. Tôi sẽ dẫm chết hẳn.

Sáng thứ hai tuần sau đó, trên đường đến Viện Công tố quận, John

Hammond bị chết trong một vụ đâm xe. Không có nhân chứng nào hết.

Cảnh sát không tìm thấy tài xế của chiếc xe đâm vào ông ta.

Sau đấy, chủ nhật nào Paul Martin cũng đưa vợ và hai con sinh đôi đến Câu lạc bộ Synnyvale ăn trưa. Bếp ở đó làm thức ăn nổi tiếng ngon.

Paul Martin rất coi trọng gia đình. Chẳng hạn ông không bao giờ thoảng có ý

nghĩ làm hạ phẩm giá vợ bằng việc đưa vợ và nhân tình đến ăn cùng một nhà hàng. Cuộc sống của ông chia ra làm hai mảnh rành rọt: vợ con một đằng và công việc một đằng.

Tất cả các bạn của Martin đều có nhân tình. Đây là một phần trong phong cách sống của họ. Điều làm Martin chối mắt là khi thấy những ông già cặp bồ với những cô gái trẻ măng. Như thế là hạ thấp nhân phẩm và Martin coi nhân phẩm là thứ vô cùng quan trọng. Ông quyết định, đến năm sáu mươi tuổi trở đi ông sẽ không cặp bồ nữa.

Và đến kỷ niệm sinh nhật lần thứ sáu mươi, trước đây hai năm, ông thôi hẳn. Vợ ông, Nina, là người bạn đời rất tốt với chồng. Thế là đủ. Nhân phẩm!

Martin đang là con người như thế, lúc Lara Cameron đến nhờ ông giúp đỡ. Paul Martin đã có nghe đến nàng, nhưng khi gặp, ông sửng sốt, không ngờ Lara trẻ và đẹp đến thế. Nàng đầy tham vọng và tính khí nóng nảy, độc lập cao. Đồng thời nàng lại rất phụ nữ.

Martin cảm thấy mê nàng. Không được, ông ta nghĩ. Cô ấy quá trẻ mà mình thì già rồi. Quá già.

Lúc Lara giận dữ bỏ ra ngoài văn phòng Martin sau cuộc tiếp xúc đầu tiên, ông đã ngồi lặng đi một lúc lâu suy nghĩ về nàng. Sau đấy ông nhắc máy điện thoại lên.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 14

Toà nhà mới vẫn đi đúng tiến độ. Sáng nào và chiều nào Lara cũng đến xem và nàng thấy rõ thái độ kính nể của mọi người với mình qua cách họ nhìn nàng, cách họ nói với nàng và cách họ làm việc cho nàng. Nàng biết đấy là do Paul Martin và điều khiến nàng tự bức với mình là càng ngày nàng càng nghĩ nhiều đến con người đáng đáp xấu xí và có giọng nói trầm trầm một cách khó nghe đó.

Lara lại gọi điện cho Martin.

- Ông có thể đi ăn trưa với tôi được không, Martin?
- Cô lại gặp chuyện gì trục trặc sao?
- Không. Chỉ đơn giản là tôi muốn hai chúng ta hiểu nhau thêm chút nữa.
- Rất tiếc, thưa cô Cameron, tôi không bao giờ ăn trưa.
- Hay ăn tối vậy, một hôm nào đó?
- Tôi là người có gia đình, thưa cô Cameron. Tôi ăn tối cùng với vợ con.
- Tôi hiểu. Thế nếu...

Đầu dây bên kia đã bị cắt. Ông ta làm sao thế nhỉ? Lara tự hỏi. Mình có định

ngủ với ông ta đâu mình chỉ tìm cách bày tỏ lòng biết ơn thôi. Nàng cố gạt Martin ra khỏi trí óc.

Bản thân Martin cũng rất bức dọc khi thấy mình thích thú và mong mỏi nghe giọng nói của Lara Cameron. Ông bảo cô thư ký:

- Cô Cameron còn gọi điện đến nữa thì bảo tôi đi vắng nhé!

Martin không muốn bị sa vào sự cám dỗ, mà Lara Cameron lại là một sự cám dỗ chết người.

Howard Keller rất mừng thấy công việc tiến triển tốt đẹp

- Tôi phải thú nhận rằng hôm đó tôi đã lo lắng quá mức, - anh nói. - Hôm đó tôi tưởng là mọi thứ đã hỏng bét. Cô đã làm nên một phép lạ!

Phép lạ không phải do tôi, Lara thầm nghĩ. Mà là do Martin. Có lẽ ông ta đang giận vì mình không trả thù lao luật sư cho ông ta.

Trong lòng bứt rứt, Lara gửi một tấm ngân phiếu năm chục ngàn đôla cho Martin.

Hôm sau tấm ngân phiếu bị trả lại, không kèm theo một lời nào hết.

Lara lại gọi điện cho Martin. Cô thư ký của ông ta trả lời:

- Rất tiếc, thưa bà Cameron, luật sư Martin đi vắng ại một sự từ chối nữa.

Dường như ông ta không muốn dính dáng đến nàng. Lara lấy làm lạ: nếu như ông ta không muốn dính dáng đến mình thì tại sao ông ta lại chịu giúp mình hôm đó?

Đêm hôm ấy nàng nằm ngủ và mơ thấy Martin ôm ấp mình.

Howard Keller bước vào văn phòng của Lara.

- Tôi có hai vé xem chương trình ca múa nhạc của đoàn Andrew Lloyd Webber. Nhưng tôi lại phải đi Chicago. Cô có dùng đến không?

- Không. Tôi... À, mà khoan đã, - nàng im lặng một lát. - Có. Để tôi dùng. Cảm ơn anh, Howard.

Chiều hôm đó Lara bỏ một tấm vé vào phong bì gửi đến cho Martin ở văn phòng của ông.

Hôm sau, khi nhận được tấm vé, Martin ngạc nhiên nhìn nó. Ai mời ông đi xem hát lại chỉ gửi có một vé như thế này? Thôi đúng cô Cameron rồi.

Mình phải chấm dứt cái trò này, ông thầm nghĩ.

- Tối thứ sáu tôi có rảnh không? - ông hỏi cô thư ký.

Ông hẹn ăn tối với anh của bà nhà.

- Cô gọi điện xin lỗi hộ tôi.

Lara ngồi suốt phần thứ nhất của chương trình ca múa. Ghế bên cạnh nàng vẫn trống. Vậy là ông ta không đến, Lara thầm nghĩ. Thôi được, mặc xác ông ta. Mình đã làm tất cả những gì mình có thể làm.

Khi tấm màn buông xuống sau phần thứ nhất của chương trình biểu diễn, Lara đang ngáp ngừng, không biết có nên xem nốt phần sau hay nên về. Một bóng người hiện ra, ngồi vào ghế trống bên cạnh.

- Ta ra ngoài đi. - Paul Martin nói như ra lệnh.

Họ ăn tối trong một quán ở quận Đông. Martin ngồi, đối diện với Lara, quan sát nàng, lặng lẽ và cảnh giác. Hầu bàn đến chờ họ kêu thức uống.

- Cho tôi một ly Scotch và soda, - Lara nói.

- Tôi không dùng gì.

Lara ngạc nhiên nhìn Martin.

- Tôi không uống rượu.

Gọi thức ăn xong, Paul Martin nói:

- Cô Cameron, cô cần gặp tôi làm gì?

- Tôi không thích chịu ơn ai, - Lara nói. - Tôi chịu ơn ông và xin phép ông cho phép tôi trả ơn. Để tôi yên tâm.

- Tôi đã nói với cô rồi... cô không chịu ơn tôi gì hết.

- Nhưng tôi...

- Tôi nghe nói công trình của cô đang tiến triển tốt.

- Đúng thế, - nàng định nói "Nhờ ông" nhưng lại thôi.

- Cô hài lòng chứ? Cô thích thú công việc mình đang làm chứ?

Lara gật đầu.

- Tôi muốn được làm công việc tôi thích thú. Đối với tôi thú nhất trên đời là nảy ra một mơ ước và nhìn thấy điều mơ ước ấy biến dần thành sự thật, thành bê tông, sắt thép, thành toà nhà để người ta làm việc và sống trong đó. Về một mặt nào đấy, có thể nói đó là một kỷ niệm, đúng không, thưa ông? - Nàng nói giọng sôi nổi và mắt nàng sáng lên.

- Tôi cũng nghĩ thế. Và hết công trình này lại tiếp đến công trình khác?

- Ông nói đúng, - Lara sôi nổi nói. - Tôi muốn trở thành nhà xây dựng bất động sản lớn nhất thành phố này.

Trong dáng điệu của nàng có nét gì đó đậm dăng lôi cuốn ông. Paul Martin cười:

- Tôi không ngạc nhiên chút nào.

- Tại sao ông lại quyết định đến rạp hát tối nay? - Lara hỏi.

Martin định đến đây gặp Lara để bảo nàng hãy để ông yên, nhưng bây giờ ngồi bên nàng, ông lại không thể nói được câu đó.

- Tôi nghe dư luận ca ngợi chương trình biểu diễn.

Lara cười:

- Hay ta quay vào xem đi, ông Paul?

Martin lắc đầu:

- Cô Cameron. Không phải tôi chỉ là người đã có vợ mà tôi lại rất yêu vợ.

- Tôi quý ông về điểm đó. - Lara nói. - Ngày mười lăm tháng ba này toà nhà

sẽ hoàn tất. Chúng tôi sẽ có một bữa tiệc khánh thành nó. Ông đến dự chứ? Martin ngập ngừng một lúc lâu để tìm lời thoái thác một cách lịch sự. Nhưng cuối cùng ông lại nói:

- Vâng, tôi sẽ đến.

Lễ khai trương toà nhà mới không được thành công cho lắm. Lara Cameron chưa đủ nổi danh ở đất này để cuốn hút các nhà báo và các quan chức cao cấp các nhân vật quan trọng. Nhưng cũng có mặt ông trợ lý Thị trưởng và một phóng viên của tờ báo Post.

- Toà nhà mới đã có khách thuê kín cả rồi, - Howard nói với Lara. - Và còn rất nhiều người đến yêu cầu thuê nhưng không còn chỗ.

- Tốt, - Lara thờ ơ nói. Trí óc nàng đang còn ở đâu đâu Nàng đang nghĩ đến Paul Martin và băn khoăn không biết liệu ông ta có đến không. Martin đúng là con người bí hiểm. Ông ta không chịu nhận là đã giúp nàng, vậy mà... Nàng đâm theo đuổi một ông già đáng tuổi cha nàng. Lara cố gạt Martin ra khỏi đầu óc.

Nàng tiếp khách khứa. Các món nguội và thức uống đã được bày ra và mọi người xem chừng có vẻ vui tươi. Đúng giữa buổi tiệc thì Paul Martin đến và không khí bàn tiệc đột nhiên biến đổi. Các người thợ chào đón ông ta như chào đón một vị vua. Rõ ràng họ rất kính nể Martin.

Tôi là luật sư doanh nghiệp. Tôi không dính dáng gì đến các nghiệp đoàn. Martin bắt tay ông trợ lý Thị trưởng và vài quan chức nghiệp đoàn có mặt trong bữa tiệc rồi bước đến chỗ Lara Cameron.

- Tôi rất mừng thấy ông đến.

Martin ngắm toà nhà đồ sộ rồi nói:

- Xin chúc mừng cô, cô Cameron. Cô đã làm được một việc rất tốt.

- Cảm ơn ông, - nàng hạ giọng. - Tôi rất biết ơn ông.

Martin nhìn nàng và sững người trước sắc đẹp lộng lẫy và cả trước niềm mê mẩn của bản thân ông khi nhìn nàng.

- Bữa tiệc đã tan rồi, - Lara nói. - Tôi hy vọng ông sẽ mời tôi đi ăn tối.

- Tôi đã nói với cô rồi, thưa cô Cameron, tôi chỉ ăn tối với vợ con tôi. - Ông nhìn thẳng vào cặp mắt nàng. - Nhưng tôi có thể mời cô đi uống một chút.

Lara mỉm cười:

- Tốt lắm.

Họ vào một quán nhỏ trên đại lộ số Ba. Họ nói đủ thứ chuyện nhưng sau này họ đều không còn nhớ hôm đó họ đã nói những gì. Lời thốt ra ngoài miệng chỉ để che giấu nỗi thèm khát tình ái giữa họ.

- Cô nói về cô đi, - Paul Martin nói. - Cô ra sao? Quê cô ở đâu? Tại sao cô lại chọn lĩnh vực kinh doanh này?

Lara nhớ đến lão chủ nhà băng Sean McAllister và tâm thân khả ố của lão đề

lên người nàng. Cô lại lên giường đi, cô em. Ta làm thêm lần nữa đi, làm tình với cô khoái lắm.

- Tôi sinh ra và lớn lên tại một thị trấn trong vùng Nova Scotia, - Lara nói, - tên là Glace Bay. Cha tôi làm chân thu tiền khách trọ ở một số nhà trọ tại đó. Khi cụ mất, tôi làm thay công việc đó. Một trong số khách trọ đã giúp tôi tậu một khoảnh đất và tôi đã xây một toà nhà trên đó. Đây là khởi đầu.

Paul Martin chăm chú nghe.

- Sau đây, tôi lên Chicago và tiếp tục xây một số toà nhà lớn nữa. Tôi thành công và chuyển lên New York, - Nàng mỉm cười. - Đây là toàn bộ lai lịch thật của tôi.

Trừ nỗi đau một đứa trẻ mới lớn bị cha ghét bỏ. Trừ nỗi cực khổ nhục nhã của một cô gái nghèo hèn, trong tay không có của cải nào hết. Trừ chuyện phải hiến thân cho lão chủ nhà băng.

Như đọc thấy những ý nghĩ thâm kín của Lara, Paul Martin nói:

- Tôi đoán chắc rằng cuộc đời của cô không suôn sẻ gì, đúng vậy không?

- Nhưng tôi không phàn nàn.

- Dự định sắp tới của cô là thế nào, cô Cameron?

Lara nhún vai:

- Tôi chưa biết rõ. Tôi đã cân nhắc một số dự kiến, nhưng chưa thấy có gì làm tôi thật sự thích thú.

Mắt Paul Martin không rời Lara.

- Ông đang nghĩ gì đấy, - Lara hỏi.

Martin hít một hơi dài.

- Nói thật nhé! Tôi đang nghĩ, nếu tôi không có vợ tôi sẽ nói rằng cô là người phụ nữ hấp dẫn tôi mạnh nhất trong tất cả những phụ nữ tôi đã gặp. Nhưng tôi đã có vợ cho nên hai chúng ta chỉ có thể là bạn được thôi. Bây giờ thì cô hiểu rõ rồi chứ?

- Rất rõ.

Martin nhìn đồng hồ:

- Đến giờ phải đi rồi, - ông quay sang người hầu bàn. - Tính tiền đi. - Ông đứng lên.

- Tuần sau ta cùng ăn trưa một hôm nào đó được không? - Lara hỏi.

- Không được. Có thể khi nào cô khai trương toà nhà sau, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Martin đã đi rồi.

Đêm hôm đó Lara nằm mơ thấy nàng làm tình với Martin. Paul Martin nằm lên nàng, dùng hai bàn tay vuốt ve thân thể nàng và thì thầm vào tai nàng - Anh không thể không yêu em, Lara... Anh vô cùng yêu em, yêu em hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Nhưng sau lần này em hãy quên anh đi. Ôi, anh yêu em biết chừng nào...

Rồi ông đi vào nàng và đột nhiên toàn thân nàng như tan ra. Nàng rên rỉ và choàng thức giấc. Nàng ngồi bật dậy, toàn thân run rẩy.

Hai ngày sau, Martin gọi điện đến:

- Tôi thấy một khoảnh đất có lẽ cô sẽ thích, - ông nói dần giọng. - Nó nằm bên khu Tây thành phố, trên đường phố 69. Không phải trong chợ đâu. Đất thuộc sở hữu một khách hàng của tôi và ông ta đang cần bán.

Lara cùng Howard Keller đến xem khoảnh đất ngay sáng hôm đó. Đúng là miếng đất rất đẹp.

- Làm sao cô biết được là có mảnh đất này? - Howard hỏi.

- Paul Martin giới thiệu.

- Thế à? Tôi hiểu - trong giọng anh nói có nét không vui.

- Sao vậy?

- Lara! Tôi đã điều tra về Martin rồi. Lão là mafia. Cô hãy tránh xa hắn ra.

Lara giận dữ nói:

- Martin không có dính dáng đến mafia hết. Ông ta là người bạn tốt. Nhưng thôi, khoảnh đất này ta định thế nào? Anh có thích không?

- Miếng đất rất đẹp.

- Vậy thì ta mua.

Mười ngày sau họ làm xong thủ tục mua bán.

Lara gửi tặng Martin một bó hoa to, kèm theo một mẫu giấy đề: "Xin ông đừng trả lại. Những bông hoa này rất đậm đà".

Nàng nhận được một cú điện thoại ngay chiều hôm đó.

- Cảm ơn cô về bó hoa. Tôi không quen được phụ nữ đẹp gửi tặng hoa, - giọng ông ta nghe có vẻ khó chịu.

- Tại chưa cô gái nào khai thác ông một cách đầy đủ đấy!

- Cô bảo khai thác nghĩa là sao?

- Nghĩa là làm ông hư hỏng.

Paul Martin bật cười.

- Tôi hiểu cô định nói gì rồi, cô Cameron.

- Vậy tại sao ta không gặp nhau trò chuyện một chút vào trưa hôm nay?

Martin không làm sao gạt được hình ảnh Lara ra khỏi đầu óc. Ông biết mình rất dễ yêu nàng. Lara có một nét gì đó vừa yếu đuối, thơ ngây lại vừa rất quyến rũ. Martin hiểu rằng tốt nhất là không nên gặp nàng nữa, nhưng ông không sao điều khiển được bản thân. Một sức mạnh nào đấy hút ông đến với nàng mạnh hơn cả ý chí của ông.

Họ ăn trưa trong Câu lạc bộ Hai Mươi Một.

- Khi ta định giấu ai điều gì, - Martin nói, - ta dễ khiến nó lộ liễu đến mức mọi người đều nhận thấy.

- Ông định nói chúng ta đang giấu ai điều gì chẳng? - Lara nhẹ nhàng hỏi.

Martin nhìn nàng và ông quyết định: nàng đẹp và nhiệt tình thật nhưng có

hàng ngàn phụ nữ cũng đẹp và nhiệt tình như thế. Ta sẽ dễ dàng gạt nàng thôi. Ta ngủ với nàng một lần rồi sau đó chấm dứt.

Nhưng ông đã làm.

Lúc họ về đến căn hộ của Lara, Paul Martin đã cảm thấy mình xốn xang một cách kỳ lạ.

- Tôi cảm thấy tôi là một đứa trẻ vụng dại, - Martin nói - Tôi chẳng có kinh nghiệm gì hết.

- Giống như người đi xe đạp vậy, - Lara thì thầm. - Rồi anh sẽ nhớ lại thôi. Anh để em cởi quần áo cho.

Nàng cởi áo vét và cà vạt cho Martin rồi bắt đầu cởi khuy áo sơ mi.

- Nhưng cô biết rằng quan hệ giữa chúng ta không phải nghiêm chỉnh và lâu dài chứ, Lara?

- Em hiểu.

- Tôi đã sáu mươi hai tuổi rồi. Tôi xấp xỉ tuổi cha...

Nàng ngưng lại một chút, nhớ giấc mơ đêm trước.

- Em biết, - Nàng đã cởi hết quần áo trên người Martin. - Thân hình anh rất đẹp.

- Cảm ơn cô, vợ tôi cũng bảo tôi như vậy.

Lara đưa tay vuốt dọc đùi ông.

- Anh rất khỏe, đúng vậy không, Paul?

Martin thấy mình chợt đứng thẳng người lên:

- Tôi vẫn thường đánh bóng rổ hồi tôi ở...

Lara đã đặt cặp môi lên miệng Martin và họ nằm xuống giường. Ông cảm thấy một cảm giác chưa bao giờ được thấy trong suốt cả cuộc đời. Ông cảm thấy toàn thân như bốc lửa. Họ làm tình và không còn biết đâu là khởi đầu đâu là kết thúc. Một làn nước xiết tràn qua thân thể Martin và nhận ông chìm xuống, mỗi lúc một sâu thêm, cho đến lúc bóng đêm mịt mù bao quanh đột nhiên loá lên muôn vàn vì sao. Hiện tượng kỳ diệu ấy lặp đi rồi lặp lại cho tới khi cả hai nằm ườn ra, hoàn toàn kiệt sức.

- Tôi không thể ngờ lại sung sướng đến như vậy. - Martin nói.

Những cuộc làm tình với vợ ông hầu hết là theo thói quen và mang tính ước lệ. Nhưng với Lara ông được hưởng một cảm giác hạnh phúc kỳ diệu, Paul Martin đã làm tình với rất nhiều người phụ nữ khác, nhưng Lara không giống hất cứ một người nào trong số họ. Nàng ban cho ông một món quà mà không người phụ nữ nào đem đến được cho ông: làm ông thấy mình trở lại tuổi thanh xuân.

Khi Martin đã mặc quần áo xong, Lara hỏi:

- Ta còn gặp lại nhau nữa chứ?

- Còn, - Chúa hãy cứu giúp con - Còn.

Thập kỷ tám mươi là thập kỷ nhiều biến động lớn, Ronald Reagan trúng cử Tổng thống và phố Wall Street chưa bao giờ nhộn nhịp đến thế trong suốt lịch sử của nó. Vua Iran chết tại nơi lưu đày và Anwar Sadat bị ám sát. Nợ công lên đến một tỷ đô-la và các con tin Hoa Kỳ được thả. Sandra Day O'Connor thành người phụ nữ đầu tiên trong thành phần Tòa án Tối cao Hoa Kỳ.

Lara đang ở vị trí thích hợp nhất và cũng trong giai đoạn thuận lợi nhất. Ngành kinh doanh xây dựng đang cực thịnh. Tiền rất nhiều và các nhà băng mong muốn được đổ tiền vào các công trình của nàng, các công trình xây cất này vừa đem lại nhiều lãi vừa có giá trị mỹ thuật và hiện đại.

Các công ty tiết kiệm và tín dụng là nguồn tài chính vô tận. Một thiên tài về tài chính là Mike Milken đã đề xuất và phát triển kiểu huy động vốn táo bạo được mệnh danh là "cổ phiếu nhỏ" vào các công ty tín dụng với lãi suất cao. Số tiền gửi nhỏ đến mấy cũng được. Số tiền huy động được ấy họ đều muốn đầu tư vào xây cất bất động sản. Các nhà kinh doanh ngành này muốn bao nhiêu vốn để xây dựng cũng có.

- Tôi định xây một khách sạn trên phố 69, chứ không xây nhà cho các văn phòng nữa.

- Tại sao? - Howard Keller hỏi. - Vị trí ấy xây nhà cho các văn phòng thuê thì thích hợp hơn cả.

- Nếu xây khách sạn, chúng ta sẽ phải quản lý nó hai mươi tư trên hai mươi tư giờ mỗi ngày. Khách thuê phòng sẽ liên tiếp ra vào đông như kiến. Nếu xây nhà cho các doanh nghiệp thuê dài hạn làm văn phòng, năm năm hoặc mười năm chúng ta mới phải ngó ngang đến.

- Tôi biết, nhưng là khách sạn thì chúng ta sẽ vẫn giữ được quyền hạn của mình tại đó, Howard. Chúng ta sẽ làm thành những dãy phòng sang trọng khép kín đầy đủ tiện nghi, bên dưới sẽ có một hiệu ăn loại sang. Tôi thú cái ý này. Khoảnh đất ấy sẽ thành một khách sạn siêu cao cấp. Tôi đề nghị anh tiếp xúc với các kiến trúc sư hàng đầu của New York: Skidmore, Owing và Merrill, Peter Eisenman và Phillip Johnson.

Hai tuần sau cuộc họp được tiến hành. Một số kiến trúc sư sẵn sàng tham gia. Chưa bao giờ được làm việc với một nhà kinh doanh bất động sản và xây cất là phụ nữ.

Một người nói:

- Nếu bà muốn, chúng tôi sao chép lại thiết kế của khách sạn...

- Không. Chúng tôi muốn xây khách sạn theo kiểu hoàn toàn mới và sau đây người ta sẽ phải sao chép lại nó kia. Chúng tôi muốn xây một khách sạn siêu hiện đại, một khách sạn cực kỳ sang trọng. Tôi hình dung, hai bên cổng vào là hai bể nước phun, gian tiền sảnh lát đá cẩm thạch Italia. Ngoài gian tiền

sảnh còn có phòng hội nghị cỡ lớn có thể ...

Sau buổi họp, mọi người đều phấn khởi.

Lara thành lập một Ban chỉ đạo. Nàng thuê luật sư Terry Hill, một trợ lý tên là Jim Belon, một thiết kế trưởng tên là Tom Chritor và một ban tư vấn đứng đầu là Tom Scott. Nàng thuê hãng xây dựng của Higgin Almon Clark và công việc thiết kế được bắt đầu.

- Mỗi tuần ta họp một lần, - nàng nói với mọi người, - nhưng tôi đề nghị mỗi vị báo cáo cho tôi hàng ngày. Tôi muốn việc xây cất toà nhà này tiến hành theo đúng tiến độ cả về thời gian lẫn về đầu tư. Tôi chọn các vị vì các vị là những người hàng đầu trong lĩnh vực này. Xin các vị đừng làm tôi thất vọng. Ai có ý kiến gì muốn hỏi cho rõ thêm không?

Hai tiếng đồng hồ tiếp đó là để nàng trả lời những câu hỏi.

Lara nói với Howard Keller:

- Anh thấy cuộc họp hôm nay thế nào?

- Rất tốt, thưa sếp.

Đây là lần đầu tiên Howard gọi nàng là "sếp".

Lara thích cách gọi đó.

Charles Cohn gọi điện thoại đến.

- Tôi hiện đang ở New.York. Cô đến ăn trưa với tôi được không, Lara?

- Ôi, ông thừa biết là nhất định tôi đến, - Lara mừng rỡ nói.

- Ông già và cô gái ngồi ăn trưa trong nhà hàng Sardi.

- Tôi trông cô tươi như hoa, cô Lara, - ông già Cohn nói. - Thành công luôn bám theo cô đấy.

- Đây mới chỉ là bước khởi đầu, thưa ông Cohn, - Lara nói. - ông Charles, ông có muốn tham gia hãng Cameron không? Tôi sẽ dành cho ông một số cổ phần của công ty và...

Charles Cohn lắc đầu.

- Cảm ơn cô, nhưng tôi không nhận. Cô thì mới bắt đầu chặng đường đời, còn tôi thì đã ở cuối con đường ấy rồi. Mùa hè này tôi sẽ nghỉ hẳn.

- Nhưng ta vẫn liên hệ với nhau chứ? - Lara nói. - Tôi không muốn bắt tin ông.

Lần tiếp theo, khi Paul Martin đến nhà Lara, nàng nói:

- Em có một món quà cho anh, cung.

Nàng đưa ông một nửa tá gói và hộp.

- Ôi đã đến ngày kỷ niệm sinh nhật của tôi đâu?

- Thì anh cứ mở ra xem thử.

Quà gồm những tá sơ mi nhãn Bergdorf Goodman và một tá cà vạt nhãn Pucci.

- Tôi có đủ sơ mi và cà vạt rồi, - Paul Martin cười vang.
- Nhưng không phải là loại ấy, - Lara nói. - Những thứ này sẽ làm anh cảm thấy trẻ lại. Em đã tìm được hiệu may thích hợp với anh.
Tuần lễ sau, Lara yêu cầu Martin làm lại đầu theo kiểu mới.
- Ông soi vào gương thâm nghĩ: Trông mình trẻ ra. Cuộc sống trở nên thú vị hơn. Và chính là nhờ Lara.
Vợ ông không quan tâm đến những đổi thay của chồng.

Họ đến dự cuộc họp đầy đủ: Howard Keller, Tom Chriton, Jim Belon và Terry Hill.

- Chúng ta cần đẩy nhanh tiến độ xây dựng toà khách sạn, - Lara tuyên bố.
Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Howard Keller nói:

- Như thế rất nguy hiểm.
- Sẽ không sao nếu các vị làm việc chính xác.

Tom Chriton đứng dậy nói:

- Thừa bà Cameron, an toàn nhất là hoàn thành dần từng khâu rồi hãy sang khâu khác. Thoạt đầu chúng ta làm phần móng, hệ thống móng rồi hệ thống ống nước chìm, dẫn và thoát nước, sau đó chúng ta mới bắt tay vào...

Lara ngắt lời:

- Rồi mới làm khung sắt và khuôn gỗ để đổ bê tông. Tôi hiểu...
- Vậy tại sao...
- Bởi làm như thế sẽ phải mất hai năm. Tôi không muốn chờ đến hai năm.

Jim Belon nói:

- Muốn đẩy nhanh tốc độ, chúng ta sẽ phải làm song song tất cả các khâu. Nếu xảy ra trục trặc ở một khâu là tất cả sẽ chững lại hết.
- Vì vậy chúng ta phải lên kế hoạch và thiết kế thi công thật chính xác và ăn khớp, - Lara nói. - Làm theo cách song song như thế chúng ta chỉ mất một năm chứ không phải hai và chúng ta sẽ tiết kiệm được hai chục triệu đô-la.
- Đúng là như thế, nhưng nguy hiểm lắm.
- Tôi thích nguy hiểm, thích liều lĩnh.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 15

Lara kể với Paul Martin về quyết định của nàng đẩy nhanh tốc độ thi công và cuộc tranh luận trong bản chỉ đạo.

- Họ nói đúng đấy, - Martin nói. - Cách của cô nguy hiểm lắm.

- Trump đã làm cách đó. Uris cũng làm cách đó - Lara hồn nhiên cãi.

Martin nhẹ nhàng nói:

- Nhưng cô không phải Trump cũng không phải Uris, cô bé ạ.

- Em sẽ lớn hơn họ, Paul. Em sẽ xây cho thành phố New York này nhiều toà nhà lồng lẫy và hiện đại hơn bất cứ nhà kinh doanh xây cất nào khác. Thành phố này sẽ là thành phố của em.

Martin nhìn nàng một lúc lâu:

- Anh tin ở em, Lara.

Lara có một máy điện thoại không ghi trong sổ danh bạ đặt tại văn phòng. Chỉ một mình Paul Martin biết số điện thoại ấy. Và ông cũng đặt một máy riêng cho nàng trong văn phòng của ông. Mỗi ngày họ trò chuyện điện thoại với nhau nhiều lần.

Mỗi khi có điều kiện ăn trưa với nhau, ăn xong họ đến đến nhà Lara. Trước đây Martin không thể ngờ rằng bây giờ ông lại mong ngóng đến những lần gặp nàng như thế. Lara đã trở thành nỗi ám ảnh không dứt của ông.

Khi Howard Keller biết chuyện xảy ra, anh rất lo.

- Lara, - anh nói. - Tôi cho rằng cô đã phạm một sai lầm. Martin là con người rất nguy hiểm.

- Tại anh không biết ông ấy đấy thôi. Đây là một con người tuyệt vời.

- Cô yêu ông ta rồi phải không?

Lara đã nghĩ về chuyện này. Nàng rất cần đến Paul Martin. Ông ta thoả mãn nhu cầu quan trọng của nàng. Nhưng nàng có yêu Martin không?

- Không.

- Ông ta có yêu cô không?

- Tôi nghĩ là có.

- Cô hãy cẩn thận. Hãy cẩn thận.

Lara mỉm cười. Bất giác nàng hôn vào má Howard Keller.

- Tôi yêu cái cách anh lo lắng cho tôi như vậy đấy, Howard.

Lara đang ở chỗ công trường thi công, xem một bản báo cáo.

- Tôi nhận thấy tiền mua vật liệu quá nhiều, - nàng nói với trưởng ban thiết kế Pete Reese.

- Tôi đã định không nói với bà, thưa bà Cameron. Bởi tôi chưa đủ chứng cứ. Nhưng bà nhận xét đúng. Một loạt vật liệu bị mất. Chúng tôi phải mua số lượng gấp đôi so với dự trù.

Nàng ngược mắt nhìn ông ta.

- Theo ông thì có kẻ ăn cắp?

- Có lẽ thế.

- Ông đã nghĩ đến chưa?

- Chưa.
- Đêm vẫn có người bảo vệ đấy chứ?
- Một người.

Và anh ta không phát hiện ra điều gì hết?

- Không. Nhưng do cách làm ăn của chúng ta thế này thì ban ngày kẻ gian cũng có thể ăn cắp. Chắc là phải có kẻ gian.

Lara suy nghĩ.

- Tôi hiểu. Cảm ơn ông đã cho tôi biết, Pete. Tôi sẽ lo chuyện này.

Chiều hôm đó nàng thuê một thám tử tư, tên là Steve Kane.

- Làm sao ban ngày mà lại có kẻ dám chở ngần ấy vật liệu ra khỏi công trường? - Kane hỏi.

- Đây là điều tôi muốn ông điều tra cho.

- Bà bảo ban đêm ở đó vẫn có người bảo vệ phải không?

- Có

- Biết đâu chính là anh ta?

- Tôi không quan tâm đến "biết đâu", - Lara nói. - Ông tìm xem kẻ nào và báo cho tôi biết.

- Bà có thể cho tôi làm công nhân trong công trường được không?

- Tôi sẽ lo.

Hôm sau Kane vào làm việc trên công trường xây dựng toà khách sạn.

Khi Lara kể với Howard câu chuyện, anh nói:

- Cô không phải lo chuyện đó. Để tôi.

- Tôi thích tự lo lấy, - Lara nói.

Thế là câu chuyện kết thúc giữa hai người.

Năm ngày sau, Kane đến văn phòng gặp Lara.

- Ông tìm thấy gì chưa?

Thấy đầy đủ, - người thám tử tư nói.

- Có phải người bảo vệ ban đêm không?

- Không. Kẻ gian không chở vật liệu trong công trường ra.

- Nghĩa là sao?

Nghĩa là số vật liệu ấy không hề được chở đến đây. Chúng được chở đến một công trường khác bên Jersey và những hoá đơn bà nhận được chỉ là bản sao.

Bản thống kê giả.

- Kẻ nào là thủ phạm? - Lara hỏi.

Kane nói một cái tên với nàng.

Chiều hôm sau, có một cuộc họp của ban chỉ đạo công trình. Terry Hill, luật sư của Lara có mặt. Còn có Howard Keller, Jim Belon, trưởng ban thiết kế và Pete Reese. Hội nghị còn có thêm một người lạ. Lara giới thiệu tên ông ta là Conroy.

- Đề nghị báo cáo, - Lara nói.

Pete Reese đứng dậy:

- Chúng ta đi đúng tiến độ. Chỉ còn bốn tháng nữa là xong. Bà nói đúng, chúng ta tiến hành theo tốc độ nhanh. Mọi khâu đều cùng tiến hành song song. Chúng tôi đã bắt đầu công việc lắp đặt điện và hệ thống dẫn thoát nước.

- Tốt lắm, - Lara nói.

- Còn về số vật liệu bị mất thì sao? - Howard Keller hỏi.

- Chưa thấy thêm gì mới, - Pete Reese nói. - Tôi vẫn đang dò.

- Tôi nghĩ chúng ta không cần bận khoăn chuyện đó nữa, - Lara tuyên bố. - Chúng tôi đã tìm ra kẻ ăn cắp năng đưa mắt về phía người khách lạ. - ông Conroy đã tìm ra kẻ xấu đó. Ông đây là thám tử Conroy.

- Ông ta đến đây làm gì? - Pete Reese hỏi.

- Để bắt anh.

Pete Reese hốt hoảng:

- Nghĩa làm sao?

Lara quay sang các người dự họp:

- Pete Reese đã đem bán vật liệu của chúng ta cho một công trường khác. Lúc tôi kiểm tra bản chi phí mua vật liệu, anh ta đã bảo tôi là có chuyện ăn cắp.

- Khoan đã, - Pete Reese nói. - Tôi... tôi... Bà nhầm rồi.

Lara quay sang Conroy:

- Ông vui lòng dẫn anh ta ra khỏi đây chứ?

Nàng quay sang những người khác:

- Bây giờ ta bàn kế hoạch khánh thành khách sạn.

Khách sạn càng đến gần ngày hoàn tất, không khí càng căng thẳng. Lara đâm câu hỏi khủng khiếp.

Nàng quát tháo với tất cả mọi người. Nửa đêm nàng cũng choàng dậy gọi điện thoại đánh thức hết người này đến người khác.

- Howard, anh biết giấy dán tường đã được chở đến chưa?

- Lạ Chúa, Lara. Bây giờ đang là bốn giờ sáng.

Chỉ còn chín mươi ngày nữa là đến ngày khánh thành khách sạn. Chúng ta không thể khánh thành được nếu tường chưa được dán giấy.

- Sáng ra tôi sẽ kiểm tra xem tàu đã cập bến chưa.

- Bây giờ sáng rồi. Anh kiểm tra ngay đi.

Càng đến gần thời hạn hoàn tất, Lara càng dễ nổi nóng hơn. Nàng gặp Tom Scott, giám đốc Hãng quảng cáo.

- Ông có con nhỏ không, ông Scott?

Scott ngạc nhiên nhìn Lara.

- Không. Nhưng tại sao bà hỏi thế?

- Bởi tôi vừa qua hăng quảng cáo của ông và thấy một thằng nhãi con đang vẽ thiết kế quảng cáo. Tôi nghĩ chỉ là con cái mình ông mới giao cho nó làm cái công việc quan trọng đến thế. Bao nhiêu người lớn của ông đâu?

Scott cau mày:

- Nếu có gì bà chưa hài lòng...

- Mọi thứ đều làm tôi không hài lòng, - Lara nói. - ông làm việc không năng nổ gì hết. Đó là sự thờ ơ. Không khách sạn nào lại bị quảng cáo theo kiểu nhạt nhẽo như thế. Không một khách sạn nào hết, ông nghe rõ chưa, Scott? Mà đây là khách sạn số một của New York: đẹp nhất, hiện đại nhất. Đây là nơi khách đến nghỉ ngơi dễ chịu như đang ở nhà họ vậy. Chúng ta phải tạo nên dư luận tốt cho nó. Ông có làm nổi việc đó không, ông Scott?

- Tôi cam đoan với bà là tôi làm được. Tôi sẽ tổ chức lại và trong vòng hai tuần lễ...

- Ngay thứ Hai này, - Lara lạnh lùng nói, - tôi cần thấy chiến dịch tuyên truyền quảng cáo đã được bắt đầu.

Các trang quảng cáo rầm rộ xuất hiện trên đủ loại báo chí và áp phích, quảng cáo bướm được dán khắp các thành phố trong toàn Hợp chúng quốc.

- Tôi nghĩ chiến dịch của chúng tôi khá rầm rộ, - Scott nói. - Bà nói rất đúng.

Lara nhìn ông ta, thản nhiên nói:

- Tôi không cần tôi đúng mà tôi cần ông đúng. Tôi trả tiền ông là để ông làm như thế.

Nàng quay sang Jerry Townsend, được phân việc lo đăng quảng cáo:

- Các thiệp mời đã gửi đi hết chưa?

- Rồi. Tôi đã nhận được thư nhận lời của hầu hết khách chúng ta mời. Mọi người đều sẽ có mặt trong bữa tiệc khánh thành. Bữa tiệc sẽ rất lớn.

- Chứ còn gì nữa, - Howard Keller cầu nhàu. - Chi ra ngần ấy tiền kia mà.

Lara bật cười.

- Anh đừng nói giọng chủ nhà băng mãi như thế nữa. Chúng ta đã chi một triệu đô-la cho quảng cáo. Chúng ta sắp có hàng chục nhân vật tai to mặt lớn trong bữa tiệc và...

Howard Keller giờ tay:

- Tôi chịu rồi! Tôi chịu rồi.

Hai tuần lễ trước khi khánh thành, mọi thứ đều như cùng xảy đến một lúc. Giấy dán tường được chở đến. Thảm được trải. Các hành lang được sơn quét và các bức hoạ được treo lên. Lara đi kiểm tra lần chót, theo sau là toàn bộ ban chỉ đạo.

Nàng vào một dãy phòng khép kín với đầy đủ tiện nghi, một "chìa khoá" (1) nói:

- Rèm không đúng. Thay sang dãy phòng bên cạnh và đem bộ bên ấy sang treo ở đây.

Vào một dãy phòng khép kín khác, nàng nhấn thử piano.

- Dây sai. Cho người đến lên dây lại.

Dãy phòng thứ ba thì lò sưởi điện không cháy:

- Thay công tắc!

Ban chỉ đạo cảm thấy như Lara ôm lấy tất cả mọi việc. Nàng vào khu nhà bếp và khu giặt giũ, các buồng vệ sinh. Nàng xem xét không sót nơi nào, đến đâu nàng cũng yêu cầu thứ này, phàn nàn thứ kia, quy định thứ nọ.

Viên giám đốc nàng thuê để quản lý khách sạn nói:

- Bà đừng quá chi ly đến như vậy. Khách sạn nào lúc khai trương chẳng có đôi chút sai sót nhỏ.

= Nhưng khách sạn của tôi thì không, - Lara nói. - Các khách sạn của tôi không được có sai sót nhỏ nào hết.

Hôm khai trương, Lara dậy từ bốn giờ sáng. Nàng bồn chồn không ngủ được. Nàng rất muốn nói chuyện với Paul Martin, nhưng vào giờ này không thể gọi điện cho ông được. Nàng mặc quần áo và đi dạo.

Mọi thứ đều êm đẹp, nàng tự nhủ. Hệ thống máy vi tính sẽ được lắp xong. Phòng bếp thứ ba sắp hoạt động được. Dãy phòng số bảy, khoá sẽ được sửa lại.

Mình sẽ tìm một người thay cho mấy nhân viên phục vụ hôm qua xin nghỉ việc. Máy điều hoà nhiệt độ ở căn hộ thượng hạng sẽ hoạt động...

Sáu giờ chiều hôm đó, khách khứa bắt đầu lục tục đến. Mỗi cửa vào có một nhân viên bảo vệ mặc đồng phục đứng kiểm tra giấy mời. Hôm nay có đủ loại nhân vật danh giá của thành phố: các giám đốc, các uỷ viên điều hành các công ty... Lara đã kiểm tra danh sách khách mời rất kỹ, gạt đi những người không quan trọng.

Nàng đứng trong gian tiền sảnh rộng thênh thang tươi cười chào đón khách mỗi khi họ đến.

- Tôi là Lara Cameron. Rất hân hạnh được đón tiếp quý vị. Xin mời quý vị cứ xem thoải mái.

Nàng nói riêng với Howard Keller:

- Tại sao không thấy ông Thị trưởng?

- Ông ta quá bận, chắc thế, và...

- Anh nói vậy nghĩa là ông ta coi tôi không phải người quan trọng? Sẽ đến lúc ông ta thay đổi cách suy nghĩ.

Một trong số các trợ lý của thị trưởng có đến.

- Cảm ơn ông đã đến dự, - Lara nói. - Đây là một vinh dự cho khách sạn chúng tôi.

Lara rất nóng lòng mong Tod Grayson, cây bút phê bình về xây dựng của tờ New York Times mà nàng đã mời. Nếu ông ta thích toà nhà này, - nàng thầm nghĩ - tức là mình đã chiến thắng.

Paul Martin đến cùng với vợ ông. Đây là lần đầu tiên Lara nhìn thấy bà ta: một phụ nữ đẹp và đáng quý phái. Nàng bỗng cảm thấy mình là kẻ có tội. Paul Martin bước đến chỗ Lara.

- Thưa cô Cameron. Tôi là Paul Martin. Đây là vợ tôi, Nina. Cảm ơn cô đã mời hai vợ chồng chúng tôi!

Lara nắm bàn tay của Nina hơi lâu hơn thường lệ một chút.

- Tôi rất sung sướng được bà đến dự. Xin bà thoải mái như ở nhà.

Paul Martin ngó gian tiền sảnh. Ông đã đến đây và ngắm nó năm sáu lần rồi.

- Đẹp thật, - ông thốt lên. - Tôi nghĩ rằng cô đã thành công rực rỡ, thưa cô Cameron.

Nina nắm nàng.

- Tôi cũng nghĩ như chồng tôi.

Lara tự hỏi không biết bà ta có biết chuyện chồng mình đan diu với nàng không?

Khách khứa bắt đầu ùn ùn kéo đến.

Một tiếng đồng hồ sau, Lara đang đứng trong gian tiền sảnh thì Howard bước nhanh đến.

- Sao vậy? - Anh nói. - Mọi người đang chờ cô.

Họ đang ăn uống trong phòng khách lớn. Sao cô còn đứng ngoài này?

- Tod Grayson chưa đến. Tôi đang đợi ông ta.

Cây bút phê bình kiến trúc của New York Times ấy à? Tôi nhìn thấy ông ta đến từ cách đây một giờ rồi!

- Thật không?

- Ông ta trong đám khách tham quan các phòng của khách sạn.

- Sao anh không báo ngay cho tôi biết?

- Tôi định ninh cô biết rồi.

- Ông ta bảo sao? - Lara sốt ruột hỏi. - Về mặt ông ta thế nào? Liệu ông ta có hài lòng không?

- Ông ta không nói gì. Trông mặt thì vui vẻ. Nhưng tôi khó nói là ông ta có hài lòng không, nhiều hay ít.

- Ông ta không nói gì à?

- Không.

Lara cau mặt.

- Nếu thích chắc ông ta phải nói chứ. Vậy là điềm gỡ rồi.

Bữa tiệc khánh thành đạt kết quả mỹ mãn.

Khách khứa ăn, uống và nâng cốc chúc mừng khách sạn. Lúc bữa tiệc đã tàn, Lara được mọi người tranh nhau chúc mừng.

- Khách sạn đẹp quá, thưa cô Cameron...

- Nhất định lần sau đến New York tôi sẽ thuê phòng ở đây...

- Đúng là một sáng kiến lớn: mỗi phòng khách nhỏ lại có một cây đàn piano.

- Tôi thích cách bố trí lò sưởi...
- Tôi sẽ giới thiệu để các bạn bè tôi đến thuê phòng ở đây...
Vậy là tốt. Lara thầm nghĩ. Cho dù báo New York Times không thích thì như vậy là mình cũng đã thành công rồi.
Lara nhìn thấy hai vợ chồng Paul Martin ra về.
- Thưa cô Cameron, tôi nghĩ cô đã thành công rực rỡ. Mọi người ở New York sẽ bàn tán nhiều về toà khách sạn này.
- Cảm ơn ông, thưa ông Martin, - Lara nói. - Cảm ơn hai ông bà đã có nhã ý đến dự.

Bà Nina nói bình thân:

- Chào cô, cô Cameron.
- Chào bà!

Lúc họ đi ra tiền sảnh, Lara nghe thấy bà ta nói với chồng:

- Cô ấy đẹp đấy chứ, anh công nhận không, Paul?

Thứ năm sau, khi số báo New York Times ra mắt, Lara đứng ở quầy báo trên góc phố 42 và đại lộ Broadway từ bốn giờ sáng để mua một tờ. Nàng vội vã lật tới mục Kiến trúc của Tod Crayson. Bài báo của ông ta mở đầu "Từ lâu đảo Manhattan cần một khách sạn có khả năng làm du khách đến nghỉ cảm thấy đầy đủ tiện nghi như đang ở nhà họ. Các dãy phòng khép kín trong khách sạn Cameron Plaza đều rộng rãi, lịch sự được trang trí có thẩm mỹ. Lara Cameron cuối cùng đã xây dựng được cho New York..."

Lara reo lên sung sướng. Nàng gọi điện cho Howard và đánh thức anh dậy.

- Thắng rồi, Howard - Nàng nói. - Báo Times ca ngợi chúng ta.

Anh ngồi dậy, mừng rỡ:

- Hay quá! Họ nói sao?

Lara đọc bài báo cho anh nghe.

- Vậy là xong, - Howard nói. - Bây giờ thì cô đi ngủ tiếp đi.

- Ngủ ấy à? Anh nói đùa. Tôi lại vừa tìm thấy một địa điểm mới nữa. Đến giờ các nhà băng mở cửa, tôi đề nghị anh đến gặp họ thương lượng chuyện vay tiền ngay...

Khách sạn Cameron Plaza tại New York đúng là một kiểu chiến thắng lẫy lừng. Tất cả các dãy phòng khép kín đều luôn có người thuê và số người đăng ký thuê chiếm cả một bản danh sách dài.

- Đây mới chỉ là bước khởi đầu, - Lara bảo Howard. - Tại thủ đô này có mười ngàn công ty xây dựng nhưng chỉ có một số ít nổi danh: Ticche, Rudin, Rockfeiler, Stern. Dù họ không thích thì cũng sẽ buộc phải chấp nhận chúng ta. Và sẽ đến lúc chúng ta thay đổi cán cân trên bầu trời kiến trúc ở đây. Chúng ta sẽ tạo ra tương lai chứ không phải họ. Các nhà băng bắt đầu

gọi điện cho Lara xin được cho nàng vay tiền. Nàng đã triệu tập những nhà môi giới bất động sản lớn nhất, mời họ ăn tối và đi xem hát. Nàng được các quan chức quản lý bất động sản mời nàng ăn điểm tâm và họ giới thiệu với nàng những bất động sản sắp được đưa ra bán. Nàng lựa được hai khu đất trong khu thương mại của thành phố và bắt đầu tiến hành xây cất.

Paul Martin gọi điện đến văn phòng cho Lara.

- Cô đọc tuần báo Kinh doanh chưa? Cô đã trở thành nhân vật nổi danh rồi đấy, - ông nói. - Tiếng đồn lan truyền cô là một nhân vật sấm sét. Cô đã thành công.

- Em sẽ cố gắng.

- Trưa nay cô có rảnh đi ăn với tôi không?

- Em sẽ thu xếp được.

Lara đang họp với hãng thiết kế kiến trúc lớn nhất. Nàng xem những bản vẽ họ mang đến.

- Cô sẽ thích kiểu này, - người kiến trúc sư trưởng của hãng nói. - Kiểu này đẹp và cân đối, đúng là kiểu cô yêu cầu. Cô cho chúng tôi nói chi tiết...

- Không cần, - Lara nói. - Tôi biết xem bản vẽ. - Nàng ngẩng đầu lên. - Tôi muốn ông chuyển kiểu này thành tác phẩm nghệ thuật.

- Nghĩa là sao?

- Tôi muốn có những nét vẽ bằng màu. Tôi muốn có những bức họa thật sự hình dạng của gian tiền sảnh, các hành lang và các phòng giấy. Các chủ nhà bằng không có óc tưởng tượng. Tôi cần cho họ thấy cụ thể trang hoàng của toà nhà tương lai sẽ ra sao.

- Ý kiến của cô rất đúng, cô Cameron.

Nữ thư ký của nàng bước vào.

- Xin lỗi, thưa bà chủ.

- Cuộc họp này được triệu tập vào chín giờ. Vậy mà bây giờ chín giờ năm cô mới đến?

- Xin lỗi bà. Đồng hồ báo thức của tôi bị hỏng, tôi...

- Thôi được. Chuyện ấy để nói sau.

Nàng quay sang các kiến trúc sư.

- Tôi muốn có vài thay đổi.

Hai tiếng sau, Lara đã trao đổi xong về những chỗ nàng muốn thay đổi. Khi cuộc họp tan, nàng bảo Kathy:

- Cô ngồi xuống đây đã.

Cô thư ký ngồi xuống.

- Cô có thích công việc hiện nay không?

- Có thưa bà Cameron.

- Riêng tuần này cô đã đến trễ ba lần. Tôi không thể tha thứ thêm được nữa.

- Ôi tôi rất đau lòng. Tôi... không được khỏe.

- Cô làm sao?

- Không làm sao rõ ràng cả, thưa bà.

- Vậy tại sao cô không đi làm đúng giờ được? Có chuyện gì vậy?

- Thời gian trước tôi ngủ rất tốt. Thú thật với bà là tôi đang rất lo.

- Lo chuyện gì? - Lara sốt ruột hỏi.

- Tôi... tôi có khối u.

- Thế à? - Lara im lặng một lúc. - Thế bác sĩ bảo sao?

Kathy nuốt nước bọt.

- Tôi chưa đi khám bác sĩ.

- Tại sao? - Lara nổi nóng. - Cô là con đà điểu hay sao? Tại sao cô không đi khám bác sĩ?

Lara nhắc điện thoại:

- Cho tôi nói chuyện với bác sĩ Peters.

Nàng đặt máy xuống.

- Rất có thể là u lành, nhưng cô không thể bỏ qua như thế được.

- Mẹ tôi và anh tôi đều chết vì ung thư, - Kathy rầu rĩ nói. - Tôi không dám đi khám vì sợ bác sĩ bảo tôi cũng bị bệnh ấy.

Chuông điện thoại reo. Lara nhắc máy.

- Alô. Bác sĩ làm sao? Tôi không cần biết. Cô nói giúp là tôi cần nói chuyện với bác sĩ ngay bây giờ.

Nàng đặt máy xuống.

Lát sau, điện thoại reo. Lara nhắc lên.

- Chào bác sĩ... không, tôi vẫn khỏe. Tôi sẽ bảo cô thư ký đến nhờ ông xem giúp. Tên cô ta là Kathy Turner. Sau đây nửa giờ cô ấy sẽ có mặt ở phòng khám của bác sĩ. Ông khám cho cô ấy ngay sáng nay nhé. Tôi biết ông là chuyên gia hàng đầu về... Vâng... Cảm ơn ông.

Nàng đặt máy xuống.

- Cô đến ngay bệnh viện Sloan - Kettering. Bác sĩ Peters sẽ chờ cô ở đó.

- Tôi không biết nói thế nào để biểu lộ hết lòng biết ơn bà, thưa bà chủ.

- Hãy nói rằng sáng mai cô không đến trễ nữa.

Howard Keller bước vào phòng giấy.

- Có chuyện trục trặc, sếp?

- Chuyện gì?

- Về khu đất trên phố số 14. Chúng ta đã giải toả tất cả những người sống trong đó, trừ một cư xá. Cư xá Dorchester. Sáu gia đình trong đó nhất định không chịu dời đi. Và thành phố cũng không cho phép chúng ta ép buộc họ.

- Trả thêm tiền cho họ.

Đây không phải là chuyện tiền. Những gia đình đó sống ở đây đã lâu. Họ không chịu đi vì đã quen thuộc và thấy sống ở đó dễ chịu.

- Vậy thì ta làm cho họ sống không dễ chịu nữa.

- Nghĩ là sao?

Lara đứng dậy:

- Ta đến xem lại khu vực ấy đi.

Dọc đường họ thấy những phụ nữ đeo tay nải và những người vô gia cư chen chúc trên đường xin tiền bố thí.

Trong một đất nước phồn vinh như thế này, - Lara, - thì quang cảnh này đúng là nhục nhã.

Cư xá Dorchester là một toà nhà gạch sáu tầng nằm giữa một khu toàn những túp nhà tồi tàn đang chờ xe ủi đến phá.

Lara đứng ngoài đường nhìn rất lâu.

- Có bao nhiêu gia đình sống trong này?

- Chúng ta đã dời đi được mười sáu hộ, còn sáu hộ không chịu.

- Nghĩ là chúng ta có mười sáu căn hộ có thể sử dụng?

Howard nhìn Lara, ngạc nhiên:

- Đúng thế. Nhưng sao?

- Ta sẽ đưa người vào ở kín mười sáu căn hộ bỏ trống ấy.

Ý cô bảo ta tìm người thuê? Nhưng toà nhà này sắp...

- Không phải cho thuê mà cho ở nhờ. Chúng ta sẽ cho đám người vô gia cư kia đến ở tạm. Thành phố New York có hàng ngàn người không chỗ trú chân. Chúng ta sẽ cho họ ở và anh hãy quan tâm, cấp cho họ đôi chút thức ăn nữa.

Howard cau mặt:

- Có nên coi đây là một suy nghĩ có giá trị nhất của cô từ trước tới nay không?

- Anh Howard! Chúng ta sẽ làm việc từ thiện. Chúng ta sẽ làm cái việc mà thành phố không thể làm được - đó là cung cấp nơi trú chân cho những kẻ vô gia cư.

Lara nghiên cứu kỹ thêm toà nhà cư xá, xem các cửa sổ.

- Và tôi muốn đóng ván kín những cửa sổ kia lại.

- Để làm gì?

- Ta sẽ tạo cho toà nhà có vẻ như một toà nhà bỏ hoang. Tầng trên cùng vẫn có người ở phải không?

- Có.

- Vậy thì ta dựng một tấm biển lớn, chặn tầm mắt của họ.

- Nhưng...

- Anh hãy cứ làm như thế đi.

Khi Lara trở về văn phòng, đã có một lời nhắn chờ nàng.

- Bác sĩ Peters đề nghị bà chủ gọi điện đến cho bác sĩ, - Tricia nói.

- Liên lạc ngay cho tôi.

Bác sĩ Peter nhắc máy ngay.

- Lara. Tôi đã khám cho cô thư ký của bà.

- Sao?

- Cô ấy có một khối u. Tôi sợ là u ác tính. Tôi đã cho làm sinh thiết ngay rồi.

- Tôi cần một người nữa khám cho chắc, - Lara nói.

- Tất nhiên rồi, nếu bà muốn, nhưng tôi là chủ nhiệm khoa và...

- Tôi cần có thêm một bác sĩ nữa khám cho Kathy.

- Cô ấy hiện ở đâu?

- Đang trên đường về văn phòng bà.

- Cảm ơn ông, Paters.

Lara đặt máy xuống. Nàng ấn nút máy truyền âm:

- Kathy về thì bảo sang gặp tôi.

Lara nghiên cứu lịch công việc trên bàn. Nàng chỉ có được ba chục ngày để giải toả cư xá Dorchester trước khi bắt đầu thi công.

Sáu tên ương ngạnh. Thôi được, Lara thầm nghĩ. Xem chúng còn ngoan cố được bao lâu nữa.

Kathy vào phòng giấy bà chủ. Hai mắt cô đỏ và mọng lên vì khóc.

- Tôi nghe tin rồi, - Lara nói. - Tôi rất thông cảm, Kathy.

- Tôi sắp chết rồi, - Kathy méo mào nói.

Lara đứng dậy, ôm chặt cô thư ký.

- Không sao đâu. Ngày nay việc điều trị ung thư đã tiến rất xa. Cô sẽ làm phẫu thuật và sẽ khỏi.

- Thưa bà Cameron... tôi không đủ khả năng...

- Tôi cho tiền. Bác sĩ Peters sẽ kéo thêm một bác sĩ nữa khám cho cô. Và nếu lần khám này ông bác sĩ kia cũng kết luận đúng như thế thì cô sẽ phải mổ ngay. Bây giờ cô về nhà nghỉ ngơi đi.

Kathy lại khóc.

- Cảm ơn bà chủ.

Khi Kathy bước ra, cô thầm nghĩ:

- Không ai hiểu nổi bà ta là người thế nào nữa?

Chú thích:

(1) Một đơn vị cho khách thuê ở khách sạn

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 16

Thứ hai sau, Lara có một khách đến gặp.

- Có một ông tên là O Brian đến đây xin gặp bà.
- Ông ta ở Sở nhà đất thành phố.
- Về chuyện gì?
- Ông ta không nói.

Lara nói qua máy truyền âm với Howard Keller:

- Anh sang đây được không, Howard? - Rồi nàng nói với thư ký - Mời ông O Brian vào.

Andy O Brian là người gốc Ailen mặt to, đỏ và một giọng đặc sệt xứ sở:

- Chào bà Cameron.

Lara vẫn ngồi nguyên sau bàn giấy.

- Chào ông. Tôi có thể làm gì giúp ông, ông O Brian?
- Tôi e bà đã vi phạm pháp luật, thưa bà Cameron.
- Về chuyện gì vậy?

Bà hiện là chủ nhân của cư xá Dorchester ở phố 14 Đông phải không?

- Đúng thế.
- Tôi được báo cáo là khoảng một trăm dân vô gia cư đã vào ở chật trong đó.
- À, chuyện đó, - Lara cười. - Đúng thế đấy. Tôi nghĩ rằng thành phố không làm gì để giúp họ có chỗ trú chân cho nên tôi giúp họ. Có vậy thôi.

Howard Keller bước vào phòng giấy.

- Xin giới thiệu. Đây là ông Keller, còn đây là ông O Brian.

Hai người đàn ông bắt tay nhau.

Lara quay sang nói với Howard.

- Tôi vừa nói với ông O Brian là chúng ta đã giúp thành phố, tạo nơi trú chân cho một số người vô gia cư.
- Bà mời họ vào, phải không thưa bà Cameron?
- Đúng thế.
- Bà có giấy phép của thành phố không?
- Giấy cho phép nào?
- Nếu bà tổ chức một nơi cho họ trú ngụ bà phải xin phép thành phố.
- Rất tiếc là tôi không biết điều đó. Tôi sẽ lo để có một giấy phép ngay.
- Tôi e là người ta không cấp cho bà.
- Tại sao?
- Vì mấy gia đình sống trong cư xá đó khiếu nại. Họ bảo bà tìm cách ép buộc họ phải dời đi nơi khác.
- Vô lý
- Thưa bà Cameron, thành phố cho bà bốn mươi tám tiếng đồng hồ để bà đưa đám dân vô gia cư ấy ra khỏi toà cư xá. Và sau khi họ đi rồi, chúng tôi sẽ có lệnh yêu cầu bà bỏ những tấm ván đóng kín các cửa sổ.

Lara giận dữ:

- Ông nói xong rồi chứ?

- Chưa, thưa bà. Người chủ căn hộ có sân trời trên nóc nhà khiến bà đã dựng một tấm biển để chặn tầm mắt ông ta. Bà cũng phải hạ tấm biển ấy xuống.

- Nếu tôi không hạ?

- Tôi tin là bà sẽ phải hạ. Vì nếu không bà sẽ gặp nhiều chuyện phiền toái. Báo chí sẽ kêu ầm lên. Buộc chúng tôi phải đưa bà ra toà, - ông ta gật đầu rồi nói - Chúc bà vui vẻ.

Lara và Howard nhìn theo O Brian bước ra ngoài.

Howard quay sang nói với Lara:

- Chúng ta phải ngưng chương trình "từ thiện" này thôi.

- Không, - nàng ngồi suy nghĩ.

- Cô nói "không" nghĩa là sao? Ông ta đã nói rằng...

- Tôi biết câu lão ta nói. Tôi đề nghị anh đưa thêm dân vô gia cư vào nữa.

Tôi muốn ngôi nhà đó chật ních dân lang thang. Anh gọi điện cho luật sư Terry Hill, kể cho ông ấy chuyện này. Bảo Hill kéo dài vụ này thêm ít ngày. Chỉ đến cuối tháng mấy hộ ương ngạnh ấy sẽ phải dọn đi. Nếu không chúng ta thiệt mất ba triệu đô-la.

Máy truyền âm lạo sạo.

- Bác sĩ Peters muốn nói chuyện điện thoại với bà.

Lara nhắc máy:

- Chào bác sĩ. - Tôi cần báo bà biết rằng ca phẫu thuật đã xong. Kết quả rất tốt. Sức khỏe cô thư ký Kathy của bà sẽ nhanh chóng hồi phục.

- Tuyệt vời. Bao giờ tôi có thể vào thăm cô ấy?

- Ngay chiều nay.

- Vậy chiều nay tôi sẽ đến. Cảm ơn ông Alan.

- Ông gửi toàn bộ hoá đơn đến để tôi thanh toán nhé?

- Vâng.

- Và ông báo cho bệnh viện biết tôi xin giúp bệnh viện năm chục ngàn đô-la.

Lara nói với Tricia:

- Mua hoa tươi chất đầy phòng bệnh của Kathy cho tôi, - nàng nhìn vào lịch làm việc. - Bốn giờ chiều nay tôi sẽ đến bệnh viện.

Terry Hill bước vào.

- Có lệnh bắt bà.

- Cái gì?

- Bà được thông báo là phải giải toả đám vô gia cư ra khỏi cư xá rồi phải không?

- Đúng thế, nhưng...

- Bà sẽ gặp rắc rối đấy. Đã có một câu ngạn ngữ lâu đời "Đừng có chống lại Toà Thị chính!".

- Họ định bắt giam tôi thật à?

- Chứ còn gì nữa? Bà đã nhận được lệnh giải toả đám vô gia cư ấy ra khỏi đó.

- Đúng vậy, - Lara nói.

- Đành đuổi họ đi thôi, - nàng quay sang Howard Keller. - Bảo họ đi, nhưng đừng có tống họ ra ngoài đường. Làm thế không nên.

Chúng ta còn một số phòng trống ở toà nhà chúng ta mới tậu nhưng chưa tiến hành sửa chữa trên phố 20 Tây. Anh bảo ai đưa họ đến đó ở tạm. Làm thế nào trong một tiếng đồng hồ nữa giải toả xong.

Nàng quay sang Terry Hill:

- Tôi tạm lánh. Họ đến cũng không thấy được tôi để mà bắt. Còn sau đấy thì vấn đề đã được giải quyết rồi.

Máy truyền âm lại lạo sạo.

- Có hai người của Viện Công tố Quận đến.

Lara ra hiệu cho Howard Keller. Anh đến cạnh máy, nói:

- Bà Lara Cameron không có ở đây.

Howard nhìn Lara. Nàng lắc đầu. Howard nói vào máy:

- Tôi không biết, - anh tắt máy.

- Tôi ra lối cửa sau, - Lara nói.

Lara rất ghét bệnh viện. Nó làm nhớ đến hình ảnh cha nàng nằm trên giường, mặt tái nhợt và đột nhiên già khom đi. "Mày đến đây làm gì? Để mày hết việc ở nhà trọ đấy hử?"

Nàng bước vào phòng bệnh của Kathy. Khắp phòng đầy hoa tươi. Thấy nàng, Kathy ngồi dậy.

- Cô thấy trong người thế nào? - Nàng hỏi.

Kathy cười:

- Bác sĩ bảo tôi sẽ bình phục.

- Tôi cũng rất mong cô chóng khỏe. Công việc đang chồng chất. Tôi rất cần đến cô.

- Tôi... Tôi không biết cách nào trả ơn bà đây, thưa bà chủ.

- Không cần thiết.

Lara nhắc máy điện thoại ở đầu giường, gọi về văn phòng. Nàng nói với Terry Hill.

- Họ còn ở đây không?

- Họ vẫn ở đây. Họ đợi bà về.

- Liên hệ với ông Keller, bao giờ ông ấy giải toả hết số dân vô gia cư ra khỏi cư xá thì tôi mới về.

Lara đặt máy xuống.

- Cô cần thứ gì cho tôi biết nhé, - Lara nói. - Mai tôi sẽ lại đến thăm.

Chỗ dùng chân tiếp đó của Lara là văn phòng kiến trúc của Higgin Almont

Clark. Nàng được đưa vào phòng giấy của ông. Thấy nàng vào, ông ta đứng dậy.

- Sao, có chuyện bất ngờ quý báu thế này? Tôi có thể làm gì giúp bà, thưa bà Cameron?

- Tôi cần xem bản thiết kế cho khu nhà phố 14 ngay bây giờ.

- Tất nhiên là được.

- Ông ta bước đến mở ngăn kéo tủ.

- Tôi để đây.

Đây là bản vẽ một khu nhà cao tầng rất đẹp gồm có những cư xá ở giữa và xung quanh là các cửa hiệu.

- Tôi muốn ông vẽ lại, - Lara nói.

- Tại sao?

Lara trở khoảng trống ở giữa khu đất.

- Một ngôi nhà dành phải để nguyên ở đây. Tôi muốn ông vẫn giữ nguyên phong cách kiến trúc này, chỉ có điều xây các toà nhà xung quanh ngôi nhà cũ

- Nghĩa là bà muốn vẫn giữ lại ngôi nhà cũ kỹ tồi tàn đó và ta chỉ xây dựng xung quanh? Không được đâu thưa bà Cameron. Làm thế trông sẽ rất chướng mắt, và...

- Tôi đề nghị ông làm theo như tôi yêu cầu. Chiều nay ông cho người đem đến văn phòng tôi ngay.

Xong việc, Lara đi.

Nàng dùng điện thoại vô tuyến trong xe gọi cho Terry Hill:

- Ông đã được tin gì của Howard chưa?

- Rồi. Đám vô gia cư đã ra khỏi đó rồi.

- Tốt. Ông gọi điện cho Viện Công tố Quận, báo họ biết là tôi đã ra lệnh giải toả đám dân nghèo ấy từ cách đây hai ngày nhưng vì thiếu phương tiện vận chuyển nên hôm nay mới giải toả xong. Bây giờ tôi về văn phòng. Ông xem họ có còn đòi bắt giữ tôi nữa hay không?

Nàng bảo lái xe:

- Cho tôi qua công viên. Cứ ung dung thôi.

Ba mươi phút sau, khi Lara về đến văn phòng thì hai nhân viên công tố đã đi rồi.

Lara ngồi họp với Howard Keller và Terry Hill.

- Mấy chủ hộ ương bướng đó nhất định không chịu dời đi, - Howard nói. -

Tôi đã đưa thêm tiền nhưng họ kiên quyết từ chối. Ta chỉ còn năm ngày nữa là đã phải khởi công.

Lara nói:

- Tôi đề nghị ông Clark làm lại bản thiết kế.

- Tôi đã xem, - Howard nói. - Nhưng không được. Ta không thể để cái nhà

tôi tàn ấy nằm giữa cả một khu kiến trúc đồ sộ như vậy. Có lẽ tôi sẽ đến các nhà băng, đề nghị họ chịu lùi thời gian khởi công ít ngày.

- Không cần, - Lara nói. - Tôi cần khởi công ngay.

- Nghĩa là sao?

- Anh liên hệ với kỹ sư trưởng, nói rằng tôi muốn cho máy ủi làm việc ngay từ ngày mai.

- Ngày mai? Lara...

Ngay đầu giờ ngày mai. Rồi anh đem bản vẽ này đưa cho ông chủ thầu và kỹ sư trưởng.

- Làm thế để làm gì?

- Rồi anh sẽ biết.

Sáng hôm sau các hộ ương ngạnh trong cư xá Dorchesster bị tiếng xe ầm ầm đánh thức dậy. Tất cả tường của họ rung lên. Họ nhìn qua cửa sổ ra ngoài.

Một chiếc xe ủi khổng lồ đang húc đổ những ngôi nhà xung quanh và tiến về phía nhà của họ. Các hộ này sững sốt.

Ông Hershey chủ căn hộ trên tầng cao nhất, lao ra ngoài hét gọi người đốc công.

- Các ông làm cái trò gì thế? - ông ta rống lên. - Không thể làm ăn như thế được.

- Ai bảo ông thế?

- Thành phố, - Hershey lui vào ngôi nhà ông ta đang ở. - Các người không được phép đụng đến ngôi nhà của chúng tôi.

Viên đốc công chỉ vào bản vẽ đặt trước mặt.

- Đúng thế, - ông ta nói. - Chúng tôi được lệnh vẫn để nguyên ngôi nhà của ông.

Hershey cau mày.

- Sao? Cho tôi xem, - ông ta bước đến, nhìn vào bản vẽ. - Vậy là người ta vẫn xây cả khu vực này chỉ chừa ra một ngôi nhà của chúng tôi?

- Đúng thế.

- Không được. Không thể làm thế được! Ầm ỹ và bụi bặm, làm sao chúng tôi chịu nổi.

- Chuyện ấy không thuộc phạm vi chúng tôi. Thôi, ông tránh ra để xe ủi làm việc.

Ba mươi phút sau, thư ký của Lara nói:

- Có ông Hershey nào đó muốn gặp bà chủ.

Bảo tôi đang bận.

Chiều hôm đó, Hershey gọi đến lần thứ ba, Lara mới nhắc máy tiếp chuyện.

- Tôi đây, chào ông Hershey. Tôi có thể giúp gì ông được?

- Tôi muốn vào trực tiếp nói chuyện với bà, thưa bà Cameron.

- Rất tiếc tôi đang bận. Ông cần nói gì cứ nói qua máy cũng được.

- Tôi đã gặp những hộ còn lại. Chúng tôi bằng lòng chấp nhận đề nghị của bà và xin rời khỏi đây.
- Bây giờ thì tôi lại không cần đến ngôi nhà của các vị nữa, thưa ông Hershey. Các vị cứ việc ở lại đó.
- Nếu bà tiến hành xây dựng khắp bốn xung quanh thì làm sao chúng tôi sống nổi.
- Ai bảo ông là chúng tôi xây dựng xung quanh nhà ông? - Lara hỏi. - ông kiểm thông tin ấy ở đâu vậy?
- Ông đốc công đã cho tôi xem bản vẽ và...
- Vậy à? Ông ta sẽ bị đuổi việc, - giọng Lara giận dữ. - Đây là thông tin chỉ được biết trong nội bộ chúng tôi.
- Xin bà khoan cho một phút. Chúng tôi muốn bàn bạc với bà như giữa những người biết điều, được không? Công trình của bà sẽ rất tốt nếu như chúng tôi rời khỏi đây. Và chúng tôi xin sẵn sàng dọn đi. Tôi không muốn sống lọt thỏm giữa toàn những nhà cao tầng đồ sộ ấy.
- Lara nói:
- Việc các vị dọn đi hay không liên quan gì đến tôi? - Giọng nàng dịu lại. - Nhưng thôi, thế này. Nếu các vị dọn đi trong tháng tới, tôi sẵn sàng trả các vị theo cái giá chúng tôi đề nghị hôm đầu tiên.
- Lara thấy được ông ta đang tính toán. Cuối cùng ông ta đành miễn cưỡng nói:
- Thôi đành. Tôi sẽ bàn với các hộ kia, nhưng tôi tin rằng họ cũng bằng lòng thôi. Tôi xin cảm ơn bà, thưa bà Cameron.
- Chào ông, chúc ông vui vẻ, ông Hershey.

Tháng sau công việc trên công trường này đạt mức sôi động cao nhất.

Danh tiếng Lara tăng lên rất nhanh. Hãng xây dựng Cameron đang xây toà nhà cao tầng ở Brooklyn, một trung tâm thương mại ở Westchester, một trung tâm thương mại khác ở Washington. Có những toà nhà vốn liếng ít hơn xây dựng ở Dallas và một khu cư xá ở Los Angeles. Các nhà băng đua nhau rót tiền vào. Các công ty tiết kiệm và tín dụng cũng như các cá nhân có tiền cũng tranh nhau góp tiền cho hãng Cameron. Lara đã thành người đàn bà lừng lẫy.

Kathy đã trở lại làm việc.

- Tôi đã khỏe, xin tiếp tục làm việc.

Lara chăm chú nhìn cô thư ký hồi lâu:

- Cô thấy trong người ra sao?

Kathy cười:

- Rất tốt. Cảm ơn bà...
- Cô thật sự khỏe khoắn rồi chứ?

Kathy ngạc nhiên trước câu hỏi:

- Vâng, tôi...
- Tốt. Cô sắp phải cần nhiều đến sức khỏe đấy.
- Tôi trao cho cô chức trợ lý điều hành. Và lương cô sẽ tăng đáng kể đấy.
- Tôi không biết trả ơn bà thế nào, thưa bà Cameron...
- Cô xứng đáng được hưởng những gì tôi làm cho cô.

Lara nhìn thấy một tờ giấy trong tay Kathy.

- Cái gì thế?
- Tạp chí Gia chánh muốn được đăng món ăn bà thích nhất và cách nấu nó. Bà có muốn họ đăng không.
- Không. Bảo họ là tôi quá bận... Á, mà khoan đã, - nàng ngồi đăm chiêu một lát. Rồi nàng nói dịu dàng. - Có, tôi muốn. Tôi sẽ kể về món ăn tôi thích nhất và cách nấu nó.

Ba tháng sau mục Gia chánh trên tờ tạp chí đăng một bài như sau:

Bánh gừng (món ăn truyền thống của Scotland)

Nửa bảng bột mì, một phần tư bảng (1) bơ, một chút nước lạnh, nửa thìa cà phê bột nở trộn lẫn và nhào thành bột nhuyển. Bền trong cho hai bảng nho khô, nửa bảng hạnh nhân bóc vỏ, nửa bảng đường, hai thìa cà phê bột ca-ri, một thìa cà phê gừng và một thìa cà phê bột chanh khô, nửa thìa cà phê bột nở, một chút rượu trắng...

Lara nhìn vào bài báo rất lâu và nàng bỗng như thấy mùi vị của thứ bánh đó đang tan trên lưỡi, ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của nhà bếp và nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng ăn của nhà trọ các buổi tối. Cha nàng nằm mặt nhọc trên giường...

Nàng đặt tờ tạp chí xuống.

Lara đi đường, mọi người đều nhận ra được nàng. Và khi nàng bước vào một hiệu ăn, khách ngồi đó bao giờ cũng chụm đầu vào nhau bàn tán về nàng.

Nàng đi đâu đều có dăm sáu người đàn ông say mê bám theo và nàng nhận được không biết bao nhiêu bức thư cầu hôn với lời lẽ ca ngợi hết lời. Nhưng Lara không hề quan tâm.

Đầu óc nàng vẫn lơ lửng trên chín tầng mây và nàng vẫn thầm chờ đợi sự xuất hiện của một người.

Người mà nàng chưa hề gặp mặt.

Sáng nào cũng vậy, Lara thức dậy lúc năm giờ sáng và tài xế đã ngồi trong xe chờ ngoài cửa. Max đưa nàng đến một trong những công trình nàng đang xây dựng. Nàng thường đứng đó, ngắm tác phẩm của mình và nàng thầm nghĩ, cha đã lầm rồi. Con có thể thu tiền khách trọ được.

Đối với Lara, một ngày bắt đầu bằng tiếng búa máy kêu rat-rat-rat-rat, tiếng ì

ầm của máy ủi, tiếng va vào nhau của kim loại. Nàng thường dùng thang máy công trường leo lên đến nóc toà nhà, đứng trên khung sắt, hứng gió trời thổi vào mặt. Và nàng thầm tự nhủ: Ta là chủ cái thành phố này!

Paul Martin và Lara đang nằm trên giường.

- Tôi nghe nói hôm nay cô đuổi hai công nhân ở công trường.

- Họ đáng bị đuổi, - Lara nói. - Làm ăn tắc trách!

Martin cười:

- Ít nhất thì cô cũng thôi cái trò tát thợ rồi chứ.

- Vấn đề là hẳn có đáng bị tát hay không, - nàng nép vào người ông. - Em nhờ cái tát ấy mà được gặp anh.

- Tôi sắp phải đi Los Angeles, - Martin nói. - Tôi muốn rủ cô cùng đi. Cô có thể đi vắng vài ngày được không, Lara?

- Em rất muốn đi với anh, nhưng không thể được. Kế hoạch làm việc của em trong mấy ngày tới đã chật từng phút.

Martin ngồi dậy, nhìn nàng:

- Có lẽ cô làm việc nhiều quá đấy, cô em. Tôi muốn cô vì tôi mà bớt chút ít công việc đi.

Lara cười và bắt đầu vuốt ve người tình.

- Anh đừng lo. Không bao giờ em vì bận việc mà từ chối anh điều gì.

Nó vẫn luôn luôn trước mặt Lara vậy mà sao nàng không nhìn thấy? Đó là một khoảnh đất trống rất lớn nằm sát biển và ngay trong khu vực thuộc phạm vi phố Wall Street, gần Trung tâm Thương Mại Quốc tế. Lại đang cần bán. Lara đã đi ngang qua đó hàng chục lần, nhưng hôm nay nàng mới chịu nhìn vào và thấy đó là miếng đất tuyệt đẹp: trong óc tưởng tượng của nàng hiện lên Toà nhà cao nhất thế giới?

Nàng biết Howard sẽ lại nói: Đầu óc cô đã in sâu cái ý định ấy và bây giờ cô không làm sao dứt bỏ nó đi được. Nhưng nàng biết rằng không gì có thể cản chân nàng, không ai có thể cản được nàng. Về đến văn phòng, nàng gọi điện triệu tập ngay bộ tham mưu.

- Khoảnh đất ở phố Wall Street nằm gần ven biển, - Lara nói. - Ta sẽ tậu nó và sẽ xây toà nhà cao nhất thế giới.

- Lara...

- Khoan, để tôi nói đã, Howard. Cho tôi trình bày rõ vài điểm. Khoảnh đất nằm ở vị trí lý tưởng, lại trong khu trung tâm của hoạt động tài chính, kinh doanh. Các doanh nghiệp sẽ tranh nhau thuê những tầng trong đó làm văn phòng của họ. Và anh nhớ đấy, nó sẽ là toà nhà cao nhất thế giới. Một điều hết sức lý thú. Nó sẽ như cột cờ chúng ta. Chúng ta sẽ đặt tên nó là Toà tháp Cameron?

- Nhưng tiền? Lấy tiền ở đâu?

Lara đưa anh một tờ giấy.

Howard nhìn con số trên đó.

- Cô đúng là con người lạc quan.

- Tôi là người thực tế. Đây không còn là công trình kiến trúc nữa mà là tác phẩm mỹ thuật, là đồ nữ trang, Howard...

Howard suy nghĩ rất căng thẳng.

- Chà, ôm tham vọng lớn quá.

Lara cười:

- Thì xưa nay chúng ta vẫn ôm tham vọng đấy thôi. Đâu phải chỉ lần này, anh công nhận không?

Howard trầm ngâm nói:

- Toà nhà chọc trời cao nhất thế giới... Toà tháp Cameron?

- Đúng thế. Các nhà băng hôm nào cũng gọi điện cho chúng ta tha thiết quảng tiền cho chúng ta. Nghe tin này họ sẽ mừng rơn.

- Rất có thể, - Howard nói. Anh nhìn Lara. - Nhưng đúng là cô tha thiết muốn xây nó chứ, Lara?

Howard thở dài. Anh nhìn khắp mặt những người trong bộ tham mưu.

- Thôi được. Bước thứ nhất là thương lượng về việc mua khoảnh đất.

Lara cười:

- Việc đó đã làm xong. Và tôi xin báo các vị thêm vài tin. Lão Steve Murchinson cũng đang thương lượng để mua chính khoảnh đất đó.

- Tôi nhớ ông ta rồi. Chúng ta đã tranh của ông ta khoảnh đất ở Chicago. Lần này ta tha cho mi, bởi ta chưa biết mi định làm gì trên cái mảnh đất ấy. Nhưng lần sau, mi hãy tránh đường ra. Mi mà còn cản chân ta thì liệu hồn!

- Đúng thế.

Steve Murchinson ngày nay đã thành một trong những nhà kinh doanh xây cất nhà cửa lớn nhất New York. Howard nói:

- Lara, lão ấy khó chơi lắm đấy. Lão rất thích làm hại người khác.

- Anh lo quá đấy thôi.

Việc tập trung tiền cho Toà tháp Cameron tiến hành trôi chảy. Lara đoán đúng. Các chủ nhà băng đã ngửi thấy tiếng xì xào lan truyền về ngôi nhà chọc trời cao nhất thế giới. Và cái tên Cameron cũng đã trở thành cái tên có uy tín lớn. Họ đều tha thiết muốn cộng tác với nàng.

Lara đã là nhân vật lừng lẫy. Nàng là biểu tượng cho phụ nữ tham gia hoạt động xã hội, là một thần tượng. Nếu như bà ta làm được tại sao mình lại chịu. Một hãng mỹ phẩm đã lấy tên nàng. Nàng được mời đi dự tất cả các sự kiện xã hội quan trọng, là khách được trân trọng bậc nhất trong tất cả các tiệc tùng. Tên nàng gắn trên một toà nhà nào là đủ bảo đảm sự thành công của toà nhà đó.

- Chúng ta sẽ thành lập riêng một công ty, - một hôm nàng nói. - Chúng ta sẽ

có những đội xây dựng và sẽ cho các nơi thuê để xây cất nhà cửa.

- Đây là một ý hay, - Howard nói.

- Vậy thì ta tiến hành. Bao giờ ta bắt đầu khởi công xây cất toà tháp Cameron?

- Đang chuẩn bị khẩn trương. Tôi nghĩ là chỉ trong vòng ba tháng nữa thôi. Lara ngã người ra lưng ghế.

- Anh có thể tưởng tượng không, Howard? Toà tháp có thể cao nhất thế giới! Howard trầm nghĩ, không biết bác sĩ Freud sẽ giải thích thế nào về ca bệnh lý này.

Lễ khởi công toà tháp Cameron được tiến hành trong không khí như ở một rạp xiếc ba vòng. Nàng "công chúa" Cameron ở tầm điểm thu hút toàn bộ sự chú ý. Sự kiện này được báo chí tuyên truyền rầm rộ và được quảng cáo cả trên vô tuyến truyền hình. Trên hai trăm người đứng chờ Lara Cameron đến. Khi chiếc xe limousine của nàng đỗ lại trước công trường, đám người đó reo hò vang dội.

- Lara... Lara Cameron...

Trong lúc nàng bước ra ngoài xe, tiến về phía công trường, bắt tay Thị trưởng New York, cảnh sát và an ninh ngăn dân chúng không được đến gần. Đám đông cứ chen lên, reo hò và gọi tên nàng. Các phóng viên nhiếp ảnh thì bám máy lia lịa.

Trong khu vực chằng dây thừng cung đầy khách khứa, gồm các chủ nhà băng, các chủ thầu, các nhà thiết kế, đại diện các tổ chức xã hội và các kiến trúc sư. Cách đó khoảng một trăm bộ là những cỗ máy ủi khổng lồ, máy búa, đang trong tư thế sẵn sàng làm việc. Năm chục xe tải gầu xếp thành hàng dài chuẩn bị chở gạch ngói, rác rưởi, đất cát đem đi đổ.

Lara đứng bên cạnh thị trưởng New York và tỉnh trưởng Manhattan. Trưởng ban giao dịch của nàng, Jerry Townsend cầm dù vội vã chạy đến, nhưng Lara mỉm cười vẫy tay ra hiệu bảo không cần.

Ông Thị trưởng nói vào máy thu hình:

- Hôm nay là ngày trọng đại đối với hòn đảo Manhattan. Lễ khởi công xây cất Toà tháp Cameron đánh dấu bước khởi đầu của một trong những đề án xây dựng lớn nhất trong lịch sử Manhattan. Sáu toà nhà sẽ được xoá đi và biến thành một khu công trình liên hoàn với nhiều toà cư xá, hai trung tâm thương mại, một trung tâm xã hội và một toà nhà chọc trời cao nhất thế giới. Đám đông vỗ tay vang dội.

- Bất cứ các vị nhìn vào chỗ nào, - Thị trưởng nói tiếp, - các vị cũng thấy sự đóng góp của cô Lara Cameron hiện lên ở dạng công trình xây cất. Bên khu hành chính công sở là toà nhà Trung tâm Cameron. Gần đó là khách sạn Cameron Plaza và nửa tá các cư xá khác. Mạng lưới khách sạn Cameron trải rộng khắp Hoa Kỳ.

Thị trưởng mỉm cười quay sang Lara Cameron:

- Cô Cameron không phải chỉ có đầu óc mà có cả nhan sắc diễm lệ nữa!

Tiếng cười và tiếng vỗ tay lại rộ lên.

- Thưa ngài thị trưởng, thưa các quý bà, quý ông...

Lara nhìn vào các máy Camera thu hình, mỉm cười nói:

- Tôi xin chân thành cảm ơn ngài Thị trưởng. Tôi rất sung sướng được góp phần nhỏ bé vào thành phố kỳ diệu và vĩ đại này của các quý ngài. Cha tôi khi còn sống luôn nói rằng con người ta sinh ra trên đời là để...

Nàng ngập ngừng. Nàng đột nhiên nhìn thấy một gương mặt quen quen trong đám đông. Lão Steve Murshinson. Nàng đã nhìn thấy hình lão trên báo chí. Lão đến đây làm gì? Lara nói tiếp: làm cho nơi mình ở đẹp hơn và sống dễ chịu hơn là lúc ta sinh ra. Tôi nghĩ tôi đang tìm một con đường nhỏ để thực hiện điều đó. Và tôi cũng đã làm được đôi chút.

Tiếng vỗ tay như sấm động. Người ta đưa nàng chiếc mũ cứng công nhân và cái xẻng mới toanh.

- Đã đến giờ khởi công, thưa cô Cameron. Các máy ảnh lại nháy liên tiếp.

Lara ấn xẻng vào mặt đất nham nhở và xúc lên một xẻng tượng trưng.

Sau lễ khởi công là tiệc nhẹ ; các máy thu hình tiếp tục làm việc để ghi lại không khí rộn rã vui vẻ nơi đây. Lúc Lara nhìn ra thì đã không thấy lão Steve Murchinson đâu rồi.

Nửa giờ sau, nàng ngồi trong xe Limousine về văn phòng. Jerry Townsend ngồi bên cạnh.

- Hôm nay đúng là tuyệt vời, - anh ta nói. - Tuyệt vời.

- Cũng tạm được, - nàng cười. - cảm ơn anh, Jerry.

Các bộ phận trong văn phòng của hãng Cameron chiếm cả một tầng trong toà nhà trung tâm Cameron.

Lara bước ra từ thang máy ở tầng năm và lập tức tiếng lan truyền rằng bà chủ đã đến. Các thư ký và các thành viên của ban chỉ đạo tập nập bắt tay vào việc Lara quay sang Jerry Townsend.

- Anh vào phòng giấy của tôi đã.

Phòng giấy của nàng chiếm cả một góc trên tầng năm và trông xuống thành phố bên dưới.

Lara liếc qua mấy giấy tờ thư tín trên bàn rồi ngẩng lên nhìn Jerry.

- Cha anh thế nào rồi? Có đỡ hơn không?

- Tại sao bà ta lại biết tình hình cha mình nhỉ?

- Cha tôi... nặng lắm.

- Tôi biết. Đó là bệnh co giật Huntington phải không?

- Vâng. Căn bệnh ấy rất đáng sợ. Nó tiến triển nhanh và khắp các cơ đều bị co giật, mặt, chân tay, đồng thời trí óc cũng mù mẫm dần.

- Tại sao bà biết cha tôi mắc bệnh, thưa bà Cameron?

- Tôi đến bệnh viện và được biết cha anh nằm tại đó. Tôi tình cờ nghe thấy hai bác sĩ trao đổi với nhau về trường hợp của cha anh.

Jerry đau đớn nói:

- Bệnh đó là nan y, không có cách chữa.

- Bệnh gì cũng chữa được nếu như tìm đúng nơi chữa, - Lara nói. - Tôi đã thử thăm dò và biết có một giáo sư ở Thụy Sĩ đã tìm ra được một vài cách để điều trị căn bệnh của cha anh. Tôi đã liên lạc và ông ta nhận lời chữa trị. Phí tổn tôi chịu cho.

Jerry ngậy người vì ngạc nhiên.

- Anh đồng ý chứ?

Jerry không biết nói thế nào.

- Vâng, - và anh ta thầm nghĩ: đúng là mình không thể hiểu được con người này. Và cũng không ai hiểu được bà ta hết.

Lịch sử đang được hình thành, nhưng Lara quá bận không đầu óc đâu nhận thấy được. Ronald Reagan được tái cử và một người tên là Mikhail Gorbachev lên đứng đầu Liên Xô thay cho Chernenko.

Lara xây một loạt nhà cư xá giá rẻ ở miền Detroit.

Năm 1986, Ivan Boesky dính một trăm triệu đôla trong một vụ bê bối về nội thương và bị kết án ba năm tù.

Lara bắt đầu phát triển việc xây những toà cư xá sang trọng tại thành phố Queens. Các nhà đầu tư đua nhau tham gia để được hưởng một phần tiền tuổi thần kỳ của nàng. Một nhóm chủ nhà băng đầu tư ở Đức đáp máy bay đến New York gặp nàng. Lara bố trí cuộc gặp ngay sau khi máy bay của họ hạ cánh.

Họ phản đối nhưng nàng nói:

- Tôi rất tiếc, thưa các vị. Nhưng tôi không còn thời gian nào khác. Tôi sắp phải bay sang Hồng Kông.

Khách Đức được tiếp cà phê. Lara dùng trà. Một trong đám khách Đức than phiền cà phê có vị không dễ chịu.

- Đây là loại cà phê sản xuất riêng cho tôi, Lara giải thích. Đến khi đã quen với nó các vị sẽ thấy nó rất ngon. Vị nào dùng thêm nữa không?

Kết thúc buổi làm việc, Lara đạt được tất cả mọi điều nàng đề xuất.

Cuộc đời là một chuỗi phát hiện lý thú, chỉ trừ một tai nạn làm đảo lộn mọi thứ. Lara va chạm nhiều lần với Steve Murchinson về bất động sản và lần nào nàng cũng chiến thắng.

- Tôi thấy ta đừng nên dính với lão nữa, - Howard nói - Để lão rút lui trước. Đến một buổi sáng, bưu điện đem tới một gói rất đẹp bọc trong giấy màu hồng từ Bendel gửi tới. Kathy đặt nó trên bàn của Lara.

- Gói gì mà nặng khủng khiếp, - Kathy nói.

Nếu đó là cái mũ sắt thì bà nên cẩn thận.

Tò mò, Lara mở ra. Trong gói chứa đầy chất bẩn. Một danh thiếp kèm theo đề: "Nhà thờ nghĩa trang Frank Campbell".

Các đề án xây dựng đều được triển khai tốt đẹp.

Khi Lara đọc báo thấy tin một sân chơi trong trung tâm thành phố xây dựng mãi chưa xong chỉ do nạn quan liêu giấy tờ của cơ quan hành chính, nàng bèn nhảy vào, nhận để công ty mình xây cất rồi tặng cho thành phố. Báo chí đưa chuyện này lên và ca ngợi nàng hết lời. Một tờ báo in dòng chữ cỡ lớn ngay trang đầu: Lara Cameron chủ trương: TÔI LÀM ĐƯỢC!

Mỗi tuần nàng gặp Paul Martin một hoặc hai lần, nhưng ngày nào nàng cũng trò chuyện điện thoại với ông.

Nàng thuê một toà biệt thự ở Southampton và sống giữa cả một loạt nữ trang đắt tiền, hàng lông thú quý và xe limousine. Các tủ của nàng đều chất đầy trang phục do các nhà may cắt thời trang nổi tiếng chế tạo. "Con cần ít quần áo để đi học". "Vậy thì may đến Đoàn cứu tế mà xin!".

Lara luôn đặt may những kiểu thời trang mới nhất.

Các nhân viên của nàng là gia đình nàng. Nàng chăm lo cho họ và rất hào phóng với họ. Toàn bộ người thân của nàng chỉ là họ. Nàng nhớ ngày sinh và các ngày kỷ niệm khác của họ. Nàng tìm cho con cái họ nơi học hành tốt nhất và lập quỹ học bổng để giúp đỡ chúng. Khi ai đó cảm ơn nàng, Lara rất ngượng ngịu. Nàng không quen bộc lộ tình cảm.

Ngày xưa, mỗi khi nàng định bộc lộ tình cảm với cha, cha nàng đều chế giễu.

Lara đã dựng lên cả một bức thành bao quanh che chở cho nàng. Sẽ không ai làm hại ta nữa, nàng nghĩ. Không một ai hết.

Chú thích:

(1) *bảng (pound) = 453 gam*

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 17

- Sáng nay tôi bay sang London, Howard.
- Có chuyện gì vậy? - Howard Keller hỏi.
- Huân tước Mcintosh mời và muốn tôi nhìn qua khoảng đất ông ta quan tâm. Huân tước muốn làm ăn chung với ta.
- Brian Mcintosh là một trong những nhà xây cất giàu nhất nước Anh.
- Bao giờ chúng ta ra sân bay? - Howard hỏi.

- Tôi quyết định đi một mình.
- Sao vậy?
- Anh cần ở nhà để trông nom công việc.

Howard gật đầu.

- Được. Tôi sẽ làm việc đó.
- Tôi biết anh sẽ làm tốt. Tôi bao giờ cũng tin anh, Howard.

Chuyến bay London không có sự kiện gì đặc biệt.

Chiếc phản lực riêng của nàng hạ cánh xuống sân bay Luton ngoại ô London. Lara không ngờ rằng cuộc đời nàng sắp rẽ vào bước ngoặt mới. Lúc nàng bước vào khách sạn Claridge, giám đốc khách sạn Ronald Jones đã đứng đón nàng.

- Rất vui được đón tiếp bà, thưa bà Cameron.
 - Tôi xin đưa bà lên phòng. Đang có một số thư từ chờ bà.
- Khoảng hơn hai tá thư từ, điện. Dây phòng khép kín dành cho nàng rất đẹp. Đã có những bó hoa của Brian McIntosh và của Paul Martin, chai sâm banh cùng thức ăn nguội của khách sạn. Nàng vừa vào phòng, điện thoại đã reo vang và hết cú này đến cú khác từ khắp các địa phương của Hoa Kỳ.
- Kiến trúc sư đề nghị thay vài chi tiết trong bản thiết kế và như thế sẽ tốn thêm một khoản tiền lớn...

- Việc giao xi măng bị đình lại...

Công ty Quốc gia số Một tiết kiệm và đầu tư xin tham gia vào công trình sau của ta...

- Ngài Thị trưởng hỏi liệu bà có đến Los Angeles để dự buổi khai trương được không?

- Các vật liệu trang bị nhà vệ sinh vẫn chưa được chở đến...

- Thời tiết quá xấu buộc chúng tôi phải tạm nghỉ ít ngày. Tiến độ sẽ phải chậm lại...

Mỗi vấn đề lại đòi hỏi Lara giải quyết và khi xong các cú điện thoại, nàng mệt bã người. Nàng yêu cầu đem bữa trưa lên phòng, ăn một mình và nhìn ra cửa sổ, ngắm những chiếc xe hơi nhãn Rolls- Royce và Bentley ườn lại trước cổng vào phố Brook.

Lara thấy trào lên một niềm tự hào. Đứa con gái nhỏ ở thị trấn Glace Bay đã vượt qua được một chặng đường rất dài, thưa cha.

Sáng hôm sau Lara cùng với huân tước Brian McIntosh đến xem địa chỉ.

Đây là một khu đất rất rộng, chiều dọc chạy theo bờ sông dài hai dặm, san sát những ngôi nhà cũ kỹ và những quán hàng sắp đổ nát.

- Chính phủ Anh đã quyết định giảm thuế cho chúng ta nếu chúng ta tậu khu đất này, - huân tước McIntosh nói, - bởi họ cần xây mới toàn bộ khu vực.
- Xin để tôi suy nghĩ chút đã, - Lara nói, mặc dù nàng đã có nhận định rồi.
- Nhân tiện, tôi có vé xem hoà nhạc tối nay, - Brian McIntosh nói. - Vợ tôi

bạn hợp ban chủ nhiệm Câu lạc bộ. Cô có thích nghe nhạc cổ điển không, thưa cô Cameron.

Lara hoàn toàn không quan tâm đến loại nhạc này.

- Phillip Adler sẽ biểu diễn nhạc của Rachmaninoff.

Ông ta nhìn Lara chờ nàng nói ra điều gì đó, nhưng Lara chưa bao giờ nghe đến cái tên Phillip Adler.

- Tuyệt đấy, - nàng nói.

- Vậy thì tốt. Xem xong, chúng ta đi ăn tối ở nhà hàng Scott. Tôi sẽ đến đón cô đi vào bảy giờ.

- Tại sao mình lại bảo mình thích nhạc cổ điển? - Lara tự hỏi. - Đám phải chịu một buổi tối ngán ngẫm. Nếu không, mình tắm nước nóng trong bồn rồi đi ngủ có phải sướng hơn không? Nhưng thôi chịu đựng một buổi tối thôi mà. Sáng mai mình sẽ bay về New York.

Rạp Festival chật cứng khán giả. Nam mặc âu phục buổi tối và nữ mặc những bộ dạ hội lộng lẫy.

Tối nay là một buổi biểu diễn đặc biệt cho nên mọi người đều có vẻ hào hứng lúc họ đứng trong phòng gương lớn chờ đợi buổi biểu diễn bắt đầu.

Brian McIntosh mua hai tờ chương trình của người soát vé và họ vào chỗ.

Ông ta đưa Lara một tờ.

Nàng liếc qua: Dàn nhạc Philharmonic London...

Phillip Adler trình diễn bản Concerto số 3, Rê thứ của Rachmaninoff dành cho piano, Opus 30.

Mình phải gọi điện thoại cho Howard, nhắc anh ấy về bản dự trù chi tiêu cho toà nhà ở Đại lộ số 5.

Chỉ huy dàn nhạc bước ra sân khấu và công chúng vỗ tay. Lara chẳng quan tâm gì. Người thầu khoán ở Boston tiến hành quá chậm chạp. Phải thúc ông ta mới được. Mình phải bảo Howard hứa thưởng ông ta một khoản nếu tiến hành nhanh.

Tiếng vỗ tay lại vang lên, lần này lớn hơn nhiều.

Một chàng trai ngồi vào đàn piano kê chính giữa sân khấu. Nhạc trưởng hát cây gậy chỉ huy và dàn nhạc cất tiếng.

Phillip Adler lướt những ngón tay trên phím đàn.

Người phụ nữ ngồi sau lưng Lara nói bằng giọng Texas rất rõ:

- Ông ta đàn tuyệt chưa nào? Tôi đã nói với chị rồi mà, Agnes?

Lara lại cố tập trung vào công việc. Khu đất ở London không dùng được. Xa trung tâm quá. Địa điểm. Địa điểm. Và địa điểm. Nàng nghĩ đến khu đất người ta muốn bán cho nàng gần rạp xiếc Columbus. Ta có thể lấy khu ấy được.

Người phụ nữ sau lưng Lara nói khá to:

- Cách thể hiện của ông ta thật là... Đúng là thiên tài! Ông ta hiện là một

trong những nhạc công piano hàng đầu.

Lara lại cố lái suy nghĩ sang hướng công việc.

Giá thành một toà nhà dùng làm văn phòng ở đó khoảng bốn trăm đô-la một bộ vuông sử dụng. Nếu mình chỉ vào công trình trăm rưỡi triệu đô-la, cộng với một trăm hai mươi năm triệu, ít ra cũng phải là...

- Lạy Chúa tôi? - Người phụ nữ sau lưng Lara kêu lên.

Lara bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man.

- Tuyệt vời. Ông ta chơi không thể có chỗ nào chê được!

Lúc đó, bộ trống trong dàn nhạc chọt rung lên.

Phillip Adler một mình chơi cả bốn bè và dàn nhạc đệm theo chàng. Mỗi lúc tiết tấu một nhanh hơn. Bộ trống lại rung lên...

Người phụ nữ sau lưng Lara không thể nhịn được nữa.

- Thấy chưa? Tuyệt trần gian? Đã bao giờ chị được nghe ai đàn hay như thế này chưa?

Lara nghiêng răng.

Giá thành mỗi bộ vuông sẽ là ba trăm rưỡi, cộng tiền lãi vay ngân hàng ba mươi năm triệu, mười triệu các chi phí khác...

Tiết tấu nhạc tăng dần, vang động khắp phòng nghe. Nhạc lên đến đỉnh điểm rồi chấm dứt. Tất cả khán giả đứng dậy, reo hò hoan hô? Chàng nhạc công cũng đã đứng dậy và cúi đầu cảm ơn.

Lara thậm chí không thềm ngẩng đầu lên. Tiền thuế khoảng sáu bảy phần trăm gì đó. Cộng tất cả là năm mươi tám triệu đô-la.

- Ông ta chơi đến mức không thể tưởng tượng nổi, đúng không bà Cameron?

- Brian McIntosh hỏi.

- Đúng thế, - Lara hơi khó chịu thấy dòng suy nghĩ của nàng bị cắt ngang.

- Ta vào hậu trường đi. Phillip là bạn quen của tôi.

Nhưng ông ta đã nắm bàn tay nàng và họ lách ra khỏi hàng ghế để ra cửa.

- Tôi rất mừng là có dịp giới thiệu bà với Phillip, - Brian McIntosh nói.

Lúc này ở New York là sáu giờ tối, Lara thầm nghĩ. Mình có thể gọi điện cho Howard, báo anh ấy biết về kết quả cuộc gặp với McIntosh.

Họ vòng ra cửa sau của rạp, cửa dành cho diễn viên. Đã có rất đông người đứng chờ. Brian McIntosh gõ cửa. Người bảo vệ mở.

- Thưa, ngài cần gì?

- Tôi là huân tước McIntosh muốn gặp ông Phillip Adler.

- Mời ngài vào.

Bác ta mở hé cửa chỉ đủ cho hai người lách vào, rồi lập tức đóng lại, để ngăn đám người bên ngoài.

- Họ đứng làm gì mà đông thế? - Lara hỏi.

McIntosh ngạc nhiên nhìn nàng.

- Họ đợi xem mặt Phillip.

Lara lấy làm lạ, sao lại thế.

Bác bảo vệ nói:

- Xin hai quý vị vào cánh cửa sơn xanh ấy.

- Cảm ơn.

Năm phút thôi, Lara thầm nghĩ. Mình sẽ cáo lui lấy cơ có việc "Phòng xanh" (1) khá đông và rất ồn ào. Mọi người vây quanh một người mà Lara chưa nhìn rõ mặt.

Lát sau đám người vây quanh tản dần và bây giờ nàng mới nhìn rõ Phillip.

Đột nhiên nàng rùng mình.

Tim nàng như đứng lại.

Hình ảnh lơ mờ vẫn thường hiện lên trong trí óc nàng suốt bao năm về người đàn ông nàng mơ ước đang đứng trước mặt nàng kia. Người trong mộng?

Thì ra người trong mộng của nàng là có thật?

Chàng dáng cao, tóc vàng, có những nét tinh tế trên gương mặt đa cảm.

Chàng mặc áo đuôi tôm đen, thắt nơ trắng. Lara cảm giác rất rõ là người nàng đã từng nhìn thấy và nàng bàng hoàng. Mình ngồi rửa bát dưới bếp và đột nhiên chàng hiện ra, bước đến sau lưng, choàng hai tay ôm mình và hỏi: "Cô có muốn tôi làm giúp không?"

Brian McIntosh chăm chú nhìn Lara. Ông ta ngạc nhiên:

- Bà có làm sao không đấy, bà Cameron?

- Không. Tôi vẫn khỏe, - trong khi nói, giọng nàng nghẹn lại.

Phillip Adler đã tiến đến gần họ, miệng tươi cười. Đúng là nụ cười Lara đã thấy trong mộng. Chàng chìa tay:

- Chào ông Brian! Rất vui thấy ông cũng đến.

- Làm sao tôi bỏ được? - McIntosh nói. - Anh đúng là thiên tài.

- Cảm ơn ông.

- Ôi Phillip! Tôi muốn anh làm quen với cô Lara Cameron.

Lara nhìn thẳng vào mắt chàng và câu nói thốt ra không qua ý nghĩ của nàng:

- Ông biết Lara chứ?

- Xin lỗi, tôi chưa hiểu.

Lara đỏ mặt.

-Ồ không. Tại tôi... - và lưỡi nàng lú lại.

Những người đứng vây quanh Adler vẫn nồng nhiệt khen ngợi chàng. Chưa bao giờ anh tuyệt diệu như tối nay...

- Tôi có cảm tưởng như ngồi bên cây đàn là đích thân Rachmaninoff...

Hết người này đến người khác ca ngợi Phillip. Các phụ nữ trong phòng vây quanh chàng và sờ vào người chàng. Lara vẫn đứng ngây ra như bị thôi miên. Giấc mơ thuở nhỏ đã biến thành sự thật. Điều nàng tưởng tượng ngày nào bây giờ hiện thành xương thành thịt.

- Ta đi chứ? - Brian McIntosh hỏi Lara.

Không. Lúc này nàng không muốn làm bất kỳ việc gì khác, ngoài việc ở lại đây. Nàng muốn được trò chuyện với "bóng hình" kia, được sờ vào người chàng để tin chắc rằng đây là người thật, rằng không phải mình đang mơ.

- Vâng, - nàng đáp, mặc dù không hề muốn.

Sáng hôm sau Lara đã trên đường trở về New York. Nàng tự hỏi không biết có còn gặp Phillip được nữa không.

Lara không làm sao gạt được hình ảnh Phillip Adler ra khỏi tâm trí. Nàng đã cố tự thuyết phục bản thân rằng đây là chuyện vớ vẩn, chỉ là nàng nhớ lại tuổi thơ mà thôi, nhưng không kết quả. Nàng vẫn cứ luôn nhìn thấy khuôn mặt chàng, nghe thấy giọng nói của chàng. Mình sẽ phải gặp lại con người ấy Lara thầm nghĩ.

Sáng sớm hôm sau Paul Martin gọi điện cho nàng.

- Chào em. Tôi nhớ em quá. Chuyến đi London thế nào?

- Tốt thôi, - Lara thận trọng đáp. - Đúng là tốt.

Nói chuyện điện thoại với Martin xong, Lara ngồi sau bàn giấy, suy tưởng đến Phillip.

- Mọi người đang đợi bà bên phòng họp, thưa bà Cameron.

- Tôi sang đây.

- Chúng ta bị trượt mất khu đất Queens.

- Tại sao? Tôi tưởng mọi chuyện xong xuôi rồi?

- Tôi cũng tưởng vậy, ai ngờ Hội đồng đại diện người thuê không chịu chuyển đi chỗ khác.

Lara nhìn khắp các khuôn mặt của Ban chỉ đạo đang ngồi trước mặt nàng.

Có đủ ngành chuyên môn: kiến trúc sư, luật sư, chuyên gia quảng cáo, kỹ sư thi công. Nàng nói:

- Tôi không hiểu được đây. Những người thuê nhà ở đó có thu nhập hàng năm trung bình chín ngàn đô-la, và họ trả tiền thuê nhà chưa đến hai trăm đô-la mỗi tháng. Chúng ta chịu nâng cấp nhà cho họ mà không hề tăng giá thuê nhà. Với số người thuê dồi dào, chúng ta lại bố trí nơi ở khác tốt ngang như vậy cho họ. Họ đã đồng ý hết cả từ tháng Bảy vậy mà bây giờ lại trở mặt, nghĩa là sao?

- Thật ra không phải ý kiến của Hội đồng mà chỉ là của riêng Chủ tịch, một phụ nữ tên Edith Benson.

- Hãy bố trí một cuộc gặp gỡ giữa tôi với bà ta. - Tôi sẽ tự đến đó.

Lara mang theo kỹ sư trưởng của nàng, Bill Whitman, cùng đi. Nàng nói:

- Thú thật tôi rất ngạc nhiên thấy Hội đồng của bà lại ngáng trở chúng tôi.

Chúng tôi đã quyết định bỏ ra một trăm triệu đô-la để nâng cấp khu nhà này,

vậy mà bây giờ các vị lại từ chối...

Edith Benson ngắt lời nàng:

- Cho chúng tôi nói thật, thưa bà Cameron. Bà bỏ ra số tiền lớn kia không phải để nâng cấp khu nhà này mà để Công ty Cameron thu lợi về mình.

- Tất nhiên chúng tôi phải kiếm tiền, - Lara nói. - Nhưng chúng tôi chỉ kiếm bằng cách nâng cao điều kiện ở của mọi người. Chúng tôi sẽ làm cho khu nhà này đẹp đẽ và sinh hoạt được tiện nghi hơn, và...

- Xin lỗi, tôi không tán thành. Ngay bây giờ, chúng tôi hiện sống dễ chịu và yên tĩnh rồi. Nếu Công ty bà nhảy vào sửa chữa, nơi này sẽ đông đúc, ồn ào, lăm xe cộ, nhiều ô nhiễm hơn. Đây là điều chúng tôi không muốn.

- Tôi cũng không muốn, - Lara nói. - Chúng tôi không hề làm điều gì để nơi này ồn ào thêm, bụi bặm thêm. Ngược lại chúng tôi muốn làm cho nó yên tĩnh hơn, không khí trong lành hơn, phong cảnh đẹp mắt hơn. Chúng tôi đã thuê nhà kiến trúc sư một, Stanton Fielding, cùng với Andrew Burton ở Washington đến để cải tạo môi trường nơi đây.

Edith Benson nhún vai:

- Rất tiếc là vô ích. Tôi nghĩ chúng ta không có gì để bàn bạc thêm nữa, - bà ta nói và định đứng lên.

Mình không thể thua cuộc này, Lara uất ức thầm nghĩ. Chẳng lẽ họ không thấy được là mình làm điều tốt cho họ hay sao? Mình phục vụ cho họ mà họ lại không muốn. Đột nhiên nàng nảy ra một ý nghĩ táo tợn.

- Bà khoan chút đã, - Lara nói. - Tôi hiểu rằng các thành viên khác trong Hội đồng quản trị của Cộng đồng những người thuê nhà đều đồng ý, chỉ riêng bà chống lại.

- Đúng thế.

Lara hít một hơi thật sâu.

- Vậy thì có chuyện để chúng ta bàn bạc đây, - nàng ngập ngừng. - Đây là chuyện cá nhân, - nàng bắt cháp, nói toạc ra. - Bà nói chúng tôi không quan tâm đến chuyện ô nhiễm môi trường nơi đây, nếu như chúng tôi sửa chữa công trình này? Vậy tôi xin kể với bà một chuyện kín và cũng xin bà giữ kín cho.

- Tôi có một đứa con gái lên mười mà tôi vô cùng yêu quý. Cháu sắp đến ở với bố nó tại khu nhà này. Ông ấy đã quen sống với nó.

Edith Benson ngạc nhiên nhìn Lara.

- Bây giờ tôi mới biết là bà có con, thưa bà Cameron?

- Không ai biết hết, - Lara bình thản nói. - Tôi chưa hề lấy chồng bao giờ.

Chính vì vậy mà tôi đề nghị bà giữ kín chuyện này cho. Nếu lộ ra, sẽ rất tai hại cho tôi. Tôi tin bà thông cảm với tôi.

- Tôi rất thông cảm.

- Tôi rất yêu cháu và tôi bảo đảm với bà rằng không đời nào tôi lại tạo môi

trường tôi tệ, ô nhiễm xung quanh nơi con gái tôi sống. Tôi còn tính sẽ làm tất cả những gì có thể, để khu nhà này thành nơi sinh sống thoải mái, dễ chịu. Bởi con gái tôi sẽ là một trong những công dân sống ở đây.

Một phút im lặng thiện cảm:

- Nếu vậy thì, thưa bà Cameron, vấn đề lại hoàn toàn khác... Dù sao bà cũng để tôi suy nghĩ thêm đôi chút.

- Tất nhiên rồi. Xin cảm ơn bà trước, thưa bà Benson, - nàng nói và thăm nghĩ, nếu mình có một đứa con gái thật thì đúng là nó sống ở đây sẽ an toàn và tốt đẹp biết bao.

Ba tuần lễ sau, Hội đồng đại diện của người thuê trong khu nhà trả lời đồng ý với đề án của công ty Cameron.

- Rất tốt, Lara nói. - Bây giờ thì chúng ta có thể hỏi Stanton Fielding và Andrew Burton xem họ có đồng ý lo giúp ta khu nhà đó không.

Nghe tin, Howard hết sức kinh ngạc.

- Tôi vừa nghe tin. Làm sao cô thuyết phục được bà ta? Cô tài thật đấy. Hình như cô bảo cô có đứa con gái phải không?

- Đúng thế, - Lara mỉm cười. - Phải dùng cách đó mới lay chuyển bà ấy được.

Bill Whitman ngồi đấy đăm đăm vào:

- Nhưng bà sẽ phải trả giá đắt đấy, nếu như họ biết được là bà bịa đặt hoàn toàn.

Sang tháng Giêng công trình mới trên phố 63 Đông hoàn tất. Toà nhà gồm bốn mươi năm tầng, dùng làm cư xá và Lara giữ lại hai căn hộ để nàng sử dụng. Các phòng ở đây đều rộng rãi và mỗi căn hộ đều có sân trời chạy bên ngoài suốt dọc chiều dài.

Nàng thuê một nhà trang trí nội thất nổi tiếng đến trang hoàng. Cả hơn trăm hộ sống ở đây đều thán phục.

Nơi đây chỉ thiếu một người đàn ông, - một trong những bà khách, sau khi tham quan căn hộ đôi đã buột miệng nói.

Và Lara nghĩ ngay đến Phillip Adler, nàng tự hỏi không biết lúc này chàng đang ở đâu và làm gì.

Lara và Howard đang sôi nổi tranh luận thì Bill Whitman vào.

- Chào sếp. Tôi xin một phút có được không?

Lara ngẩng lên nhìn.

- Chuyện gì, anh nói luôn đi.

- Vợ tôi. Nếu như có chuyện rắc rối giữa vợ chồng, thì...

- Không phải đâu. Chỉ là vợ tôi thấy cần phải đi đâu xa ít ngày để nghỉ. Có thể là đi Paris vài tuần.

Lara cau mày.

- Paris? Nhưng chúng ta đang bán lên vì cả sáu công trình cùng đang tiến

hành một lúc?

- Tôi biết, khôn nhưng thời gian vừa rồi tôi làm việc quá nhiều giờ mỗi ngày đâm ít ngó ngang đến gia đình. Bà có biết vợ tôi nói thế nào không? Bà ấy bảo: "Bill, nếu không được đề bạt và tăng lương thì anh chẳng nên làm cật lực đến như thế! - Ông ta nói xong bèn cười to.

Lara ngả người ra lưng ghé nhìn Bill Whitman:

- Sang năm, mới đến hạn anh được tăng lương.

Bill Whitman nhún vai:

- Trong một năm chưa biết sẽ xảy ra những chuyện gì? Chẳng hạn chuyện ở Queens vừa rồi. Bà biết là nếu bà Edith Benson kia nghe thấy sự thật về đứa con tưởng tượng của bà, rất có thể bà ta sẽ thay đổi ý kiến. Đúng không nào?

Lara ngồi lặng đi như pho tượng:

- Tôi hiểu.

Nhưng Whitman đã đứng lên:

- Bà hãy suy nghĩ và cho tôi biết bà quyết định.

Lara cố nhếch một nụ cười:

- Được!

Nàng nhìn theo anh ta đi ra, mặt nàng đanh lại:

- Lạy Chúa! - Howard nói. - Trò đó gọi là gì?

- Tổng tiền?

Hôm sau, Lara ngồi ăn trưa với Paul Martin.

Nàng nói:

- Em vừa gặp một chuyện khó xử, đang chưa biết làm thế nào, - và nàng kể cho Martin nghe về vụ Whitman buộc nàng phải tăng lương.

- Em có tin rằng thằng cha sẽ đến gặp mẹ Benson không?

- Em không biết. Nhưng nếu hắn làm thế, thì em sẽ bị Hội đồng đại diện người thuê nhà ở đó gây phiền phức.

Martin nhún vai:

- Anh thì nghĩ chẳng đáng lo. Thằng cha chỉ dọa thế thôi.

Lara thở dài:

- Em cũng mong là như thế.

- Em có muốn đi Reno với anh không, Lara?

- Em rất muốn, nhưng lúc này em không thể đi xa được.

- Anh không bảo em đi, mà chỉ hỏi em có muốn tậu một khách sạn kiêm sòng bạc ở đó không?

Lara chăm chú nhìn Martin.

- Anh nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Anh được tin là một trong số khách sạn kiêm sòng bạc ở đó sắp bị thu hồi lại giấy phép kinh doanh. Chỗ đó là nơi kiếm tiền như rác. Nếu tin này lan ra thì sẽ vô khối kẻ lao vào. Khách sạn sẽ bị đem bán đấu giá, nhưng anh nghĩ

có thể tạo điều kiện để em mua nó được.

Lara ngập ngừng.

- Em không biết nữa. Em đang gặp khó khăn. Howard cho biết các nhà băng không chịu cho em vay thêm nếu em chưa trả xong những khoản hiện đang còn nợ họ.

- Em không phải hỏi vay nhà băng nào hết.

- Vậy em lấy tiền ở đâu?

- Dùng cổ phiếu tín dụng giá rẻ. Rất nhiều công ty ở phố Wall Street sẵn sàng cấp tiền cho em theo hình thức đó. Đây là những công ty tiết kiệm và tín dụng. Em chỉ cần gửi vào đó năm phần trăm là họ sẽ cho em vay sáu mươi năm phần trăm. Vậy là còn thiếu ba mươi phần trăm. Em có thể kiếm khoản này bằng vay của một ngân hàng nước ngoài nào muốn đầu tư vào lĩnh vực sòng bạc. Em tha hồ chọn: Thụy Sĩ, Đức, Nhật. Trên thế giới có hàng chục nhà băng sẵn sàng cho em vay số ba mươi phần trăm ấy bằng thương phiếu.

Lara bắt đầu bị cuốn vào.

- Nghe thú đấy. Anh nghĩ rằng em có thể mua cái khách sạn ấy cho riêng em chứ?

Martin cười.

- Đây là món quà anh tặng em nhân dịp Noel.

- Ôi Paul! Anh quả là người tuyệt vời. Tại sao anh tốt với em đến như vậy, Paul?

Anh cũng chẳng rõ nữa, - Martin nói mặc dù ông biết rất rõ là tại sao. Ông đã yêu Lara. Nàng đã như cho ông sống thêm một cuộc đời nữa. Ta sẽ không bao giờ để mất em đâu, ông thầm nghĩ.

Bước vào văn phòng, Lara thấy Howard đang đợi nàng.

- Cô vừa đi đâu đấy? - Anh hỏi. - Có cuộc họp vào hai giờ và...

- Howard, anh giảng cho tôi hiểu về cổ phiếu giá rẻ đi. Chúng ta chưa bao giờ sử dụng nó.

- Thế này nhé, trên cùng là A cấp ba. Chẳng hạn có một công ty kiểu như AT & T. Thấp dần, cô sẽ có A kép, A đơn, BAA và dưới cùng là B kép, đây chính là cổ phiếu giá rẻ. Một cổ phiếu đầu tư loại thường sẽ trả chín mươi phần trăm. Một cổ phiếu giá rẻ sẽ trả mười bốn phần trăm. Nhưng cô hỏi để làm gì?

Lara bèn kể anh nghe câu chuyện.

- Sòng bạc à, Lara? Lạy Chúa! Paul Martin đứng đằng sau, che chở cho cái sòng bạc ấy, đúng thế không?

- Không phải đâu, Howard. Nếu em chấp nhận thì em sẽ đứng đằng sau nó. Chúng ta đã nhận được trả lời về nhà xưởng Pin chưa?

- Rồi. Họ từ chối, không chịu bán cho chúng ta khu đất ấy.

- Nhưng họ định bán chứ gì, đúng thế không?

- Chắc thế.

- Anh đừng trả lời quanh co vậy.

- Chủ nhân khu đất ấy là vợ goá của một bác sĩ. Tên bà ta là Aleanor Royce. Tất cả các công ty xây dựng trong thành phố đều thèm khu đất ấy.

- Nghĩa là chúng ta đã bị ai đó trong bọn họ đánh bật ra?

- Không phải. Bà goá này không cần tiền. Bà ta đang có chuyện băn khoăn.

- Bà ta băn khoăn gì?

- Bà ta muốn giữ lại khu đất ấy, coi như một kỷ niệm về ông chồng, bà ta nghĩ chồng mình là một vĩ nhân. Và bà ta không muốn biến cái cơ ngơi ấy thành cư xá hoặc nơi buôn bán âm ỉ. Và tôi còn nghe là lão Steve Muschinson cũng đang xoay xở để mua.

- Thật à?

Lara ngồi yên một lúc. Lát sau nàng nói:

- Bác sĩ của anh là ai, Howard?

- Cái gì?

- Bác sĩ chăm sóc sức khỏe cho anh là ai?

- Seymour Bennett. Ông ta là bác sĩ chính của bệnh viện Midtown...

Sáng hôm sau, luật sư của Lara, Terry Hill đã ngồi trong phòng giấy của bác sĩ Seymour Bennett.

- Thư ký của tôi cho biết ông gặp tôi có việc cần kíp, nhưng không phải chuyện y tế, - Bennet nói.

- Vâng, cũng gần đúng như thế, - Terry Hill nói. - Nhưng cũng liên quan đến y học. Thừa bác sĩ, tôi là đại diện cho một tập đoàn đầu tư muốn xây dựng một bệnh viện từ thiện, dành cho những người bệnh không đủ tiền chữa bệnh.

- Một ý rất quý, - bác sĩ Bennett nói. - Vậy tôi có thể giúp gì được cho ông?

Terry Hill kể cho ông bác sĩ nghe.

Hôm sau bác sĩ Bennett đã ngồi uống trà trong nhà bà Eleanor Royce.

- Họ đề nghị tôi thay mặt họ đến gặp bà, thừa bà Royce. Họ muốn xây một bệnh viện thật đẹp và lấy tên ông nhà ta đặt cho bệnh viện ấy, coi như một cách giúp cho tên tuổi ông nhà lưu truyền mãi mãi.

Mặt bà Eleanor sáng lên:

- Thật vậy ư?

Họ bàn bạc về kế hoạch của tập đoàn đầu tư trong khoảng một tiếng đồng hồ và cuối cùng bà Eleanor Royce nói:

- Nhà tôi mà còn sống chắc sẽ hài lòng lắm. Ông nói giúp với các vị ấy là tôi bằng lòng nhượng lại.

Sáu ngày sau, công trình bắt đầu tiến hành. Khi xây dựng xong, nó thành một khu nhà đồ sộ. Toàn bộ khu vực gồm nhiều cư xá lớn, một khu buôn

bán và một rạp hát. Tận góc sân bên trong mới có một ngôi nhà một tầng xây gạch ngoài có gắn một tấm biển đồng đề dòng chữ:

GEORECE ROYCE

Bệnh viện

Chú thích:

(1) Phòng tiếp khách của một nhà hát

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 18

Hôm Noên, Lara ở nhà. Hàng chục nơi mời nàng đến dự tiệc. Paul Martin gọi cho nàng hồi chiều:

- Hôm nay anh phải ở nhà với Nina và các con, - ông giải thích. - Nhưng anh muốn ghé thăm em.

Lara tự hỏi, không biết lễ Thiên Chúa Giáng Sinh này Phillip Adler làm gì?

Lúc Paul Martin đến, ông đem một túi to đầy quà Noên cho nàng.

- Anh đã phải ghé vào văn phòng để lấy những thứ này, - ông nói. Nghĩa là bà vợ ông ta không biết.

- Anh cho em nhiều thứ thế, Paul? Lẽ ra không cần cho em thứ gì hết.

- Anh thích thế. Em hãy mở ra xem thử.

Lara cảm động thấy ông nóng lòng muốn biết phản ứng của nàng ra sao. Các món quà đều được suy tính kỹ và đều đắt tiền. Một dây chuyền nhẫn Cartier, những khăn quàng nhãn Hermes, sách của hãng Rizzoh, một đồng hồ cổ và một phong bì trắng.

Lara mở phong bì, thấy tấm các đề dòng chữ to: "*Khách sạn kiêm Sòng bạc Cameron Reno*". Nàng ngạc nhiên ngẩng lên nhìn Martin:

- Vậy là em đã là chủ cái khách sạn đó rồi?

Martin gật đầu, nói:

- Em sẽ là chủ. Tuần sau họ tiến hành bán đấu giá. Em đến sẽ thú vị đấy.

- Nhưng em chưa hề biết gì về cách thức quản lý sòng bạc.

- Không lo. Anh sẽ cử vài tay chuyên nghiệp đến quản lý cho em. Còn khách sạn thì em khỏi nói.

- Ôi anh giúp em nhiều quá, Paul? Em không biết cảm ơn anh thế nào đây.

Martin nắm hai bàn tay nàng.

- Vì em, anh có thể làm tất cả mọi thứ. Em hãy nhớ là như thế.

- Em sẽ nhớ, - nàng long trọng nói.

Paul Martin nhìn đồng hồ:

- Anh phải về nhà. Anh chúc em... - ông ngập ngừng.

- Anh chúc gì?
- Chúc em lễ Noên vui vẻ!
- Em cũng chúc anh như vậy, Paul.

Lara tựa cửa sổ nhìn ra ngoài. Trời biến thành một thứ rèm lả tả những bông tuyết trắng bay lượn.

Lara lững thững bước đến máy thu thanh, mở nghe.

Một phát thanh viên đang nói:

"Chương trình biểu diễn của Dàn nhạc giao hưởng Boston nhân lễ Noên: Bản Concerto số 5 của Beethoven do Phillip Adler độc tấu đàn piano".

Lara lắng nghe, hình dung trong óc hình ảnh chàng trai thanh lịch, có khuôn mặt thanh tú ngồi trước đàn. Khi tiếng nhạc chấm dứt, nàng nghĩ: Ta phải gặp lại chàng.

Bill Whitman là một trong những thanh tra viên giỏi nhất trong ngành xây dựng. Y nổi tiếng rất nhanh và hiện đang vô cùng đắt khách. Y làm việc cần mẫn và kiếm được nhiều tiền nhưng vẫn chưa thoả mãn. Bao nhiêu năm nay y chứng kiến những nhà kinh doanh xây dựng kiếm tiền như nước, trong khi y vẫn chỉ hưởng lương.

Có thể nói, Bill Whitman thâm nghĩ, bọn chúng bóc lột mình. Bọn chúng chiếm hết phần nạc, mình toàn gặm xương. Nhưng từ hôm Lara Cameron đến gặp Hội đồng đại diện những người thuê nhà trong khu vực kia thì tình hình đã biến đổi. Bà ta đã nói dối để giành được sự đồng ý của họ. Và nghĩa là...

Không hẳn đây là lần đầu tiên bà ta lừa dối mọi người. Và tội nói dối này sẽ hủy diệt bà ta. Nếu như mình đến gặp Hội đồng đó và cho họ biết sự thật thì Lara Cameron sẽ không còn hy vọng gì tiếp tục làm ăn nữa.

Nhưng y không định làm thế. Y có kế hoạch hay hơn nhiều. Y sẽ dùng chuyện đó thành một thứ đòn bẩy, một mối đe dọa thường xuyên. Y sẽ ép Lara Cameron phải cho y những gì y đòi. Hôm đặt vấn đề tăng lương, y cảm thấy Lara đã tỏ ý lo lắng. Bà ta không còn sự lựa chọn nào khác. Mình sẽ moi dần, đầu tiên từ những yêu cầu nhỏ thôi, Bill Whitman sung sướng thâm nghĩ, sau rồi ta mới thít dần cái thòng lọng.

Hai ngày sau lễ Noên, công việc trên công trường toà nhà ở quận Đông lại tiếp tục. Whitman ngó khắp toà nhà to lớn đó, thâm nghĩ. Công trình này sẽ tuôn tiền vào bà ta như suối chảy. Đến lúc đó mình mới thực sự tống tiền bà ta những khoản lớn.

Công trường chật đầy máy móc. Những máy xúc đào sâu xuống, đưa lên những gàu đất lớn, đổ vào thùng những chiếc xe gầu xếp hàng đợi đến lượt. Một cái gàu lớn đột nhiên như tuột dây xích lắc lư ngay trên đầu Whitman. Y chạy lại, đến dưới cái gàu khổng lồ.

- Này, Jesse, - y hét. - Sao thế?

Người điều khiển máy xúc trên cao làm bầm câu gì đó Whitman nghe không rõ.

Y tiến lại gần:

- Cái gì?

Tất cả sự việc diễn ra trong nháy mắt. Dây xích tuột ra và cái gầu khổng lồ đè trúng Whitman, ấn y sâu xuống đất. Mọi người bỏ ngay việc, vội vã chạy lại, nhưng không thể cứu được y nữa rồi.

- Dây xích bị tuột, - tài xế máy xúc sau này giải thích. - Tôi đau lòng quá.

Xưa nay tôi vẫn rất quý ông Bill.

Nghe tin đồn Lara lập tức gọi điện cho Paul Martin.

- Anh có nghe tin về Bill Whitman không?

- Tôi có thấy trên ti vi.

- Paul? Có phải anh tạo ra vụ tai nạn đó không?

Martin bật cười:

- Đúng là em xem quá nhiều phim trinh thám nên đầu óc mới hoang tưởng đến như vậy. Em cứ nhớ rằng ông trời bao giờ cũng công bằng. Kẻ ác khó thoát khỏi lưới trời.

Lara tự hỏi: liệu mình có phải "người ác" không?

Có trên một tá người tham gia cuộc đấu giá toà khách sạn kiêm sòng bạc ở Reno.

- Bao nhiêu thì em báo giá? - Nàng hỏi Paul Martin.

- Anh sẽ báo. Cứ để mọi người hô trước đi. Cuộc bán đấu giá tiến hành theo kiểu bí mật. Những người tham gia đều báo giá và hôm sau người ta mới công bố ai đề xuất giá cao nhất. Lara vẫn chưa báo giá. Nàng lại gọi điện cho Paul Martin.

- Em cứ bình tĩnh ngồi yên đây, - ông ta nói. - Khi nào cần, anh sẽ báo em.

Mỗi ngày hai người liên hệ điện thoại với nhau vài lần.

Đến năm giờ chiều, một tiếng trước khi hết hạn nhận giá đề xuất của những người tham gia, Lara thấy chuông điện thoại reo. Nàng vội vã nhấc máy.

Tiếng Martin ở đầu dây bên kia.

- Đã đến lúc em báo giá rồi đây. Người trả cao nhất hiện nay là một trăm hai mươi triệu. Anh muốn em trả một trăm hai mươi năm.

Lara kêu lên:

- Cao quá, không được. Cao thế thì đến bao giờ em mới gỡ lại được vốn?

- Tin ở anh đi, Lara, - Paul Martin nói. - Anh sẽ bày cho em cách gỡ lại năm triệu ấy chỉ trong ít ngày.

Hôm sau, hội đồng đấu giá tuyên bố nàng thắng cuộc.

Bây giờ thì nàng cùng với Howard đang ngồi trong xe đến Reno.

Khách sạn mang tên Reno Place. Đồ sộ, có 1.500 phòng nghỉ. Một gian rất lớn, sàn bóng lộn, dùng làm sòng bạc, lúc này rỗng không. Một người đàn ông tên là Tony Wilkie đưa nàng và Howard đi xem sòng bạc.

- Những người quản lý sòng bạc này có một kiểu kiếm tiền rất nhạy, - Wilkie nói.

- Kiểu thế nào? - Howard hỏi.

Hình như họ bố trí hai thằng móc trong mỗi ngăn ra một ít tiền...

- Thế là ăn cắp à? Hay tiền hồ? - Howard Keller kêu lên, cắt ngang.

- Đúng thế. Tất nhiên chủ khách sạn và sòng bạc không biết gì hết.

- Đúng là họ không thể biết.

- Nhưng vừa rồi có một kẻ nào đó phát hiện ra và đi báo, thế là cảnh sát ập đến. Họ bắt quả tang. Thật đáng tiếc vì sòng bạc này đem lại lãi vô kể.

- Tôi hiểu, - Howard vừa đáp vừa xem xét tỉ mỉ sổ sách.

Khi việc kiểm tra đã xong và chỉ còn lại Lara với Howard, nàng nói.

- Paul nói đúng. Đây là một mỏ vàng tha hồ đào, nói xong nàng thấy Howard lộ vẻ đăm chiêu. - Anh làm sao thế, Howard?

Howard Keller nhún vai:

- Không hiểu sao, tôi không muốn chúng ta nhúng tay vào một việc gì đại loại như thế này.

- Như thế này nghĩa là sao? Anh ngại chuyện gì nào?

- Ta sẽ đưa ai vào đây quản lý sòng bạc?

- Sẽ tìm được thôi, - Lara lững lờ đáp.

- Tìm ở đâu ra? Trong số Hướng đạo sinh chăng? Cũng lại phải những tay cò bạc mới quản lý nổi. Mà tôi thì không quen tay bạc bịp nào hết. Cô có quen ai không, Lara?

Lara không trả lời.

- Cô định giao cho Paul Martin hay sao?

- Không thể để Paul dính vào đây được.

- Tôi cũng không muốn cô dính vào, Lara. Tôi thấy chuyện tậu cái sòng bạc này không hay ho gì.

- Thì hồi tậu khoảng đất ở Queens anh cũng từng bảo là không hay ho gì. Rồi lần tậu trung tâm thương mại ở phố Houston nữa. Nhưng cả hai nơi đó đều lãi ghê gớm.

Lara, cô lầm rồi. Tôi có bảo hai nơi đó lỗ vốn đâu. Tôi chỉ can cô vì thấy cô quá vội vàng, nhìn chỗ nào xây cất được là cô lao vào như điên. Cô như người đói ăn thấy thứ gì ăn được cũng vội nhai ngấu nghiến, kết quả là dạ dày cô không tiêu hoá kịp.

Lara tát yêu vào má Howard:

- Thôi đi!

Các thành viên của Ủy ban phòng chống cờ bạc lậu bang Nevada tiếp Lara lịch sự:

- Ít khi chúng tôi thấy có phụ nữ đẹp vào trụ sở của Ủy ban, - ông chủ tịch nói. - Cô đến làm sáng rực cả cơ quan chúng tôi lên, thưa cô Cameron. Hôm nay Lara đẹp thật. Nàng mặc bộ váy áo bằng len màu be nhãn Donna, ngoài khoác áo bolu màu kem bằng xoa. Và để lấy hên, nàng quàng một trong những chiếc khăn Paul Martin đã tặng nàng nhân dịp Noel. Nàng mỉm cười:

- Cảm ơn.

- Chúng tôi có thể làm gì giúp cô được? - Một thành viên Ủy ban hỏi.

Họ thừa biết Lara cần họ giúp việc gì rồi.

- Tôi đến đây vì muốn đóng góp gì đó cho thành phố Reno, - Lara sôi nổi nói. - Tôi muốn cải tiến khách sạn Reno Palace thành khách sạn lớn nhất của bang Nevada. Tôi định xây cao thêm năm tầng nữa, và tạo một khu dịch vụ toàn diện bên dưới để thu hút thêm khách du lịch đến đây vui chơi.

Các thành viên trong Ủy ban đưa mắt nhìn nhau.

Ông chủ tịch nói:

- Tôi nghĩ nếu được như thế thì sẽ rất tốt cho thành phố. Tất nhiên bốn phận của chúng tôi là đảm bảo cho hoạt động của sòng bạc tiến hành được theo đúng pháp luật quy định.

- Nhất định là phải như thế, - Lara công nhận.

- Tôi tin rằng sẽ không khó khăn gì để tìm được những người tốt quản lý nó và được các ông chấp nhận. Tất nhiên tôi rất cần đến sự chỉ đạo của các ông.

Một thành viên trong Ủy ban đứng lên nói:

- Về chuyện tiền nong, bà có thể đảm bảo với chúng tôi là...

Ông chủ tịch Ủy ban ngắt lời:

- Chuyện ấy không đáng ngại. Bà Cameron đây sẽ làm đúng những điều luật pháp quy định. Và tôi sẽ đề bà báo cáo đều cho chúng ta.

Lara ngồi chờ đợi. Ông chủ tịch nói tiếp:

- Lúc này tôi chưa thể hứa được gì, thưa bà Cameron, nhưng tôi nghĩ rằng không có gì ngăn trở chúng tôi cấp giấy phép kinh doanh cho bà.

Lara mừng rỡ:

- Ôi cảm ơn ông quá. Tôi muốn khách sạn đó bắt đầu hoạt động càng sớm càng tốt.

- Nói vậy thôi, nhanh nhất thì cũng phải sau một tháng chúng tôi mới cấp giấy phép chính thức cho bà được.

Lara có vẻ không vui:

- Một tháng?

- Đúng thế. Chúng tôi còn phải tiến hành điều tra thêm vài vấn đề.

- Tôi hiểu, - Lara nói. - Một tháng cũng là tốt rồi.

Dưới tầng một khách sạn có một quầy bán hàng âm nhạc. Bên ngoài dán một tấm áp phích lớn in chân dung Phillip Adler, quảng cáo cho đĩa hát mới của chàng.

Lara không quan tâm đến âm nhạc, nhưng nàng mua một đĩa chỉ vì ngoài bìa có in hình Phillip.

Trên đường trở về New York, Lara hỏi:

- Howard này, anh có biết gì về Phillip Adler không?
- Cũng chỉ biết như mọi người thôi. Hình như ông ta là tay piano giỏi nhất thế giới hiện nay. Ông ta chuyên biểu diễn với những dàn nhạc nổi tiếng.
- Tôi có đọc ở đâu thấy nói ông ta thành lập một quỹ để cấp học bổng cho những nhạc công vị thành niên trong các thành phố...
- Tên quỹ đó là gì?
- Quỹ Phillip Adler, hình như thế.
- Tôi muốn đóng góp cho quỹ ấy, - Lara nói. - Anh gửi cho họ một tấm ngân phiếu mười ngàn đô-la, nhân danh cá nhân tôi.

Howard Keller ngạc nhiên nhìn nàng:

- Tôi vẫn định ninh là cô không quan tâm đến nhạc cổ điển.
- Tôi bắt đầu quan tâm. - Lara nói.

Dòng chữ tit chạy ngang trang báo:

VIỆN CÔNG TỐ QUẬN THẨM VẤN PAUL MARTIN

Viện trưởng Viện công tố bị nghi có quan hệ với mafia.

Lara bực bội đọc bài báo, sau đó gọi điện cho Paul ngay.

- Có chuyện gì vậy? - Nàng hỏi.

Paul Martin cười khúc khích:

- Họ định ghép anh vào mấy vụ khác, nhưng không có chứng cứ gì hết. Lần nào sắp đến kỳ bầu cử họ cũng đưa anh ra để lấy lòng cử tri như vậy. Em không phải lo lắng gì hết. Tối nay đi ăn được không?

- Được - Lara đáp.

- Anh biết một nhà hàng nhỏ ở phố Mulberry, sẽ không sợ bị ai quấy rầy hết...

Ăn tối xong, Paul Martin nói:

- Anh nghe nói việc gặp Ủy ban phòng chống cờ bạc lậu tốt đẹp phải không?
- Em cho là như thế. Họ có thiện cảm với em. Nhưng trước nay chưa bao giờ em quan hệ với loại người đó nên không dám chắc.
- Anh cho là sẽ không có chuyện gì rắc rối đâu. Anh sẽ kiếm vài cậu đáng tin cậy giúp em trông coi sòng bạc. Người chủ trước tham quá cho nên mới bị mất giấy phép kinh doanh, - ông chuyển sang chuyện khác. - Các công trình xây dựng của em đều yên ổn cả chứ?
- Vâng. Em lại có ba kế hoạch nữa đang tiến hành, Paul.

- Em không bận đến gặp đầu chứ?

Giọng Paul Martin y hệt giọng Howard Keller.

- Không. Mọi việc đều có kế hoạch và kinh phí riêng cho nó.

- Thế thì tốt, em yêu. Anh không muốn thấy em gặp trục trặc.

- Không đâu, - nàng đặt bàn tay lên bàn tay Martin. - Anh là thành trì của em.

- Lúc nào anh cũng bảo vệ em. - Martin bóp chặt bàn tay nàng.

Đã hai tuần lễ trôi qua mà Lara không nhận được hồi âm của Phillip Adler.

Nàng hỏi lại Howard Keller:

- Anh đã cúng quỹ Adler 10.000 đô-la đấy chứ?

- Ngay hôm cô bảo tôi.

- Lạ thật. Tôi định nhìn thế nào ông ta cũng gọi điện lại cho tôi.

Howard nhún vai.

- Có thể ông ta đang bận đi biểu diễn xa.

- Có lẽ thế, - nàng cố nén nỗi thất vọng. - Ta bàn về công trình ở Queens đi.

- Công trình đó sẽ ngốn mất khá nhiều tiền của chúng ta đấy.

- Tôi biết có cách kiếm ra tiền. Tôi định kiếm ngay một người thuê.

- Cô đã nhắm ai chưa?

- Rồi. Công ty Tương trợ. Chủ tịch Ban quản trị công ty tên là Horace Guttman. Tôi được tin họ đang muốn tìm một địa điểm khác thay cho địa điểm hiện nay. Tôi nghĩ có thể giới thiệu để họ thuê toà nhà của chúng ta.

- Để tôi kiểm tra xem có đúng như thế không, - Howard nói.

Lara thấy anh không hề ghi chép gì hết.

- Tôi lấy làm lạ. Trí nhớ của anh luôn hoàn hảo như vậy sao?

Howard cười.

- Tôi có trí nhớ giống như máy ảnh. Ngày trước tôi quen dùng nó để ghi nhớ những thống kê bóng chày.

Ồi chuyện cũ sao mà xa xôi thế? Howard trầm nghĩ. Thằng bé có cánh tay thần kỳ, ngôi sao của bóng chày thiếu niên thành phố Chicago. Không ai chơi giỏi như nó! Đôi khi câu nói đó biến thành như một lời nguyện độc địa. Có một thứ trong cuộc đời mà mình muốn quên hẳn đi.

- Howard, kiến trúc sư vẫn làm việc và ông ta vẫn lên thiết kế cho công trình ở Queens đấy chứ? Anh thử đến xem ông ta vẽ xong chưa và chọn vài tầng để dành cho Công ty Tương trợ. Tôi cần biết diện tích được bao nhiêu để còn nêu ra với họ.

Hai ngày sau, Howard bước vào phòng giấy của Lara.

- Chúng ta bị hỏng rồi.

- Sao?

- Tôi đã điều tra. Chuyện công ty Tương trợ muốn thay đổi địa điểm là có thật. Nhưng ông chủ tịch Guttman đã nhắm một nơi khác, trên quảng trường

Union. Đó là toà nhà của ông bạn cũ của cô đấy, lão Steve Murchinson.

Lại lão Murchinson! Nàng tin chắc rằng cái gói đồ bản gửi đến hôm trước chính là của lão. Mình quyết không để lão phỗng tay trên.

- Guttman đã thoả thuận xong với lão Murchinson chưa? - Lara hỏi.

- Chưa hẳn đã xong.

- Hay lắm. Tôi sẽ đi lo chuyện này.

Chiều hôm đó, Lara gọi đi một tá cú điện thoại.

Nàng mò được một người nàng cần. Barbara Roswell.

- Horace Guttman ấy à? Đúng, tôi rất quen ông ta. Lara, chị cần đến Guttman về chuyện gì?

- Tôi muốn gặp ông ta. Tôi thuộc số người rất thần phục ông ta. Chị giúp tôi nhé. Chị có thể mời ông ta đến nhà chị để thết tiệc không? Vào tối thứ Bảy này, được chứ, Barbara?

- Tất nhiên là được.

Bữa ăn tối hôm đó đơn giản nhưng rất sang trọng. Barbara Roswell chỉ mời mười bốn người. Vợ Guttman không được khỏe nên ông đến dự tiệc một mình. Lara được xếp ngồi bên cạnh ông. Guttman ngoài sáu mươi tuổi, nhưng trông có vẻ già hơn. Ông có khuôn mặt nghiêm nghị, da nhăn nheo và một cái cằm buống bình.

Lara thì trông rất quyến rũ. Nàng mặc tấm áo liền váy ngắn màu đen nhãn Halston giản dị nhưng đeo nữ trang rất sang. Họ đã uống khai vị xong và bây giờ họ ngồi vào bàn tiệc.

- Tôi đang mong gặp ông, thưa ông Guttman, - Lara nói. - Tôi nghe người ta ca ngợi ông rất nhiều.

- Tôi cũng nghe người ta ca ngợi bà nhiều lắm, bà Cameron. Bà đã chinh phục được cả thành phố New York này.

- Tôi chỉ đóng góp một phần rất nhỏ, - Lara khiêm tốn nói. Thành phố này quả là một thành phố kỳ diệu.

- Quê bà ở đâu?

- Gary, bang Indiana.

- Thật không? - ông ta sững sốt nhìn Lara. - Quê tôi cũng ở đó. Bà có họ hàng với gia đình Hooisier phải không?

Lara mỉm cười.

- Đúng thế. Tôi rất mê thành phố Gary. Cha tôi ngày xưa làm trong toà soạn báo Post Tribune. Tôi học ở trường Trung học Roosevelt. Những ngày nghỉ cuối tuần tôi thường đem thức ăn nguội cùng bạn bè tổ chức picnic hoặc đi xem ca nhạc ngoài trời ở công viên Gleason. Tôi rất buồn phải xa thành phố đó.

- Nhưng bà đến đây là đúng, thưa bà Cameron.

- Xin ông cứ gọi tôi là Lara.

- Vâng, thưa cô Lara. Hiện giờ cô dự tính sắp làm gì nữa?

- Tôi đang tiến hành xây một công trình rất thú vị. Một toà nhà ở Queens. Ba mươi tầng, mỗi tầng 200.000 bộ vuông diện tích.

- Tốt đấy nhỉ, - Guttman suy nghĩ gì đó.

- Ôi - Lara làm ra vẻ ngây thơ hỏi. - Sao ông bảo tốt?

- Tại chúng tôi đang muốn kiếm một địa điểm có diện tích cỡ đó để dùng làm văn phòng cho công ty chúng tôi.

- Thật vậy sao. Ông nhắm được nơi nào chưa?

- Chưa, đúng ra là...

- Nếu vậy, tôi xin giới thiệu với ông, chúng tôi đã lên xong bản vẽ.

Guttman nhìn Lara một lúc lâu.

- Nếu vậy xin cô cho tôi xem bản vẽ, thưa cô Lara.

- Sáng thứ hai tôi xin đem đến văn phòng ông.

- Vâng, tôi sẽ đợi cô.

Từ lúc đó đến hết bữa tiệc họ chuyện trò vui vẻ.

Khi Horace Guttman về đến nhà, ông đi thẳng vào phòng vợ.

- Em thấy trong người thế nào rồi? - ông hỏi.

- Dễ chịu hơn nhiều. Bữa tiệc vui chứ?

- Ông ngồi xuống cạnh giường vợ.

- Vui. Mọi người đều tiếc em không đến được. Nhưng anh thì gặp một chuyện lý thú. Em có bao giờ nghe thấy đến một người tên là Lara Cameron chưa?

- Tất nhiên em có nghe. Ai chẳng biết tên tuổi bà ta.

- Cô ta là một phụ nữ khá đặc biệt. Bà quê ở Gary, Indiana, cũng như ta. Cô ta biết mọi thứ ở Gary: công viên Gleason rồi nhiều nơi khác nữa.

- Thì có gì lạ đâu?

Guttman nhìn vợ, cười:

- Thật ra cô ta quê ở Nova Scotia...

Sáng sớm thứ hai, Lara đến văn phòng của Horace Guttman, đem theo các bản vẽ toà nhà ở Queens. Nhân viên dẫn nàng vào gặp ông ngay.

- Chào cô Lara. Rất vui được gặp cô. Mời cô ngồi.

Lara đặt tập bản vẽ lên bàn Guttman rồi ngồi xuống ghế đối diện.

- Trước khi để ông xem những bản vẽ này, - Lara nói. - Tôi muốn nhận với ông một tội, thưa ông Guttman.

Guttman ngả người ra lưng ghế.

- Xin cô cứ nói.

- Tôi thứ bảy vừa rồi tôi đã kể với ông về thành phố Gary, bang Indiana...

- Thì sao?

- Thú thật tôi chưa bao giờ đến đó... Tôi bịa ra chỉ cốt để bắt chuyện với ông thôi.

Guttman bật cười:

- Vậy là hôm nay cô lại làm tôi bất ngờ một lần nữa. Tôi chưa biết có thể chấp nhận ý kiến cô đề xuất hôm trước được không. Nhưng ta hãy xem bản vẽ đã.

Nửa giờ sau, Guttman đã xem xong.

- Cô Lara ạ, - ông trầm ngâm nói. - Tôi đã chọn một địa điểm khác rồi.

- Thật ạ, thưa ông?

- Vậy có sao tôi lại phải thay đổi ý định và chuyển sang chấp nhận thuê nhà của cô nữa?

- Bởi nếu đặt văn phòng tại toà nhà của tôi ông sẽ dễ chịu hơn. Tôi xin làm mọi thứ để có đầy đủ tiện nghi làm việc, - nàng mỉm cười. - Và lại ông sẽ tiết kiệm được mười phần trăm tiền thuê.

- Thật không? Nhưng cô đã biết tôi thuê nơi kia với giá bao nhiêu đâu?

- Bao nhiêu không quan trọng. Nhưng tôi sẽ lấy thấp cho ông mười phần trăm so với họ.

- Vậy là cô có thể thuê ở Gary, - Guttman nói. - Tôi chấp nhận.

Lúc Lara về đến văn phòng, trên bàn nàng đã có lời nhắn của Phillip Adler qua điện thoại.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 19

Gian phòng vũ hội của khách sạn Waldorf Astoria đông chật những người bảo trợ của Hội trường Carnegie. Lara nhớ lại cuộc đàm thoại vài ngày trước đó

- Chào cô Cameron, tôi là Phillip Adler.

Cổ họng nàng đột nhiên khô lại.

- Tôi xin lỗi là đã không cảm ơn cô ngay được về việc cô góp một khoản tiền cho Quỹ. Tôi mới ở châu Âu về nên bây giờ mới biết tin.

- Tôi rất vinh hạnh được đóng góp vào Quỹ, - Lara nói. Nàng cố kéo dài cuộc đàm thoại để được nghe giọng nói của chàng. - Và... và thật ra tôi còn muốn biết thêm về hoạt động của Quỹ. Tôi có thể gặp ông trao đổi về việc đó được không, thưa ông Adler?

Đầu dây bên kia im lặng một lúc.

- Sắp có bữa tiệc từ thiện ở khách sạn Waldorf vào tối thứ Bảy này. Ta có thể gặp nhau tại đó. Cô có rảnh tối hôm ấy không, thưa cô Cameron?

Lara liếc nhanh vào lịch làm việc. Tối thứ Bảy nàng đã hẹn dùng bữa với chủ nhà băng Texas. Nàng quyết định rất nhanh.

- Được. Tôi rất vui được đến đó.

- Tuyệt vời. Tôi sẽ để sẵn một giấy mời cho cô ở chỗ người soát vé.

Lúc đặt điện thoại xuống, Lara mặt mày rạng rỡ.

Lara không thấy Phillip Adler đâu. Nàng đi khắp cả gian phòng rộng, lắng nghe những câu chuyện bàn tán của mọi người. Họ bàn luận, bình phẩm về Stravinsky, Bartok, Chopin... bằng thứ ngôn ngữ Lara không hiểu. Kia rồi? Nàng đã nhìn thấy Phillip đang bị vây chặt giữa những người hâm mộ chàng.

Lara lách qua đám đông. Một cô gái trẻ đang nói:

- Lúc ông đàn bản Sô-nát si bêmol thứ, tôi tưởng như Rachmaninoff đang mỉm cười. Tiếng đàn của ông, những huyền ảo đúng là kỳ diệu... Kỳ diệu - Cảm ơn, - Phillip cười. Và chàng đã nhìn thấy Lara.

- Ôi, xin lỗi. - Chàng nói.

Chàng bước đến chỗ nàng đứng, nắm bàn tay nàng. Sự đụng chạm hai làn da làm Lara rạo rực.

- Chào cô Cameron. Rất mừng thấy cô đến.

- Cảm ơn, - nàng nhìn xung quanh. - Ở đây đông người quá.

- Đúng vậy, - chàng nói. - Tôi thấy rõ cô yêu nhạc cổ điển, đúng thế không,

thưa cô Cameron?

Lara nghĩ đến những bản nhạc nàng quen nghe hồi nhỏ. Toàn là những ca khúc hoặc nhạc Jazz.

- Ô vâng, - nàng nói. - Cha tôi dạy tôi yêu nhạc cổ điển.

- Một lần nữa tôi xin cảm ơn cô về sự hảo tâm.

- Quỹ của ông có mục đích rất cao quý. Tôi muốn được biết thêm về tôn chỉ, hoạt động của Quỹ. Nếu như...

- Ôi, Phillip yêu quý. - Đám người hâm mộ lại bầu lấy chàng. Lara cố nói to để chàng nghe thấy được.

Nếu như ông rảnh một buổi tối nào đó trong tuần tới? - Phillip lắc đầu:

- Rất tiếc. Mai tôi phải bay sang Rome.

Lara đột nhiên thấy hụt hẫng.

- Nhưng ba tuần nữa tôi sẽ có mặt ở đây. Có thể đến lúc đó...

- Tốt quá! - Lara nói.

- Ta sẽ dành một buổi tối trao đổi về âm nhạc cổ điển...

Lara cười:

- Vâng. Tôi sẽ rất nóng lòng mong đến ngày đó.

Câu chuyện giữa họ bị hai ông trung niên đến cắt ngang. Một người buộc tóc sau gáy, một người đeo máy nghe ở một bên tai.

- Phillip? Anh phân xử hộ cho vụ này. Lúc anh đàn Liszt, anh coi thứ nào quan trọng hơn: gõ phím mạnh để tạo màu sắc hay lướt nhẹ để tạo thanh thoát?

Lara không hiểu họ nói chuyện gì. Họ tranh luận rất lâu và nàng nhận thấy vẻ sôi nổi trên khuôn mặt Phillip lúc chàng nói và nàng trầm nghĩ. Đó là thế giới của chàng. Mình phải cố gắng để đi vào được thế giới ấy.

Sáng hôm sau, Lara đến Trường nhạc Manhattan.

Nàng nói với bà thường trực ở quầy tiếp tân.

- Tôi muốn gặp một giáo sư âm nhạc.

- Cụ thể là ai?

- Tôi chưa biết nên gặp ai.

- Thôi được. Cô chờ cho một lát, - bà nhân viên sang một phòng khác.

Vài phút sau, một người đàn ông tóc hoa râm, nhỏ thó ra tiếp.

- Chào cô, tôi là Leonard Meyers. Tôi có thể giúp gì được cô?

- Tôi muốn đi vào âm nhạc cổ điển.

- Vậy là cô muốn vào học? Cô chơi nhạc cụ gì?

- Tôi không chơi đàn. Tôi chỉ muốn học để hiểu âm nhạc cổ điển thôi.

- Tôi e cô đến không đúng chỗ rồi. Đây là trường dạy cho những người mới học.

- Tôi xin trả ông năm ngàn đô-la để ông dành cho tôi hai tuần lễ.

Giáo sư Meyers sa sầm nét mặt:

- Tôi rất tiếc thừa cô... À, xin lỗi, tôi chưa được biết quý danh.
- Tôi là Cameron. Lara Cameron.
- Cô muốn trả tôi năm ngàn đô-la để tôi trao đổi với cô về âm nhạc cổ điển trong hai tuần lễ? - Ông ta lấp bắp mãi mới nên lời.
- Vâng, đúng thế. Giáo sư có thể dùng số tiền đó làm gì tùy ý. Có thể tặng cho quỹ học bổng chẳng hạn.

Giáo sư Meyers hạ thấp giọng:

- Điều đó không cần thiết. Đây chỉ là chuyện giữa tôi và cô, được chứ, cô Cameron?

- Vâng, được.

- Vậy bao giờ... bao giờ cô muốn bắt đầu?

- Ngay bây giờ.

- Bây giờ tôi đang lên lớp. Nhưng thôi được. Cô đợi cho năm phút.

Lara và giáo sư Meyers ngồi trong phòng học bỏ trống.

- Ta đi từ đầu. Cô đã biết gì về âm nhạc cổ điển chưa?

- Ít lắm.

- Tôi hiểu. Vậy thì... có hai cách để hiểu nhạc cổ điển, - giáo sư bắt đầu nói.

- Nhận thức bằng óc và cảm bằng tim. Có người đã nói, nhạc gọi lên cho người nghe những cảm xúc thầm kín mà bình thường họ không thấy được. Những nhà soạn nhạc thiên tài làm được công việc đó.

Lara chăm chú lắng nghe.

- Cô có quen nghe nhạc của một nhạc sĩ sáng tác nào không, cô Cameron?

Lara mỉm cười:

- Ít lắm.

Vị giáo sư cau mày:

- Nếu quả vậy thật tôi chưa hiểu tại sao cô lại quan tâm đến nó?

- Tôi muốn có những hiểu biết cơ bản để có thể trò chuyện với một nhạc công chuyên nghiệp về nhạc cổ điển. Tôi... tôi đặc biệt quan tâm đến đàn piano.

- Tôi hiểu, - giáo sư Meyers suy nghĩ một lát. - Tôi sẽ hướng dẫn cô cách bắt đầu. Cô hãy nghe một số đĩa.

Ông đến tủ, lấy xuống một số đĩa hát compact.

- Ta bắt đầu bằng đĩa này. Tôi muốn cô nghe cẩn thận đoạn allegro trong bản Concerto dành cho piano của Mozart số 21 gam đô, số hiệu K.467 và đoạn adagio trong bản Concerto số 2 gam đô thứ dành cho piano của Rachmaninoff, số hiệu 18, và cuối cùng là đoạn romanze trong bản Concerto số 1 của Chopin dành cho piano. Tất cả đều đã được đánh dấu.

- Vâng.

- Cô có thể đem về nhà nghe và vài ngày nữa mời cô quay lại đây...

- Mai tôi sẽ quay lại.

Hôm sau, lúc Lara đến Trường nhạc, nàng đem theo nửa tá đĩa các bản Concerto và Rectal do Phillip Adler đàn.

- Hay lắm! - Giáo sư Meyers nói. - Nhạc sư Adler thì nhất rồi. Cô thích nghệ thuật trình diễn của ông ta lắm phải không?

- Vâng.

- Nhạc sư Adler có in khá nhiều đĩa sonat do ông ta biểu diễn.

- Sonat?

Giáo sư Meyers thở dài:

- Cô không hiểu thế nào là sonat ư, cô Cameron?

- Tôi e là không.

Sonat là nhạc phẩm có nhiều loại tiết tấu và lấy một mô hình âm nhạc nhất định làm nền tảng. Và khi mô hình đó được ứng dụng vào nhạc phẩm cho một cây đàn độc tấu, thí dụ piano hoặc violon thì nhạc phẩm đó gọi là sonat.

Còn giao hưởng là sonat dùng cho toàn bộ dàn nhạc.

- Tôi hiểu, - Thì ra phạm vi hiểu biết để tiếp thu âm nhạc cũng không đến nỗi mênh mông lắm.

Cây đàn piano thoát đầu được hiểu là piano - forte, tiếng Italia có nghĩa là "dịu dàng và mạnh"...

Hai thầy trò dùng mấy ngày tiếp theo vào việc phân tích những đĩa do Phillip biểu diễn nhạc của Beethoven, Liszt, Bartok, Mozart, Chopin.

Lara lắng nghe, thấm từng lời và ghi nhớ.

- Ông ấy thích Liszt. Giáo sư nói tôi nghe về Liszt đi.

Và cứ thế, giáo sư Meyers kể dần với nàng về Liszt, Beethoven, về Chopin và những nhạc sĩ thiên tài khác. Ông giảng cho nàng hiểu đặc điểm tính cách và những giá trị sáng tạo của từng nhà soạn nhạc, về sự khác nhau giữa họ. Một lần giáo sư Meyers giảng cho nàng tỉ mỉ về đặc điểm của nghệ thuật trình diễn, tất nhiên chủ yếu về cây đàn piano. Ông nói:

- Có sự khác nhau giữa các nhạc công piano Pháp và nhạc công piano Mỹ. Người Pháp thích rõ ràng, trong sáng, lịch sự, còn người Mỹ thích truyền cảm.

Và những lời giảng của giáo sư đều kèm theo thí dụ cụ thể trên đĩa. Hai thầy trò vừa trao đổi, vừa nghe. Cuối tuần lễ thứ hai, giáo sư Meyers nói:

- Tôi phải thú nhận rằng tôi đã rất ngạc nhiên. Cô là người học trò chăm chỉ, thông minh và thật sự tha thiết muốn hiểu biết, cô Cameron. Có lẽ cô nên học một thứ nhạc cụ nào đó chẳng?

Lara cười vang:

- Ta không nên đi quá xa, - nàng đưa giáo sư tám ngàn phiếu. - Xin cảm ơn giáo sư.

Nàng không thể ngồi nhà chờ cho đến lúc Phillip quay về New York được

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 20

Mở đầu ngày hôm đó đã có liên tiếp những tin tức mới. Terry Hill gọi điện đến:

- Lara đây phải không? - Người luật sư hỏi trong máy.
- Có chuyện gì vậy?
- Ủy ban phòng chống cờ bạc lậu đã chấp thuận cấp giấy phép mở cửa sòng bạc cho chị rồi.
- Tuyệt vời, Terry.
- Tôi chưa kịp hỏi chi tiết cho chị thì được tin họ đã bật đèn xanh...
- Vậy là rất tốt. Cảm ơn anh, - nàng nhìn vào lịch làm việc. - Anh hãy bay đến đó và tiến hành những công việc cần thiết ngay thứ Ba này. Tôi muốn ta bắt đầu kinh doanh ở đây càng sớm càng tốt.

Tiếng Kathy trong máy truyền âm:

- Ông Adler muốn nói chuyện với bà chủ trong máy số hai. Vậy tôi trả lời ông ta là bạn nhé?

Lara đột nhiên choáng váng:

- Ấy không. Tôi sẽ nói chuyện với ông Adler, - nàng nhắc máy điện thoại - Anh Phillip đây ư?
- Chào Lara. Tôi đã về rồi.
- Hay quá. Tôi mong anh quá.
- Tôi biết cô đang rất bận, nhưng tối nay cô có thu xếp để đi ăn với tôi được không?

Nàng đã hẹn đi ăn tối với Paul Martin.

- Vâng, được.
- Tuyệt vời. Cô muốn ta đến nhà hàng nào?
- Nhà hàng nào cũng được.
- Cote Basque được không?
- Được - Hẹn tối nay.

Khi đặt máy xuống. Lara bật cười.

- Phillip Adler đây phải không? - Howard hỏi.
- Vâng tôi sẽ lấy anh ấy.

Howard ngạc nhiên nhìn Lara.

- Cô nói thật đấy chứ?
- Nghiêm chỉnh.

Howard hơi choáng váng. Vậy là mình đã mất Lara. Howard Keller thăm

ngĩ. Rồi anh nghĩ tiếp. Thì có gì lạ đâu? Dù sao mình cũng không thể lấy được Lara kia mà.

- Lara! Nhưng cô đã biết gì nhiều về anh ta đâu?
- Mình đã biết anh ấy từ thuở mình còn nhỏ kia.
- Tôi nghĩ có thể cô đã quyết định sai lầm đấy.
- Không đâu. Tôi...

Điện thoại riêng của nàng reo, điện thoại nàng lắp để nói chuyện riêng với Paul Martin.

- Chào anh!
- Lara? Bây giờ ta đi ăn tối?

Nàng bỗng thấy mình có lỗi.

- Anh Paul ạ... Em sợ tối nay em không đi được. Có chuyện cần đến em. Em đang định gọi điện cho anh.

- Vậy à? chuyện gì trục trặc à?

- Không. Chỉ là có người ở Rome vừa mới bay tới New York, - đó cũng có phần đúng với sự thật. - Em phải gặp họ. Số anh không may rồi. Vậy tối hôm khác nhé?

- Tất nhiên.

- Anh nghe nói khách sạn Reno đã có giấy phép kinh doanh rồi phải không?

- Vâng.

- Chỗ ấy sẽ hay lắm đấy.

- Em cũng tin là như thế. Xin lỗi anh về buổi tối hôm nay nhé, Paul? Mai em sẽ gọi điện cho anh.

Lara đặt máy xuống. Howard đang nhìn nàng.

Lara thấy vẻ không tán thành trên gương mặt anh.

- Anh hẳn khoản chuyện gì phải không, Howard?
- Đúng thế. Về trang bị quá hiện đại trong phòng giấy của cô.
- Anh nói gì vậy?
- Quá nhiều máy điện thoại.

Lara giật mình.

- Nhưng chẳng sao đâu, anh đừng lo, Howard. Có chuyện gì nữa không?
- Không, - Howard lắc đầu.
- Vậy ta bắt đầu làm việc.

Phillip đã đợi sẵn trong nhà hàng Cote Basque lúc nàng đến. Thấy nàng vào, mọi người xung quanh quay hết cả lại nhìn. Phillip đứng lên chào và Lara tưởng như tim nàng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Tôi không đến muộn đấy chứ, Phillip? - Nàng nói.
- Không muộn chút nào hết, - Phillip nhìn nàng thán phục. Cặp mắt chàng triu mến. - Trông cô đáng yêu quá!

Lara đã thử đi thử lại đến một tá bộ đồ, cuối cùng nàng mới quyết định chọn bộ đồ nhãn Dior giản dị này.

- Cảm ơn anh.

Lúc cả hai đã ngồi xuống, Phillip nói:

- Tôi cảm thấy tôi như một thằng ngốc.

- Ôi, tại sao vậy?

- Tôi vẫn chưa rõ lắm. Cô có phải là Cô Cameron, chủ cả một mạng lưới khách sạn với bao nhiêu toà nhà không? Trên đường đi biểu diễn, tôi đã nhìn thấy tên cô ở rất nhiều nơi.

- Thế là tốt. Vì như vậy anh sẽ nhớ đến tôi.

Phillip chăm chú quan sát nàng:

- Chẳng cần phải thấy những thứ đó tôi mới nhớ đến cô. Cô có khó chịu khi gặp ai, người ta cũng khen cô đẹp không, Lara?

Nàng đã định nói "tôi rất vui khi nghe thấy câu đó ở miệng anh" nhưng nàng lại đáp:

- Anh có vợ chưa, Phillip? - Và nói xong nàng tự cắn lưỡi một cái.

- Chưa, - Phillip mỉm cười. - Tôi không thể lấy vợ được.

- Tại sao? - nàng phải cố nín thở. Nghĩa là anh ấy chưa...

- Bởi quanh năm tôi trên đường biểu diễn. Đêm nay ở Budapest, đêm mai đã ở London, Paris hay Tokyo rồi.

Lara thở phào nhẹ nhõm:

- Phillip! Anh kể về anh cho tôi nghe đi.

- Cô muốn biết về gì nào, Lara?

- Mọi thứ về anh.

Phillip cười vang.

- Thế thì chỉ năm phút là đủ.

- Không, tôi nói nghiêm chỉnh đây. Tôi muốn biết mọi thứ về anh, Phillip.

Phillip hít một hơi thở sâu:

- Chỉ có thế này thôi? Cha mẹ tôi là người thành phố Vienne(1). Cha tôi là nhạc trưởng, mẹ tôi dạy đàn piano. Hồi Hitler lên cầm quyền, cha mẹ tôi chạy sang Mỹ, sống ở Boston. Tôi sinh ra ở đó.

- Từ nhỏ anh đã muốn thành nhạc công piano rồi à?

- Đúng thế.

Lên sáu tuổi Phillip đàn piano và cha chàng quát âm lên: "*Không được!*

Không được! Con không phân biệt được hoà âm trưởng khác với thứ là thế nào à?

Và ông ngồi ngay xuống đàn, đưa những ngón tay lông lá chỉ vào bản nhạc.

- Đây là hoà âm thứ, con hiểu chưa?

- Thưa ba, cho phép con đi chơi được không ạ? Mấy đứa bạn con đang chờ ngoài kia.

- Không được. Con phải ngồi đây tập cho đến khi nào con đánh đúng.
Phillip lên tám. Sáng hôm đó cậu ngồi đàn liền bốn tiếng đồng hồ. Và nổ ra một cuộc xung đột dữ dội với bố mẹ.

- Con cầm thù cây đàn piano, - cậu hét lên - Không bao giờ con sẽ ngồi vào đàn nữa.

Mẹ cậu nói:

- Thôi được. Bây giờ con đánh lại cho mẹ nghe đoạn Andante một lần nữa thôi.

Năm cậu mười tuổi. Căn nhà đầy khách, đại đa số là bạn bè ngày xưa của cha mẹ cậu, từ hồi còn ở Vienne. Tất cả đều là nhạc công.

- Cháu Phillip sẽ đàn một bản nào đó cho chúng ta nghe, - mẹ cậu tuyên bố.

- Chúng tôi đều muốn nghe cháu Phillip đàn, - họ nói bằng giọng khuyến khích.

- Con đàn Mozart đi.

Phillip nhìn vào những khuôn mặt chăm chú và cậu rầu rĩ miễn cưỡng ngồi vào đàn. Mọi người thì thảo khế với nhau.

Phillip bắt đầu đàn, những ngón tay cậu lướt trên dãy phím. Tiếng trò chuyện đột nhiên im bật. Cậu đàn bản sonat của Mozart. Tiếng nhạc tươi vui rộn rã. Trong lúc đó, cậu trở thành Mozart và khắp gian phòng tràn ngập tiếng đàn thần kỳ của nhà nhạc sĩ thiên tài.

Lúc các ngón tay của Phillip đập xuống hợp âm cuối cùng, cả phòng khác lặng đi như tờ. Bạn bè của cha mẹ cậu ùa đến vây xung quanh cậu, thi nhau nói. Họ không tiếc lời ca ngợi cậu. Phillip nghe tiếng vỗ tay tán thưởng của họ và lần đầu tiên cậu hiểu thiên chức của cậu trên đời là gì và cậu sẽ hiến dâng cuộc đời cho cái gì.

- Đúng thế, - Phillip nói. - Ngay từ nhỏ tôi đã mơ ước trở thành nhạc công piano.

- Anh học đàn ở đâu?

Mẹ tôi dạy cho đến năm tôi mười bốn tuổi. Sau đấy ba mẹ tôi gửi tôi đến học Trường nhạc ở Philadelphia.

- Anh thích học ở đấy chứ?

- Rất thích.

Phillip mười bốn tuổi, một mình trong thành phố, không có bạn bè. Trường nhạc Curtis chiếm bốn toà nhà cũ xây từ cuối thế kỷ trước gần quảng trường Rittenhouse của Philadelphia. Đây là nhạc Hoa Kỳ nổi tiếng ngang với các Nhạc viện ở Matxcova của Viardo, Egorov và Toradze. Nhạc công Samuel Barber, Leonard Bernstein, Gian Carlo Menotti, Peter Serkin và hàng chục nhạc công nổi tiếng khác đã tốt nghiệp ở Trường nhạc này.

- Ở đó anh có cô đơn không?

- Không.

Phillip ở đó rất buồn. Từ nhỏ cậu chưa xa nhà bao giờ. Cậu thi vào trường nhạc Curtis và khi đỗ, cậu bỗng nhiên nghĩ rằng cậu sắp bước vào một quãng đời khác hẳn, sẽ không bao giờ quay trở về nhà nữa. Các thầy công nhận ngay cậu sinh viên mới này có biệt tài. Thầy dạy piano của cậu là Isabelle Vengerova và Rudolf Serkin. Ngoài piano Phillip còn học lý thuyết âm nhạc, hoà âm, phối khí và thổi sáo.

Ngoài giờ học, cậu chơi nhạc thính phòng với các sinh viên bạn.

Piano là nhạc cụ cậu đã tập từ năm lên ba tuổi, bây giờ trở thành trung tâm của cuộc đời cậu. Đối với Phillip đó là cây đàn thần để cậu thể hiện những rung động của trái tim mình. âm nhạc là thứ ngôn ngữ toàn thế giới.

- Năm mười tám tuổi tôi biểu diễn lần đầu tiên trên sân khấu với dàn nhạc giao hưởng Detroit.

- Hôm ấy anh có sợ không?

Phillip rất hoảng. Chàng thấy chơi đàn cho bè bạn nghe là một chuyện nhưng biểu diễn trước cả một hội trường đông kín những người bỏ tiền ra mua vé lại là chuyện hoàn toàn khác.

Chàng đang đi đi lại lại trong hậu trường để ghìm cơn hoảng sợ thì người chỉ huy đêm biểu diễn túm cánh tay chàng, nói:

- Đến lượt cậu rồi đây.

Phillip còn nhớ mãi cảm giác lúc chàng bước ra sân khấu và công chúng vỗ tay đón chào chàng. Phillip ngồi xuống trước cây đàn và bao nỗi hồi hộp tan biến sạch. Từ hôm đó, cuộc đời chàng là một chuỗi dài bất tận các buổi trình diễn. Chàng đã biểu diễn khắp châu Âu, châu Á, và sau mỗi chuyến đi như vậy danh tiếng chàng lại tăng lên.

William Ellerbe, một ông bầu nghệ thuật cỡ lớn nhận "lãng xê" Phillip. Và trong vòng chưa đầy hai năm, Phillip Adler đã thành nhạc công được các rạp hát tới tấp mời chào.

Phillip nhìn Lara, mỉm cười với nàng:

- Sợ chứ. Bây giờ trước mỗi lần biểu diễn tôi vẫn còn sợ.

- Anh tả cảm giác của anh mỗi lần biểu diễn đi.

- Lần nào tôi cũng hồi hộp khủng khiếp. Một lần tôi đi lưu diễn với dàn nhạc giao hưởng Philadelphia. Chúng tôi đến Brussels và trên đường, chúng tôi dừng lại biểu diễn ở London. Sân bay bị đóng cửa vì sương mù quá dày, thế là người ta dùng xe ca chở chúng tôi đến sân bay ở Amsterdam. Người dẫn đoàn đi giải thích rằng máy bay họ thuê rất nhỏ nên mỗi người chỉ được mang, hoặc nhạc cụ hoặc hành lý. Tất nhiên mọi người đều chọn nhạc cụ. Chúng tôi đến London vừa sát giờ biểu diễn. Thế là tôi lên ngay sân khấu vẫn còn mặc quần Jean, áo len và chưa cạo râu.

Lara bật cười:

- Tôi tin rằng như thế thính giả lại thích hơn.

- Đúng thế. Một lần chúng tôi trình diễn ở bang Indiani, đàn piano bị cất trong một căn phòng mà không ai có chìa khoá. Chúng tôi đành phá cửa để vào lấy đàn.

Lara cười khúc khích.

- Năm ngoái, theo chương trình, tôi trình diễn một bản concerto của Beethoven. Một nhà phê bình âm nhạc viết trên báo:

"Phillip Adler đã cho chúng ta một buổi trình diễn quá ngẫu hứng. Phần cuối bản nhạc ông đã dùng tiết tấu quá kéo dài, làm sai lệch cả mạch nhạc của tác giả".

- Thật tồi tệ, - Lara thốt lên:

- Nhưng điều còn tồi tệ hơn nữa là hôm đó tôi không biểu diễn. Tôi bị lỡ chuyến bay!

Lara dướn người lên phía trước sôi nổi.

- Anh kể nữa đi, Phillip.

Một lần ở thành phố San Paulo thì đúng giữa bản sonat của Chopin, bàn đạp piano bị tuột ra ngoài.

- Thế anh xử trí thế nào?

- Tôi chơi tiếp cho hết bản sonat mà không dùng bàn đạp. Một lần khác, đang đàn, chiếc piano cứ thế trôi sang góc bên kia sân khấu.

Khi kể về những buổi biểu diễn, giọng Phillip rất sôi nổi, hào hứng.

- Tôi là người diễm phúc. Còn gì tuyệt vời bằng rung động được công chúng, dẫn họ vào một thế giới khác. âm nhạc đem đến cho mọi người những giấc mơ. Đôi khi tôi nghĩ rằng, may mà trong cõi đời ô trọc hôm nay vẫn còn lại được một thứ, đó là âm nhạc, - chàng cười sáng khoái. - Tôi không định ăn to nói lớn đâu, Lara.

- Không, anh nói rất đúng. Anh làm cho hàng triệu con người được hưởng sung sướng. Tôi rất yêu cái cách anh biểu diễn, - nàng hít một hơi thở sâu. - Lúc nghe anh đàn bản Những cánh buồm của Debussy tôi cảm thấy như mình đang tha thẩn một mình trên bãi biển và nhìn thấy xa xa một cánh buồm đang lướt trên sóng...

Chàng mỉm cười:

- Lúc đó tôi cũng nhìn thấy đúng như vậy.

- Và khi nghe anh chơi nhạc Scarlatti, tôi thấy mình đang ở giữa thành phố Naples, nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếng bánh xe lộc cộc và những con người tấp nập trên đường phố... - nàng nhìn thấy được vẻ thích thú hiện lên trên gương mặt Phillip khi chàng nghe nàng nói.

Lara đang phục hồi lại trong trí óc những bài giảng của giáo sư Meyers.

- Lúc nghe anh đàn Bartok, tôi thấy như anh đang đưa tôi đến những làng quê của miền Trung Âu đến với những người dân thôn quê Hungary. Anh vẽ nên những bức hoạ và tôi lạc lối trong đó.

- Ôi cô quá khen, - Phillip nói.

- Không đâu, tôi không nói sai một lời nào hết.

Ăn xong, Phillip nói:

- Lara, sao chúng ta chỉ toàn nói về tôi thôi? Cô hãy kể tôi nghe về cô đi! Xây cất những toà nhà khổng lồ trên khắp đất nước có ý nghĩa thế nào đối với cô?

Lara im lặng một lúc.

- Câu anh hỏi khó trả lời quá. Anh sáng tạo bằng hai bàn tay. Còn tôi, bằng cái đầu. Tôi không trực tiếp xây cất lên những toà nhà ấy mà tôi chỉ tạo điều kiện để những toà nhà đó được xây cất. Tôi mơ thấy giấc mơ của gạch, xi măng, sắt thép và tôi biến những giấc mơ ấy thành sự thật. Tôi tạo công ăn việc làm cho hàng trăm, hàng ngàn con người: kiến trúc sư, thợ nề, nhà thiết kế, thợ mộc, thợ làm ống nước... Nhờ tôi mà họ kiếm được tiền nuôi gia đình. Tôi tạo cho người ta một khung cảnh đẹp để họ sống và làm việc. Tôi làm cho điều kiện ở của họ thoải mái dễ chịu hơn. Tôi xây những cửa hiệu hấp dẫn để người ta có thể mua và bán những thứ họ cần. Tôi xây những công trình cho tương lai, - nàng mỉm cười, ngượng ngịu. - Tôi không định diễn thuyết đâu, Phillip.

- Cô nói rất hay, cô có biết như vậy không?

- Tôi rất muốn anh hiểu cho.

Đó là một buổi tối diệu kỳ và đến lúc chia tay. Lara chợt hiểu rằng đây là lần đầu tiên nàng yêu.

Bao năm qua nàng rất lo là mình sẽ suốt đời phải thất vọng. Nàng đã hết hy vọng được gặp được người nào giống như nàng vẫn lơ mơ thấy trong mộng.

Nhưng bây giờ nàng đã gặp được chàng bằng xương bằng thịt hẳn hoi.

Về đến nhà, Lara vui đến mức không sao ngủ được. Nàng thầm ôn lại buổi tối hôm nay nhớ lại từng lời trong cuộc trò chuyện và cứ nhắm lại mãi.

Phillip Adler là người đàn ông hấp dẫn nhất, chưa bao giờ nàng gặp. Chuông điện thoại reo. Nàng mỉm cười nhắc máy. Nàng vừa buột miệng.

- Phillip...

Thì Martin đã nói luôn.

- Anh muốn xem thử em đã về nhà an toàn chưa thôi.

- Vâng, - Lara nói, - Cuộc gặp thế nào?

- Rất tốt.

- Vậy là yên. Tối mai ta ăn tối với nhau nhé?

Lara ngập ngừng.

- Vâng.

Và nàng băn khoăn: Không biết Martin có gây rắc rối gì không.

Chú thích:

(1) Thủ đô Áo, nơi nổi tiếng là thành phố của âm nhạc cổ điển.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 21

Sáng hôm sau, một tá bông hồng đỏ thắm được chuyển đến nhà Lara. Vậy là chàng cũng thích thú với buổi tối hôm qua, nàng vui vẻ thầm nghĩ. Nàng vội vã gỡ tấm thiệp gài vào bó hoa. Trên đề: "Tôi rất mong tối nay lại được ngồi ăn với cô Phillip".

Lara đột nhiên cảm thấy thất vọng. Cả sáng nay nàng mong Phillip gọi điện đến. Lịch làm việc hôm nay rất chặt, nhưng nàng không sao tập trung vào công việc được.

Mười giờ, Kathy nói:

- Những người xin vào làm thư ký đã đến, đang chờ bà phỏng vấn.
- Bảo họ vào đây.

Có sáu người cả thảy, tất cả đều có trình độ cao.

Người được nàng chọn hôm nay là Gertrude Meeks.

Chị ngoài ba mươi tuổi, tươi tắn, hoạt bát và rõ ràng là rất mừng khi được chấp nhận.

Nàng đã xem lý lịch của Meeks. Đúng là rất tốt.

- Trước đây chị đã làm việc trong lĩnh vực xây dựng rồi à?
- Thừa bà, vâng. Nhưng chưa bao giờ tôi được làm việc với một người như bà. Thú thật, tôi sẵn sàng làm việc với bà mà không cần nhận lương.

Lara cười:

- Không cần phải như thế. Những chứng chỉ ở đây đều rất tốt. Tôi bằng lòng nhận chị.

- Vô cùng cảm ơn bà, - mặt Gertrude Meeks rạng rỡ.

Chị sẽ phải ký vào bản cam đoan không trả lời phỏng vấn của bất cứ tờ báo nào và không đem chuyện của hãng ra lộ cho bất cứ ai. Chị có thấy thoải mái ký bản cam đoan như vậy không?

- Tất nhiên là thoải mái, thưa bà.
- Cô Kathy sẽ chỉ bản làm việc cho chị.

Mười một giờ là cuộc trao đổi về quảng cáo với Jerry Townsend.

- Ông cụ thể nào rồi? - Lara hỏi.

Cha tôi đang ở Thụy Sĩ. Bác sĩ nói rằng có khả năng phục hồi. - Giọng anh trở nên xúc động.

- Nếu cha tôi hồi phục thì chính là nhờ bà.
- Mọi người đều xứng đáng được hưởng một cơ may, Jerry. Tôi hy vọng cụ sẽ khỏe.
- Cảm ơn bà, - anh hắng giọng. - Tôi... Tôi không biết nói sao để bà thấy

được lòng biết ơn của tôi.

Lara đứng dậy:

- Tôi phải đi họp bây giờ.

Nàng bước ra, để mặt Jerry Townsend đứng đó sững sờ nhìn theo.

Nàng họp với các kiến trúc sư bàn về những công trình ở New Jersey.

- Các ông làm rất tốt, nhưng tôi vẫn muốn một vài sửa đổi nhỏ. Tôi muốn phía trên của cửa chính cong thành hình nửa bầu dục ở cả ba mặt. Tường đều ốp đá cẩm thạch. Thay mái nhà thành hình chóp kiểu kim tự tháp, bằng đồng, và trên cùng là một con đại bàng đang cất cánh giữa trời đêm. Còn vấn đề gì không?

- Không, thưa bà Cameron.

Cuộc họp xong, máy truyền âm lạo xạo.

- Thưa bà Cameron, ông Raymond Duffy, đốc công ở công trường xin nói chuyện điện thoại với bà. Ông ta bảo có việc cần kíp.

Lara nhắc máy:

- Chào bác Raymond.

- Có chuyện khó khăn, thưa bà Cameron.

- Cứ nói.

- Họ vừa giao một chuyến bê tông đúc sẵn. Nhưng họ chưa kiểm tra và có nhiều tấm bị nứt. Tôi định trả lời lại nhưng muốn hỏi bà trước.

Lara suy nghĩ một lát:

- Nứt nhiều lắm không?

- Khá nhiều. Quan trọng là họ không theo đúng quy định của ta.

- Nhưng vẫn dùng được chứ?

- Tôi nghĩ là được, nhưng sẽ rất tốn kém.

- Vậy thì cứ dùng đi, - Lara nói.

Đầu dây kia im lặng một lát.

- Cũng được. Bà là chủ.

Lara đặt máy xuống. Cả thành phố chỉ có hai nhà máy đúc bê tông. Trái ý họ coi như tự sát.

Năm giờ chiều Philip vẫn chưa gọi điện tới. Lara gọi đến văn phòng Quỹ của chàng.

- Cho tôi nói chuyện với ông Phillip Adler.

- Ông Adler đi biểu diễn ở ngoài thành phố. Tôi có thể giúp gì được, thưa bà?

Tối hôm qua, chàng không hề nói tới "vụ" này.

- Không. Xin cảm ơn.

Vậy là thế, Lara thầm nghĩ. Hầy thế đã.

Cuối ngày làm việc là cuộc đến thăm của Steve Murchison.

Y to lớn, như thể xây bằng gạch. Y xộc ngay vào phòng giấy của Lara.

- Tôi có thể làm gì giúp ông, thưa ông Murchinson? - Lara hỏi.

- Làm gì à? Bà có thể đừng chõ mũi vào công việc của tôi không? -

Murchinson nói.

Lara điềm tĩnh nhìn y:

- Ông gặp chuyện gì bức mình đây?

- Bà! Tôi không ưa có kẻ cản trở công việc của tôi!

- Nếu như ông định nói đến chuyện ông Guttman?

- Thì chuyện ấy chứ còn chuyện gì?

- Ông ấy thích toà nhà của tôi hơn toà nhà của ông.

- Bà xúi bẩy Guttman làm chuyện đó. Bà quấy rối nhiều quá rồi đấy. Tôi đã nhắc bà một lần rồi. Tôi đến để nhắc bà lần thứ hai. Cái thành phố này không đủ chỗ cho cả hai người, tôi với bà đâu. Tôi không biết gan bà to đến đâu, nhưng nếu bà còn cản chân tôi lần nữa thì tôi sẽ không để bà yên?

Nói xong, y hăm hăm bước ra.

Bữa ăn tối hôm đó với Paul tại nhà nàng có vẻ căng thẳng.

- Em có vẻ đang băn khoăn chuyện gì đó, - Paul Martin hỏi. - Khó khăn gì vậy?

Lara cố nở một nụ cười:

- Không. Mọi chuyện đều tốt đẹp cả,

Tại Phillip không cho mình biết anh ấy đi biểu diễn xa - Nàng thăm tự hỏi.

- Bao giờ thì việc sửa chữa khách sạn ở Reno được tiến hành?

- Em và Howard định tuần tới bay đến đó lần nữa. Chúng em định chín tháng sau thì khai trương.

- Chín tháng nữa thì em có thể sẽ có đứa nhỏ.

Lara ngạc nhiên nhìn ông:

- Anh bảo gì?

Paul Martin đưa hai bàn tay ôm đầu nàng:

- Em biết là anh rất mê em, Lara. Em đã làm thay đổi toàn bộ cuộc sống của anh. Anh muốn quan hệ giữa hai chúng ta tiến lên một bước khá hẳn. Anh yêu em đến mức hai chúng ta có đứa con với nhau.

Lara không biết trả lời ra sao.

- Anh có món quà nhỏ tặng em, Martin lấy trong túi ra một hộp nữ trang nhỏ. - Em mở ra!

- Anh cho em nhiều quá đấy, Paul.

- Cứ mở ra.

Trong hộp là một dây đeo cổ kim cương.

- Đẹp quá.

Paul Martin đứng lên và Lara thấy bàn tay ông chạm vào cổ nàng lúc ông đeo dây kim cương cho nàng. Hai tay ông luồn vào trong áo, nắm hai vú

nàng.

Giọng ông hôn hên:

- Ta xem thử nó ra sao đi.

Ông kéo nàng vào phòng ngủ. Đầu óc Lara quay cuồng. Nàng chưa bao giờ yêu Martin. Ngủ với ông lại là chuyện khác, đây chỉ là cách nàng trả ơn những việc ông đã giúp nàng. Nhưng bây giờ thì khác. Nàng đã có người yêu. Minh ngu xuẩn quá, nàng thầm nghĩ. Kiểu này khéo mình không bao giờ gặp lại được Phillip.

Nàng cởi áo quần chậm chạp, miễn cưỡng. Và khi hai người đã trên giường. Paul nằm trên người nàng, đi vào nàng, thì thảo:

- Ôi, anh mê mẩn em biết chừng nào!

Nàng nhìn lên và thấy khuôn mặt của Phillip.

Mọi thứ tiếp tục êm thấm, việc sửa đổi nâng cấp khách sạn kiêm sòng bạc ở Reno tiến hành nhanh chóng. Toà tháp Cameron đã sắp hoàn tất theo đúng kế hoạch và tên tuổi Lara mỗi ngày một dâng cao như sóng cồn. Suốt mấy tháng qua nàng gọi điện không biết bao nhiêu lần cho Phillip nhưng chàng đều đi biểu diễn vắng.

- Ông Phillip Adler hiện đang ở Bắc Kinh...

- Ông Phillip Adler đang ở Paris...

- Ông Phillip Adler đang ở Sydney...

Mặc xác anh ta, Lara thầm nghĩ.

Trong sáu tháng tiếp theo, Lara "tranh cướp" được thêm ba khu nhà của Steve Murchinson.

Howard Keller bước vào phòng giấy Lara, vẻ lo lắng.

- Người ta đang đồn ầm lên là lão Murchinson đe dọa sẽ cho cô một vố thật nặng đấy. Hay là cô làm lạnh với lão đi. Lão có thể là kẻ thù nguy hiểm nhất của ta.

- Thì tôi cũng không kém, - Lara nói. - Tốt nhất là lão chịu thua và chọn lĩnh vực kinh doanh khác.

- Lão không phải tay vừa đâu, Lara. Lão...

- Anh quên lão ta đi, Howard. Tôi vừa nhắm được một khu đất ở thành phố Los Angeles. Hiện chủ đất chưa công bố là bán. Nếu ta làm nhanh, tôi tin là ta sẽ tậu được. Sáng mai ta sẽ bay đến đó.

Khu đất ngay bên Khách sạn Batimore. Một nhà môi giới bất động sản dẫn Lara và Howard xem xét:

- Khu đất tuyệt vời, ông ta nói. - Đúng thế. Bà mua khu đất này không bị lầm đâu. Với diện tích này bà có thể xây cả một khu phố nhỏ có quảng trường hân hoan... cư xá cho thuê, trung tâm thương mại, nhà hát, các khu vui

chơi...

- Không.

Ông ta ngạc nhiên nhìn Lara.

- Xin lỗi bà?

- Tôi không thích khu đất này.

- Bà không thích? Tại sao?

- Vị trí. Khung cảnh xung quanh, - Lara nói. - Tôi không tin người ta muốn đến nơi này sinh sống. Thành phố Los Angeles đang phát triển về phía Tây.

- Nhưng...

- Tôi đã bảo rằng tôi không thích khu đất này để xây cư xá. Ông tìm cho tôi một địa điểm khác.

Lara quay sang Howard.

- Tôi rất tiếc là mất thời giờ của anh. Chiều nay ta bay về New York thôi.

Lúc trở lại khách sạn, Howard mua một tờ báo.

Ta xem thị trường có gì mới không.

Hai người cùng xem báo và trong mục Giải trí có một khung quảng cáo to:

TỐI NAY, SÂN KHẤU HOLLYWOOD: PHILIP ADLER.

Tim Lara nhảy lên một cái.

- Mai ta hãy về New York, - nàng nói.

Lara chưa bao giờ đến Nhà hát Hollywood. Đây là một sân khấu ngoài trời lớn nhất thế giới, bao quanh là những ngọn đồi của thành phố Hollywood và những khu vui chơi giải trí khác, mở cửa quanh năm cho khách vào vui chơi. Chỉ riêng những hàng ghế cao dần chạy hình bán nguyệt phía trước sân biểu diễn cũng đã chứa được 18.000 người.

Tối nay các hàng ghế chật ních và Lara có thể cảm thấy được sự nóng lòng chờ đợi của công chúng.

Nhạc công lục tục bước ra sân khấu và được vỗ tay chào đón cuồng nhiệt.

Andres Prevín bước ra, sự chào đón rộ lên cao hơn nữa. Rồi đột nhiên tiếng reo hò và vỗ tay nổi lên như sấm dậy khi Phillip Adler bước ra, lịch sự trong bộ áo đuôi tôm và cà vạt trắng.

Lara bóp cánh tay Howard:

- Anh ấy đẹp trai chưa? - Nàng thì thào.

Howard không trả lời.

Phillip ngồi vào piano và chương trình biểu diễn bắt đầu. Tiếng đàn thần diệu của chàng lập tức hút hồn công chúng. Đêm nay thật là diệu kỳ. Những vì sao đang chiếu xuống nhà hát và những ngọn đồi bao quanh. Hàng ngàn con người ngồi im phăng phắc, họ bị tiếng đàn mê hoặc. Khi những thanh âm cuối cùng của bản concerto dứt tiếng, công chúng reo hò, đứng dậy vỗ tay và hét lên cuồng nhiệt. Phillip đứng dậy cúi đầu cảm ơn và lại cúi đầu, cứ thế không biết bao nhiêu lần.

- Ta vào hậu trường đi, - Lara nói.

Howard Keller quay sang nhìn nàng. Giọng nói của nàng run rẩy vì xúc động.

Cửa vào hậu trường nằm bên cạnh hõnhạc. Một nhân viên bảo vệ đứng cạnh để ngăn công chúng tràn vào Howard nói:

- Cô Cameron muốn vào gặp ông Phillip Adler.

- Ông ấy có đang chờ cô không? - Nhân viên bảo vệ hỏi:

- Có. - Lara nói.

- Xin hai vị đợi cho một chút, - lát sau bác ta bước ra, nói - Xin mời bà vào, thưa bà Cameron.

Lara và Howard vào phòng quét vôi màu xanh lá cây Phillip đứng đó, bị vây chặt bởi một đám đông người ca ngợi chàng.

Nhìn thấy Lara, Phillip nở một nụ cười, vẫn cái nụ cười nàng đã quen thuộc ấy.

- Xin lỗi, - chàng nói với đám đông rồi lách ra, tiến về phía nàng. - Tôi không ngờ cô lại có mặt ở thành phố này.

- Chúng tôi mới bay đến sáng nay. Xin giới thiệu với anh, đây là anh Howard, người chung vốn với tôi.

- Chào anh, - Howard nói giọng khó chịu.

Phillip quay sang một người thấp, vạm vỡ đứng sau lưng.

- Còn đây là ông bầu của tôi, Willam Ellerbee.

Họ chào nhau.

Phillip nhìn Lara.

- Tối nay có một bữa tiệc tại khách sạn Beverly Hilton, nếu hai vị có thể đến...

- Xin sẵn sàng, - Lara nói.

Lúc Lara và Howard bước vào, gian vũ hội của khách sạn Beverly Hilton đã đông chật những nhạc sĩ nhạc công và những người yêu âm nhạc.

Và cũng như mọi khi, Phillip bị bao vây giữa rất đông người đang thi nhau ca ngợi chàng. Vừa nhìn thấy chàng, người Lara đã nóng bừng. Phillip cười rất tươi:

- Ôi tuyệt vời! - Anh nói với Lara.

- Chào anh Phillip! - Howard Keller ngắt đôi trai gái trò chuyện, anh nghĩ thầm: Giá như mình cũng học và chơi piano. Giá như mình nhìn được ra thực tế. Anh cảm thấy đã xa vời cái lần đầu tiên anh gặp cô gái xinh đẹp, trẻ trung, thông minh và sôi nổi kia. Từ đó đến nay nàng đã tiến lên bao nhiêu trong khi anh vẫn cứ đứng yên chỗ đó.

Lara đang nói:

- Sáng mai tôi phải bay về New York, nhưng chúng ta có thể cùng ăn điểm tâm với nhau được.

- Thế thì còn gì bằng. Nhưng tôi phải bay đi Tokyo từ sáng sớm.
Nàng đột nhiên thấy thất vọng.

- Tại sao?

Chàng cười vang:

- Thì đây là công việc của tôi mà lại, Lara. Mỗi năm tôi biểu diễn một trăm năm chục buổi, có năm hai trăm buổi.

- Lần này anh đi trong bao lâu?

- Tám tuần lễ.

- Ôi tôi sẽ rất nhớ anh, Lara điềm tĩnh nói.

Và nàng thầm nghĩ: Anh không biết em nhớ anh đến chừng nào đâu!

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 22

Trong mấy tuần lễ sau đó Lara và Howard bay đi Atlanta xem hai địa điểm, một ở Công viên Ainsley và một ở Dunwoody.

- Cho tôi biết giá khu đất ở Dunwoody, - Lara nói. - Chúng tôi có thể xây vài cư xá tại đây.

Rời Atlanta, họ bay đi New Orleans. Họ dành hai ngày thăm thú khu thương mại ở trung tâm thành phố và một ngày đến hồ Pontchartrain. Lara tìm được hai địa điểm vừa ý.

Một ngày sau họ trở về nhà, Howard Keller vào phòng giấy của Lara.

- Về đề án ở Atlanta chúng ta gặp chuyện không may.

- Chuyện gì vậy?

- Có kẻ phồng tay trên.

Lara ngạc nhiên nhìn anh:

- Sao họ biết? Người chủ đất ấy đã công bố ý định bán đâu?

- Thì thế. Nhưng tin tức vẫn cứ lọt ra được chứ.

Lara nhún vai:

- Chắc anh thì không tranh được với họ rồi.

Chiều hôm đó Howard lại nhận thêm được nhiều tin xấu.

- Khu đất ở hồ Pontchartrain cũng bị hỏng rồi.

Tuần lễ tiếp đó hai người bay đi Seattle, xem xét đảo Mercer và vùng Kirkland. Có một khu đất Lara ưng ý và khi quay về New York, nàng bảo Howard:

- Ta quyết định lấy miếng ấy đi. Tôi tin sẽ lãi to đấy!

- Đúng vậy.

Trong buổi làm việc hôm sau, Lara hỏi:

- Anh đã ướm hỏi về khu đất ở Kirkland chưa?

Howard lắc đầu:

- Đã có người tranh mất của chúng ta rồi.

Lara rất băn khoăn:

- Ôi Howard, anh thử điều tra xem có kẻ nào cố tình hại chúng ta không?

Chưa đầy hai mươi tư giờ sau Howard đã tìm được:

- Steve Murchinson.

- Hẳn tậu tất cả những khu đất ấy à?

- Đúng thế.

- Liệu có ai trong văn phòng chúng ta tiết lộ?

- Có vẻ thế.

Mặt nàng cau lại. Sáng hôm sau nàng thuê một hãng thám tử tư truy tìm thủ phạm. Nhưng họ tìm không ra.

- Theo chúng tôi được biết thì tất cả các nhân viên của bà đều tận tâm, thưa bà Cameron. Tất cả các phòng làm việc đều được chúng tôi kiểm tra và tất cả các điện thoại đều được chúng tôi ghi âm lại.

Và họ đành bó tay.

Cũng có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, Lara thầm nghĩ. Nhưng nàng không tin là như thế.

Toà cao ốc 68 tầng ở Queens đã hoàn thành một nửa và Lara mời các chủ nhà băng đến chứng kiến công việc đang tiến triển. Toà nhà càng nhiều tầng thì kinh phí bỏ ra càng lớn. Toà cao ốc của Lara tuy tính là 68 nhưng thật ra chỉ có 57 tầng. Đây là một thủ đoạn nàng học được ở Paul Martin.

- Mọi người đều làm như thế, - Paul đã cười vang.

- Tất cả vấn đề chỉ là em thay số ở các tầng.

- Bằng cách nào?

- Cực kỳ đơn giản. Đợt thang máy đầu đưa khách lên đến tầng 34. Đợt thang máy thứ hai đưa khách từ tầng 35 lên đến tầng 68. Bao giờ cách bố trí cũng là như thế.

Nhờ mẹo của các nghiệp đoàn mà trong số người làm ở công trường luôn luôn có khoảng một tá lao động "ma". Có tên nhưng không có người. Có nhiều chức trách nghe rất kêu: Trưởng ban an toàn, Phụ trách điều hoà, Thanh tra vật liệu, vân vân và vân vân. Thoạt đầu Lara hỏi Martin vấn đề này.

- Em đừng băn khoăn chuyện đó, - Paul bảo nàng. - Những thứ đó đều được tính vào giá thành của công trình hết.

Howard Keller sống trong một căn hộ nhỏ trên quảng trường Washington và khi Lara đến thăm anh vào một buổi tối, nàng đã ngắm nghía căn hộ nhỏ xú

đó. Rồi nàng bảo:

- Trông như cái bầy chuột ấy. Anh phải dọn đến nơi khác đi.

Do Lara thúc giục mãi, Howard mới chịu chuyển đến một căn hộ khá hơn tại khu hành chính của thành phố New York.

Một đêm, Lara làm việc với Howard đến khuya và cuối cùng khi họ hoàn thành công việc, Lara nói:

- Trông anh có vẻ mệt mỏi quá. Tại sao anh không về nhà ngủ một giấc đi.

- Ý kiến đúng đấy, - Howard ngập nói. - Hẹn sáng mai gặp nhau.

- Anh cứ ngủ thoải mái. Mai đến văn phòng muộn một chút cũng không sao.

- Lara nói.

Howard Keller lái xe về nhà. Anh đang nghĩ về một vụ vừa ký kết xong và bản khoản không biết Lara sẽ tiến hành ra sao. Howard rất hào hứng làm việc với nàng. Vừa hào hứng vừa buồn rầu. Trong đáy sâu tâm hồn, Howard vẫn thầm hy vọng sẽ có một điều kỳ diệu nào đó xảy ra: Trước đây em có mắt như mù, không nhìn thấy anh, anh Howard yêu quý ạ. Em không yêu Paul, cũng không yêu Phillip, mà yêu anh. Em đã yêu anh suốt bao nhiêu năm qua.

Một khả năng tuyệt vời.

Lúc Howard về đến căn hộ, anh lấy chìa khoá tra vào ổ. Không vừa. Anh ngạc nhiên tra lại lần thứ hai. Đột nhiên có ai ở trong mở tung cửa và một người lạ đứng đó.

- Mi làm cái trò gì đó, hả? - Người lạ hỏi.

Howard sững sờ nhìn người lạ, nói:

- Đây là nhà của tôi.

- Thật không?

- Nhưng tôi, - đột nhiên Howard sực nhận ra. - Tôi... tôi xin lỗi. - Anh lắp bắp, mặt đỏ bừng. - Trước kia tôi sống ở đây. Tôi...

Cánh cửa đóng sập lại. Howard đứng ngây người ra, bàng hoàng. Sao mình lại quên mất là mình đã dọn đi nơi khác được nhỉ? Chắc tại mình làm việc nhiều quá, mù mẫm cả đầu óc.

Lara ngồi họp thì chuông điện thoại riêng của nàng reo.

- Gần đây em bận rộn quá đấy. Anh rất nhớ em.

- Em cứ đi liên tục ấy mà, Paul. - Nàng không sao có thể thốt lên được câu nàng rất nhớ ông.

- Trưa nay chúng ta đi ăn nhé?

Lara nghĩ đến những gì Paul Martin đã làm cho nàng.

- Vâng, - nàng nói. Điều nàng ngại nhất là mất lòng Martin.

Họ ăn trưa ở nhà hàng Ong Chow.

- Trông em rất tươi tắn, - Paul nói. - Chắc công việc tiến triển tốt. Khách sạn

ở Reno ra sao rồi?

- Ôn thoả cả, - Lara phấn khởi nói. Liên sau đó nàng dành mười lăm phút kể Paul nghe công việc đang tiến hành. - Em tính chỉ hai tháng nữa là ta có thể khai trương.

Một cặp nam nữ ở đầu kia phòng ăn vừa đứng lên. Người đàn ông quay lưng về phía Lara, nhưng nàng cảm thấy rất quen. Lúc gã quay mặt lại, nàng nhận ra đó chính là Steve Murchinson. Người đàn bà đi cùng với gã trông cũng rất quen. Lúc chị ta nhắc chiếc ví lên, Lara giật thót người. Hoá ra là Gertrude Meeks, thư ký của mình.

- Lạy Chúa! - Lara khẽ thốt lên.

- Sao thế? - Paul hỏi.

- Không. Không sao hết.

Nàng lại kể tiếp về khách sạn kiêm sòng bạc ở Reno.

Ăn xong, về văn phòng, Lara mời Howard Keller đến.

- Anh có nhớ khu đất ở Phoenix mà chúng mình đã xem cách đây vài tháng không?

- Có. Chúng ta đã quyết định không dùng. Cô bảo khu đất ấy là thứ chó gặm.

- Tôi nghĩ lại rồi, - nàng ấn nút máy truyền âm - Gertrude, chị sang đây tôi nhờ chút.

- Tôi sang ngay, thưa bà Cameron.

Gertrude sang phòng giấy của nàng.

- Chị thảo cho tôi một bức thư, - Lara nói. - Gởi hai anh em ông bá tước ở Phoenix.

Gertrude chuẩn bị ghi.

"Thưa hai vị. Tôi đã nghĩ lại về cơ ngơi của hai vị ở Scottsdale và quyết định sẽ mua khu đất ấy. Tôi nghĩ chỉ ít lâu sau đó sẽ là nơi tuyệt vời, - Howard chăm chú nhìn nàng. - Trong vòng mấy ngày tới, tôi sẽ xin liên hệ với hai vị để bàn về giá cả. Xin trân trọng".

- Thưa bà Cameron, chỉ có vậy thôi ạ?

- Có vậy thôi.

Howard nhìn theo Gertrude ra khỏi phòng. Anh quay sang Lara.

- Tại sao cô lại làm như vậy? Chúng ta đã phân tích kỹ khu đất ấy rồi.

Không có giá trị chút nào hết? Nếu cô...

- Anh hãy bình tĩnh. Ta sẽ không mua miếng đất ấy đâu mà anh lo.

- Vậy tại sao...

- Nếu tôi tính không lầm thì lão Murchinson sẽ giật lấy miếng đất ấy. Trưa hôm nay tôi nhìn thấy Gertrude ngồi ăn với lão.

Howard Keller nhìn Lara:

- Lão sẽ thù ta lắm.

- Tôi đề nghị hai ngày nữa anh gọi điện cho ông bá tước và hỏi thử về miếng

đất ấy xem có đúng như lời tôi dự đoán không.

Hai ngày sau, Howard vào phòng giấy Lara, cười:

- Cô nói đúng. Lão Murchinson đã nuốt cái mồi đó cùng với cả lưỡi câu và dây câu nữa. Đến nay lão tha hồ vênh váo đã là chủ nhân của khu đất chó gặm đó.

Lara cho gọi Gertrude đến gặp.

- Vâng, tôi sang ngay, thưa bà Cameron.

- Chị đã bị đuổi việc, - nàng nói.

Gertrude sững sốt nhìn bà chủ.

- Bà cho tôi thôi việc? Tại sao vậy?

- Tôi không muốn có chị bên cạnh. Chị hãy quay về với ông Steve Murchinson và bảo là tôi nói thế.

Mặt Gertrude không còn hạt máu.

- Nhưng tôi...

- Thế là đủ rồi. Có cần gọi người lôi chị ra khỏi đây không?

Nửa đêm, Lara gọi Max, lái xe của nàng - Đem xe ra trước cổng nhà đợi tôi,

- Lara nói.

- Vâng, thưa bà Cameron.

Xe đã đậu ở đó khi nàng bước ra.

- Bà định đi đâu, thưa bà chủ? - Max hỏi.

- Đi vòng quanh Manhattant. Tôi muốn ngắm những toà nhà tôi đã làm.

Max nhìn nàng:

- Xin lỗi bà chủ, tôi chưa hiểu.

- Tôi muốn ngắm những toà nhà tôi đã xây nên!

Xe chạy vòng quanh thành phố, dừng lại trước Trung tâm thương mại, Trung tâm cư xá và Toà tháp.

Nơi đây có khách sạn Cameron Plaza, Trung tâm Cameron và Toà tháp khổng lồ đang xây.

- Toà tháp Cameron? Lara ngồi trong xe ngắm từng công trình xây dựng, nghĩ đến những người sinh sống và làm việc trong đó. Nàng đã tác động đến cuộc sống của ngàn ấy con người.

Mình đã làm cho thành phố này tốt hơn, Lara thầm nghĩ. Mình đã làm tất cả những gì mình muốn làm. Vậy tại sao mình cứ vất vả mãi. Mình còn thiếu thứ gì nữa? Và Lara biết rất rõ nàng còn thiếu thứ gì!

Sáng hôm sau, Lara gọi điện cho William Ellerbee, ông bầu của Phillip, người đứng ra lo mọi cuộc biểu diễn của chàng.

- Chào ông Ellerbee.

- Chào cô, thưa cô Cameron. Tôi có thể giúp gì được cô?

- Tôi muốn biết anh Phillip Adler biểu diễn ở những đâu tuần này.
- Chương trình hoạt động của Phillip rất lý thú. Tối mai anh ấy biểu diễn ở Amsterdam, sau đó đi Milan, Venice và... Cô muốn biết kế hoạch sau đây nữa không?

- Không. Không cần. Thế là đủ rồi. Tôi tò mò vậy thôi. Cảm ơn ông.

- Không có gì.

Lara sang phòng giấy Howard Keller:

- Howard, tôi phải đi Amsterdam.

Howard sững sờ nhìn nàng:

- Chúng ta đến đó làm gì?

- Tôi mới thoáng có ý định thôi, - Lara đáp lững lờ - Tôi sang một mình và nếu xong, sẽ báo anh biết. Anh bảo chuẩn bị chiếc phản lực cơ cho tôi.

- Cô đã cử cậu phi công Bert sang London rồi, cô nhớ chứ? Để tôi gọi điện báo cậu ta ngày mai có mặt ở đây và...

- Tôi cần đi ngay hôm nay, - Lara chợt thấy giọng mình cuống quýt khiến nàng cũng phải ngạc nhiên.

- Tôi đi máy bay khách vậy.

Nàng quay về phòng giấy của mình, nói với Kathy:

- Cô lấy cho tôi một vé chuyến gần đây nhất bay đi Amsterdam.

- Vâng, thưa bà chủ.

- Cô đi lâu không, Lara? - Howard hỏi. - Sắp có mấy cuộc họp...

- Tôi chỉ đi một hoặc hai ngày thôi.

- Cô không cần tôi đi cùng à?

- Cảm ơn anh, Howard. Lần này thì không.

- Tôi đã nói chuyện với một anh bạn là thượng nghị sĩ ở Washington. Anh ta cho biết rất có thể kỳ này họ sẽ thông qua điều luật bãi bỏ chế độ ưu đãi thuế phần trăm về xây dựng đấy. Nếu dự luật đó được thông qua thì sẽ hạn chế thuế đánh vào lãi suất tư bản và chặn đứng tình trạng sụt giá đang phát triển nhanh.

- Đúng là ngu xuẩn, - Lara nói. - Làm thế chỉ tai hại cho công nghiệp xây cất nhà cửa.

- Tôi biết. Anh bạn tôi bỏ phiếu chống dự luật ấy.

- Sẽ có rất nhiều người chống. Dự luật ấy không thể thông qua được đâu, - Lara tiên đoán, Trước hết là...

Điện thoại riêng của nàng reo chuông. Lara nhìn nó một lúc. Chuông lại reo.

- Cô có trả lời không? - Howard hỏi.

- Không.

Paul Martin nghe chuông ở đầu dây bên kia reo liên hồi mà không có ai nhấc máy, bèn cũng đặt máy xuống. Ông ngồi lặng đi một lúc lâu, nghĩ về Lara.

- Ông nhận thấy gần đây thật khó liên hệ với nàng và thái độ nàng đối với

ông có vẻ nhàn nhạt thế nào ấy.

- Hay có tên khác? Không, Paul Martin thăm nghĩ. Nàng đã thuộc về ta.

Nàng sẽ mãi thuộc về ta.

Chuyến bay dễ chịu. Chỗ ngồi trong ngăn hạng nhất của chiếc phản lực 727 rộng rãi và đầy đủ tiện nghi. Những nhân viên phục vụ sẵn sóc khách rất chu đáo.

Lara đang bồn chồn nên không muốn ăn uống gì hết. Mình đang làm gì thế này? Nàng tự hỏi. Mình đến Amsterdam mà chẳng hề được mời. Và rất có thể chàng quá bận, không tiếp mình được. Đuổi theo chàng như thế này biết đâu lại tiêu diệt mất cơ may mà mình đang có. Nhưng bây giờ thì quá muộn rồi.

Lara thuê phòng tại khách sạn lớn ở đại lộ Oudezilds Voorburgwal 197, một trong những khách sạn đẹp nhất của thủ đô Amsterdam.

- Chúng tôi đang có một dãy phòng khép kín rất đáng yêu dành cho cô, thưa cô Cameron, - nhân viên tiếp tân nói.

- Cảm ơn. Tôi nghe Phillip Adler tối nay có một chương trình biểu diễn. Cô biết ở rạp nào không?

Tất nhiên là biết, thưa cô Cameron. Tại phòng hoà nhạc thành phố.

- Cô có thể giúp tôi một vé được không?

- Được thưa cô Cameron.

Vừa bước vào phòng nghỉ, Lara đã thấy chuông điện thoại reo. Đó là Howard Keller.

- Chuyến bay dễ chịu chứ, Lara?

- Vâng. Cảm ơn anh.

- Tôi nghĩ cô muốn biết tôi đã nói gì với hai nhà băng về công trình ở Đại lộ số Bảy.

- Kết quả ra sao?

Giọng Howard rất vui:

- Họ đều muốn nhảy vào.

Lara mừng rỡ:

- Tôi đã nói trước rồi mà! Hay lắm. Bây giờ anh tập hợp đội ngũ đi; kiến trúc sư, nhà thầu xây dựng và ta tiến hành luôn.

- Đúng thế. Thôi, mai tôi sẽ lại gọi cho cô.

Lara đặt máy xuống và nghĩ về Howard Keller.

Anh ấy mới tốt với mình làm sao! Mình đúng là gặp may. Lúc nào cũng có anh ấy bên cạnh giúp đỡ. Mình phải kiếm một cô nào thật hay cho Howard mới được.

Bao giờ trước buổi biểu diễn Phillip Adler cũng rất hồi hộp. Sáng nay chàng đã tập dượt với dàn nhạc, sau đó dùng bữa trưa nhẹ rồi để thần kinh khỏi

căng thẳng, chàng đi xem một bộ phim Anh.

Trong lúc ngồi xem phim, đầu óc Phillip chất đầy những tiếng nhạc chàng sẽ biểu diễn tối nay. Chàng không biết mình gõ tay theo nhịp lên ghế bên cạnh khiến người ngồi đó phải gắt lên:

- Ông không thể ngồi yên được sao mà cứ gõ ngón tay mãi như thế?

- Xin lỗi, thưa ông - Phillip lễ phép nói.

Chàng đứng dậy, ra khỏi rạp, lang thang trên các đường phố Amsterdam.

Chàng rẽ vào Viện Bảo tàng Rijksmuseum, dạo qua Vườn Bách thảo của trường Đại học Tự Do và ngắm các tủ kính bày hàng dọc theo đại lộ

Hoofstraat. Bốn giờ chiều Phillip trở về khách sạn ngủ một giấc. Chàng không biết Lara đang ở dãy phòng khép kín, cũng trong khách sạn này và thậm chí, ngay trên đầu chàng.

Bảy giờ tối Phillip đến cổng dành riêng cho diễn viên của Cung âm nhạc, một toà nhà đáng yêu giữa thủ đô Amsterdam. Bên trong đã đông chật những người hâm mộ.

Tại hậu trường, Phillip ngồi trong phòng thay trang phục của riêng chàng.

Giám đốc rạp hát đẩy cửa bước vào.

- Vé bán sạch rồi, ông Adler? Số người muốn xem quá đông, tôi không biết làm thế nào bây giờ. Giá như ông có thể nán lại thêm một vài ngày, tôi sẽ.... Tôi biết chương trình biểu diễn của ông rất chặt... Nhưng tôi sẽ nói với ông Ellerbee để ông thu xếp một dịp quay lại đây, có thể là sang năm thì hay quá...

Phillip không nghe thấy gì hết. Đầu óc chàng đang tập trung vào bản nhạc chàng sắp biểu diễn. Ông giám đốc rạp hát cuối cùng đành nhún vai về nhận lỗi rồi cúi chào lui ra ngoài. Phillip ôn lại trong óc cách trình diễn bản nhạc.

Một nhân viên gõ cửa phòng trang phục của chàng.

- Xin ông sẵn sàng để bắt đầu biểu diễn, ông Adler.

- Cảm ơn.

Đã đến lúc Phillip đứng dậy. Chàng giơ tay lên, bàn tay run run. Chàng vẫn chưa bỏ được thói quen hồi hộp trước khi bước ra sân khấu. Mà các nghệ sĩ lớn đều như vậy cả: Horowitz, Rubenstein, Serkin. Phillip cảm thấy ruột quặn đau và tim chàng đập thình thịch. Làm sao mình vượt qua được tình trạng đau đớn này? - Chàng tự hỏi.

Nhưng Phillip đã biết câu trả lời. Chàng nhìn vào gương lần cuối cùng rồi ra khỏi phòng, bước dọc theo hành lang dài, xuống cầu thang gác ba mươi ba bậc để tới sân sân khấu. Một ngọn đèn pha sân khấu chiếu thẳng vào chàng trong lúc chàng tiến tới cây đàn piano. Tiếng vỗ tay rộ lên như sấm.

Phillip ngồi xuống bên cây đàn và như một phép thần thông, bao nhiêu cảm giác hồi hộp tan biến hết.

Như thể một người nào khác ngồi vào đàn chứ không phải chàng: một người bình tĩnh, tự tin, hoàn toàn tập trung vào bản nhạc. Phillip bắt đầu đàn.

Lara ngồi trong phòng khán giả. Tim nàng đập mạnh khi Phillip bước ra sân khấu. Sự hiện diện của chàng như khiến nàng bị thôi miên. Minh sẽ lấy chàng. Lara thầm nghĩ. Minh biết rõ là như thế. Nàng ngả người ra lưng ghế và phó mặc cho tiếng đàn của chàng nhấn chìm nàng vào trong nó.

Chương trình biểu diễn của Phillip thành công rực rỡ. Sau đó "gian phòng xanh" trong hậu trường lại chật ních. Phillip đã có kinh nghiệm và chàng chia những người được mời vào "gian phòng xanh" ra hai loại: những thính giả hâm mộ chàng và những nhạc công đồng nghiệp. Đám người hâm mộ bao giờ cũng rất cuồng nhiệt. Nếu như buổi biểu diễn thành công thì lời chúc mừng của các nhạc sĩ thân tình vừa phai, nhưng nếu buổi diễn thất bại thì lời chúc mừng của họ rất thân tình.

Tại thủ đô Amsterdam này, Phillip có rất nhiều thính giả đặc biệt và tối nay, họ kéo đến chật "gian phòng xanh". Phillip đứng giữa phòng tươi cười, ký bút tích kỷ niệm cho mọi người và tỏ ra lịch sự một cách nhẫn nại với hàng trăm khách lạ. Ai cũng hỏi chàng:

- Ông có nhớ tôi không, ông Phillip?

Và chàng đều lịch sự đáp:

- Tôi trông ông (bà) rất quen...

Phillip nhớ đến huân tước Thomas Beecham. Ông ta có một cách tuyệt diệu để che dấu bệnh kém trí nhớ của mình. Khi có người hỏi:

- Ông có nhớ tôi không, huân tước Beecham?

Vị chỉ huy dàn nhạc nổi tiếng kia đều trả lời:

- Tất nhiên tôi nhớ. Ông (hoặc bà) khỏe không? Cụ thân sinh nhà vẫn khỏe chứ? Hồi này cụ đang làm gì?

Thủ pháp đó rất hiệu nghiệm cho đến một hôm, sau buổi Beecham, biểu diễn ở London, một phụ nữ trẻ đến hỏi ông:

- Buổi biểu diễn hôm nay thật tuyệt! Ông có nhớ tôi không, thưa huân tước Beecham?

Nhà chỉ huy nổi tiếng đáp rất lịch sự:

- Tất nhiên là tôi nhớ. Bà vẫn khỏe chứ? Cụ thân sinh của bà vẫn bình yên chứ? Hồi này cụ đang làm gì?

Người phụ nữ trẻ nói:

- Cha tôi vẫn khỏe, cảm ơn huân tước. Và người vẫn làm Vua nước Anh.

Tay ký vào các tấm ảnh kỷ niệm, Phillip vẫn lắng nghe những câu nói đã quen tai, những câu ca ngợi chàng mà trong bất cứ đêm biểu diễn nào chàng cũng đều nghe thấy. Đột nhiên linh tính chàng báo hiệu một điều gì đấy.

Phillip ngược mắt lên và thấy Lara đứng giữa cửa phòng xanh, đang chăm chú nhìn chàng. Phillip tròn xoe mắt, sững sờ:

- Xin các vị tha lỗi!

Chàng bước nhanh đến chỗ Lara cầm bàn tay.

- Ôi, một sự bất ngờ kỳ diệu? Cô đến Amsterdam làm gì vậy?

Cẩn thận đấy, Lara! Nàng tự nhắc nhở.

- Tôi có vài công việc ở đây. Và khi nghe tin anh đang biểu diễn tôi bèn đến ngay, - nói thế tự nhiên hơn. - Anh biểu diễn quả là tuyệt vời, Phillip!

- Cảm ơn cô, Lara... Tôi..., - chàng ngừng nói để ký lưu niệm. - Nếu cô có thể đi ăn tối với tôi.

- Tôi đi được. - Lara vội đáp.

Họ ăn tối ở nhà hàng Bail trên đại lộ Leidsestraat. Lúc họ bước vào nhà hàng, mọi người đều vỗ tay đón chào. Bên Hoa Kỳ, Lara thầm nghĩ, mình cũng được đón tiếp như thế này. Nhưng lúc này nàng vẫn thấy kiêu hãnh bởi nàng đi bên Phillip.

- Vô cùng hân hạnh được ông đến đây, - viên quản lý nhà hàng nói và dẫn hai vị khách quý đến bàn.

- Cảm ơn.

Ngồi xuống xong, Lara đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi người đều chăm chú nhìn Phillip và ai cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ chàng.

- Họ rất quý anh, đúng không, Phillip?

Phillip lắc đầu.

- Họ quý âm nhạc thì đúng hơn. Tôi chỉ là sứ giả đem âm nhạc đến cho họ. Từ rất lâu rồi tôi đã hiểu ra được điều đó. Bây giờ tôi còn rất trẻ và có phần kiêu ngạo, tôi vừa kết thúc một bản nhạc thì tiếng vỗ tay nổ lên như sấm. Tôi cúi chào cảm ơn và thầm khoái trá. Trong khi đó ông chỉ huy dàn nhạc giơ cao gậy chỉ huy rồi ngược mắt nhìn theo, ý nhắc rằng những tiếng vỗ tay thực ra là dành cho Mozart? Đây là một bài học tôi không bao giờ quên.

- Đêm nào cũng biểu diễn những bản nhạc ấy, anh có thấy nhàm chán không, Phillip?

- Không, bởi vì tuy cùng một bản nhạc nhưng không khí đâu hoàn toàn giống nhau. Bản nhạc của tác giả viết ra thì vẫn như thế, nhưng mỗi một nhạc trưởng khác, dàn nhạc cũng khác cho nên vẫn có màu sắc khác và gây cho tôi hứng thú mới mẻ.

Họ gọi thức ăn. Phillip nói tiếp:

- Chúng tôi cố tạo nên một sự biểu diễn hoàn hảo, nhưng không bao giờ đạt đến sự hoàn mỹ, bởi bao giờ tác phẩm của nhà soạn nhạc cũng cao hơn chúng tôi. Mỗi lần biểu diễn chúng tôi đều phải suy nghĩ lại và tìm cách tiếp cận bản nhạc thêm nữa, khám phá ra những điều trước đây mình chưa thấy.

- Nghĩa là anh không bao giờ thoả mãn?

- Không bao giờ? Mỗi nhà soạn nhạc đều có nét độc đáo riêng, dù đó là Dubussy, Brahms, Haydon, Beethoven... Mục tiêu chúng tôi cố vươn tới là

nắm được và truyền đạt được cái "thần" ấy.

Nhà hàng bung thức ăn đến. Có món Rijstafel của Indonesia và nhiều món khác.

- Ai mà ăn nổi ngần này thứ? - Lara cười vang.

- Người Hà Lan ăn rất khỏe.

Phillip thấy mình khó rời mắt được khỏi Lara.

Chàng thấy mình thích thú một cách nực cười được có nàng bên cạnh.

Phillip đã từng gặp gỡ nhiều phụ nữ đẹp, nhưng Lara khác hẳn mọi phụ nữ khác. Nàng vừa mạnh mẽ, vừa yếu đuối và đặc biệt là hình như nàng không ý thức được là nàng đẹp.

Phillip yêu giọng nói đầy chất nhục cảm của nàng.

Thật ra mọi thứ của nàng đều làm mình thích. Phillip phải tự thú nhận như vậy.

- Sau đây anh định đi đâu? - Lara hỏi.

- Mai tôi bay đi Italia, đến Milan, rồi Venice. Sau đó là Vienna, Paris và London, cuối cùng là New York.

- Ôi, nghe mà sướng thay cho anh.

Phillip cười vang:

- Nghe thì vậy thôi. Thật ra chẳng sướng gì mấy đâu. Luôn luôn ngồi trên máy bay gò bó, nghỉ trong những khách sạn lạ lẫm và quanh năm ăn hiệu. Tôi đành phải chịu như vậy, vì việc biểu diễn cuốn hút toàn bộ tâm trí tôi. Tôi rất ghét ở tôi cái trò "giơ mặt" ấy.

- Nghĩa là sao?

Lúc nào cũng giờ ra cho thiên hạ nhìn và luôn phải tạo bộ mặt luôn tươi cười. Và xung quanh tôi bao giờ cũng chỉ toàn những con người lạ lẫm.

- Tôi hiểu, - Lara chậm rãi nói.

Ăn xong, Phillip nói:

- Sau đêm biểu diễn bao giờ tôi cũng phải tự trấn tĩnh lại, Lara. Cô có muốn dạo chơi với tôi trên kênh đào không?

- Muốn.

Hai người lên một con tàu chạy trên sông đào Amstel. Đêm nay không có trăng, nhưng cả thành phố rực rỡ ánh sáng điện ở hàng ngàn hàng vạn ngọn đèn. Chuyến đi dạo trên sông đào quả là thần tiên.

Loa phóng thanh giới thiệu phong cảnh hai bên bờ bằng bốn thứ tiếng.

- Chúng ta đang đi ngang qua những phố cổ đã có từ nhiều thế kỷ nay.

Trước mắt quý khách là những ngọn tháp nhà thờ. Có tất cả 1.200 chiếc cầu bắc qua các kênh đào, dưới bóng những hàng cây dọc theo các đại lộ hai bên bờ...

- Thành phố đẹp thật. - Lara nói.

- Cô chưa đến đây lần nào sao?

- Chưa.

- Và hôm nay đến đây chỉ là vì công việc?

Lara hít một hơi thật sâu:

- Không.

Phillip ngạc nhiên nhìn nàng:

- Hình như lúc tối cô bảo...

- Tôi đến Amsterdam chỉ cốt để gặp anh, Phillip.

Phillip bỗng thấy trào lên một niềm sung sướng.

- Ôi thật vậy ư... Tôi rất sung sướng được biết như vậy.

- Và để thú tội với anh. Tôi bảo tôi rất quan tâm đến nhạc cổ điển. Thật ra tôi đã nói dối.

Một nụ cười khẽ nở trên môi Phillip:

- Tôi biết.

Lara ngạc nhiên nhìn chàng:

- Anh biết?

- Giáo sư Meyers là bạn lâu năm của tôi, - chàng dịu dàng nói. - Ngay hôm đó, anh ấy gọi điện báo tôi biết là sắp giảng một loạt về Phillip Adler. Anh ấy lo rằng cô định sử dụng tôi làm gì.

Lara khẽ nói:

- Ông Meyers đoán đúng. Vậy anh đã hứa hôn với ai chưa, Phillip?

- Cô nói nghiêm chỉnh đấy chứ, Lara?

Đột nhiên nàng thấy lúng túng:

- Nếu như anh thấy không ưng thì tôi xin rút lui ngay bây giờ và...

Phillip nâng bàn tay nàng:

- Ta hãy lên bờ trong ga tới.

Lúc họ đến khách sạn, Lara đã thấy một tập những lời nhắn bằng điện thoại của Howard Keller.

Nàng bỏ tất cả vào xách tay, chưa đọc vội.

Lúc này không thứ gì trên đời là quan trọng đối với nàng hết.

- Về phòng em hay phòng anh? - Phillip hỏi.

- Phòng anh.

Cơn thèm khát của nàng đã lên cao đến cực độ.

Lara cảm thấy dường như nàng đã mong chờ giây phút này suốt cả cuộc đời.

Nàng đã tưởng sẽ không bao giờ có được. Nàng đã yêu mê mẩn người trong mộng và bây giờ thì nàng đã tìm thấy người đó bằng xương bằng thịt.

Họ lên phòng Phillip và cả hai đều trong cơn khao khát nhau như vũ bão.

Phillip ôm nàng, triu mến hôn và ve vuốt nàng.

- Ôi, Lạy Chúa! - Lara thì thào. Rồi họ cởi quần áo cho nhau.

Bỗng một tiếng sét bên ngoài phá tan không khí yêu tĩnh trong phòng. Mây đen ùn ùn kéo đến và mưa bắt đầu rơi ào ạt bên ngoài. Tiếng mưa rơi tạo cho

căn phòng thêm yên tĩnh ẩm cũng. Mưa tạt vào mặt tường khách sạn, mưa rơi xuống bãi cỏ, như tăng thêm nỗi thèm khát xác thịt.

Mưa rơi mỗi lúc một nặng hạt. Một thứ mưa bức bối, thúc giục. Dần dần biến thành trận mưa giông kèm theo sấm chớp vang rền. Con giông như thúc đẩy thêm cơn thèm khát của đôi trai gái và tăng tiết tấu cuộc vui. Họ ngấu nghiến nhau và chỉ sau một thời gian rất ngắn, họ đã rời nhau ra, hoàn toàn thoả mãn.

Lara và Phillip nằm trong tay nhau. Phillip ôm chặt nàng và nghe thấy cả tiếng tim nàng đập. Chàng bỗng nhớ đến câu nói trong bộ phim nào đó: Phải chăng Trái đất chuyển động là vì em? Ôi, lạy Chúa, đúng là như vậy đấy! Chàng thầm nghĩ, nếu Lara là bản nhạc thì nàng sẽ là Bản nhạc mơ của Schumman hoặc bản Vũ điệu Barcarolle của Chopin. Chàng cảm nhận rõ da thịt mượt mà của nàng áp vào da thịt chàng và chàng lại thấy bị kích thích.

- Phillip... - giọng nàng thì thảo, khàn đặc.

- Sao, em?

- Anh có muốn em đi Italia với anh không?

Chàng cười:

- Rất muốn.

- Vậy thì được, - Lara thì thầm. Nàng dướn người lên chàng và làn tóc mềm mại của nàng lướt dần xuống ngực chàng, bụng chàng...

Trời đổ trận mưa rào nữa.

Khi cuối cùng Lara trở về phòng mình, nàng gọi điện ngay cho Howard.

- Tôi phá giấc ngủ của anh phải không. Howard?

- Không, - giọng anh uể oải. - Tôi thường dậy lúc bốn giờ sáng. - Có chuyện gì đấy?

Lara đã định sôi nổi kể anh nghe, nhưng nàng chỉ nói:

- Không. Mai tôi bay đi Milan.

- Để làm gì? Chúng ta có ý định gì ở Milan đâu?

Có chứ, Lara vui vẻ thầm nghĩ.

- Cô đọc những lời nhắn lời bằng điện thoại của tôi chưa, Lara?

Nàng quên bằng mất việc đó. Nàng nói giọng nhận lỗi:

- Chưa.

- Tôi nghe có chuyện rắc rối xung quanh sòng bạc ở Reno.

- Rắc rối thế nào?

- Có một số đơn kiện về vụ bán đấu giá.

- Anh đừng lo. Nếu xảy ra chuyện gì thì Paul Martin sẽ thu xếp.

Nhưng cô đứng tên chủ sở hữu.

- Tôi muốn anh bảo phi công đưa máy bay phản lực của ta sang Milan và đợi tôi ở đó. Anh cứ ở sân bay chờ liên lạc của tôi.

- Được. Nhưng...

- Anh lên giường ngủ tiếp đi, Howard.
Bốn giờ sáng hôm đó Paul Martin thức dậy. Ông đã nhấn lại bao nhiêu lần vào máy ghi âm tự động ở nhà riêng Lara nhưng đến giờ vẫn chưa thấy nàng trả lời. Trước đây mỗi khi định đi đâu Lara đều báo ông biết được. Vậy là có chuyện rồi. Cô ta làm sao?
Liệu liệu đấy, cô em, - ông thì thầm. - Cô liệu liệu đấy!

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng Chương 23

Đến Milan, Lara và Phillip Adler thuê phòng ở khách sạn Antica Locanda Solferino, một khách sạn rất đẹp chỉ gồm mười hai phòng và cả buổi sáng hôm đó họ yêu nhau mê mải. Sau đấy họ lái xe đến Cernobia, ăn trưa ở bờ hồ Como, tại Nhà hàng biệt thự Villa d Este - "Biệt thự Mùa hè".
Buổi diễn tối hôm đó thành công rực rỡ và "phòng xanh" của Nhà hát La Scala Opera lại chật ních những người hâm mộ chàng. Lara đứng tách ra, ngắm những người hâm mộ Phillip. Họ vây quanh chàng, sờ vào người chàng, xin chàng chữ ký, trao quà tặng cho chàng. Nàng cảm thấy nhói đau một nỗi ghen. Không ít cô gái trẻ, đẹp và Lara cảm thấy họ đều mê Phillip. Một cô gái Mỹ trong bộ đồ sang trọng nhãn Fendi, thẹn thò nói với chàng:
- Nếu ngày mai ông rảnh, thưa ông Phillip Adler, em mời ông đến dự bữa ăn ở biệt thự của em. Một bữa ăn rất thân tình.
Lara muốn bóp cổ "con đĩ" ấy.
Phillip mỉm cười.
- Cảm ơn cô... nhưng tôi e không được rảnh.
Một phụ nữ trẻ đẹp khác thì tìm cách nhét chìa khoá phòng khách sạn của mình vào túi Phillip, nhưng chàng lắc đầu. Chàng đưa mắt mỉm cười nhìn Lara. Mọi người thi nhau ca ngợi chàng bằng tiếng Italia.
- Grazie, - Phillip trả lời cũng bằng tiếng Italia - "Cảm ơn!"
Mãi sau Phillip mới thoát ra được những kèo néo của đám phụ nữ hâm mộ. Chàng bước đến bên Lara, thì thầm:
- Ta về đi.
- Vâng, - Lara cười.
Họ đến nhà hàng Biffy, nằm trong khu nhà hát Opera. Lúc họ bước vào, các chủ nhân và nhân viên ở đây, thất cả vạt trắng như trong đêm biểu diễn, đứng cả dậy vỗ tay hoan nghênh Phillip. Viên quản lý nhà hàng dẫn Phillip và Lara đến chiếc bàn kê giữa phòng.
- Chúng tôi vô cùng hân hạnh được tiếp quý ông, thưa ông Phillip Adler.

Một chai sâm banh không tính tiền được khai ra, và họ uống.

- Mừng cho chúng ta! - Phillip nói.

- Mừng cho chúng ta, - Lara đáp lại.

Trong lúc ăn, hai người trò chuyện như thể họ đã quen biết nhau từ lâu lắm rồi. Họ luôn bị ngắt quãng bởi những người chốc chốc lại đến chúc mừng Phillip và xin chữ ký của chàng.

- Bao giờ cũng như thế này sao? - Lara hỏi.

Phillip nhún vai:

- Cứ sau hai tiếng đồng hồ biểu diễn thì lại phải chịu mất không biết bao nhiêu thời giờ để cho chữ ký và trả lời đủ loại câu hỏi, phỏng vấn.

Và như để chứng minh điều chàng vừa nói, chàng lại phải ngừng ăn để cho một chữ ký.

- Em đã làm cho chuyến đi biểu diễn này của anh trở thành kỳ diệu, Lara. - Phillip thở dài. - Đồng thời cũng làm anh đau khổ vì mai anh đã phải chia tay với em để đi Venice. Anh nhớ em vô cùng đấy.

- Em chưa đến Venice bao giờ, - Lara nói.

Máy bay phản lực riêng của Lara đợi họ ở sân bay Linate. Khi họ ra đến đó, Phillip ngạc nhiên nhìn chiếc máy bay khổng lồ:

- Phản lực của em đấy à?

- Vâng và nó sẽ chở chúng ta đi Venice.

- Ôi em làm hư anh đấy, em yêu của anh ạ.

Lara âu yếm nói:

- Em mong làm anh hư.

Họ đáp xuống sân bay Marco Polo ở Venice sau đấy ba mươi lăm phút. Một xe limousine đã chờ sẵn, chở họ ra bến tàu cách đó không xa. Tại đây họ lên ca nô máy, đến đảo Giudecca, nơi có khách sạn Cipriani.

- Em đã thuê hai dãy phòng khép kín cho chúng ta, - nàng nói. - Em nghĩ làm như thế sẽ kín đáo hơn.

Lúc ngồi ca nô đang vun vút lao đi, Lara hỏi:

- Ta sẽ dừng lại đây trong bao lâu?

- Anh sợ là chỉ một đêm thôi. Anh diễn ở rạp La Fenice rồi sau đó chúng mình đi Vienna.

Hai chữ "chúng mình" làm Lara bỗng cảm thấy hơi hốt hoảng. Đêm hôm trước họ đã bàn với nhau.

- Anh muốn em đi cùng anh càng lâu càng tốt. - Phillip nói, - Nhưng em tin rằng không trở ngại gì đến công việc của em chứ?

- Không có gì quan trọng hết.

- Chiều nay em ở nhà một mình không buồn chứ? Anh phải tập với dàn nhạc.

- Không. Anh yên tâm, - Lara nói đến trấn an chàng.

Sau khi nhận phòng xong, Phillip ôm Lara.

- Bây giờ anh phải đến rạp. Nhưng ở đây có rất nhiều nơi để em giải trí. Em hãy tận hưởng vẻ đẹp của thành phố Venice đi. Chiều muộn anh mới về được.

Họ hôn nhau. Họ định chỉ hôn nhanh nhưng ai ngờ cái hôn kéo dài và làm cả hai đều bùng bùng.

- Ôi anh phải chạy mau khỏi đây thôi, - Phillip thì thầm. - Kéo anh không ra khỏi cái nhà được.

- Chúc buổi tập kết quả tốt, - Lara cười.

Phillip đã đi rồi.

Lara gọi điện cho Howard Keller.

- Lúc này cô đang ở đâu? - Howard hỏi. - Tôi đã tìm mọi cách liên hệ với cô nhưng không được.

- Tôi ở Venice.

Ngừng một chút.

- Cô định tậu một con kênh à?

- Tôi đang xem thử, - Lara cười vang.

- Cô nên về ngay, - Lara nói. - Đang có rất nhiều việc ở nhà. Cậu Frank Rose đã kiếm được một số khu đất. Tôi rất thích nhưng còn phải chờ cô về để bàn...

- Nếu anh thích, - Lara ngắt lời. - Thì anh cứ tiến hành đi.

- Cô không cần xem à? - Howard ngạc nhiên.

- Lúc này thì không, Howard.

- Thôi được. Còn chuyện thương lượng miếng đất ở khu Tây, tôi cần ý kiến cô để ...

- Tôi đồng ý.

- Lara... cô có đang tỉnh táo không đây?

- Chưa bao giờ tôi tỉnh táo như lúc này.

- Bao giờ cô về nhà?

- Chưa biết. Tôi sẽ liên lạc đều với anh, Howard.

- Tạm biệt.

Venice là một thành phố kỳ diệu. Cả sáng và chiều Lara đi thăm thú các nơi. Và nhân tiện nàng mua quà cho các nhân viên. Nàng mua cho Phillip một chiếc đồng hồ vàng, dây cũng bằng vàng, nhãn Piaget.

- Cô làm ơn cho khắc vào đó dòng chữ: "Thân yêu tặng Phillip. Lara" được không? - Nhắc đến tên chàng khiến Lara bỗng rất nhớ chàng.

Lúc Phillip về khách sạn, họ ngồi uống cà phê trên sân trời. Lara ngắm Phillip, thâm nghĩ. Đây đúng là nơi thích hợp nhất để hưởng tuần trăng mật.

- Em có món quà tặng anh, - Lara nói và đưa chàng chiếc hộp đựng đồng hồ.

Phillip mở ra ngắm nghía:

- Lạy Chúa! Thứ này đắt khủng khiếp đây. Lẽ ra em chẳng nên mua, Lara.
- Anh không thích sao?
- Tất nhiên thích. Đẹp quá, nhưng...
- Vậy thì anh hãy đeo nó và nghĩ đến em.
- Không cần đeo thứ này anh vẫn nghĩ đến em.
- Anh cảm ơn em.
- Mấy giờ ta đến rạp? - Lara hỏi.
- Bây giờ.

Lara nhìn đồng hồ trên tay Phillip, nói rất hồn nhiên:

- Vậy là chúng ta còn được hai tiếng nữa.

Rạp hát đông chật. Công chúng vỗ tay vang động sau mỗi tiết mục.

Xong buổi diễn, Lara vào "phòng xanh" để gặp Phillip. Không khí cũng giống như ở London, Amsterdam, Milan, nhưng phụ nữ ở đây táo tợn trắng trợn hơn. Trong gian phòng này có tới nửa tá phụ nữ trẻ, rất đẹp, đến nỗi Lara thậm nghĩ, không biết nếu nàng không đến rạp thì liệu đêm nay Phillip có về nỗi khách sạn với nàng không?

Họ ăn tối tại quán rượu Harry và được chủ quán nhiệt tình đón tiếp. Tên ông ta là Arrigo Cipriano.

- Rất sung sướng được đón quý ông và quý bà.

- Xin mời!

- Ông ta dẫn hai người vào chiếc bàn kê ở góc đẹp nhất căn phòng. Phillip ngồi ăn và thấy mình đã quá say mê Lara. Chàng tự hỏi: Liệu mình có phạm sai lầm không? Mình là kẻ lang thang... Không, không thể lấy vợ được. Chàng đâm oán giận cái phút chàng sẽ phải chia tay với Lara để nàng trở về New York.

Chàng muốn buổi tối nay kéo dài đến vô tận.

Ăn xong, Phillip nói:

- Ở trên bờ kênh Lino có một sòng bạc. Em có thích trò đỏ đen không?

Nàng cười vang:

- Thứ đó có gì thú nhĩ? - Và nàng nghĩ đến hàng trăm triệu đô-la nàng đang đặt trên "sòng bạc kinh doanh xây cất nhà cửa". - Có, em cũng thích.

Họ đi ca nô máy đến đảo Lino, rồi đi ngang qua khách sạn Excelsior, vào một toà nhà màu trắng.

Sòng bạc bố trí trong đó, đầy ắp dân mê say trò đỏ đen.

- Những con người mơ mộng đấy. - Phillip nói.

Chàng chơi roulette và chỉ chưa đầy nửa giờ đã được hai ngàn đô-la. Chàng quay sang nói với Lara:

- Trước kia chưa bao giờ anh thắng. Tức là em đã đem đến cho anh vận may.

Họ chơi bạc đến ba giờ sáng, và họ hơi thấy đói.

Một ca nô máy đưa họ về quảng trường San Marco. Họ đi bộ lững thững qua

các đường phố cho đến nhà hàng Do Mori.

- Đây là một trong những quán ăn ngon nhất thành phố Venice, - Phillip nói.

- Em tin lời anh nói, - Lara đáp.

Trời sáng hẳn, họ mới về đến khách sạn. Họ cởi quần áo và Lara nói:

- Một đêm tuyệt vời.

Sáng sớm hôm sau, Lara và Phillip bay sang Vienna.

- Đến Vienna người ta có cảm tưởng như lạc bước vào thế kỷ trước, - Phillip giảng giải. - Có một giai thoại kể như thế này. Đội bay nói vào loa phóng thanh: "Thưa các quý ông quý bà, chúng ta sắp hạ cánh xuống phi trường Vienna. Xin quý vị chú ý đừng quên hành lý, không hút thuốc và vặn đồng hồ lùi lại một thế kỷ".

Lara cười vang.

- Cha mẹ anh sinh trưởng tại đây. Sau này cha mẹ hay kể anh nghe về những kỷ niệm tại thành phố này làm anh rất thèm được gặp nó.

Xe chở họ dọc theo đại lộ Ringstrasse và Phillip rất vui, giống như cậu bé muốn chia sẻ niềm hứng thú với bạn.

Vienna là thành phố của Mozart, Haydon Beethoven, Brahms, - chàng cười nhìn Lara. - Ôi, anh quên mất em là tay thành thạo về âm nhạc cổ điển kia mà.

Họ thuê phòng ở khách sạn Imperial.

- Anh phải ra rạp bây giờ, - Phillip nói. - Nhưng anh nghĩ chúng mình còn có cả ngày mai tự do và anh sẽ giới thiệu thành phố Vienna với em.

- Vâng, em cũng hy vọng thế, Phillip.

Chàng ôm nàng.

- Anh thèm có thêm nhiều thời gian nữa với em, - chàng sôi nổi nói.

- Em cũng vậy.

Phillip hôn nhẹ lên trán nàng.

- Tối nay nhé?

Lara ghì chặt chàng trong vòng tay:

- Vâng! Vâng!

Đêm nay, buổi hoà nhạc diễn ra ở rạp Musikverin, gồm nhạc phẩm của Chopin, Schumann và Prokoiev. Và lại một thành công lớn nữa của Phillip Adler.

"Gian phòng xanh" cũng chật ních, nhưng bây giờ là những người nói tiếng Đức. Phillip đáp lại những lời ca ngợi chàng, nhưng mắt chàng vẫn không rời Lara.

Sau đêm diễn, hai người về khách sạn ăn tối.

Ông giám đốc niềm nở tiếp họ. Toàn thức ăn rất ngon nhưng họ đang thèm khát nhau quá nên cả hai hầu như không đụng đến. Lúc hầu bàn đến hỏi:

- Thưa, hai vị dùng thứ gì tráng miệng?

Phillip đáp rất nhanh:

- Gì cũng được, - và chàng nhìn Lara.

Linh tính báo cho Paul Martin biết, có chuyện không hay rồi đấy. Tại sao cô ta đi lâu như vậy mà không hề báo cho mình biết? Có vẻ cô ta cố tình tránh gặp mình. Và nếu vậy thì chỉ có thể có một nguyên nhân duy nhất. Mình không thể cho phép cô ta như vậy được! Ông trầm nghĩ.

Sáng hôm sau, Phillip nói:

- Hôm nay anh hoàn toàn rảnh rang, cả ban ngày lẫn ban tối và anh có bao nhiêu thứ muốn giới thiệu với em trong thành phố này.

Họ xuống nhà ăn điểm tâm rồi ra đại lộ Kartner Stresse, nơi cấm các loại xe có động cơ. Các cửa hàng ở đây đều bày bán các loại áo quần, nữ trang và đồ cổ tuyệt đẹp.

Phillip thuê một cỗ xe ngựa và họ lên đó ngồi, cho xe chạy qua các đường phố dọc theo quốc lộ Ring Road. Họ ra đến ngoại ô và vào ăn tại một quán ngoài trời, giữa bãi cỏ xanh rờn.

Lara say mê lối kiến trúc của Vienna: những toà nhà cổ kính theo kiểu Baroque chen lẫn với những toà nhà hiện đại.

Phillip thì quan tâm đến các nhà soạn nhạc.

- Em có biết Franz Schubert đã bắt đầu từ chân ca sĩ ở đây không? Ông tham gia đội hợp xướng ở Nhà thờ Hoàng gia và đến năm mười bảy tuổi, vỡ giọng, ông bị đuổi ra ngoài. Chính do đấy mà ông bắt đầu soạn nhạc.

Họ ăn trưa trong một quán nhỏ rồi vào một quán rượu tại Grinzing. Sau đấy Phillip nói:

- Em có muốn làm một cuộc thưởng ngoạn trên sông Danube không?

- Có. Em rất muốn.

Đêm tuyệt đẹp, trăng sáng và gió mùa hè thổi nhẹ. Trăng chi chít chiếu xuống.

Chúng đang chiếu xuống chúng ta, Lara trầm nghĩ bởi chúng ta đang hạnh phúc. Nàng và Phillip lên một con tàu và từ loa phóng thanh trên tàu nghe vang ra bản Sông Danube xanh. Xa xa, một ngôi sao đổi ngôi.

- Ước điều gì mau? - Phillip nói.

Lara nhắm mắt, im lặng một lát.

- Em ước chưa?

- Rồi.

- Em ước cái gì vậy?

Lara ngược mắt nhìn chàng và nghiêm mặt nói:

- Em không thể nói cho anh biết được, vì điều đó không thể thành sự thật.

Nhưng mình sẽ quyết biến nó thành sự thật. Lara trầm nghĩ.

Phillip ngả người ra lưng ghế, mỉm cười nhìn nàng.

- Tuyệt vời, đúng không, em?

- Có thể mãi mãi như thế này, Phillip.

- Em nói thế nghĩa là sao?

- Chúng mình hãy cưới nhau.

Vậy là họ đã nói thẳng ra với nhau. Mấy ngày nay chàng vô cùng hạnh phúc. Phillip đã yêu nàng, nhưng chàng biết rằng chàng không được quyền làm cho nàng đau khổ.

- Lara, không được đâu.

- Tại sao?

- Anh đã giảng giải cho em rồi. Anh quanh năm trên đường biểu diễn. Em làm sao theo anh được? Em đi được không?

- Không, - Lara nói, - nhưng...

- Chúng ta không thể lấy nhau được. Mai sang Paris, anh sẽ chỉ cho em thấy...

- Em không đi Paris với anh được đâu, Phiip.

Chàng ngỡ mình nghe lầm.

- Em bảo sao?

Lara hít một hơi thở thật sâu:

- Em sẽ không gặp anh nữa.

Phillip như bị ai thoi một quả vào giữa bụng:

- Tại sao, Lara? Anh yêu em? Anh...

- Em cũng yêu anh. Nhưng em không phải đưa con gái mê mải chạy theo các nhạc công để kiếm chút ái tình. Em không muốn là một trong số các cô hâm mộ anh. Họ chỉ hiển dương thân xác cho anh và họ đông đúc đến mức anh muốn bao nhiêu cũng có.

- Lara! Anh chỉ cần mỗi em. Anh không cần cô nào khác. Nhưng em không thấy chúng ta không thể là vợ chồng được sao? Anh và em có hai nghề nghiệp khác hẳn nhau và chúng ta đều say mê nó. Anh rất muốn lúc nào cũng có em bên cạnh, nhưng thật khó mà được như vậy.

- Chính vì vậy, - Lara nói, - mà em sẽ không gặp lại anh nữa.

- Khoan, ta hãy bàn chuyện này cho hết lẽ xem nào. Ta hãy vào phòng em và...

- Không, Phillip. Em rất yêu anh, nhưng em không thể tiếp tục quan hệ với anh được. Mỗi tình giữa hai chúng ta đã kết thúc.

- Không! Anh không muốn nó kết thúc - Phillip năn nỉ. - Em không được quyết định như thế.

- Em không thể quyết định khác được. Rất tiếc. Một là cưới nhau hai là vĩnh viễn chia tay nhau.

Từ lúc đó đến khi về khách sạn, họ không nói với nhau một lời. Đến nơi,

Phillip nói:

- Tại sao em không lên phòng anh? Ta có thể nói chuyện thêm và...
- Không, anh thân mến. Chúng ta chẳng phải bàn thêm chuyện đó làm gì nữa.

Phillip nhìn theo Lara bước vào thang máy, và cửa thang máy đóng lại.

Lúc nàng vào đến phòng, chuông điện thoại vẫn còn đang réo. Nàng vội chạy đến nhắc máy.

- Phillip...

- Howard đây. Suốt từ sáng đến giờ tôi gọi mãi mà không được.

Lara cố giấu nỗi buồn.

- Có chuyện gì trục trặc không?

- Không. Nhưng bao nhiêu công việc đang ùn cả lại chờ cô. Bao giờ cô mới định về?

- Mai, - Lara nói. - Mai tôi sẽ có mặt ở New York. - Và chậm chạp đặt máy xuống.

Nàng ngồi thẫn thờ nhìn máy điện thoại, mong nó réo chuông. Hai tiếng đồng hồ sau đó, chuông vẫn không thấy reo. Mình đưa tới hậu thư kiểu ấy là có nguy cơ sẽ mất chàng. Nếu như mình cứ cố chờ... Nếu như mình chịu đi Paris với chàng... nếu... nếu.

Nàng thử hình dung cuộc sống của nàng không có Phillip. Và nàng thấy quá đau đớn. Nhưng mình không thể yêu anh ấy theo kiểu này, Lara thầm nghĩ. Mình muốn hai người hoàn toàn thuộc về nhau. Mai phải về New York thôi. Để nguyên quần áo như vậy, nàng nằm xuống giường. Máy điện thoại ngay bên cạnh. Nàng thấy bất hoại. Nàng biết sẽ không thể ngủ được.

Nàng đã ngủ.

Trong phòng của mình, Phillip cũng bồn chồn, đi đi lại lại như con thú trong chuồng. Chàng giận Lara và giận cả bản thân. Chàng không thể chịu nổi ý nghĩ rằng sẽ không được gặp nàng, không được ôm nàng vào lòng. Cút hết đám đàn bà con gái trên đời đi! Chàng thầm nghĩ. Cha mẹ chàng đã báo trước: Cuộc đời con là âm nhạc. Nếu con muốn đến tột đỉnh tài năng, con phải hy sinh mọi thứ khác! Và trước khi gặp Lara, chàng vẫn luôn nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi. Khốn khổ! Bên nàng mình mới sung sướng làm sao! Vậy tại sao nàng lại phá hủy tất cả? Phillip yêu nàng nhưng chàng cũng biết rằng chàng không thể lấy nàng làm vợ.

Lara bị chuông điện thoại đánh thức. Nàng ngồi dậy, mệt mỏi, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường: năm giờ sáng. Vẫn còn ngái ngủ, Lara nhắc máy.

- Howard đây à?

Nhưng là Phillip:

- Nếu ta cưới nhau ở Paris thì em nghĩ sao, Lara?

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 24

Đám cưới của Lara Cameron và Phillip Adler được báo chí khắp thế giới đăng lên trang nhất. Khi Howard Keller biết tin, anh ra ngoài phố, uống rượu đến say mềm. Đó là lần đầu tiên Howard say rượu.

Anh vẫn tự nhủ rằng mối tính giữa Lara và Phillip chẳng bao lâu sẽ nhạt dần và chấm dứt.

Mình với Lara là cộng sự chặt chẽ. Hai đứa phụ thuộc vào nhau. Không ai có thể chia rẽ mình và cô ấy.

Anh say sưa trong hai ngày và ngày thứ ba anh gọi điện đến Paris cho Lara.

- Nếu tin đó là đúng, - anh nói, - thì cô nói hộ với Phillip rằng anh ta là kẻ hạnh phúc nhất trên đời!

- Tin đúng đấy, - Lara vẫn tắt khẳng định.

Nghe giọng cô, thấy rằng cô đang hạnh phúc.

- Chưa bao giờ tôi sung sướng như lúc này.

- Tôi... Tôi mừng cho cô, Lara. Bao giờ cô về đây?

- Mai Phillip phải biểu diễn ở London, sau đấy chúng tôi về New York.

- Trước khi cưới cô đã báo cho Paul Martin biết chưa?

- Chưa.

- Cô có thấy là bây giờ nên báo không?

- Vâng, tất nhiên rồi. - nàng băn khoăn về chuyện này hơn là nàng nghĩ.

Nàng chưa biết Paul Martin sẽ có thái độ như thế nào. - Về đến New York, tôi sẽ báo ông ấy biết.

- Tôi rất mong gặp cô. Tôi rất nhớ cô, Lara.

- Tôi cũng rất nhớ anh, Howard, - và nàng đã nói thật lòng.

Anh là người thân thiết với nàng biết bao nhiêu. Bao giờ anh cũng là người bạn tận tụy. Nếu không có anh ấy chắc mình đã chẳng làm được gì hết. Lara thầm nghĩ.

Khi chiếc phản lực 727 hạ cánh xuống nhà ga Butler ở sân bay La Guardia tại New York thì đông đảo phóng viên đã đứng chờ.

Viên giám đốc sân bay đưa Lara và Phillip vào phòng tiếp tân.

- Tôi chưa thể để hai vị ra ngoài được, - ông ta nói. - Họ sẽ...

Lara quay sang Phillip.

- Chúng ta đành tiếp họ vậy, nếu không họ sẽ chẳng để chúng ta yên đâu.

- Có lẽ em nói đúng.

Cuộc họp báo kéo dài hai tiếng đồng hồ.

- Hai vị gặp nhau ở đâu?
- Trước đây bà vẫn quan tâm đến nhạc cổ điển chứ, thưa bà Adler?
- Hai ông bà quen nhau đã lâu chưa?
- Hai ông bà sẽ sống ở New York chứ?
- Ông có ngừng việc biểu diễn lưu động không, thưa ông Adler?

Cuối cùng cuộc phỏng vấn cũng phải kết thúc.

Hai xe limousine đã đang đợi hai vợ chồng. Chiếc thứ hai để chờ hành lý.

- Anh không quen kiểu ngao du thế này, - Phillip nói.

Lara cười vang:

- Rồi anh sẽ quen thôi.

Lúc ngồi trong xe, Phillip hỏi:

- Ta về đâu bây giờ? Anh có một căn hộ ở phố Năm mươi Bảy.
- Em nghĩ ta sẽ sống dễ chịu hơn ở nhà em. Nếu anh bằng lòng thì ta sẽ bảo đưa hành lý đến đó.

Họ đến Cameron Plaza, Phillip ngó lên toà nhà không lồ.

- Sở hữu của em đây à?
- Của em cùng với vài nhà băng.
- Anh thấy chóng mặt đấy.

Lara bóp chặt tay chồng.

- Em rất mừng thấy anh thích nó.

Khu nhà riêng của nàng trang hoàng đầy hoa tươi. Nửa tá nhân viên đang chờ để chào nàng và Phillip.

- Chúc mừng bà Adler, ông Adler đã về.

Phillip nhìn quanh, nói:

- Lạy Chúa tôi. Vậy là mọi thứ đều của em hết?
- Của chúng ta cùng ạ.

Thang máy đưa họ lên tầng trên cùng. Căn hộ riêng của Lara chiếm toàn bộ tầng bốn mươi lăm này. Người quản gia mở rộng cửa.

- Chúc mừng bà đã về, thưa bà Adler.
- Cảm ơn bác, Simms

Lara giới thiệu Phillip với mọi người và dẫn chồng vào nhà. Nhà có một phòng khách rộng chứa đầy đồ cổ một sân trời lớn có lan can bao quanh, một phòng ăn, bốn phòng ngủ cho chủ, ba phòng ngủ cho người làm, sáu phòng tắm, một bếp, một phòng đọc sách và một phòng giấy.

- Anh thấy ở đây dễ chịu chứ, cưng? - Lara hỏi.

Phillip cười:

- Hơi chật, nhưng không sao, anh cố gắng vậy.

Giữa phòng khách kê một cây đàn piano mới, rất đẹp nhãn Bechstein. Phillip bước tới mở nắp và nhấn một vài nốt.

- Tuyệt vời - chàng nói.

Lara bước đến bên chồng.

- Đây là quà cưới của em tặng anh.

- Thật à? - Phillip rất xúc động. Chàng ngồi xuống và bắt đầu đàn.

- Em vừa mới gọi người đến lên đây lại cho anh, - Lara lắng tai nghe những dòng thác âm thanh đổ xuống đang tràn ngập gian phòng. - Anh thích không?

- Rất thích. Cảm ơn em, Lara.

- Bất cứ lúc nào thích, anh có thể chơi đàn được ở đây Phillip đứng dậy.

- Anh muốn gọi điện thoại cho ông Ellerbee, - Phillip nói. - ông ta đang muốn gặp anh.

Bên phòng đọc sách cũng có một máy.

Lara sang phòng giấy và đến bên máy ghi âm nghe lại những cú điện thoại gọi cho nàng thời gian qua. Nàng mở máy. Có nửa tá lời nhắn ở Paul Martin.

- Lara, em ở đâu?

- Lara, anh rất nhớ em.

- Lara, anh đoán em đi ra nước ngoài, nếu không thế nào em cũng đã gọi điện đến anh.

- Anh rất lo cho em. Gọi điện cho anh nhé, Lara.

Rồi cú điện thoại cuối cùng, giọng Martin thay đổi hẳn.

- Tôi vừa nghe tin cô lấy chồng. Đúng thế không? Gọi điện thoại cho tôi.

Phillip đã bước vào phòng, nghe thấy câu cuối cùng.

- Người gọi cho em là nhân vật bí hiểm nào đấy?

Lara quay đầu lại.

- À một người bạn cũ.

Phillip bước đến, quàng tay ôm nàng:

- Liệu anh ta có làm anh ghen không đấy?

Lara âu yếm nói.

- Anh sẽ không phải ghen với bất cứ ai trên cõi đời này. Anh là, duy nhất em yêu và yêu mãi mãi. Và đó là sự thật.

Phillip ghì chặt nàng trong vòng tay:

- Em cũng là người duy nhất anh yêu.

Chiều hôm đó, trong lúc Phillip ngồi đàn, Lara vào phòng giấy, nhắc máy gọi cho Paul Martin. Ông nhắc máy liền.

- Cô về rồi đây à? - Giọng ông ta ghen lại.

- Vâng, - nàng rất sợ cuộc nói chuyện này.

- Tôi thú thật là tin đó đã làm tôi choáng váng Lara.

- Em rất lấy làm tiếc, Paul... Em... Em... Chuyện ấy xảy ra đột ngột quá.

- Chắc hẳn phải như thế.

- Vâng, đúng thế, Paul, nhưng...

- Chúng ta nên trò chuyện về cái đó.

- Vâng, em...
- Mai, ta sẽ gặp nhau trong bữa ăn trưa. Nhà hàng Vitello. Một giờ trưa, -
câu nói như một mệnh lệnh.
- Lara ngập ngừng. Nhưng nếu trái ý ông ta lúc này thì sẽ rất nguy hiểm.
- Vâng, em sẽ đến đó.
- Máy ngừng. Lara ngồi lo lắng. Liệu Paul có tức giận lắm không và ông ta sẽ
làm gì mình?

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng Chương 25

- Sáng hôm sau, lúc Lara đến Trung tâm Cameron, toàn thể nhân viên đã có mặt chờ được chúc mừng nàng.
- Tin đó tuyệt vời.
 - Tất cả chúng tôi đều sung sướng.
 - Tôi tin rằng bà sẽ rất hạnh phúc...
- Vân vân và vân vân.
- Howard đợi trong phòng giấy của nàng. Anh dang rộng tay ôm Lara:
- Chúc mừng cô gái không thích nhạc cổ điển. Chắc bây giờ cô đã thích rồi.
- Lara mỉm cười.
- Đúng thế. Có phải vậy không nhỉ?
 - Tôi chưa quen gọi cô là bà Adler, - Howard nói.
- Nụ cười trên môi Lara vụt tắt.
- Tôi nghĩ là trong công việc giao dịch kinh doanh, tôi vẫn cứ là cô Cameron hoặc bà Cameron. Anh nghĩ sao?
 - Tuỳ cô thôi. Tôi rất mừng thấy cô trở về. Công việc ùn cả lại rồi.
- Lara ngồi vào ghế đối diện với Howard.
- Bây giờ anh kể tôi nghe về tình hình ở nhà đi.
 - Khách sạn ở khu Tây sẽ lỗ vốn mất. Có một khách mua gọi điện từ bang Texas tới. Hôm qua tôi đến xem lại công trình. Đúng là tồi tệ, không thể thương được. Chúng ta sẽ phải sửa chữa rất nhiều. Phải bỏ vào đấy năm hoặc sáu triệu đô-la nữa.
 - Khách đã nhìn thấy nó chưa?
 - Chưa. Tôi hẹn ngày mai mới đưa ông ta đi xem.
 - Anh hoãn đến tuần sau. Ta cần đưa một số thợ giỏi đến sửa sang lại. Bố trí người thật đông có mặt ở dưới gian tiền sảnh lúc ông ta đến.
- Howard cười.
- Đúng. Cậu Frank Rose hiện đang ở đây cùng với một số báo cáo. Cậu ta

đang đợi ở bên phòng giấy của tôi.

- Tôi muốn xem qua.
- Công ty bảo hiểm Midland sẽ nhảy vào công trình mới của ta chứ?
- Đúng thế.
- Nhưng họ vẫn chưa ký hợp đồng. Họ hơi ngập ngừng.

Lara ghi lại. Nàng nói:

- Tôi sẽ nói chuyện với họ. Việc khác?
- Nhà băng Gotham sẽ cho ta vay bảy mươi lăm triệu vào dự án mới chứ? -

Howard hỏi.

- Đúng thế.
- Nhưng họ lại thoái thác rồi. Họ cho rằng cô đã ôm đồm quá nhiều.
- Họ đòi lãi suất bao nhiêu nhỉ?
- Mười bảy phần trăm.

Anh bố trí cuộc họp với họ đi. Ta sẽ nâng lên hai mươi phần trăm.

Howard trợn mắt nhìn Lara.

- Hai mươi phần trăm? Không thể như thế được, Lara! Không ai lại vay với lãi suất hai mươi phần trăm hết.
- Tôi muốn sống với hai mươi phần trăm hơn là chết với mười bảy phần trăm. Anh cứ làm đi, Howard.
- Cũng được.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Mười hai giờ rưỡi, Lara nói:

- Trưa nay tôi sẽ gặp Paul Martin.

Howard lộ vẻ lo lắng:

- Đừng.
- Tại sao?
- Y là dân Sieile. Dân vùng đó không tha thứ cho ai và không quên cái gì bao giờ.
- Anh phóng đại đấy chứ. Paul sẽ không làm điều gì có hại cho tôi đâu.
- Tôi mong cô nói đúng.

Paul Martin đã đợi Lara trong nhà hàng lúc nàng đến. Trông ông gầy tóp đi, cặp mắt sâu nảo và thâm quầng, như thể ông bị mất ngủ.

- Chào cô Lara, - ông không đứng lên.
- Chào anh Paul, - nàng ngồi xuống, đối diện với ông ta qua bàn.
- Tôi nhắc lại mấy lời ngu ngốc trong máy ghi âm của cô. Tôi rất ân hận. Tôi không định... - ông nhún vai.
- Lẽ ra em phải báo cho anh biết từ trước. Nhưng chuyện xảy ra quá đột ngột.
- Tôi hiểu, - ông ta chăm chú quan sát vẻ mặt nàng. - Trông cô rất tươi.
- Cảm ơn anh.
- Cô gặp Adler ở đâu?

- London.

- Và ngay hôm đó cô đã mê cậu ta phải không? - Giọng nói Martin đờm chua chát.

- Paul. Chuyện giữa anh và em đúng là tuyệt vời, nhưng chưa đủ đối với em. Em cần phải lấy chồng. Em muốn đêm nào cũng có người em yêu bên cạnh. Martin vừa nghe nàng nói vừa nhìn nàng.

- Em không muốn làm điều gì khiến anh phải phiền lòng, nhưng chuyện này xảy ra quá bất ngờ.

Lại im lặng.

- Anh thông cảm cho em.

- Được - một nụ cười lướt qua trên cặp môi Martin. - Tôi làm gì còn sự lựa chọn khác. Chuyện đã xảy ra rồi. Tôi đã choáng váng như bị sét đánh khi đọc tin trên báo chí và xem trên vô tuyến truyền hình. Tôi vẫn tưởng hai chúng ta gắn bó với nhau hơn thế.

- Anh nói đúng, - Lara lại nói. - Lẽ ra em phải nói với anh từ trước. Martin đưa tay vuốt ve cằm Lara.

- Tôi yêu cô quá, Lara. Tôi cảm thấy hiện vẫn còn yêu như thế. Cô là phép lạ xảy ra trong đời tôi.

- Tôi sẵn sàng cho cô mọi thứ chỉ trừ thứ mà Adler có thể cho cô, đó là chiếc nhẫn cưới. Và vì rất yêu cô, tôi mong muốn cô được hạnh phúc.

Lara thở phào nhẹ nhõm:

- Em rất cảm ơn anh, Paul.

- Bao giờ tôi có thể gặp chồng cô được?

Tuần tới chúng em tổ chức bữa tiệc mời bè bạn, anh đến được không?

- Tôi sẽ đến. Cô nhắc với cậu ta là cậu ta nên đối xử tốt với vợ kéo liệu hôn với tôi đây.

Lara mỉm cười:

- Vâng. Em sẽ nói lại với Phillip.

Lúc quay về văn phòng, nàng thấy Howard Keller đang đợi.

- Bữa ăn diễn ra thế nào? - Anh lo lắng hỏi.

- Tốt. Anh hiểu lầm Paul đấy. Anh ấy chơi rất đẹp - Vậy thì may. Tôi rất vui thấy mình đã hiểu sai.

- Tôi đã bố trí mấy cuộc họp của cô vào sáng mai với...

- Anh báo xin họ hoãn lại đi, - Lara nói. - Ngày mai tôi sẽ nghỉ ở nhà với chồng tôi và sẽ tiến hành tuần trăng mật vào thời gian tới.

- Tôi mừng thấy cô hạnh phúc như vậy - Howard nói.

- Howard. Tôi sung sướng đến lúc làm tôi sợ. Tôi sợ lúc nào đó thức dậy sẽ thấy đó chỉ là giấc mơ. Tôi chưa thấy ai được sung sướng như tôi bây giờ.

Howard mỉm cười:

- Tốt lắm. Vậy tôi sẽ họp với người ta.
- Cảm ơn anh, - nàng hôn lên má Howard. - Phillip và tôi sẽ tổ chức bữa tiệc vào tuần sau. Thế nào anh cũng phải đến đấy.

Bữa tiệc diễn ra tối thứ Bảy sau đấy, tại tầng trên cùng toà nhà của nàng. Bữa ăn theo kiểu tiệc đứng đơn giản và chỉ có tên một trăm khách. Nàng mời những người cộng sự: chủ nhà băng, chủ thầu, kiến trúc sư, quan chức trong thành phố, chủ tịch các nghiệp đoàn... Phillip thì mời nhạc công, các ông bầu âm nhạc và những nhà hảo tâm đóng góp cho Quỹ.

Hai khối xem chừng không chịu hoà nhập vào nhau, bởi họ không có những mối quan tâm chung.

Lara giới thiệu một số cộng sự của nàng với nhóm âm nhạc. Mặc dù cố tham gia câu chuyện, nhưng chỉ lát sau họ đã phải bỏ đi bởi chẳng hiểu gì hết. Ngược lại nàng cũng giới thiệu một số bạn của Phillip với các cộng sự của mình thì tình hình cũng không khá hơn. Hai nhóm người thường như nói bằng hai ngôn ngữ.

Paul Martin đến một mình và Lara vội vã ra cửa đón ông.

- Tôi phải đến chứ, - ông nhìn quanh. - Tôi muốn gặp Phillip.

Lara dẫn Martin đến chỗ Phillip đang đứng với bạn bè của chàng.

- Phillip? Đây là một bạn cũ của em, ông Paul Martin.

Phillip giơ cao tay:

- Rất mừng được gặp ông.

Họ bắt tay nhau vui vẻ.

- Ông là người may mắn đấy, thưa ông Adler. Cô Lara là một phụ nữ tuyệt vời.

- Thì tôi vẫn bảo với chồng tôi như thế, - Lara mỉm cười nói.

- Lara không cần nói. - Phillip đáp, - tôi cũng đã biết tôi là người may mắn rồi.

Paul Martin chăm chú nhìn Phillip:

- Có thật như thế không?

Lara cảm thấy không khí đột nhiên căng thẳng.

- Để tôi mời ông một ly rượu, - nàng nói với Martin.

- Cảm ơn, tôi không uống. Cô không nhớ à? Tôi không uống rượu.

Lara cắn môi.

- Tôi nhớ chứ. Vậy để tôi giới thiệu ông với vài người bạn, - nàng dẫn Martin đi khắp phòng khách, giới thiệu ông với mọi người.

Một nhạc công nói:

- Tối mai Leon Feisher sẽ trình diễn một chương trình. Nhất định tôi không chịu bỏ, - anh ta quay sang Paul Martin, lúc này đang đứng cạnh Howard Keller, - ông đã nghe Fleisher biểu diễn lần nào chưa?

- Chưa.
 - Ông ta đàn tuyệt vời. Và chỉ bằng tay trái thôi, tất nhiên.
- Paul Martin ngạc nhiên:
- Sao lại chỉ dùng tay trái?
 - Fleisher bị bệnh, hỏng bàn tay phải từ mười năm nay rồi.
 - Nhưng biểu diễn cả một chương trình mà chỉ dùng mỗi bàn tay trái sao được?
 - Khoảng một nửa tá nhà soạn nhạc sáng tác những bản concerto dành riêng cho bàn tay trái. Chẳng hạn Demuth, Franz Schbidt, Korgol và một bản concerto tuyệt vời của Ravel.
- Một số khách đề nghị Phillip đàn cho họ nghe.
- Xin vâng. Đây là bản tặng vợ tôi, - chàng ngồi vào đàn và chơi một đoạn trong bản concerto của Rachmamnoff dành cho piano. Cả gian phòng lắng đi. Mọi người đều bị thôi miên vào tiếng nhạc kỳ diệu tràn ngập tầng nhà. Lúc Phillip đứng lên, tiếng vỗ tay vang rền như sấm.
- Một tiếng đồng hồ sau, bữa tiệc kết thúc. Sau khi tiễn người khách cuối cùng ra khỏi cửa Phillip nói:
- Quả là một bữa tiệc?
 - Anh ghét tiệc lớn phải không, cưng? - Lara hỏi.
- Phillip ôm nàng, cười:
- Có lộ liễu lắm không, em?
 - Những mười năm chúng ta mới tổ chức tiệc đông người thư thế này một lần thôi, - Lara hứa. - Anh có thấy khách hôm nay tách làm đôi như thể người của hai hành tinh khác nhau không?
- Phillip áp môi lên má vợ:
- Chuyện ấy không quan trọng. Hai chúng mình có hạnh tinh riêng của chúng mình. Ta cho nó quay đi nào...

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 26

Để có nhiều thời giờ hơn bên chồng, Lara quyết định làm việc ở nhà các buổi sáng.

- Em muốn vợ chồng mình bên nhau càng nhiều càng tốt, - nàng nói với Phillip.

Lara yêu cầu Kathy bố trí cho nàng phỏng vấn một số người xin vào làm thư ký tại nhà riêng của nàng. Nàng hỏi chuyện xong chừng nửa tá người thì đến lượt Marian Bell. Cô mới ngoài hai mươi tuổi, tóc vàng mềm mại, khuôn

mặt quầng rỗ và tính tình dễ chịu.

- Cô ngồi xuống, - Lara nói - Cảm ơn bà.

Lara xem bản lý lịch của cô gái.

- Cô đã tốt nghiệp đại học Wellesley?

- Vâng.

- Cô lại có cả bằng tốt nghiệp trường nghệ thuật.

- Tại sao cô muốn làm thư ký ở đây?

- Tôi nghĩ tôi sẽ học được rất nhiều ở bà. Dù chưa được làm việc cho bà nhưng tôi đã rất hâm mộ bà, thưa bà Cameron.

- Thật ư? Tại sao?

- Bà là mẫu mực đối với tôi. Bà đã làm được rất nhiều việc và đều bằng sức lực của bản thân bà.

Lara chăm chú nhìn cô gái:

- Công việc ở đây sẽ chiếm rất nhiều thời gian của cô đấy. Tôi có thói quen dậy sớm. Cô sẽ làm việc tại nhà tôi và phải có mặt từ sáu giờ sáng.

- Điều đó không khó khăn gì. Tôi làm được.

Lara cười. Nàng đã thấy mến cô gái.

- Cô sẽ làm thử một tuần, - nàng nói.

Đến cuối tuần lễ, Lara biết rằng nàng đã có được một viên ngọc quý, Marian thông minh, chăm chỉ và tươi vui.

Dần dần công việc đã thành nếp. Trừ khi có chuyện cần kíp, Lara làm việc tại nhà các buổi sáng. Chiều nàng mới đến văn phòng.

Sáng nào cũng vậy, Lara và Phillip cũng ăn điểm tâm, sau đó Phillip ngồi vào đàn, mặc sơ mi cộc tay kiểu thể thao và quần Jean. Chàng tập hai ba tiếng đồng hồ trong khi Lara vào phòng giấy, đọc thư từ giao dịch cho Marian ghi. Thỉnh thoảng, Phillip đàn những điệu nhạc Scotland cho vợ nghe, và nàng rất cảm động. Sau đấy hai vợ chồng đi ăn trưa.

- Em kể cho anh nghe cuộc sống của em hồi ở thị trấn Glace Bay đi, - Phillip nói.

- Em chỉ kể trong năm phút là hết, - Lara mỉm cười.

- Không. Anh nói nghiêm chỉnh đấy. Anh muốn biết tỷ mỉ kia.

Lara kể về nhà trọ, nhưng nàng không muốn kể về cha nàng. Nàng kể cho chồng nghe về ông già Charles Cohn và Phillip nói:

- Sao có người tốt bụng thế. Anh rất muốn có dịp nào đó được gặp ông ấy.

- Thế nào anh cũng sẽ gặp thôi.

Lara kể chồng nghe về lão chủ nhà băng Sean McAllister và Phillip nói:

- Lão già khốn kiếp! Anh muốn giết nó, - chàng ôm vợ vào lòng, nói tiếp. -

Bây giờ thì sẽ không còn ai hành hạ em được nữa.

Phillip đang tập một bản concerto. Lara nghe chồng đàn một lúc, lặp lại rồi lại tập tiếp. Chàng tập đi tập lại từng câu nhạc rồi ghép chúng lại với nhau.

Thời gian đầu, thỉnh thoảng Lara lại sang phòng khách lúc Phillip đang đàn, khiến chàng phải ngừng lại.

- Cùng ả, bọn em được mời đến Long Island vào kỳ nghỉ cuối tuần. Anh có đi với em không?

Hoặc:

- Howard Keller muốn mời chúng mình đi ăn tối thứ Bảy này.

Phillip cố giữ kiên nhẫn nhưng cuối cùng chàng phải nói:

- Lara, trong lúc anh đang ngồi đàn, em đừng cắt đứt dòng tư tưởng của anh.

- Ôi em xin lỗi, - Lara nói. - Nhưng em không hiểu sao ngày nào anh cũng tập vậy? Mấy hôm nay anh đâu có phải biểu diễn?

- Anh phải tập hàng ngày thì mới có thể gìn giữ và nâng cao được tay nghề của mình. Em phải hiểu rằng, trong lúc xây dựng công trình, nếu lỡ sai sót gì em có thể sửa lại. Thậm chí em có thể thay đổi cả thiết kế, có thể gỡ cả hệ thống điện hay hệ thống nước ra làm lại. Nhưng trong một buổi biểu diễn, anh không thể sửa lại, dù chỉ là một nốt nhạc, nếu anh chơi sai. Trước mắt anh là công chúng lắng nghe và nghệ thuật trình diễn của anh phải hoàn hảo, không được quyền sai sót gì hết.

- Em xin lỗi, - Lara nói. - Bây giờ thì em hiểu rồi.

Phillip ôm vợ vào vòng tay.

- Có một giai thoại như thế này. Một người đàn ông xách hộp đàn violon đi trên đường phố New York. Anh ta bị lạc, bèn ngăn một khách bộ hành lại, hỏi: "Ông đến Phòng hoà nhạc Carnegie bằng cách nào?" "Bằng cách tập luyện - người đi đường đáp. - Tập luyện và tập luyện".

Lara bật cười.

- Anh ngồi vào đàn đi. Em sẽ không quấy rầy anh nữa!

Nàng quay vào phòng giấy lắng nghe tiếng đàn bên phòng khách vọng sang và nàng nghĩ. Mình đúng là gặp may. Hàng ngàn hàng vạn phụ nữ thèm được ngồi nghe tiếng đàn của Phillip Adler như mình bây giờ.

Tuy nhiên nàng vẫn ước gì chồng nàng không tập nhiều như thế.

Hai vợ chồng cùng thích đánh xúc xắc vào buổi tối.

Sau khi ăn xong, họ thường ngồi trước lò sưởi, "sát phạt nhau". Lara vô cùng thích thú những lúc chỉ có hai vợ chồng như vậy.

Sòng bạc ở Reno đã sửa chữa xong và sắp khai trương. Sáu tháng trước đây Lara đã hợp với Jerry Townsend:

- Tôi muốn buổi khai trương này được đưa tin trên khắp thế giới, - nàng nói.

- Tôi sẽ cho máy bay đi đón đầu bếp của nhà hàng Maxim ở Paris để lo liệu cho bữa tiệc hôm đó. Tôi muốn anh cho tôi danh sách những nghệ sĩ tài ba nhất, bắt đầu là Frank Sinatra rồi cứ thế tiếp theo, khách mời phải gồm những tên tuổi vang dội nhất ở Hollywood, New York và Washington. Tôi

muốn người ta phải khao khát đến dự buổi khai trương của chúng ta.

Bây giờ nàng xem lại bản danh sách của Jerry Townsend. Nàng nói:

- Anh tốt lắm. Như vậy là ta chỉ thay đổi mấy người nhỉ?

- Chừng một tá cặp, - Townsend đáp - Vậy là rất ít so với toàn bộ bản danh sách sáu trăm thực khách.

- Đúng thế! - Lara tán thành.

Howard gọi điện thoại cho Lara vào buổi sáng.

- Có tin mới, - anh nói. - Tôi vừa nhận được cú điện thoại của mấy chủ nhà băng Thụy Sĩ. Sáng mai họ bay đến đây gặp cô để bàn chuyện hùn vốn.

- Tốt lắm, Lara nói. - Chín giờ sáng, tại phòng giấy của tôi.

- Tôi sẽ bố trí.

Trong bữa ăn tối hôm đó Phillip nói:

- Mai anh có buổi thu đĩa. Hình như em chưa dự một buổi thu đĩa bao giờ phải không, Lara?

- Chưa.

- Vậy em có muốn đến xem cho biết không?

Lara ngập ngừng, nghĩ đến cuộc họp với mấy chủ nhà băng Thụy Sĩ cũng vào ngày mai.

- Tất nhiên là em muốn, - nàng đáp.

Nàng gọi điện cho Howard Keller:

- Anh họp với họ cũng đủ, không cần tôi. Bao giờ đến được tôi sẽ đến.

Phòng thu đĩa nằm ở phố 34 Tây, trong một cửa hiệu bán đồ điện tử, chứa đầy các máy móc. Trong phòng thu đã có một trăm ba mươi nhạc công ngồi sẵn và một buồng nhỏ lợp kính đặt máy thu và các kỹ sư ngồi trong đó làm việc. Lara cảm thấy việc thu đĩa diễn ra quá chậm chạp. Cứ thu một đoạn họ lại ngừng, rồi thu lại. Trong một lúc ngừng như thế nàng gọi điện cho Howard.

- Hiện cô đang ở đâu, Lara? - Anh hỏi. - Tôi ở đây nhưng họ muốn bàn trực tiếp với cô.

- Khoảng một hai tiếng đồng hồ nữa tôi sẽ có mặt ở đó.

Hai tiếng đồng hồ sau, buổi thu đĩa vẫn chưa xong.

Lara lại gọi điện cho Howard Keller:

- Tôi rất tiếc, nhưng tôi không thể đi được. Sáng mai họ có trở lại được không?

- Việc ở đây có gì quan trọng đến thế? - Howard hỏi.

- Có chồng tôi, - Lara nói, - Và nàng đặt máy xuống.

Lúc về đến nhà, Lara nói:

- Tuần sau chúng mình đi Reno.

- Để làm gì?

- Khai trương khách sạn kiêm sòng bạc. Chúng mình sẽ bay đến đó vào thứ

Tư.

Giọng trả lời của Phillip đầy thất vọng:

- Thế là gay rồi?

- Chuyện gì vậy?

Rất tiếc, nhưng anh không thể đi với em được.

Lara chăm chú nhìn chồng:

- Tại sao?

- Anh tưởng anh đã nói với em rồi. Thứ Hai này anh bắt đầu chuyến đi biểu diễn.

- Anh đã bàn với họ thế nào?

- Ông Ellerbee đã bố trí anh vào một chuyến biểu diễn trong sáu tuần lễ. Anh sẽ đi Úc và...

-Úc?

- Đúng. Rồi Nhật Bản và Hồng Kông.

- Anh không được đi, Phillip? Ý em là... tại sao anh lại nhận lời? Anh không được làm vậy. Em cần phải ở bên cạnh anh.

- Tốt quá, em đi cùng với anh, Lara. Anh rất mong được như thế.

- Nhưng anh thừa biết là em không thể đi cùng anh được. Đặc biệt là hiện giờ. Có bao nhiêu chuyện buộc em phải ở nhà, - nàng nói giọng van vỉ. - Em không muốn anh bỏ em ở lại một mình.

- Anh cũng đâu có muốn? Nhưng, em thân yêu, anh đã báo với em từ trước khi cưới kia mà. Đời anh là phải đi khắp mọi nơi.

- Em biết, - Lara nói. - Nhưng đó là bây giờ. Còn bây giờ lại khác. Mọi thứ đều thay đổi kia mà.

- Không có gì thay đổi hết. - Phillip dịu dàng nói. Trừ phi anh mê em đến mức xa em, anh phát điên.

Lara không biết trả lời ra sao.

Phillip đi rồi và Lara cảm thấy chưa bao giờ mình lại cô đơn đến mức này.

Nhiều lúc đang ngồi họp, chợt nhớ đến Phillip, thế là nàng không còn suy nghĩ được gì nữa, tay chân bải hoải.

Nàng muốn chàng vẫn tiếp tục sự nghiệp nghệ thuật, nhưng nàng lại không muốn xa chàng. Nàng nhớ đến những ngày kỳ diệu họ ở bên nhau, đến những lúc nàng nép mình trong vòng tay chàng, hưởng hơi ấm và niềm yêu thương từ chàng toả ra.

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể yêu người đàn ông nào đến mức như yêu Phillip hiện giờ. Ngày nào chàng cũng gọi điện trò chuyện với nàng, nhưng đôi khi Lara cảm thấy những cuộc trò chuyện qua điện thoại đó chỉ làm tăng thêm nỗi cô đơn của nàng.

- Lúc này anh đang ở đâu, cưng?

- Anh vẫn còn ở Tokyo.

- Chuyển đi biểu diễn ra sao?
- Tuyệt vời. Anh chỉ có thiếu em thôi.
- Ôi, em cũng nhớ anh lắm, - Lara không biết cách nói thế nào để diễn tả được hết nỗi nhớ của nàng.
- Mai anh đi Hồng Kông và sau đấy...
- Em mong anh về nhà, - Lara ân hận đã buột miệng nói ra câu đó.
- Em thừa biết là anh chưa thể về được.

Im lặng một lát.

- Tất nhiên là anh không thể về ngay được.

Họ trò chuyện với nhau chừng nửa giờ và khi Lara đặt máy xuống, nàng thấy mình cô độc thêm rất nhiều. Sự chênh lệch thời gian làm nàng phát điên đầu. Đôi khi ở đây thứ Ba nhưng ở chỗ chàng lại là thứ Tư và chàng luôn gọi nàng vào nửa đêm hoặc sáng sớm.

- Tình hình Phillip ra sao? - Howard Keller hỏi.
- Tốt. Tại sao anh ấy lại làm thế, Howard?
- Làm thế nghĩa là sao?
- Là đi biểu diễn khắp nơi. Lẽ ra anh ấy không cần phải đi biểu diễn. Không, ý tôi định nói là anh ấy đâu cần tiền?
- Không phải là chuyện tiền. Phillip đi biểu diễn đâu phải vì tiền? Chỉ đơn giản là anh ấy cần phải biểu diễn.

Howard nói y hệt như Phillip. Trí óc nàng hiểu được nhưng trái tim nàng thì không.

- Lẽ ra tôi không nên lấy anh ấy. Hồi đó tôi hy vọng anh ấy sẽ yêu tôi hơn yêu nghệ thuật... - Nàng vội ngừng lại. - Ôi, tôi nói sai rồi. Tôi quá ích kỷ.

Lara gọi điện cho Ellerbee.

- Trưa nay ông có đi ăn với tôi được không?
- Tôi có thể thu xếp được, - Ellerbee đáp - Có chuyện gì à?
- Không. Chỉ là tôi muốn gặp ông thôi.

Họ gặp nhau ở nhà hàng Le Cirque.

- Gần đây bà có nói chuyện với Phillip không? - Ellerbee hỏi.
- Ngày nào tôi cũng nói chuyện với anh ấy.
- Các buổi biểu diễn của ông ấy thành công.
- Vâng.

Ellerbee nói:

- Thú thật, trước đây tôi không nghĩ Phillip sẽ lập gia đình. Ông ấy giống như thầy tu, hoàn toàn hiến thân cho nghệ thuật.
- Tôi biết... - Lara ngập ngừng. -... Nhưng ông có thấy chồng tôi đi biểu diễn quá nhiều không?

- Tôi không hiểu?
- Bây giờ Phillip đã có gia đình, có nhà cửa. Không có lý gì anh ấy cứ lang thang trên khắp thế giới như vậy - nàng thấy một thái độ lộ ra trên gương mặt ông bầu. - Ôi, tôi không định nói là chồng tôi cứ phải ở New York, nhưng ông có thể thu xếp để anh ấy biểu diễn ở Boston, Chicago, Los Angeles... nghĩa là anh ấy không phải đi quá xa như hiện nay. Ellerbee dè dặt nói.
- Bà đã đưa chuyện này ra bàn với Phillip chưa?
- Chưa. Tôi muốn hỏi ý kiến ông trước. Ông thấy như thế liệu có được không? Tôi định nói là Phillip không cần kiếm tiền, không cần kiếm một đồng nào hết.
- Thưa bà Adler, Phillip kiếm mỗi buổi biểu diễn ba mươi lăm ngàn đô-la. Năm ngoái anh ấy đi biểu diễn bốn mươi tuần lễ.
- Tôi hiểu, nhưng...
- Bà có hiểu rằng rất ít nhạc công chơi piano đạt đến đỉnh cao như vậy không? Và họ đều phải đấu tranh vô cùng vất vả mới leo lên được cái đỉnh cao ấy. Đang có hàng ngàn hàng vạn nhạc công piano vẫn thường xuyên biểu diễn, nhưng chỉ có khoảng bốn năm siêu sao. Chồng bà là một trong số hiếm hoi những siêu sao ấy.
- Ông ta dừng lại một chút:
- Bà còn biết quá ít về lĩnh vực biểu diễn âm nhạc. Sự đua tài ở đây quả là khủng khiếp. Bà ngồi xem một chương trình biểu diễn, bà thấy nhạc công độc tấu trên sân khấu, mặc bộ áo đuôi tôm, trông lịch sự và tươi tắn làm sao, nhưng bà không biết lúc anh ta bị đánh bật ra khỏi sân khấu biểu diễn, anh ta sẽ nghèo kiệt xác, không biết kiếm đâu ra tiền để trả tiền thuê nhà và hai bữa ăn đạm bạc. Phillip đã phải mất một thời gian dài khổ luyện và tranh giành, mới leo lên được vị trí của một nhạc công piano tầm cỡ quốc tế. Vậy mà bây giờ bà lại yêu cầu tôi gạt anh ấy ra khỏi vị trí đó.
- Không. Không phải tôi muốn thế. Tôi chỉ thử hỏi ông, đề nghị ông...
- Điều bà đề nghị ấy sẽ tiêu diệt sự nghiệp của chồng bà. Nhưng bà chỉ mới thăm dò chứ bà không hề muốn thế chứ gì, đúng vậy không, thưa bà Adler?
- Tất nhiên rồi, - Lara nói. Nặng ngập ngừng, nói tiếp. - Tôi nghe nói ông hưởng mười lăm phần trăm số thù lao của Phillip.
- Đúng thế.
- Tôi muốn rằng nếu Phillip diễn bớt đi thì ông vẫn không phải chịu thiệt thòi gì. - Lara thận trọng cân nhắc từng chữ. - Tôi xin vui lòng được bù vào khoản chênh lệch đó cho ông, thưa ông Ellerbee.
- Thưa bà Adler, tôi nghĩ chuyện ấy bà cần bàn bạc với Phillip. Thế nào, bà dùng gì?

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 27

Bài báo của Liz Smith có tựa đề:

"BUỚM SẮT SẮP DÍNH CÁNH"

Một đại tư bản đất xinh đẹp sắp lên đến căn hộ sang trọng trên nóc toà cao ốc của bà thì được tin có một cuốn sách nói về bà, do một nhân viên của bà viết ra, sắp được nhà xuất bản Candlelight Press cho ra mắt! Nghe đồn là cuốn sách rất rung động! Rung động! Rung động!

Lara quăng tờ báo xuống. Chắc là con Gertrude Meeks đây, ả thư ký mà nàng đã tổng cổ đi. Nàng mời Jerry Townsend đến gặp.

- Anh đọc mẫu tin của Liz Smith trong số báo sáng nay chưa?

- Tôi vừa đọc xong. Chúng ta khó có thể làm gì để ngăn chặn họ. Nếu bà...

- Chúng ta có thể làm được rất nhiều thứ. Mọi nhân viên của tôi đã ký vào bản cam đoan không được viết bất cứ chuyện gì xảy ra ở đây trong thời gian họ làm việc với tôi. Gertrude Meeks không có quyền viết như thế. Tôi sẽ kiện nhà xuất bản và họ sẽ bị trừng phạt xứng đáng.

Jerry Townsend lắc đầu.

- Vào địa vị bà, tôi không làm thế.

- Tại sao?

- Vì chuyện lại càng lan rộng, càng bất lợi cho bà. Nếu bà lờ đi thì cuốn sách ấy chỉ là một làn gió nhẹ thổi qua rồi biến mất. Còn nếu bà tìm cách chặn nó lại thì nó sẽ biến thành trận bão.

Lara lắng nghe nhưng chưa chịu.

- Tìm xem giám đốc nhà xuất bản là ai, - nàng ra lệnh.

Một tiếng đồng hồ sau, nàng đã nói chuyện điện thoại với Lawrence Seinfeld, giám đốc nhà xuất bản Candlelight Press.

- Tôi là Lara Cameron. Tôi nghe tin ông sắp cho ra mắt một cuốn sách nói về tôi.

- Bà đọc mẫu tin của Liz Smith phải không? Đúng, có chuyện đó, thưa bà Cameron.

- Tôi báo trước ông biết, nếu ông cho ra mắt cuốn sách đó, tôi sẽ kiện ông về tội xâm phạm đời tư.

Người ở đầu dây bên kia nói:

- Tôi nghĩ bà nên hỏi ý kiến ông luật sư của bà đã. Hiện bà là nhân vật nổi danh, thưa bà Cameron. Bà không còn được quyền giữ kín đời tư nữa. Và theo bản thân của Gertrude Meeks, bà là gương mặt rất độc đáo.

- Gurtrude Meeks đã ký vào bản cam đoan không viết gì về tôi.
 - Đây là chuyện giữa bà và Gertrude Meeks. Bà có thể kiện bà Meeks. Nhưng khi đó thì cuốn sách đã được bán khắp nơi rồi, tất nhiên.
 - Tôi không muốn nó được xuất bản. Nếu như ông cần điều kiện gì để không xuất bản nó...
 - Bà dừng lại ngay. Tôi thấy bà đã bắt đầu bước chân vào vùng đất nguy hiểm rồi đấy. Tôi xin khuyên bà chấm dứt cuộc trò chuyện này. Chào bà, - và ông ta bỏ máy xuống.
 - Đồ khốn kiếp! Lara ngồi thẩn người suy nghĩ.
- Nàng mời Howard Keller sang.
- Anh biết gì về nhà xuất bản Candlelight Press?
- Anh nhún vai.
- Đó là nhà xuất bản nhỏ và chuyên in những sách bôi xấu người khác. Đó là cách kiếm ăn của họ.
 - Cảm ơn anh. Vậy thì thôi.
- Howard Keller bị đau đầu. Anh cảm thấy gần đây đầu anh rất hay bị đau. Mất ngủ. Anh thấy mình bị thúc ép từ phía và cứ chạy vùn vụt. Anh nghĩ lẽ ra mình phải có cách ghìm Lara lại. Hay mình đau đầu vì đói?
- Howard ấn nút máy truyền âm, gọi cô thư ký của anh.
- Bessy, cô làm ơn bảo mang thứ gì lên cho tôi ăn trưa.
- Im lặng.
- Bessy?
 - Ông nói đùa chẳng, thưa ông Keller?
 - Sao cô bảo tôi nói đùa?
 - Ông vừa ăn trưa xong.
- Howard Keller thấy lạnh xương sống.
- Nhưng nếu ông vẫn còn đói...
 - Không, không. - Bây giờ thì Howard nhớ ra rồi. Anh đã ăn trưa, có thịt bò rán, xa lát, bánh mì và. Lạy Chúa tôi, anh nghĩ, vậy ra mình bị bệnh chẳng?

Buổi khai trương Khách sạn Cameron ở Reno, quả là một sự kiện náo nhiệt. Các phòng đều chật khách. Sòng bạc chen chúc những tay chơi. Lara không hề tiếc tiền để thù tiếp hết sức chu đáo các nhân vật nổi tiếng. Tất cả đều có mặt. Chỉ thiếu một người Lara thầm nghĩ: Phillip! Chàng gửi đến một bó hoa to kèm theo tấm thiệp viết: "Em là bản nhạc của đời anh. Anh yêu em và rất nhớ em. Hôn em".

Paul Martin cũng đến. Ông tới chỗ Lara.

- Chúc mừng cô. Cô đã vượt lên chính bản thân mình.
- Cảm ơn anh, Paul. Em làm được gì đều là nhờ ơn anh.

Martin nhìn quanh:

- Phillip đâu?
- Anh ấy không đến được. Đang biểu diễn ở nước ngoài.
- Thế à? Hôm nay là ngày vui lớn của cô. Lẽ ra cậu ta phải có mặt bên cạnh cô.

Lara mỉm cười:

- Phillip cũng muốn thế, nhưng không được.

Giám đốc khách sạn đến gặp Lara.

- Đêm nay thật là vui. Các phòng của khách sạn đều đã có người đặt trước cho đến hết tháng Ba tới.

- Ta cố giữ cho khách sạn lúc nào cũng được như vậy, Anh Donald.

Lara đã thuê một nhân viên Nhật Bản và một nhân viên Braxin đến làm để thu hút khách nước ngoài tới sòng bạc. Nàng đã bỏ ra cho mỗi dãy phòng khép kín của khách sạn một triệu đô-la, nhưng xem chừng vẫn còn phải bỏ thêm nữa.

- Nơi này sẽ thu tiền như nước cho bà đây, thưa bà Cameron, - viên giám đốc nói. Ông ta nhìn xung quanh. - À, mà ông nhà đâu? Tôi cứ mong ông nhà tới để chào mà chưa thấy.

- Nhà tôi không đến được, - Lara nói. Anh ấy còn phải chơi đàn piano ở đâu đâu ấy.

Đêm dạ hội đúng là tuyệt vời, nhưng Lara vẫn là trung tâm của cuộc vui.

Nhạc sĩ Sammy Cahn đã viết một bản nhạc tặng riêng nàng. Khi Lara đứng lên biểu diễn, tiếng vỗ tay vang rền như sấm. Tất cả mọi người đều muốn được gặp nàng, được bắt tay, được đụng vào người nàng.

Phóng viên đến rất đông và Lara trả lời phỏng vấn của vô tuyến truyền hình, đài phát thanh và báo chí. Cuộc phỏng vấn diễn ra tốt đẹp cho đến khi một nhà báo hỏi:

- Tối nay chồng bà đang ở đâu?

Và Lara càng thấy đau khổ. Lẽ ra anh ấy phải ở bên cạnh mình. Lẽ ra anh ấy phải hoãn buổi biểu diễn lại. Nhưng nàng mỉm cười rất tươi và nói:

- Phillip rất buồn là không thể đến đây tối nay được.

Sau cuộc liên hoan, đến phần vũ hội. Paul Martin bước đến bàn Lara.

- Ta nhảy chứ?

Lara đứng dậy và bước vào vòng tay ông.

- Làm chủ tất cả những thứ này, cô có cảm giác thế nào? - Paul Martin hỏi.

- Tuyệt vời. Cảm ơn anh đã giúp em.

- Không thì kết bạn với nhau để làm gì? Tôi nhận thấy có một số tay cờ bạc cỡ bự đã có mặt ở đây. Cô phải coi chừng họ đấy, Lara. Họ sẽ có lúc thua rất lớn và cô phải biết cách tạo cho họ cảm giác như họ đang thắng. Kiếm cho một xe hơi đời mới và gái cho họ sai, tóm lại là chuẩn bị sẵn mọi thứ khi họ yêu cầu.

- Vâng, em nhớ, - Lara nói.
- Rất vui lại được ôm cô lần nữa, - Paul nói.
- Paul...
- Tôi biết. Cô còn nhớ tôi đã nói gì về chuyện chồng cô phải chăm sóc cô không?
- Em nhớ.
- Xem chừng cậu ta không làm được như thế.
- Phillip cũng muốn đến đây lắm chứ, - Lara bênh chồng, nhưng bụng nàng lại trầm nghĩ: Có thật anh ấy rất muốn không?
- Đêm hôm đó Phillip lại gọi điện cho vợ và nghe giọng chồng Lara thấy càng cô đơn hơn.
- Lara, suốt ngày hôm nay anh toàn nghĩ đến em. Tôi khai trương có đạt không?
- Rất đạt. Em rất tiếc anh không có mặt được, Phillip.
- Anh cũng rất tiếc. Anh nhớ em khủng khiếp.
- Vậy tại sao anh không ở đây với em? Em cũng nhớ anh vô cùng. Mau về với em đi.

Howard Keller vào phòng giấy của Lara, tay cầm chiếc phong bì dày bằng giấy bao bì.

- Chuyện này thì không vui.
- Chuyện gì vậy?

Howard đặt phong bì lên mặt bàn của nàng.

- Đây là bản chụp lại bản thảo của Gertrude Meeks. Cô đừng hỏi tôi làm cách nào có được. Vào tù như chơi đấy. Cả tôi lẫn cô.
- Anh đọc rồi chứ?
- Rồi, - Howard gật đầu.
- Sao?
- Tôi nghĩ cô nên đọc lấy. Trong này có những chuyện xảy ra trước khi Gertrude đến đây làm. Mụ ta đã mất nhiều công đào bới.
- Cảm ơn, Howard.

Đợi cho Howard Keller ra ngoài, nàng ấn nút máy truyền âm:

- Tôi cần yên tĩnh, không nhận điện thoại của ai.

Nàng mở tập bản thảo, đọc.

Thật khủng khiếp. Hình ảnh nàng trong đó là một phụ nữ cứng rắn tàn bạo, tìm mọi cách để leo lên nấc thang xã hội. Cuốn sách nêu lên những thí dụ về thói nóng nảy và cách đối xử nhẫn tâm với nhân viên của nàng. Tác giả đưa ra rất nhiều mẫu chuyện mang tính giai thoại. Sách hoàn toàn bỏ qua, không hề nói đến tính độc lập và lòng dũng cảm của nàng, tài năng, sự thông tuệ và lòng hào hiệp rộng rãi của nàng.

Lara vẫn đọc tiếp:

"Một trong những thủ đoạn của Bướm Sắt là bố trí các cuộc gặp gỡ với khách hàng vào lúc sáng sớm, từ mờ sáng, để các khách hàng còn u mê, mụ mẫm trong khi Cameron lại rất tỉnh táo.

"Trong một cuộc họp với các chủ nhà băng Nhật Bản, bà ta tiếp họ bằng trà pha thuốc ngủ Valium, trong khi bản thân Lara Cameron thì dùng cà phê có cho thêm thuốc Ritalin, một chất kích thích hoạt động của não.

"Trong cuộc họp với một số chủ nhà băng Đức, Lara Cameron cho họ uống cà phê pha Valium, trong khi bà ta uống trà với Ritalin.

"Hỏi Lara Cameron tiến hành thương lượng về khu đất ở Queens và hội đồng đại diện cư dân đã phủ quyết, nhưng Lara Cameron đã biến đổi quyết định của họ bằng cách bịa ra câu chuyện mình có một đứa con gái riêng, nhỏ tuổi và cô bé này sắp đến sống trong khu nhà đó...

"Khi những người thuê nhà tại khu cư xá Dorchester không chịu dời đi, Lara Cameron đã đem rất nhiều dân lang thang đến ở chật những căn nhà đã thuộc sở hữu của bà ta, cũng trong khu cư xá đó...

Gertrude Meeks không bỏ qua chuyện gì hết. Đọc xong, Lara ngồi thừ ra rất lâu bên bàn giấy và nàng mời Howard sang.

- Tôi nhờ anh điều tra tình hình tài chính của Henry Seinfeld. Lão ta là chủ nhà xuất bản Candlelight Press.

- Được!

Mười lăm phút sau Howard trở lại.

- Lão ta vay vốn theo chế độ siêu rẻ.

- Nghĩa là sao?

- Đây là giá vay rẻ nhất hiện nay. Theo thang bậc lãi suất thì bậc bốn là bậc thấp nhất, vậy mà lão vay còn thấp hơn đến bốn giá nữa. Chỉ một cơn gió là đủ thổi hắt bay ngay. Hắt trả lãi từng tháng một. Ta chỉ cần đập mạnh một cú là lão bật đi tận Nam Cực lập tức.

- Cảm ơn anh, Howard.

Nàng gọi điện thoại cho Terry Hill, luật sư của nàng.

- Terry, ông có muốn làm chủ nhà xuất bản không?

- Bà nói thế là sao?

- Tôi muốn ông mua lại nhà xuất bản Candlelight Press, đứng tên ông. Hiện nay nhà xuất bản đó là sở hữu của Henry Seinfeld.

- Được thôi. Bà định trả ông ta bao nhiêu?

- Tôi nghĩ là chỉ trả năm trăm ngàn đô-la là đủ.

- Nếu quá lắm thì một triệu. Ông chú ý là mua đứt toàn bộ, kể cả các bản quyền sách của lão. Và đừng nhắc gì đến tên tôi.

Văn phòng nhà xuất bản Candlelight Press nằm trong một toà nhà cũ kỹ trên

phố 34 trong khu thương mại. Văn phòng chỉ bao gồm hai phòng, phòng nhỏ cho thư ký của Seinfeld và phòng lớn hơn đôi chút cho lão.

Thư ký của Henry Seinfeld nói vào máy:

- Ông Hill muốn gặp ông chủ.

- Mời vào.

Trước đó Terry Hill đã gọi điện báo cho Seinfeld biết.

- Ông bước vào gian phòng nhỏ, thăm hỏi. Seinfeld đang ngồi ở bàn giấy.

- Tôi có thể làm gì giúp ông, thưa ông Hill?

- Tôi là đại diện một công ty xuất bản Đức. Công ty chúng tôi muốn mua lại cơ sở kinh doanh của ông.

Seinfeld chậm chạp chậm điều xì gà.

- Chúng tôi không định bán.

- Ôi vậy là không may rồi. Công ty chúng tôi muốn thâm nhập thị trường sách Hoa Kỳ và chúng tôi rất mến cách hoạt động của nhà xuất bản này.

- Tôi xây dựng nên nhà xuất bản này chỉ bằng hai bàn tay trắng và duy trì nó hết sức vất vả. Nhưng tôi coi nó là đứa con và tôi không muốn nhượng nó cho bất cứ ai khác.

- Tôi hiểu tình cảm của ông, - Terry Hill nói giọng thông cảm. - Vậy mà chúng tôi đã định trả ông năm trăm ngàn đô-la để ông nhượng lại.

Seinfeld suýt nghẹn khói xì gà.

- Năm trăm ngàn đô-la? Chà! Mỗi cuốn sách tôi ấn hành đem lại cho tôi một triệu tiền lãi. Không đâu. Số tiền ông đưa ra đúng là bằng chửi tôi.

- Số tiền đó là một món lớn rồi. Ông hoàn toàn không có vốn liếng gì hết và hiện ông đang nợ một trăm ngàn đô-la. Tôi đã điều tra và biết hết. Thôi được tôi có thể tăng lên sáu trăm. Và đây là giá tốt cùng.

- Ôi, tôi sẽ ân hận vụ này suốt đời. Nhưng cũng đành vậy. Xin ông cho bảy trăm ngàn...

Terry Hill đứng dậy.

- Chào ông Seinfeld. Công ty chúng tôi kiếm nơi khác vậy.

Hill bước ra phía cửa.

- Khoan đã, ông Hill, - Seinfeld nói. - Làm gì mà ông nóng nảy thế? Mà nhân tiện vợ tôi cũng sắp về hưu. Chúng tôi đang cần tiền để thu xếp nơi tĩnh dưỡng tuổi già.

Terry Hill bước đến bàn giấy của Seinfeld, rút trong túi ra bản hợp đồng.

- Tôi đem theo sẵn tám ngàn phiếu sáu trăm ngàn đô-la đây rồi. Ông ký vào đây, chỗ tôi đánh dấu "X" ấy.

Lara mời Howard sang.

- Chúng ta đã mua xong nhà xuất bản Candlelight.

- Hay lắm. Vậy cô định dùng nó làm gì?

- Trước tiên là hủy cuốn sách của Gertrude Meeks. Không để nó được ấn hành. Có rất nhiều cách. Nếu ả đòi lại bản quyền thì chúng ta có thể thừa kiện và bó tay ả một năm.

- Cô định sử dụng nhà xuất bản ấy chẳng?

- Tất nhiên là không. Anh cử một người nào quản lý nó. Ta vẫn nộp thuế đều đặn, coi như chịu mất trắng một khoản tiền.

Lúc Howard quay về phòng giấy của mình, anh bảo cô thư ký riêng:

- Cô thảo giúp lá thư gửi cho Jack Hellman, Hãng kinh doanh bất động sản Hellman.

Ông Jack thân mến, tôi đã trao đổi ý kiến đề xuất của ông với bà Cameron và chúng tôi thấy chưa thuận lợi để nhảy vào công trình sắp tới của ông. Tuy nhiên, tôi mong ông hiểu cho rằng đến công trình sau, chúng ta có thể tiến hành theo cách ông đề nghị...

Cô thư ký ngừng viết. Howard ngạc nhiên:

- Sao thế?

- Ông Keller?

- Cô nói đi.

- Thư này hôm qua ông đã đọc, tôi đã đánh máy và bỏ vào thùng thư bưu điện rồi.

Howard nuốt nước bọt:

- Thật à? - Rồi anh cố gượng cười. - Tại làm việc quá đầy mà.

Bốn giờ chiều hôm đó, Howard ngồi cho bác sĩ Bennett khám.

- Rất tốt, - bác sĩ nói - Về cơ thể, ông không có gì trục trặc hết.

- Vậy tại sao tôi hay bị quên như vậy?

- Đã bao lâu rồi ông chưa đi nghỉ, ông Keller?

Howard cố nhớ lại:

- Khéo đến bao nhiêu năm rồi. Công việc quá bận.

Bác sĩ mỉm cười:

- Ấy đấy. Chính là do nguyên nhân đó. Ông làm việc quá sức Tình trạng này thường xảy ra, nhiều hơn ông tưởng đấy, Keller. Ông cần đi nghỉ đâu đó vài tuần lễ cho thoải mái. Không nghĩ gì đến công việc hết. Sau khi nghỉ về ông thấy sẽ lại hoàn toàn khỏe mạnh.

Howard đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm.

Anh vào phòng giấy của Lara, nói với nàng:

- Cô có thể cho tôi nghỉ một tuần được không, Lara?

- Dễ dàng như tôi chặt đứt cánh tay của tôi. Tại sao anh lại nghĩ đến chuyện nghỉ, Howard?

- Bác sĩ bảo tôi cần nghỉ hoàn toàn một thời gian ngắn. Thú thật với cô, Lara, gần đây tôi rất hay quên. Ốc tôi có vấn đề

Lara chăm chú nhìn anh, băn khoăn:

- Có nghiêm trọng lắm không?
 - Không đâu. Chỉ hơi đau đầu thôi. Tôi tính đi Hawaii nghỉ ngơi ít ngày.
 - Đúng thế. Anh lấy phản lực mà dùng!
 - Không, không. Cô còn phải luôn dùng đến nó. Tôi đáp máy bay chở khách là được rồi.
 - Mọi chi phí anh để công ty chịu.
 - Cảm ơn cô. Tôi sẽ tự...
 - Không được. Howard, tôi muốn anh gạt mọi công việc ra khỏi đầu óc trong thời gian nghỉ. Anh hãy lo đến sức khỏe của anh. Tôi không muốn có chuyện gì không hay xảy đến với anh, Howard.
- Mình hy vọng anh ấy sẽ bình phục, Lara nghĩ. Anh ấy sẽ bình phục.

Hôm sau Phillip gọi điện về. Nghe Marian Bell nói:

- Thưa bà, ông Adler gọi điện từ Đài Loan về.
- Lara vội vã nhắc máy:
- Anh đấy à, Phillip?
 - Chào em. Ở đây đang có bãi công của công nhân bưu điện cho nên bây giờ anh mới gọi cho em. Em khỏe chứ?
- Cô đơn! Lara thầm nghĩ. Nhưng nàng đáp.
- Rất khỏe. Còn anh thì sao? Chuyển đi tốt chứ?
 - Vẫn như mọi khi. Anh rất nhớ em.
- Trong máy văng vẳng tiếng nhạc và tiếng người nói lao xao.
- Hiện nay anh đang ở đâu?
 - Ôi họ tổ chức một bữa tiệc nhỏ mừng anh đấy mà. Em biết cái trò ấy rồi.
- Lara nghe thấy trong máy tiếng cười phụ nữ.
- Vâng, em biết.
 - Thứ Tư anh sẽ bay về.
 - Gì thế?
 - À không. Anh mau về với em nhé.
 - Nhất định rồi. Tạm biệt.

Nàng đặt máy xuống. Sau bữa tiệc này, chàng sẽ làm gì? Người phụ nữ cười khanh khách lúc này là ai? Nỗi ghen bùng lên trong óc Lara mạnh đến nỗi nàng rã rời chân tay. Từ nhỏ đến giờ nàng chưa hề biết ghen là gì.

Mọi thứ đều đang tuyệt hảo, Lara thầm nghĩ.

Mình không muốn mất đi thứ gì hết. Mình không muốn để mất tình yêu của chàng.

Lara không ngủ được, nằm nghĩ đến Phillip và cố đoán chàng đang làm gì sau bữa tiệc.

Howard Keller thuê phòng tại một khách sạn nhỏ tận bờ biển Kona Beach

trên đảo lớn Hawaii.

Thời tiết tuyệt diệu. Ngày nào anh cũng tắm biển.

Da anh đã thâm lại. Anh chơi gôn và làm xoa bóp mỗi ngày.

Howard được nghỉ ngơi hoàn toàn và lại thấy khoẻ khoắn như xưa. Bác sĩ Bennet nói đúng, anh thâm nghĩ. Quá sức. Khi nào trở về Mỹ, mình sẽ bớt làm việc đi đôi chút. Nói vậy để tự an ủi, nhưng Howard vẫn cảm thấy trong đáy sâu trí óc nỗi lo sợ về trí nhớ của mình đã giảm sút một cách đáng ngại và không hồi phục được.

Cuối cùng đã đến lúc Howard trở về New York.

Anh lên chuyến bay đêm và đến đảo Manhattan vào bốn giờ chiều. Anh đi thẳng về văn phòng. Cô thư ký riêng vẫn ngồi đó, tươi cười chào:

- Chúc mừng ông đã trở về, thưa ông Keller.

Trông ông mạnh khỏe lắm.

- Cảm ơn cô...

Howard đứng sững, mặt đỏ lựng: anh không còn nhớ tên cô thư ký là gì nữa.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 28

Phillip về New York chiều thứ Tư và Lara lấy xe ra sân bay đón chồng. Anh bước ra khỏi máy bay và hình ảnh chàng Lochinvar, nhân vật phiêu bạt trong câu chuyện cổ tích đột nhiên hiện lên trong trí óc nàng.

- Lạ Chúa, chàng đẹp trai quá chừng! Lara lao vào hai cánh tay Phillip đang dang rộng đón nàng.

- Em nhớ anh quá, - nàng nói và ôm ghì lấy.

- Anh cũng rất nhớ em, cưng.

- Nhớ thế nào?

Chàng đưa ngón tay cái bấm vào giữa ngón tay giữa:

- Nhớ ngón này.

- Ôi anh hư lắm, - nàng nói. - Hành lý anh đâu?

- Đến sau.

Một tiếng đồng hồ sau, họ đã về đến nhà. Marian Bell mở cửa đón.

- Chúc mừng ông Adler trở về.

- Cảm ơn cô Marian, - Phillip nhìn xung quanh. - Tôi cảm thấy như tôi vắng nhà cả một năm.

- Hai năm ấy chứ, - Lara nói. Nàng vội nói thêm.

- Anh đừng bỏ em mà đi nữa nhé, - nàng cắn môi lại.

- Bà cần tôi giúp gì không, thưa bà Adler? - Marian hỏi.

- Không. Cô có thể đi chơi. Sáng mai tôi sẽ cần đến cô. Hôm nay tôi nghỉ hoàn toàn.

- Vâng. Xin chào hai ông bà, - Marian đi ra.

- Cô gái dễ thương quá, - Phillip nói.

- Đúng thế, phải không nào? - Lara nép vào vòng tay chồng. - Bây giờ thì anh cho em thấy anh nhớ em đến mức nào đi.

Ba ngày liền Lara không đến văn phòng. Nàng muốn ở cạnh Phillip, trò chuyện với chàng, ve vuốt thân thể chàng để chàng tin rằng chàng không phải chỉ là người trong mộng. Họ ăn điểm tâm với nhau và trong khi Lara đọc thư từ cho Marian ghi thì chàng ngồi tập đàn.

Trong bữa trưa ngày thứ Ba, Lara kể cho chồng nghe về buổi khai trương sòng bạc.

- Rất tiếc anh không có mặt ở đó. Nó thật đúng là linh đình.

Anh ấy đang đàn piano tận đâu đó, nàng nhớ lại ý nghĩ hôm ấy.

- Nhưng không sao. Ta sẽ đến đó. Ông Thị trưởng ở đó sắp làm lễ trao chia khoá cho em.

Phillip nói giọng không vui.

- Lara, anh sợ lần này anh cũng lại không đi được.

Lara cau mày:

- Nghĩa là sao?

- Ông Ellerbe đã bố trí chuyến đi biểu diễn tới cho anh. Ba tuần nữa anh sẽ sang Đức.

- Không đâu, - Lara nói.

- Các bản hợp đồng đã ký xong hết rồi. Anh không thể làm khác được.

- Anh vừa mới về đến nhà. Sao đã vội bỏ đi như thế được?

Đây là một chuyến đi biểu diễn vô cùng quan trọng, em yêu ả.

- Vậy cuộc sống vợ chồng không quan trọng hay sao?

- Lara?

- Anh không được đi, - Lara giận dữ nói. - Em cần chồng chứ không phải cần thứ tình nhân nhất thời để giải khuây.

Marian mang vào mấy lá thư.

- Ôi xin lỗi. Tôi không định làm phiền ông bà. Chỉ định xin bà ký cho mấy lá thư này.

- Cảm ơn, - Lara khó chịu nói. - Khi nào cần cô, tôi sẽ gọi.

- Vâng, thưa bà Cameron.

Hai vợ chồng nhìn theo cô thư ký đi ra.

- Em hiểu rằng anh phải đi biểu diễn, - Lara nói, - nhưng anh chẳng nên biểu diễn quá nhiều như vậy. Giống như người bán rong quanh năm trên đường ấy.

- Anh không phải thế, đúng không nào, Lara? - Giọng chàng lạnh lại.

- Tại sao anh không chờ đợi xong buổi lễ trao chìa khoá ấy rồi hãy đi?

- Lara, anh biết việc anh có mặt rất quan trọng đối với em, nhưng việc anh đi biểu diễn cũng quan trọng đối với anh không kém. Anh rất tự hào về em và những việc em làm, nhưng anh cũng muốn em tự hào về anh.

- Em tự hào chứ, - Lara nói. - Tha lỗi cho em, Phillip. Em chỉ... - và nàng cố nén để khỏi oà khóc.

- Anh hiểu, em yêu ạ, - Phillip ôm vợ. - Thôi được! Lần này xong đợt biểu diễn, về nhà, anh sẽ đưa em đi nghỉ một thời gian.

Nghỉ thì không thể được Lara thầm nghĩ. Còn bao nhiêu dự án cần phải thực hiện.

- Lần này anh đi những đâu, Phillip?

- Đức, Na Uy, Đan Mạch, Anh, rồi về.

Lara hít một hơi thở sâu.

- Em hiểu.

- Anh rất muốn em đi cùng với anh, Lara. Trên đường biểu diễn không có em anh rất cô đơn.

Lara nghĩ đến người phụ nữ cười khanh khách trong máy hôm trước.

- Thật không? - Nàng cố gạt đi ý nghĩ ghen tuông này. - Nàng mỉm cười. - Vậy thế này nhé: anh đem chiếc phản lực của nhà đi. Anh sẽ thoải mái hơn nhiều.

- Nhưng em còn phải dùng đến nó?

- Hoàn toàn không. Em có cách thu xếp, cho đến lúc anh trở về.

- Trên đời này không có ai đáng yêu như em, - Phillip nói.

Lara cọ ngón tay vào cằm chàng:

- Nhớ là như thế đấy?

Chuyến đi biểu diễn của Phillip thành công rực rỡ. Công chúng ở Berlin như phát điên lên còn báo chí thì không tiếc lời ca ngợi.

Sau đêm diễn, các "phòng xanh" đều chật ních những người hâm mộ chàng, hầu hết là nữ giới.

- Em đã vượt ba trăm dặm đến để nghe ông biểu diễn.

- Em có một lâu đài nhỏ cách đây không xa và em sẽ rất mừng nếu ông...

- Em đã chuẩn bị sẵn bữa ăn nửa đêm dành cho hai chúng ta.

Trong số phụ nữ đó có những cô rất đẹp và rất giàu, tất cả đều mê Phillip. Nhưng Phillip đã có người chàng yêu. Chàng gọi điện cho Lara sau đêm biểu diễn ở Đan Mạch.

- Anh rất nhớ em!

- Em cũng thế, rất nhớ anh. Buổi biểu diễn ra sao?

- Rất tốt. Nhưng có một người bỏ ra về giữa lúc anh đang đàn.

Lara cười vang:

- Đấy là dấu hiệu tốt. Còn em thì lúc này đang giữa cuộc họp. Em sẽ gọi lại

cho anh ở khách sạn vào một giờ sáng.

Phillip nói:

- Sau đây anh chưa về khách sạn, Lara. Ông Giám đốc rap anh biểu diễn tổ chức một bữa tiệc chúc mừng anh và...

- Thật vậy sao? Ông ta có một cô con gái xinh đẹp chứ gì? - Vừa nói xong lập tức nàng hồi hận đã nói câu đó.

- Em bảo gì?

-Ồ không. Em phải vào họp bây giờ. Em sẽ nói chuyện với anh sau.

Nàng đặt máy và quay vào văn phòng họp tiếp.

Howard lo lắng nhìn nàng:

- Yên ổn cả chứ?

- Tất cả. - Lara nói nhanh. Nàng cảm thấy khó có thể tập trung vào cuộc họp.

Nàng như nhìn thấy Phillip ngồi trong bữa tiệc và những cô gái xinh đẹp đang cố ẩn vào tay chàng chìa khoá phòng của họ.

Nỗi ghen trào lên trong lòng Lara và nàng tự thấy ghét bản thân nàng.

Nghi lễ do ông Thị trưởng tổ chức trong buổi trao chìa khoá toà nhà cho Lara Cameron được làm theo kiểu tiệc đứng. Các phóng viên đều không được dự.

Paul Martin cũng có mặt.

- Cậu ta lại bỏ nhà đi rồi hả?

- Anh ấy rất muốn đến đây, thật thế, anh Paul

- Dớ dẩn! Đây là niềm vinh dự lớn của cô. Cậu ta có bổn phận phải đến chứ.

Cậu ta là thứ chồng gì lạ vậy? Phải có ai giảng cho cậu ta hiểu mới được.

Đêm hôm đó Lara nằm cô đơn, không sao ngủ được Phillip cách nàng

10.000 dặm. Câu nói của Paul Martin cứ ám ảnh mãi đầu óc của nàng. Cậu ta là thứ chồng gì lạ vậy? Phải có ai giảng cho cậu ta hiểu mới được.

Khi Phillip từ châu Âu trở về, chàng có vẻ sung sướng được ở nhà. Chàng đem về cho vợ cả một đồng quà. Một pho tượng sứ tuyệt đẹp của Đan Mạch. Những con búp bê xinh xắn của Đức. Những tấm áo khoác bằng xoa và một chiếc ví của Anh. Trong ví có một chiếc vòng tay bằng kim cương.

- Đẹp quá - Lara nói. - Cảm ơn anh yêu?

Sáng hôm sau Lara nói với Marian Bell:

- Hôm nay tôi làm việc ở nhà cả ngày.

Nàng ngồi trong phòng giấy, đọc thư từ cho cô thư ký ghi và vẫn nghe thấy tiếng đàn của chồng bên phòng khách vọng sang. Cuộc sống của mình thật là hoàn hảo, Lara thầm nghĩ. Vậy mà Phillip lại cử bỏ đi.

Ông bầu Ellberbee gọi điện cho Phillip.

- Xin chúc mừng nhiệt liệt, - ông ta nói. - Tôi nghe tin chuyển đi biểu diễn của anh thành công rất lớn.

- Vâng, đúng thế. Thính giả bên châu Âu quả là yêu âm nhạc.
- Tôi vừa nhận được điện thoại từ Hội trường Carnegie. Họ tổ chức một tuần mở cửa đột xuất, từ thứ Sáu, mười bảy tháng này. Họ đề nghị anh biểu diễn một chương trình âm nhạc trọn đêm. Anh thấy sao, Phillip?

- Rất sẵn sàng.

- Vậy là tốt. Tôi sẽ lo chuyện hợp đồng. À, mà nhân tiện, - ông bầu nói. - Anh có định giảm bớt số buổi diễn không, Phillip?

Phillip sững sờ:

- Sao lại giảm bớt? Không đời nào. Nhưng tại sao lại thế?

- Vợ ông, Lara, có gặp tôi và nêu ý kiến là chỉ bố trí anh biểu diễn trong nước Mỹ. Tốt nhất là anh nên trao đổi với chị ấy...

- Vâng, nhất định rồi. Cảm ơn ông.

Phillip đặt máy xuống, sang phòng giấy Lara.

Nàng đang chỉ đạo cô thư ký Marian thảo thư từ.

- Tôi xin lỗi một chút, được không? - Phillip hỏi.

Marian mỉm cười:

- Dĩ nhiên là được, thưa ông Adler, - cô nói rồi đi ra.

Phillip quay sang vợ

- Ông Ellberbee vừa gọi điện đến. Em có đề nghị với ông ấy là cắt chương trình biểu diễn ở nước ngoài của anh phải không?

- Em có nói câu gì đó đại loại như vậy, Phillip. Bởi em nghĩ hai vợ chồng mình nên...

- Anh đề nghị em không bao giờ lặp lại chuyện ấy nữa, - Phillip nói. - Em thừa biết anh yêu em đến chừng nào. Nhưng ngoài quan hệ vợ chồng, em còn sự nghiệp của em và anh cũng có sự nghiệp của anh. Ta nên thoả thuận với nhau như thế này. Anh không can thiệp vào công việc của em và em cũng đừng can thiệp vào công việc của anh. Em hiểu rồi chứ?

- Tất nhiên là như thế. - Lara nói. - Anh tha lỗi cho em, Phillip. Hôm đó là do em nhớ anh quá đầy thôi, - nàng nép vào người chàng. - Anh tha thứ cho em chứ?

- Anh tha thứ và anh sẽ quên chuyện ấy.

Howard Keller mang các bản hợp đồng đến nhà Lara để nàng ký.

- Tình hình ra sao?

- Rất tốt, - Lara nói.

- Chàng nghệ sĩ phiêu bạt đang ở nhà chứ?

- Vâng.

- Và bây giờ cô đắm ra mê âm nhạc cổ điển chứ gì?

- Vâng, bây giờ chàng nhạc công là cuộc sống của tôi. Anh không biết chồng tôi là con người tuyệt vời đến mức nào đâu, Howard.

- Cô có định đến văn phòng làm việc không đấy? Mọi người đều rất cần có cô ở đó.

- Tôi chỉ ở nhà vài ngày nữa thôi.

Keller gật đầu:

- Vậy thì tốt.

Hai người bắt đầu xem xét giấy tờ Howard mang tới.

Sáng hôm sau Terry Hill gọi điện đến.

- Lara, tôi vừa nhận được điện thoại của Ủy ban phòng chống cờ bạc lậu ở Reno, - chàng luật sư nói. - Họ đang điều tra về vụ chị mua sòng bạc.

- Cụ thể là chuyện gì? - Lara hỏi.

Có những đơn kiện về chuyện vi phạm luật bán đấu giá. Họ yêu cầu chị đến đó trình bày vào ngày mười bảy tới.

- Chuyện có rắc rối lắm không? - Lara hỏi.

Người luật sư ngập ngừng:

- Chị đã có nghe nói về chuyện bán đấu giá tiến hành sai quy định không?

- Không. Tất nhiên là không?

Nếu vậy thì chị không có gì phải lo hết. Hôm nay tôi sẽ bay cùng chị đi Reno.

- Nếu tôi không đi thì sao?

- Thì họ sẽ có giấy chính thức đòi chị đến. Tốt nhất là chị tự đến.

- Được thôi.

Lara gọi tới máy riêng của Paul Martin, tại văn phòng của ông. Ông nhắc máy ngay lập tức.

- Lara đây à?

- Vâng chào anh.

Đã lâu lắm rồi cô không sử dụng đường dây này.

- Em biết. Em định hỏi anh về vụ ở Reno.

- Tôi đã nghe thấy tin rồi.

- Chuyện có rắc rối lắm không?

Martin cười vang:

- Không đâu. Những kẻ mua trượt cho rằng cô đã dùng thủ đoạn để phồng tay trên họ.

- Anh tin là không có chuyện gì chứ, Paul? Nàng ngập ngừng. - Hôm đó chúng ta có dò nghe những giá người khác đề xuất.

- Cô yên tâm. Chuyện đó xưa nay vẫn thế. Và lại họ không có bằng chứng nào hết. Cô đừng bận tâm gì hết.

- Vâng. Em sẽ không bận tâm gì nữa.

Nàng đặt máy xuống, ngồi thừ ra, lo lắng.

Trong bữa ăn trưa, Phillip nói:

- À, người ta đề nghị anh biểu diễn một tối ở Hội trường Carnegie. Anh đã

nhận lời.

- Tuyệt vời, - Lara cười. - Em sẽ mua một bộ đồ mới để mặc hôm đó. Hôm nào?

- Mười bảy.

Nụ cười trên môi nàng vụt tắt.

- Ôi!

- Sao thế?

- Em sợ em không đi được với anh. Em phải đi Reno. Tiếc quá.

Phillip đặt tay lên bàn tay vợ:

- Vậy là lịch công việc hai vợ chồng mình không ăn khớp. Nhưng thôi được. Em đừng áy náy nữa. Sẽ còn vô khối buổi biểu diễn của anh kia mà.

Lara ngồi trong văn phòng ở toà nhà Trung tâm Cameron. Sáng nay Howard gọi điện đến nhà riêng cho nàng.

- Tôi nghĩ hôm nay cô nên đến đây. Có một vài việc cần bàn.

- Sau đây một tiếng tôi sẽ có mặt ở đó.

Và bây giờ họ đang giữa cuộc họp.

- Hai vụ của chúng ta thất bại rồi, - Keller nói. - Công ty bảo hiểm hùn vốn với ta vừa bị phá sản và họ lại là người duy nhất đặt trước của chúng ta.

- Ta sẽ tìm được người khác thôi, - Lara nói.

- Không dễ dàng đâu. Luật cải cách thuế đang cản chân chúng ta. Và cản chân nhiều người khác nữa. Quốc hội đã loại bỏ chế độ thuế bảo hộ kinh doanh và nói chung hủy bỏ toàn bộ mọi hình thức giảm thuế. Tôi cảm thấy tình hình kinh tế chung đang đi vào suy thoái lớn. Các công ty tiết kiệm và tín dụng làm việc với chúng ta đều đang lao đao. Các hãng Drexel, Burnham, Lambert rất có thể phải đình chỉ lao động. Cổ phiếu rẻ tiền đâm thành phần tác dụng. Chúng ta gặp khó khăn trong cả sáu công trình đang tiến hành. Hai cái mới làm xong một nửa. Không có nơi đầu tư tiếp, chúng ta sẽ không còn tiền để rót vào đấy.

Lara ngồi im lặng suy nghĩ

- Khắc tìm ra cách thôi. Chẳng hạn bán đi một số bất động sản ta đang sở hữu và vay thêm tiền theo lối thế chấp.

- Khó lắm, nhưng ta đang có một thuận lợi là tiền thu được ở sông bạc Reno khá cao, mỗi năm tới chục triệu đô-la kia mà.

Thứ Sáu ngày mười bảy, Lara đi Reno. Phillip chở nàng ra sân bay. Terry Hill đã chờ nàng bên máy bay.

- Bao giờ em về? - Phillip hỏi.

- Có lẽ mai. Chắc không bị kéo dài đâu.

- Anh sẽ rất nhớ em, - Phillip nói.

- Em cũng vậy, Phillip.

Chàng đứng nhìn máy bay cất cánh. Mình sẽ rất nhớ nàng, Phillip thầm nghĩ. Nàng là người phụ nữ kỳ diệu nhất trên đời.

Trong văn phòng của Ủy ban phòng chống cờ bạc lậu bang Nevada, Lara phải giáp mặt với đám người đã từng gặp gỡ trong dịp nàng làm đơn xin giấy phép kinh doanh cho sòng bạc. Nhưng lúc này thái độ họ không còn niềm nở thân thiện như lần gặp trước.

Lara tuyên thệ nói sự thật xong, một quan chức của toà án ngồi ghi lời khai của nàng.

Chủ tịch Ủy ban hỏi:

- Bà Cameron, chúng tôi nhận được một số đơn kiện liên quan đến việc cấp giấy phép kinh doanh sòng bạc của bà.
- Họ kiện sao? - Terry Hill hỏi.
- Chúng tôi sắp đề cập đến trong quá trình thẩm vấn, - ông chủ tịch quay sang Lara. - Tôi được biết đây là đầu tiên bà kinh doanh một sòng bạc.
- Vâng, đúng thế. Tôi đã nói điều đó ngay trong tờ khai đầu tiên.
- Do đâu mà bà đề xuất cái giá ấy trong cuộc bán đấu giá? Ý tôi muốn hỏi là căn cứ vào đâu mà bà chọn số tiền đó?

Terry Hill ngắt lời:

- Tôi xin hỏi tại sao ông chủ tịch đề ra câu hỏi đó?
 - Khoan đã, thưa ông Hill. Ông cho thân chủ của ông trả lời câu hỏi đó chứ?
- Terry đưa mắt nhìn Lara và gật đầu với nàng.

Lara nói:

- Tôi có những chuyên gia tài chính và kế toán, họ ước tính cho tôi xem phải đề xuất giá bao nhiêu trong cuộc bán đấu giá ấy, sau đấy tôi tăng lên chút ít và ra quyết định.
- Ông chủ tịch nhìn chăm chú vào những giấy tờ trước mặt.
- Số tiền bà đưa ra cao hơn số tiền người đứng sau bà tới năm trăm đô-la.
- Thật à?
- Lúc bà đặt giá bà không biết điều đó sao?

Không. Tất nhiên là không.

- Bà Cameron, bà có quen ông Paul Martin không?

Terry Hill ngắt lời:

- Tôi thấy câu hỏi này không liên quan gì đến sự việc ta đang tìm hiểu.
- Chỉ lát nữa ông sẽ thấy là có liên quan, thưa ông Hill. Còn bây giờ tôi cần bà Cameron trả lời câu tôi hỏi.
- Tôi xin sẵn sàng, - Lara nói. - Có, tôi có quen ông Paul Martin.
- Bà có quan hệ kinh doanh với ông Martin không?

Lara ngập ngừng:

- Không. Giữa ông Martin và tôi chỉ là quan hệ bè bạn.
- Bà Cameron, bà có biết dư luận nói ông Martin có quan hệ với mafia

không?

- Tôi phản đối, chuyện dư luận không có giá trị pháp lý.

- Đúng vậy, thưa ông Hill. Tôi xin rút lại câu hỏi. Bà Cameron, lần gần đây nhất bà gặp hay nói chuyện với ông Martin là bao giờ?

Lara ngập ngừng.

- Hình như không. Xin thú thật là từ ngày lấy chồng, tôi rất ít gặp ông Martin. Tôi chỉ gặp ông ấy trong những bữa tiệc và tình cờ nhìn thấy nhau mà thôi.

- Nhưng bà vẫn có lệ trò chuyện với ông Martin qua đường dây điện thoại riêng?

- Từ khi tôi lấy chồng thì thôi.

Bà có lần nào bàn bạc với ông Martin về cái sòng bạc ấy không?

Lara đưa mắt nhìn Terry Hill, thấy ông gật đầu.

- Có! Tôi nhớ rằng sau khi tôi thắng trong cuộc bán đấu giá, ông Martin có gọi điện chúc mừng tôi. Và ông còn gọi điện chúc mừng tôi lần nữa hôm tôi nhận giấy phép kinh doanh sòng bạc ấy.

- Ngoài ra bà không lần nào nói chuyện với ông Martin về nó nữa?

- Không.

- Xin nhắc là bà đã tuyên thệ nói sự thật, thưa bà Cameron.

- Vâng, đúng thế.

- Bà biết nếu bà làm sai lời thề thì bà sẽ bị phạt thế nào chứ?

- Tôi biết.

- Ông chủ tịch giờ lên một tờ giấy:

- Tôi có bản ghi lại mười lăm lần bà nói chuyện điện thoại với ông Martin, trong thời gian bán đấu giá.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 29

Hầu hết các nghệ sĩ độc tấu đều bị choáng ngợp khi nhìn thấy hội trường Carnegie chứa hai mươi tám ngàn chỗ ngồi. Ít có nghệ sĩ nào làm đầy được tất cả các hàng ghế trong hội trường, nhưng tối thứ Sáu này, không còn một chỗ nào trống.

Phillip Adler bước ra giữa sân khấu rộng thênh thang trong tiếng vỗ tay như sấm của công chúng.

Chàng ngồi vào đàn, dừng lại một chút rồi mới bắt đầu biểu diễn. Chương trình đêm nay gồm những bản sonat của Beethoven. Đã bao năm nay, Phillip tập được cho mình thói quen hoàn toàn tập trung vào âm nhạc. Nhưng đêm

nay trí óc chàng vẫn còn bị ám ảnh về Lara và những vấp vấp nàng đang phải đối đầu.

Trong một giây đồng hồ, những ngón tay lướt hờ hững trên các phím đàn và chàng chợt toát mồ hôi.

Thời gian chỉ một chớp mắt đó trôi rất nhanh khiến thính giả chưa kịp nhận thấy.

Kết thúc phần thứ nhất của chương trình, tiếng vỗ tay nổ ran. Giờ giải lao, Phillip vào phòng trang phục nghỉ. Ông chỉ huy đêm biểu diễn nói:

- Tuyệt vời, anh Phillip. Anh làm mọi người mê mẩn. Anh cần dùng thứ gì không?

- Không. Cảm ơn, - Phillip khép cửa lại. Chàng mong cho chóng kết thúc đêm biểu diễn. Đầu óc chàng bị day dứt về nỗi khổ tâm của Lara đang phải chịu đựng. Phillip rất yêu nàng và biết rằng Lara cũng rất yêu chàng. Nhưng cả hai như thể đang cùng chui vào một đường hầm.

Trước lúc Lara lên máy bay đi Reno, giữa hai vợ chồng đã diễn ra không khí căng thẳng. Minh sẽ nghĩ xem có cách nào không, Phillip thầm tính toán.

Cách nào được nhỉ? Làm thế nào để tìm ra một cách thoả hiệp, mỗi bên chịu nhún đi một chút. Đầu óc Phillip còn đang miên man thì có tiếng gõ cửa:

- Còn năm phút nữa thôi đấy, thưa ông Adler.

- Cảm ơn.

Phần sau của chương trình biểu diễn là bản sonat Hammerklavier. Đây là một tác phẩm âm nhạc xúc động đến mức quần quai và khi những hợp âm cuối cùng vang lên để kết thúc thì toàn thể công chúng đứng hết cả dậy, vỗ tay như muốn làm nổ tung cả hội trường.

Phillip đứng trên sân khấu, cúi đầu cảm ơn, nhưng đầu óc chàng vẫn lơ lửng tận đâu đâu. Minh phải về nhà ngay để nói chuyện với Lara. Đột nhiên chàng sực nhớ hôm nay nàng không có nhà. Minh phải tìm được sự đồng cảm vợ chồng, Phillip thầm nghĩ. Và có thể làm như thế được.

Tiếng vỗ tay vẫn chưa dứt. Công chúng hét ầm lên:

- Bravo!

- Nữa! Nữa!

Mọi khi, gặp trường hợp như thế này, Phillip thường đàn thêm một đoạn nhạc, nhưng tối hôm nay chàng không có chút hào hứng nào. Chàng quay vào phòng thay bộ quần áo bình thường. Chàng nghe thấy tiếng reo hò bên ngoài vang vào. Báo đăng trời sẽ đổ mưa nhưng đám người hâm mộ chàng vẫn không chịu ra về.

"Gian phòng xanh" đầy chật những người mong gặp chàng. Thật thích thú được nghe tiếng reo hò nồng nhiệt tán thưởng của những thính giả hâm mộ, nhưng đêm nay Phillip không thấy cảm giác thích thú ấy nữa. Chàng nán lại trong phòng thay trang phục cho đến khi đoán biết mọi người đã về cả chàng

mới bước ra cửa.

Đêm đã khuya. Phillip đi dọc theo những hành lang trong phần hậu trường vắng tanh. Không thấy chiếc xe limousine bên ngoài đợi. Minh kiểm tắc xi vậy Phillip nghĩ vậy.

Chàng bước ra trời mưa. Gió lạnh thổi và đường phố Năm mươi Bảy tối om. Lúc chàng bước chân về phía Đại lộ số Sáu thì một người to lớn mặc áo mưa từ bóng cây bước ra, đến gần chàng.

- Xin lỗi ông, - y nói. - Đến Hội trường Carnegie đi lối nào?

Phillip đột nhiên nhớ lại câu chuyện giai thoại chàng đã kể cho Lara nghe và định nói:

- Tập luyện! Tập luyện! Và tập luyện Nhưng chàng lại trở toà nhà to phía sau:

- Kia kia.

Phillip vừa quay đi thì kẻ lạ mặt ép ngay chàng vào bức tường cạnh đấy.

Trong bàn tay hẩn lóe lên một lưỡi dao to bản trông thật khủng khiếp:

- Đưa ví đây!

Tim Phillip đập thình thình. Chàng đưa mắt nhìn quanh đó xem có ai để cầu cứu. Nhưng đường phố bóng loáng nước mưa vắng tanh.

- Được thôi, - chàng nói. - ông đừng nóng. Tôi sẽ đưa ông ngay.

Lưỡi dao chẹt vào cổ họng chàng.

- Không cần phải thế, - chàng vội nói.

- Cầm họng. Đưa ngay đây.

Phillip lấy trong túi ra chiếc ví. Tên cướp dùng bàn tay không giật ngay lấy, nhét vào túi hẩn. Hẩn nhìn chiếc đồng hồ vàng của Phillip và giật nó trên cổ tay chàng. Trong lúc giật đồng hồ, hẩn túm cổ tay trái của chàng, nắm thật chặt rồi đưa lưỡi dao sắc như dao cạo cửa sát vào tận xương. Phillip đau quá hét lên. Máu chảy tủa ra. Tên cướp biến mất.

Phillip đứng đó kinh hoàng, nhìn máu chảy ra lẫn vào nước mưa, rỏ xuống mặt hè.

Chàng ngất lịm đi.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 30

Lara nhận được tin chồng tại Reno.

Người nói đầu dây kia là Marian Bell. Cô gần như phát điên.

- Ông ấy có bị nặng lắm không? - Lara hỏi.

- Đến giờ tôi chưa được tin tức chi tiết. Ông Adler hiện đang nằm trong

phòng cấp cứu của bệnh viện New York.

- Tôi sẽ về ngay bây giờ.

Khi Lara đến bệnh viện, sau đó sáu tiếng đồng hồ, thì Howard Keller đã đang chờ nàng ở đó. Trông anh không còn ra hồn nữa.

- Chuyện xảy ra thế nào? - Lara hỏi.

- Hình như Phillip bị trấn lột lúc ở Hội trường Carnegie ra. Người ta tìm thấy anh ấy trên đường phố, đã bất tỉnh.

Tình trạng có nguy kịch lắm không.

- Cổ tay bị rạch. Họ cho Phillip dùng thuốc an thần, nhưng anh ấy vẫn tỉnh táo.

Họ vào phòng bệnh. Phillip nằm trên giường và có bốn lọ các chất lỏng đang truyền vào người chàng.

Phillip... Phillip, - chàng nghe thấy văng vẳng từ rất xa tiếng Lara gọi.

Chàng mở mắt. Lara và Howard đã đứng đó. Mắt Phillip nhìn thấy mỗi người thành hai. Miệng chàng khô khốc và chàng thấy toàn thân mệt bã.

- Chuyện gì vậy? - Chàng thì thào rất khẽ.

- Anh bị đau, - Lara nói. - Nhưng anh sẽ bình phục.

Phillip nhìn xuống cổ tay trái thấy băng quấn rất dày. Đột nhiên chàng sức nhớ lại.

- Anh bị... bị cướp. Một tên côn đồ cướp ví và đồng hồ... rồi cửa cổ tay anh, - chàng nói vất vả.

Howard nói:

- Nhân viên bảo vệ hội trường tìm thấy anh nằm lịm đi trên hè phố. Anh đã bị mất rất nhiều máu.

Phillip đã dần dần nhìn rõ và chàng lại nhìn xuống cổ tay:

- Cổ tay của tôi... Tên cướp đã cửa cổ tay tôi... Không biết bị nặng đến mức nào?

- Em không biết, anh yêu? - Lara nói. - Nhưng em tin rằng rồi sẽ lành. Bác sĩ sẽ vào đây khám cho anh.

Howard nói giọng an ủi:

- Thời bây giờ các bác sĩ giỏi lắm. Họ có thể làm được mọi thứ.

Phillip ngả người xuống định ngủ.

- Anh đã bảo hấn muốn lấy gì cũng được. Vậy mà hấn lại cửa cổ tay anh, - chàng cầu nhàu uất ức. - Việc gì hấn phải cửa cổ tay anh...

Hai tiếng đồng hồ sau, bác sĩ Denis Stanton vào phòng Phillip và khi chàng nhìn thấy vẻ mặt của ông, chàng đoán ngay được ông sẽ nói gì.

Chàng hít một hơi thật sâu:

- Bác sĩ nói cho tôi biết đi.

Bác sĩ Stanton thở dài:

- Tôi sợ tôi đem lại cho ông những tin không vui, thưa ông Adler.

- Không vui đến mức nào?

Dây chằng ở cổ tay bị rất nặng. Ông sẽ không cử động cổ tay được nữa và khu vực đó sẽ hoàn toàn mất cảm giác. Dây thần kinh chỗ đó đã bị liệt.

Bác sĩ chìa bàn tay ông ta ra để làm thí dụ:

- Dây thần kinh Median điều khiển ngón cái và ba ngón tay đầu. Còn dây Ulnar điều khiển toàn bộ các ngón.

Phillip vội nhắm nghiền mắt bởi một cơn tuyệt vọng tràn qua trí óc chàng.

Một lúc sau chàng mới lên tiếng được:

- Ông nói như vậy có nghĩa tôi sẽ... tôi không bao giờ được sử dụng bàn tay trái nữa?

- Đúng thế... Thật ra ông sống được đã là may lắm rồi. Tên gian kia đã cắt đứt động mạch. Nếu bình thường ra, máu chảy hết và ông không sống nổi. Chúng tôi phải khâu sáu mươi mũi mới đính cổ tay ông lại được.

Phillip đau đớn nói:

- Lạy Chúa! Vậy ra ông chỉ làm được có thế thôi ư?

- Vâng. Chúng tôi còn có thể làm cho bàn tay ông cử động được đôi chút, nhưng cũng rất hạn chế.

Giá hăn giết ta đi thì hơn, Phillip xót xa thầm nghĩ.

- Trong lúc bàn tay ông lạnh dần thì ông sẽ rất đau. Chúng tôi sẽ dùng thuốc để ông bớt đau. Nhưng tôi cần nói rằng chỉ một thời gian sau, cảm giác đau sẽ mất.

Nhưng không phải nỗi đau chính, Phillip thầm nghĩ. Không phải nỗi đau nhất của mình. Chàng đã bị rơi vào một cơn ác mộng và không có lối nào ra thoát.

Một thám tử đến gặp Phillip ở bệnh viện. Ông ta đứng bên giường chàng. Đó là một trong những thám tử già đời. Năm nay ông gần sáu mươi. Đã bao nhiêu năm lăn lóc trong nghề, nhưng ông mới thấy trường hợp như thế này là lần thứ hai.

- Tôi là trung úy Mancini. Tôi rất tiếc về chuyện đã xảy ra, thưa ông Adler, - người thám tử nói. - Giá như tên gian bẻ gãy chân ông lại còn đỡ hơn. Ý tôi muốn nói rằng nếu như hăn buộc phải gây thương tích cho ông...

- Tôi hiểu ý ông rồi, - Phillip bực tức nói.

Howard bước vào phòng bệnh.

- Tôi đang cần tìm Lara, - nhìn thấy người khách, anh vội nói thêm. - Xin lỗi.

- Vợ tôi quanh quẩn ở đây thôi, - Phillip nói. - Đây là trung úy Mancini và đây là ông Howard Keller.

Mancini chăm chú nhìn Howard:

- Tôi trông ông quen quen. Tôi đã gặp ông ở đâu rồi nhỉ?

- Có lẽ chưa.

Mancini vụt nhận ra:

- Howard Keller? Lạ Chúa tôi? Anh ngày xưa vẫn chơi bóng chày ở Chicago.

- Đúng thế. Nhưng làm sao ông...

- Tôi làm chân chỉ đạo câu lạc bộ White Sok trong một vụ hè. Tôi còn nhớ anh. Lẽ ra anh đã thành một cầu thủ bóng chày cỡ lớn.

- Đúng thế. Nhưng xin lỗi... - anh nhìn Phillip. - Tôi đợi Lara ở ngoài kia. - Nói xong Howard ra ngay.

Mancini quay sang với Phillip:

- Ông có nhìn mặt tên gian ấy không?

- Có hẳn có vẻ gốc vùng Caucase. To lớn, cao khoảng sáu bộ hai, tuổi chừng năm mươi.

- Nếu gặp lại, ông có thể nhận ra hẳn được không?

Được. Khuôn mặt hẳn Phillip làm sao quên được!

- Thưa ông Adler. Tôi có thể đem đến cho ông xem một lô ảnh chụp những tên lưu manh, côn đồ, nhưng nói thật, tôi nghĩ sẽ chỉ làm mất thời giờ vô ích. Ý tôi muốn nói, đây không phải là một tên trăn lột chuyên nghiệp. Kỹ thuật tên này chưa cao. Mà riêng thành phố này có hàng trăm tên côn đồ, lưu manh. Chưa kể thông thường sau một cuộc như thế này, chúng thường cao chạy xa bay, - Mancini lấy sổ tay ra. - Hẳn lấy của ông những gì?

- Ví và đồng hồ.

- Loại đồng hồ thế nào?

- Nhãn Piager.

- Có đặc điểm gì trên đó không? Một dòng chữ khắc vào chẳng hạn?

- Đây là quà tặng của Lara. Mặt sau có dòng chữ: "Yêu mến tặng Phillip. Lara".

Ông ta ghi vào sổ.

- Thưa ông Adler... Tôi muốn hỏi ông câu này.

Trước đây ông đã thấy mặt hẳn ta lần nào chưa?

Phillip ngạc nhiên nhìn người thám tử:

- Thấy mặt lần nào à? Chưa. Nhưng tại sao ông hỏi vậy?

- Tôi chỉ muốn hỏi thế thôi, - người thám tử bỏ cuốn sổ xuống. - Thôi được.

Ta sẽ xem có thể là được gì ông là người may mắn đấy, thưa ông Adler.

- Thật không? - Giọng Phillip đầy chua chát. - Thật. Mỗi năm thành phố xảy ra hàng ngàn vụ trăn lột kiểu này, nhưng chúng tôi không đủ thời gian điều tra. Riêng vụ của ông, ông cảnh sát trưởng của chúng tôi vốn rất hâm mộ tài ông, nên quan tâm đặc biệt đến vụ này. Ông ta đã thu thập tất cả những thông tin có liên quan và quyết tìm cho ra bằng được tên gian đã làm hại ông. Chúng tôi sẽ gửi dòng chữ khắc ông vừa cho biết báo cho tất cả các hiệu mua bán đồ cũ khắp nước.

- Nếu các ông tìm được hắn, liệu hắn có trả lại bàn tay cho tôi được không? - Phillip cay đắng hỏi.

- Ông hỏi thế nào, thưa ông Adler?

- Không.

- Chúng tôi sẽ gặp ông sau. Chúc ông sức khỏe.

Lara và Howard đang đợi người thám tử ngoài hành lang.

- Ông có muốn gặp tôi? - Lara hỏi.

- Vâng. Tôi muốn hỏi bà vài câu, - Trung úy Mancini nói. - Thưa bà Adler, có ai thù hắn gì chồng bà không?

- Thù hắn ư? - Lara cau mày. - Không. Nhưng tại sao ông hỏi thế?

- Không ai ghen tuông gì với ông Adler chứ? Một nhạc công đồng nghiệp chẳng hạn? Hay một người nào đó muốn làm hại ông nhà?

- Sao ông lại nghĩ như vậy? Theo tôi hiểu, đây chỉ là một vụ trấn lột bình thường, không đúng vậy sao?

- Nếu nói thật ra với bà thì vụ này không có vẻ là trấn lột bình thường. Tên gian cửa cổ tay ông nhà sau khi đã lấy được ví và đồng hồ rồi.

- Tôi không thấy có gì khác nhau hết.

- Tôi nghĩ tên gian có tính toán trước chứ không phải ngẫu nhiên mà hắn cửa cổ tay ông nhà. Trừ phi hắn là một tên nghiện ma túy và ngu xuẩn, nhưng... Mancini nhún vai. - Tôi xin gặp bà sau.

Hai người nhìn viên thám tử xa dần.

Lạy Chúa tôi! - Howard kêu lên. - ông thám tử này cho đây là một vụ giả vờ trấn lột.

Mặt Lara đột nhiên tái đi.

Howard nhìn nàng rồi chậm rãi nói:

- Lạy Chúa tôi! Vậy thì có thể là một tay chân của Paul Martin. Nhưng sao ông ta lại làm thế nhỉ?

Lara thấy cổ tắc nghẹn không sao nói được.

- Anh ấy... anh ấy tưởng làm như thế là để giúp tôi. Phillip luôn luôn bỏ tôi ở nhà một mình và Paul mấy lần đã nói... rằng như thế là không được. Là phải có ai nói chuyện này với anh ấy. Ôi, Howard!

Nàng gục đầu vào vai Howard, cố không để nước mắt trào ra.

- Lão khốn kiếp! Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi. Hãy tránh xa lão ra?

Lara hít một hơi thở sâu:

- Phillip sắp thành người chồng đúng đắn. Lẽ ra anh ấy phải thành như thế từ trước.

Ba ngày sau, Lara đưa chồng về nhà. Trông chàng xanh xao và buồn bã.

Marian đứng ở cửa đón.

Ngày nào cô cũng vào bệnh viện thăm Phillip và đem đến cho chàng những bức điện thăm hỏi của mọi người. Sự kiện này rung động toàn thế giới. Từ

khắp các thành phố trên địa cầu, những người hâm mộ Phillip Adler tới tập gửi đến bưu thiếp, thư từ và cả những cú điện thoại. Báo chí cũng làm âm lên và thi nhau lên án tình trạng bạo lực lan tràn ở thành phố New York...

Lara đang ngồi trong phòng đọc sách thì chuông điện thoại reo.

- Có người muốn nói chuyện với bà. - Marian Bell nói. - ông Paul Martin.
- Tôi... Tôi không muốn nói chuyện với ông ấy, - Lara nói và nàng đứng yên, cổ trắn tĩnh để khỏi run lên.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 31

Qua một đêm, cuộc sống của họ thay đổi hẳn.

Lara nói với Howard:

- Từ nay tôi sẽ chỉ làm việc ở nhà. Phillip cần có tôi bên cạnh.
- Đúng thế. Tôi hiểu.

Những cú điện thoại cùng thư thăm hỏi vẫn đến tới tấp và Marian Bell tỏ ra vô cùng tận tụy. Cô tự khiến mình mờ đi và không bao giờ làm phiền ông bà chủ.

- Bà đừng lo, thưa bà Adler. Tôi sẽ lo chuyện đó, nếu bà bằng lòng.

- Cảm ơn cô, Marian.

Ông bầu William Elleerbee gọi điện đến rất nhiều lần, nhưng Phillip từ chối tiếp chuyện ông.

- Tôi không tiếp bất cứ ai, - chàng bảo vợ.

Bác sĩ Stalon nói đúng. Phillip đau khủng khiếp, chàng cố không dùng thuốc giảm đau, nhưng có những lúc không thể chịu nổi, chàng đành phải nuốt nó.

Lara suốt ngày túc trực bên chàng.

- Em sẽ tìm cho anh những bác sĩ giỏi nhất thế giới, anh yêu. Chắc chắn phải có một chuyên gia nào đó có thể nối lại dây chằng ở cổ tay anh chứ. Em có nghe nói đến một giáo sư bên Thụy Sĩ.

Phillip lắc đầu:

- Vô ích, - chàng nhìn cổ tay băng bó. - Anh đã thành kẻ vô dụng.

- Anh đừng nói cái giọng ấy, - Lara khẳng khẳng cãi - Anh vẫn còn làm được hàng ngàn hàng vạn thứ. Em vô cùng ân hận. Giá như hôm đó em không đi Reno. Em ở nhà và đến dự buổi biểu diễn của anh thì đã không xảy ra chuyện này. Nếu như...

Phillip mỉm cười rụt rè:

- Em vẫn muốn anh ở nhà nhiều hơn. Thì đây, bây giờ anh chẳng còn đi đâu được nữa.

Lara vội vã nói:

- Có người nào đã nói: "*Cẩn thận, đừng có ao ước điều gì, điều đó rất có nguy cơ sẽ thành sự thật*". Em muốn anh ở nhà đâu phải theo kiểu này. Em rất đau khổ khi thấy anh đau đớn.

- Em đừng lo cho anh, - Phillip nói. - Anh vẫn có thể làm được đôi ba việc bằng trí óc của mình. Chỉ tại chuyện vừa rồi xảy ra đột ngột quá khiến anh chưa kịp trấn tĩnh. Anh... Anh không ngờ lại có thể xảy ra như vậy.

Howard Keller đem một số bản hợp đồng đến nhà riêng Lara.

- Phillip? Anh ra sao rồi?

- Tuyệt vời, - Phillip gật. - Tôi cảm thấy rất tuyệt vời.

- Xin lỗi. Tôi đã hỏi một câu ngu xuẩn, - Howard vội vã nói.

- Anh bỏ quá cho, - Phillip nhận lỗi. - Tôi đang không tỉnh táo, - chàng đâm mạnh vào bàn tay phải xuống ghế. - Nếu như thằng khốn kiếp ấy cắt gân bàn tay phải của tôi còn đỡ. Có hàng chục bản nhạc dành cho bàn tay trái mà tôi có thể làm được.

Howard chợt nhớ lại lần Phillip trò chuyện trong bữa tiệc: Ôi, có biết bao nhiêu bản nhạc concerto viết riêng cho bàn tay trái. Hàng nửa tá nhạc sĩ đã viết những bản dành riêng để đàn bằng tay trái. Chẳng hạn như những bản của Denth, Franz Schmidt, Korngold và cả một bản Concerto rất tuyệt của Ravel nữa.

Hôm đó có mặt Paul Martin và ông ta đã nghe thấy.

Bác sĩ Stanton đến nhà riêng Lara thăm Phillip.

- Ông thận trọng tháo băng, để lộ ra một vết sẹo dài.

- Ông thử co bàn tay lại xem sao, liệu có được không?

Phillip thử.

Nhưng không được.

- Còn đau lắm không? - Bác sĩ Stanton hỏi.

- Vẫn đau, nhưng tôi sẽ không uống những viên thuốc chết tiệt ấy nữa đâu.

- Tôi sẽ kê đơn thuốc khác cho ông. Nếu khi nào thấy cần thì ông dùng. Chỉ vài tuần nữa ông sẽ hết đau. Tôi cam đoan là như thế, - ông ta đứng lên. - Tôi cũng rất lấy làm tiếc. Tôi là một trong những người hết sức hâm mộ ông.

- Vậy thì ông hãy mua đĩa của tôi, - Phillip cúi kính nói.

Marian Bell gợi ý với Lara:

- Bà nghĩ sao nếu ta mời một bác sĩ đến rèn tập bàn tay cho ông Phillip?

Lara suy nghĩ một lát:

- Cũng nên thử xem sao?

Khi Lara gợi ý này với chồng, Phillip lắc đầu:

- Không. Vô ích. Ông bác sĩ đã bảo rằng...

- Có thể ông bác sĩ ấy nói không đúng, - Lara kiên quyết. - Chúng ta sẽ làm thử tất cả mọi cách.

Hôm sau, một bác sĩ trẻ đến nhà họ. Lara dẫn anh ta gặp Phillip.

- Đây là bác sĩ Rossman ở Bệnh viện Columbia. Ông ấy đến đây thử xem có giúp gì được anh không, Phillip.

- Cảm ơn! - Phillip cay đắng nói.

- Ông vui lòng cho tôi xem bàn tay đau, thưa ông Adler.

Phillip chìa bàn tay, Rossman xem xét rất kỹ.

- Ông có thể co duỗi các ngón tay được không?

Phillip thử làm.

- Chỉ hơi cử động được thôi, phải không, thưa ông? Ta sẽ cố tập dần.

Phillip tập và cơn đau tăng đến mức không chịu nổi.

Họ tập với nhau chừng nửa tiếng, cuối cùng, Rossman nói:

- Mai tôi lại đến.

- Đừng, - Phillip nói. - ông đừng đến mất công.

Đúng lúc đó Lara bước vào:

- Anh đã thử tập rồi chứ, Phillip?

- Thử rồi, - chàng nhún nhó. - Em vẫn chưa hiểu hay sao? Bàn tay anh chết rồi. Không có cách nào làm nó sống lại được đâu.

- Phillip! - Nước mắt nàng ràn rụa.

- Em tha lỗi, - Phillip nói. - Anh... Em hãy để anh có thời gian bình tĩnh lại.

Đêm hôm đó Lara choàng thức dậy vì tiếng piano.

Nàng ra khỏi giường, rón rén nhìn sang phòng khách.

Phillip mặc áo choàng trong nhà, ngồi trước đàn, bàn tay phải nhẹ nhàng lướt trên dãy phím. Chàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy vợ.

- Anh xin lỗi đã làm em thức dậy.

Lara chạy đến bên chồng:

- Anh yêu quý của em...

- Trớ trêu thế đấy, đúng không nào? Em cưới một nghệ sĩ piano nhưng cuối cùng lại vợ phải một thằng vô dụng.

Lara ôm chàng và kéo chàng áp chặt vào nàng.

Anh không phải là kẻ vô dụng. Có bao nhiêu việc anh vẫn còn làm được.

- Đừng làm bà tiên phúc hậu nữa đi.

- Anh tha lỗi. Em đâu có ý định... Em chỉ muốn nói rằng...

- Anh hiểu. Anh xin lỗi em. Anh... - Chàng chìa bàn tay bị thương. - Anh chỉ vô dụng ở cái bàn tay này thôi.

- Anh về giường ngủ đi.

- Không. Em cứ đi ngủ trước, mặc anh.

Chàng ngồi đó suốt đêm, suy nghĩ về tương lai và chàng đau đớn tự hỏi: Còn tương lai gì nữa?

Tối nào hai vợ chồng Lara và Phillip cũng dùng chung bữa ăn tối rồi đọc sách hoặc xem ti vi và sau đấy là đi ngủ.

Phillip nói giọng ân hận.

- Anh biết anh không còn là người chồng theo đúng nghĩa của danh từ ấy, Lara... Quả thật là anh không còn thêm muốn làm tình nữa. Em hãy tin là anh nói thật. Anh chẳng hề làm gì với em được.

Lara ngồi bật dậy, giọng run run:

- Em lấy anh đâu phải chỉ để làm tình. Em lấy anh bởi em yêu anh. Và bây giờ vẫn thế. Nếu như anh hoàn toàn không làm tình được, em vẫn sung sướng. Em chỉ cần anh ôm em và yêu em thôi.

- Anh rất yêu em.

Các giấy mời dự tiệc và các hoạt động từ thiện vẫn được gửi đến đều đặn. Nhưng Phillip thoái thác hết. Chàng không muốn ra khỏi nhà.

- Em đi đi, chàng thường bảo vợ. Việc ấy quan trọng cho kinh doanh của em.

- Đối với em, không có thứ gì quan trọng hơn anh. Em thích ngồi ăn yên tĩnh ở nhà với anh hơn.

Lara chăm lo để đầu bếp của họ nấu toàn những món ăn Phillip thích. Chàng vẫn chưa ăn ngon miệng.

Nàng còn thu xếp để mọi cuộc họp bàn công việc đều tiến hành tại nhà. Nếu bắt buộc phải ra khỏi nhà, nàng đều dặn Marian:

- Tôi chỉ đi vài tiếng đồng hồ thôi. Cô chăm sóc Phillip nhé.

- Thưa bà, vâng. - Marian hứa.

Một buổi sáng Lara nói:

- Anh yêu, hôm nay em phải xa anh, nhưng em đi Cleveland chỉ trong một ngày thôi. Không sao chứ?

- Tất nhiên rồi, Phillip nói. - Anh tự lo được. Em cứ đi đi Đừng bận khoăn cho anh.

Marian đem một số thư trả lời vào cho Phillip.

- Ông ký cho, thưa ông Adler.

- Tôi còn việc này vẫn làm được tốt, đúng không nào? - Giọng chàng nói đượm nỗi cay đắng. Chàng nhìn cô thư ký, nói - Cô thứ lỗi, tôi lỡ miệng than thở với cô làm cô buồn.

Marian điềm tĩnh đáp:

- Tôi hiểu chứ, thưa ông Adler. Ông có nên đi chơi, thăm bè bạn đôi chút không? Theo tôi, có lẽ ông sẽ vui hơn.

- Bạn bè tôi đều bận công việc, - Phillip gắt. - Họ là nhạc công. Họ đều lo việc biểu diễn của họ. Sao cô nói ngu ngốc như vậy?

Và chàng hăm hăm bước ra khỏi phòng.

Marian sững người lại, nhìn theo chàng.

Một giờ sau, Phillip quay vào phòng giấy. Marian đang đánh máy chữ.

- Cô Marian?

Cô thư ký ngẩng đầu lên:

- Vâng, thưa ông Adler.

- Cô tha lỗi cho tôi. Lúc này tôi đã không còn là tôi nữa. Tôi không định thô lỗ với cô.

- Tôi hiểu chứ, - Marian điềm tĩnh trả lời.

Phillip ngồi xuống đối diện với cô thư ký.

- Nguyên nhân khiến tôi không muốn đi đâu là vì tôi cảm thấy mình là kẻ không bình thường. Tôi tin rằng nhìn thấy tôi ngoài phố, mọi người sẽ nhìn cả vào bàn tay tôi. Tôi không muốn ai thương hại tôi hết.

Marian nhìn chàng, không nói gì.

- Cô rất tốt, Marian, và tôi rất quý cô, tôi không nói sai đâu. Nhưng có những thứ không ai làm nổi. Cô biết câu tục ngữ "trèo cao ngã đau" chứ gì? Tôi đã trèo cao, tôi đã lên vị trí rất cao, Marian. Mọi người đều đến nghe tôi biểu diễn... Các vua chúa, các hoàng hậu, công chúa và... - nói đến đây, chàng sôi sục lên. Khắp thế giới đã nghe tiếng nhạc của tôi. Tôi đã biểu diễn tại Trung Hoa và Nga, Ấn Độ và Đức...

Giọng Phillip mỗi lúc một say sưa đồng thời nước mắt chảy ròng ròng trên hai má chàng.

- Cô có nhận thấy thời gian gần đây tôi khóc rất nhiều không? - Phillip nói. - Tôi không đủ sức tự kiềm chế mình.

Marian dịu dàng nói:

- Ông đừng khóc nữa, ông Adler. Mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp thôi.

- Không. Không thể tốt đẹp được. Không thứ gì có thể tốt đẹp được hết? Tôi đã thành kẻ vô dụng!

- Ông đừng nói thế. Bà Adler nói đúng, ông cũng biết là bà nhà nói đúng.

Vẫn còn hàng ngàn, hàng vạn việc ông có thể làm được. Ít hôm nữa hết đau, ông sẽ bắt đầu làm những việc đó.

Phillip lấy khăn tay lau nước mắt.

- Lạy Chúa! Bây giờ tôi đâm thành đứa trẻ mau nước mắt.

- Nếu thấy khóc làm vui nhẹ nỗi lòng, - Marian nói. - ông cứ khóc.

Phillip nhìn cô gái và chàng mỉm cười:

- Năm nay cô bao nhiêu tuổi, Marian?

- Hai mươi sáu.

- Cô là một cô gái hai mươi sáu hiểu biết và xinh đẹp đúng vậy không?

- Không đâu. Chỉ là tôi hiểu nỗi đau khổ của ông lúc này và tôi muốn làm bất cứ điều gì để ông với nhẹ nỗi đau khổ đó. Nhưng tôi tin rằng một khi ông đã chịu đựng nổi thì ông sẽ tìm ra được cách vượt qua nó.
 - Ôi tôi đã làm mất thời gian của cô, - Phillip nói. - Chắc cô phiền lòng lắm.
 - Ông muốn tôi pha thứ gì cho ông uống không?
 - Không. Cô có thích chơi xúc xắc không? - Phillip hỏi.
 - Tôi rất thích, thưa ông Adler.
 - Vậy cô sẽ là bạn xúc xắc của tôi nhé. Và cô có thể gọi tôi đơn giản là Phillip.
 - Ông Phillip.
- Từ hôm đó hai người ngày nào cũng chơi thứ cờ bạc bằng cách gieo xúc xắc.

Luật sư Terry Hill gọi điện cho Lara.

- Lara? Tôi sợ tôi có vài tin không vui cho chị đây!

Lara chuẩn bị sẵn để đón đợi.

- Anh nói đi, Terry.
- Ủy ban phòng chống cờ bạc lậu Nevada đã quyết định đình chỉ hiệu lực giấy phép kinh doanh sòng bạc của chị cho đến điều tra xong vụ bán đấu giá. Và như vậy chị rất có thể sẽ bị ra toà và thậm chí nhận án.

Lara choáng váng. Nàng nhớ lại câu nói của Martin: Em không phải lo. Họ sẽ không tìm ra chứng cứ nào hết.

- Chúng ta có thể làm cách nào được không.
- Hiện giờ thì chưa thể làm gì được. Trước mắt, chị hãy yên lặng để tôi theo dõi tình hình xem sự thể diễn ra sao đã.

Khi Lara báo tin này cho Howard, anh nói:

- Lạy Chúa! Chúng ta đã hy vọng dựa vào số tiền thu được ở sòng bạc để trả cho những khoản bảo lãnh tiền vay xây các toà nhà kia. Liệu rồi họ có tiếp tục cho phép ta kinh doanh không nhỉ?

- Tôi không biết.

Howard đâm chiêu:

- Thôi được. Ta sẽ bán khách sạn ở Chicago và dùng tiền đó trả khoản vay xây công trình Houston.

Thị trường bất động sản đang xuống giá quá. Rất nhiều nhà băng, công ty tín dụng đang lao đao.

- Tình hình có thể sẽ thay đổi, - Lara nói.
- Mong cho nó thay đổi sớm. Tôi đã gọi điện cho các nhà băng trao đổi về những khoản chúng ta vay của họ.
- Anh đừng lo, Howard. - Lara nói giọng tâm sự. Nếu ai nợ nhà băng một triệu đô-la thì nhà băng sẽ nắm gáy anh ta. Nhưng nếu ta nợ nhà băng một trăm triệu đô-la thì ta lại nắm gáy họ. Họ sẽ phải làm theo ý kiến của chúng

ta. Anh yên tâm.

Ngày hôm sau báo Businessweek đăng một bài nhan đề:

"Vương quốc Cameron đang nghiêng ngả".

"Lara Cameron rất có thể bị ra toà thành phố Reno".

"Liệu Bướm Sắt có giữ được vương quốc của bà ta không?"

Lara đâm mạnh xuống tờ tuần báo.

- Sao họ dám đăng một bài như thế này. Tôi sẽ kiện họ.

Howard nói:

- Cách ấy không hay ho gì đâu.

Lara giận dữ nói:

- Tháp Cameron đã chật khách thuê rồi chứ, Howard?

- Hiện đã kín bảy mươi phần trăm và vẫn đang tăng dần. Hãng bảo hiểm phương Nam lấy hai mươi tầng và Ngân hàng đầu tư Quốc tế lấy mười tầng.

- Bao giờ toà tháp đó hoàn tất, nó sẽ cho chúng ta đủ tiền trang trải tất cả những khó khăn hiện nay. Bao giờ chúng ta mới hoàn tất toà nhà chọc trời ấy?

- Sáu tháng nữa.

Giọng Lara lại sôi nổi, phấn chấn:

- Chà, anh thấy không? Vậy là chúng ta sẽ có toà nhà lớn nhất thế giới.

Nàng quay ra sau lưng ngắm mô hình toà nhà khổng lồ đó. Toà nhà vươn lên trời mây và các mặt của nó bằng kính phản chiếu khắp khung cảnh xung quanh. Mấy tầng dưới tháp có hành lang chạy vòng quanh và những cửa hiệu bán toàn hàng hoá đắt tiền, không khác gì một đường phố sang trọng. Bên trên là những tầng cho các văn phòng kinh doanh thuê và văn phòng của nàng.

- Chúng ta sẽ tiến hành một chiến dịch quảng cáo - Lara nói.

- Ý hay đấy, - Howard cau mày.

- Sao thế?

- Không sao hết. Tôi chỉ đang nghĩ về lão Steve Murchinson. Lão đang mong chìm chết toà tháp đó của chúng ta. Chúng ta sẽ chặn tay lão lại. Chúng ta đã từng chặn tay lão, đúng thế không?

- Đúng, - Howard chậm rãi đáp. - Chúng ta sẽ chặn tay lão.

Lara mời Jerry Townsen đến.

- Jerry. Tôi muốn có gì đặc biệt trong dịp khai trương Toà tháp Cameron.

Anh đã nảy ra sáng kiến nào chưa?

- Rồi. Tôi có một sáng kiến rất thú vị. Khai trương vào ngày 10 tháng chín phải không?

- Đúng.

- Ngày đó có gì đặc biệt à?

- Đây là ngày kỷ niệm sinh nhật của tôi...

- Vậy đây! Mặt Jerry Townsen sáng lên. - Tại sao ta không tổ chức ngày sinh nhật của chị đồng thời cũng là ngày lễ khai trương toà nhà?

Lara suy nghĩ một lát.

- Ý kiến của anh rất hay. Một sáng kiến tuyệt vời. Buổi lễ sẽ biến thành ngày hội lớn mà tiếng reo hò sẽ vang vọng ra toàn thế giới. Jerry, tôi muốn anh bắt đầu lên bảng danh sách khách mời ngay. Hai trăm khách. Tôi muốn anh đích thân kê tên từng người.

Jerry Townsend cười:

- Vâng. Tôi sẽ đưa chị xem lại bản danh sách đó.

Lara lại nắm mạnh tay xuống tờ tuần báo:

- Chúng ta sẽ cho họ biết tay?

- Bà tha lỗi, thưa bà Adler, - Marian nói. - Người thư ký của Hiệp hội xây dựng quốc gia gọi điện thoại đến hỏi là bà chưa trả lời thiệp mời dự tiệc của họ vào buổi tối thứ Sáu.

- Cô trả lời họ là tôi không thể đến được, - Lara nói. - Xin lỗi họ giúp tôi.

- Vâng, thưa bà, - Marian đi ra.

Phillip nói:

- Lara, em không thể ru rú ở nhà với anh mãi được đâu. Đây là việc em cần phải dự, chuyện ấy quan trọng đối với em.

- Không có gì quan trọng đối với em hơn là ở bên cạnh anh. Ông cha cố bé nhỏ làm phép cưới cho chúng mình đã nói: bất kể hoàn cảnh nào kia mà, - nàng cau mày. - Ít nhất thì em cũng đoán cha cố nói như thế bởi em có hiểu được tiếng Pháp đâu.

Phillip mỉm cười:

- Anh muốn em biết anh yêu em đến mức nào. Và anh luôn cảm thấy là anh đã bắt em cùng chịu với anh cuộc sống địa ngục này.

Lara nép vào người chồng, âu yếm nói:

- Anh lầm rồi! Không phải Địa ngục mà là Thiên đường.

Phillip đang mặc quần áo. Lara cài khuy sơ mi giúp chàng. Phillip nhìn vào gương:

- Trông anh giống gã hippie quá rồi, - chàng nói. - Anh cần cắt tóc.

- Hay em bảo Marian liên hệ với thợ làm đầu của anh và hẹn giờ để anh đến.

Phillip lắc đầu:

- Đừng. Em tha lỗi, Lara. Anh chưa muốn ra ngoài phố.

Sáng hôm sau bác thợ cắt tóc của Phillip cùng với cô sửa móng tay đến nhà họ. Phillip sửng sốt:

- Sao lại thế này?

- Nếu Mohamed không đến với núi thì ngọn núi dành đến với Mohamed vậy. Những người này từ nay hàng tuần sẽ đến làm cho anh.

- Em đúng là nàng tiên, - Phillip nói.

- Bây giờ anh mới biết ư? - Lara vui vẻ.

Hôm sau một người thợ may đến, đem theo một số mẫu quần áo, cả âu phục lẫn sơ mi.

- Để làm gì thế này? - Phillip hỏi.

Lara nói:

- Anh là người đàn ông duy nhất mà em biết, chỉ có sáu bộ áo đuôi tôm, bốn áo vét lễ phục và hai bộ âu phục. Em nghĩ đã đến lúc anh cần có một tủ áo quần hoàn chỉnh.

- Để làm gì? - Phillip phản đối. - Anh có định đi đâu đâu?

Nhưng rồi chàng cũng chịu để người ta đo và cắt quần áo cho mình.

Vài ngày sau, thợ đóng giày đến.

- Cái gì thế này nữa? - Phillip hỏi.

- Đã đến lúc anh phải đóng giày mới.

- Anh đã nói với em rồi. Anh sẽ không đi đâu kia ma.

- Em biết, anh yêu ạ. Nhưng lỡ anh cần đi đâu thì phải có giày hẵn hoi chứ.

Phillip ôm vợ.

- Anh không xứng đáng được em chiều như vậy.

- Chính là em không xứng đáng thì có.

Họ đang họp tại văn phòng. Howard Keller nói:

- Chúng ta sắp mất khu đất ở Los Angeles. Các nhà băng đòi trả số tiền đã vay của họ để mua khu đất ấy.

- Họ không thể làm như thế.

- Thì họ đang làm đấy thôi. - Howard nói. - Chúng ta đã vượt quá sức mình rồi.

- Ta có thể trả lại họ bằng cách lấy tạm tiền dành cho một công trình nào khác vậy.

Howard Keller kiên nhẫn nói:

- Lara? Cô đã vay quá nhiều rồi. Nguyên toà tháp Cameron đang còn cần thêm sáu mươi triệu đô-la nữa.

- Tôi biết. Nhưng chỉ bốn tháng nữa là chúng ta khánh thành nó. Chúng ta có thể đập khoản này sang khoản khác. Công trình ấy vẫn đi đúng tiến độ chứ, phải không nào?

- Phải, - Howard chăm chú nhìn Lara và anh thâm suy nghĩ. Câu nàng vừa hỏi giá như một năm trước đây nàng đã không đưa ra. Hồi đó Lara biết rất rõ tiến độ ở mọi công trường ra sao.

- Tôi thấy cô nên dành nhiều thì giờ hơn để đến làm việc tại đây, tại văn phòng này. - Howard nói tiếp. - Có rất nhiều vấn đề cô cần phải nắm vững và rất nhiều việc cô phải quyết định ngay tại chỗ.

Lara gật đầu:

- Cũng được, - nàng miễn cưỡng nói. - Sáng mai tôi sẽ đến làm việc ở đây.

- Ông William Ellerbee muốn nói điện thoại với ông, Phillip, - Marian báo tin.

- Bảo ông ta tôi không thể tiếp chuyện được. - Phillip nói và nhìn theo cô thư ký quay ra máy điện thoại.

- Thưa ông Ellerbee tôi rất tiếc là lúc này ông Adler không thể cầm máy được. Ông cần nhắn lại gì không.

Cô nghe một lúc.

- Vâng, tôi sẽ truyền đạt lại cho ông Adler. Cảm ơn.

Marian đặt máy xuống, nhìn Phillip:

- Ông ấy rất tha thiết muốn mời ông đi ăn trưa.

- Chắc ông ta muốn nói về những khoản hoa hồng mà bây giờ ông ta không được hưởng nữa.

- Có lẽ thế, - Marian dịu dàng nói. - Tôi tin rằng ông Ellerbee rất buồn bực về chuyện ông bị thương.

Phillip điềm tĩnh nói:

- Xin lỗi. Phải chăng bây giờ tôi đã thành kẻ vô tích sự?

- Một chút thôi.

- Cô thông cảm được chứ?

Marian mỉm cười:

- Chuyện ấy chẳng khó khăn gì.

Hôm sau, ông bà Ellerbee lại gọi điện đến. Phillip không có mặt trong phòng. Marian nói chuyện với ông ta chừng vài phút rồi chạy đi tìm Phillip.

- Ông Ellerbee đang cầm máy, - Marian nói.

- Lần sau, cô bảo ông ấy đừng gọi đến nữa.

- Ông nên đích thân bảo thì hơn, - Marian nói.

- Ông phải đến ăn trưa với ông Ellerbee vào thứ ba, một giờ trưa.

- Tôi phải làm sao?

- Ông ấy đề nghị tại nhà hàng Le Cirque, nhưng tôi nghĩ một hiệu ăn nhỏ thì hơn, - Marian nhìn vào cuốn sổ tay đang cầm. - Ông ấy sẽ đợi ông ở hiệu ăn Fu (1) vào một giờ trưa để anh Max lái xe chở ông đến.

Phillip giận dữ, quắc mắt nhìn Marian:

- Cô dám nhận lời với người ta mà không thềm hỏi tôi?

Marian điềm tĩnh nói:

- Nếu tôi hỏi ông thì ông không chịu đâu. Ông có thể trả lời tôi nếu như ông muốn.

Phillip nhìn cô thư ký một lúc lâu rồi đột nhiên bật cười:

- Cô biết không? Đã lâu rồi tôi không được thưởng thức món ăn Trung Hoa.

Lúc Lara từ văn phòng về, Phillip nói:

- Thứ ba này anh sẽ ăn trưa với ông Ellerbee.

- Tuyệt vời, anh yêu? Do đâu anh đã quyết định một điều tuyệt vời như vậy? Marian quyết định cho anh đấy. Cô ấy cho rằng anh nên ra phố, và đây đúng là một dịp tốt.

- Thật à? - Nhưng mấy lần mình thúc giục thì anh ấy không chịu nghe. - Cô Marian thông minh quá.

Đúng thế. Marian thật sự là một phụ nữ.

Mình ngu thật, Lara thầm nghĩ. Lẽ ra mình không được để cô ta gần gũi với chàng như vậy. Chính mình đã đẩy họ đến với nhau. Và trong tình trạng hiện giờ, Phillip rất dễ bị "đổ".

Đó chính là lúc Lara nảy ra ý nghĩ phải tống cô Marian ra khỏi nhà này.

Hôm sau, lúc Lara về đến nhà, nàng thấy chồng đang chơi xúc xắc với cô thư ký.

Thứ giải trí của chúng mình, Lara thầm nghĩ

- Cô cứ giao "lục" mãi thì bao giờ mới đến lượt tôi đi để mà thắng cô được?

- Tiếng Phillip cười nói vui Lara đứng lại bên ngoài nhìn họ. Đã lâu lắm rồi nàng không thấy chồng cười vui vẻ như vậy.

Vừa lúc đó Marian ngẩng đầu lên, nhìn thấy bà.

- Chào bà đã về, thưa bà Adler.

Phillip thì lao đến với nàng.

- Ô, em yêu, - chàng hôn nàng. - Cô ta làm anh thua liểng xiểng.

Không cần mình giúp, Lara nghĩ thầm.

- Tối nay bà có cần tôi ở đây không ạ, thưa bà Adler?

- Không. Cho cô đi chơi. Sáng mai đến.

- Cảm ơn. Chào hai ông bà.

- Chào cô, Marian.

Hai vợ chồng nhìn theo cô thư ký đi ra.

- Cô ấy hay lắm, - Phillip nói.

Lara vuốt ve cằm chồng.

- Em rất mừng.

- Công việc ở văn phòng thế nào?

- Tốt, - Lara không muốn làm bận óc chồng về những khó khăn nàng đang vấp phải. Nàng cần phải đi Reno và nói chuyện với Ủy ban phòng chống cờ bạc lại lần nữa. Nếu cần, có thể nàng đành phải cắt sòng bạc ra khỏi khách sạn. Nhưng nàng hy vọng thuyết phục để Ủy ban vẫn cho sòng bạc tiếp tục hoạt động.

- Phillip? Em sợ là sắp tới em sẽ phải đến văn phòng làm việc nhiều hơn.

Howard không thể quyết định mọi việc thay em được.

- Không sao. Anh thì không sao đâu.

- Em còn phải đi Reno một hai ngày, - Lara nói. - Hay anh đi với em?

Phillip lắc đầu.

- Anh chưa muốn đi đâu cả, - chàng nhìn vào bàn tay trái co quắp. - Hiện giờ thì chưa.

- Cũng được. Em sẽ cố gắng không đi quá hai ngày. Ba ngày là cùng!

Sáng hôm sau, lúc Marian đến làm việc, Lara đã chờ cô. Phillip còn ngủ.

- Marian... Cô biết cái vòng tay ông Adler tặng tôi hôm kỷ niệm sinh nhật của tôi chứ?

- Có thưa bà Adler.

- Lần cuối cùng cô nhìn thấy nó là bao giờ?

Marian không cần suy nghĩ gì hết:

- Tôi thấy nó trên bàn trang điểm trong phòng bà.

- Vậy là cô có nhìn thấy?

- Vâng. Thưa bà, có chuyện gì vậy?

- Tôi bị mất cái vòng ấy.

Marian chăm chú nhìn bà chủ:

- Mất ạ? Ai lại...

- Tôi đã hỏi tất cả những người làm trong nhà này. Họ đều không biết.

- Vậy thì tôi gọi điện cho cảnh sát và...

- Không cần thiết. Tôi không muốn làm chuyện gì để mang tiếng cho cô.

- Tôi chưa hiểu.

- Thật không? Vì cô, tôi nghĩ là ta nên bỏ qua chuyện này đi.

Marian choáng váng nhìn bà chủ:

- Bà nghĩ tôi lấy cái vòng ấy chẳng, thưa bà Adler?

- Tôi không nghi gì hết. Chỉ có điều cô phải rời khỏi cái nhà này.

Lara tự thấy giận mình đã làm cái việc tồi tệ này.

Nhưng mình không được để ai tranh cướp Phillip của mình. Bất cứ ai.

Lúc Phillip xuống nhà ăn điểm tâm. Lara bảo chồng.

- Em sắp lấy một cô thư ký khác đến làm việc ở nhà mình.

Phillip ngạc nhiên nhìn vợ:

- Thế Marian đi đâu?

- Cô ấy xin thôi. Marian xin được một chỗ làm khác... Ở San Francisco.

Phillip vẫn còn ngạc nhiên. Chàng nhìn Lara:

- Ôi, thế thì buồn quá. Anh vẫn định nhìn cô ấy thích ở đây.

- Em cũng tin là cô ấy thích. Nhưng chúng ta không nên cản đường đi của cô ấy, đúng không anh?

Tha thứ cho em, Phillip. Lara thầm nghĩ.

- Tất nhiên rồi, - Phillip nói. - Anh muốn chào chia tay với cô ấy. Cô ấy ở trong...

Marian đi rồi.

Phillip nói:

- Anh hy vọng sẽ tìm được người khác cùng chơi xúc xắc.
- Công việc của em ổn thoả thêm đôi chút, em sẽ chơi với anh.

Phillip và ông bầu Ellerbee ngồi trong góc hiệu ăn Fu.

Ellerbee nói:

- Tôi rất mừng được gặp anh, Phillip. Bao nhiêu lần tôi gọi điện cho anh, nhưng...
- Tôi biết. Ông tha lỗi. Hồi ấy tôi không có hào hứng nói chuyện với ai hết.
- Tôi hy vọng cảnh sát sẽ điều tra ra được cái bọn khốn kiếp đã làm hại anh.
- Cảnh sát đã nói thật với tôi rằng họ không bỏ sức ra nhiều đi tìm những tên lưu manh còn đồ trấn lột khách qua đường. Họ chỉ coi chúng như những con mèo hoang. Và họ sẽ không bao giờ tìm ra đâu.

Ellerbee ngập ngừng nói:

- Theo tôi hiểu thì anh sẽ không biểu diễn được nữa?
- Ông hiểu đúng đấy, - Phillip giơ bàn tay trái co quắp - Bàn tay này đã chết rồi.

Ellerbee dướn người về phía trước, sôi nổi nói:

- Bàn tay có thể chết, nhưng không phải anh, Phillip. Anh vẫn còn cả một cuộc đời phía trước.
- Nhưng tôi làm gì được?
- Dạy học.

Trên môi Phillip nở một nụ cười ngượng nghịu.

- Ông nói giỡn, đúng không? Ngày trước tôi đã nghĩ, khi không biểu diễn được nữa tôi sẽ dạy học...

Allerbee điềm tĩnh nói:

- Vậy thì là bây giờ đây, đúng không nào? Tôi đã mạn phép anh gặp ông Giám đốc Trường nhạc Eastman ở Rochester. Họ sẵn sàng mời anh đến giảng dạy.

Phillip nhăn trán:

- Như vậy có nghĩa là tôi phải dọn đến thành phố ấy sống, trong khi văn phòng của vợ tôi lại ở New York, - chàng lắc đầu. - Tôi không dễ đối xử như vậy với Lara. Ông thừa biết là cô ấy hết sức tốt với tôi.
- Đúng thế.
- Lara thậm chí đã bỏ buông cả việc kinh doanh để chăm sóc tôi. Cô ấy là người phụ nữ hiểu biết và yêu tôi nhất trong số những phụ nữ tôi biết. Và tôi cũng rất yêu cô ấy.
- Phillip! Dù sao anh cũng cứ suy nghĩ thêm về đề nghị của Trường nhạc Eastman nhé.
- Ông nói giúp là tôi rất cảm ơn họ, nhưng tôi sợ không nhận lời được.
- Nếu anh thay đổi ý kiến thì báo cho tôi biết chứ?

Phillip gật đầu:

- Ông là người đầu tiên tôi báo tin đó.

Khi Phillip về tới nhà, Lara đã đến văn phòng.

Chàng buồn bã đi lại quanh quần trong nhà. Chàng suy nghĩ về câu chuyện trao đổi với ông bầu Ellecrbee ban nãy.

Mình cũng muốn dạy học, Phillip thầm nghĩ, nhưng mình không thể yêu cầu Lara chuyển đến Rochester, mà sống thiếu nàng thì mình cũng không chịu nổi.

Chàng nghe thấy tiếng cửa bên ngoài mở.

- Lara đây à?

Nhưng lại là Marian.

- Ôi xin lỗi ông, Phillip. Tôi không nghĩ là nhà có ai. Tôi đến để trả chìa khoá.

- Tôi tưởng là cô đi San Francisco rồi?

Marian ngạc nhiên nhìn chàng:

- San Francisco? Sao ông lại bảo thế?

- Cô định đến đó làm việc mà, đúng không?

- Tôi chưa có chỗ làm nào cả.

Nhưng Lara nói rằng...

Marian chợt hiểu.

- Tôi hiểu. Vậy là bà nhà chưa kể ông nghe tại sao bà lại đuổi việc tôi.

- Đuổi việc cô? Lara bảo là cô xin thôi... là cô đã kiếm được một chỗ làm tốt hơn.

- Không đúng đâu.

Phillip chậm rãi nói:

- Tôi nghĩ cô nên ngồi xuống đã.

Họ ngồi đối diện nhau.

- Sự thật là thế nào? - Phillip hỏi.

Marian hít một hơi thở sâu:

- Tôi đoán bà nhà nghi tôi "cưa cẩm" ông.

- Hai người đã nói với nhau những gì?

- Bà nhà đổ cho tôi ăn cắp cái vòng đeo tay kim cương ông đã tặng bà, lấy cớ đó để đuổi tôi. Tôi tin rằng bà nhà đã giấu nó ở một nơi nào đấy.

- Tôi không tin nổi, - Phillip phản đối. - Lara không đời nào làm chuyện kiêu như thế.

- Bà ấy dám làm mọi chuyện để giữ ông.

Phillip chăm chú nhìn cô gái, bối rối nói:

- Tôi... Tôi không biết nói với cô thế nào bây giờ. Cô để tôi nói chuyện với Lara rồi sẽ...

- Không. Xin ông đừng làm như thế. Tốt nhất là ông đừng cho bà nhà biết

hôm nay tôi đến đây.

Cô đứng dậy.

- Cô định sẽ làm gì bây giờ?

- Ông đừng lo. Tôi sẽ tìm được chỗ làm khác.

- Marian... Nếu cô thấy tôi có thể làm gì được để giúp cô thì...

- Không. Tôi không cần gì hết.

- Cô tin là như thế chứ?

- Tôi tin. Mong ông hãy gìn giữ bản thân, Phillip.

Nói xong Marian đi ra. Phillip nhìn theo, trong lòng bối rối. Chàng không dám tin rằng Lara có thể làm một việc tồi tệ đến như thế, dù là vì yêu chàng và chàng tự hỏi, tại sao nàng không hề nói với chồng.

Có lẽ chàng nghĩ, Marian ăn cắp cái vòng đó thật và Lara không muốn nói với chàng để chàng khỏi choáng váng. Và Phillip tin rằng Marian đã nói dối chàng.

Chú thích:

(1) *Fu* - tên một người Hoa. Đây là quán ăn Tàu.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 32

Cửa hiệu cầm đồ nằm ở phố South State giữa khu phố Loop (1). Lúc Jessy Shaw bước vào, chủ hiệu đứng sau quầy ngẩng lên nhìn.

- Chào ông. Tôi có thể giúp gì được ông?

Shaw đặt chiếc đồng hồ đeo tay lên mặt quầy.

- Tôi cầm cái này, ông đưa tôi được bao nhiêu?

Chủ hiệu nhấc đồng hồ lên xem xét kỹ:

- Đồng hồ Piaget. Quý đây!

- Đúng thế. Tôi rất thích nó nhưng tôi lại đang gặp phải một chuyện không may. Ông hiểu tôi định nói gì rồi chứ?

Chủ hiệu nhún vai:

- Nghề của tôi là phải hiểu. Ông không thể ngờ tôi đã nghe được bao nhiêu thứ chuyện rủi ro khủng khiếp trên cõi đời này đâu.

- Tôi sẽ chuộc lại trong ít ngày tới. Thứ Hai này tôi có chỗ làm mới. Cho nên tôi tạm cầm đi cái đồng hồ này và ông đưa tôi vay càng nhiều tiền bao nhiêu càng tốt.

Chủ hiệu đưa chiếc đồng hồ lại gần mắt hơn nữa.

Trên nắp sau có khắc dòng chữ nhưng đã bị cạo đi.

Ông ta nhìn khách.

- Ông vui lòng đợi cho một phút. Tôi mở thử xem nó chạy có tốt không.

Loại này lắp ráp ở Thái Lan cho nên rất dễ bị thiếu chi tiết nào đấy.

Chủ hiệu đem đồng hồ vào phòng trong, lấy kính lúp ra soi và xem kỹ những chữ khắc trên nắp sau.

Cố gắng lắm ông ta mới nhận ra được vài chữ: "Y M ăng Phip L ra".

- Ông bèn mở ngăn kéo lấy ra tờ thông báo của cảnh sát New York, trên đó mô tả chiếc đồng hồ bị mất và những chữ khắc ở nắp đằng sau. Yêu mến tặng Phillip. Lara. Ông ta bèn nhắc điện thoại và nghe người khách bên ngoài hét âm lên:

- Sao lâu thế! Tôi đang vội đi. Ông có nhận không thì bảo?

Chủ hiệu đáp:

- Tôi ra đây, - ông ta ra. - Tôi có thể cho ông vay năm trăm đô-la.

- Năm trăm? Đồng hồ này phải trị giá...

- Tùy ông thôi. Không bằng lòng thì ông mang đi!

- Thôi được, - Shaw nhăn nhó nói. - ông đưa tiền đây.

- Ông điền tên và địa chỉ vào giấy này. - Chủ hiệu cầm đồ nói.

- Tất nhiên rồi, - Shaw ghi vào đó tên là John Jones, địa chỉ 21 phố Hunt.

Theo y biết thì ở Chicago không phố nào có tên như vậy, cũng như chẳng có ai lại tên là John Jones.

- Cảm ơn ông. Độ vài ngày nữa tôi sẽ đến chuộc lại.

- Được! Chủ hiệu nhắc điện thoại, quay số.

Một thám tử đến cửa hiệu cầm đồ ngay sau đấy hai mươi phút.

- Tại sao ông không báo ngay lúc hắn đang còn ở đây? - Thám tử hỏi.

- Tôi đã cố giữ chân hắn lại, nhưng hắn kêu vội đi và thế là hắn biến luôn.

Thám tử xem kỹ tờ biên lai cầm đồ của khách.

- Chẳng có giá trị gì đâu, - chủ hiệu cầm đồ nói.

Chắc tên và địa chỉ đều là giả mạo.

Thám tử cau mày.

- Đúng vậy. Hắn tự điền lấy à?

- Vâng! Vậy thì sẽ tóm cổ được hắn thôi.

Tại trụ sở cơ quan cảnh sát, chỉ sau ba phút, máy tính đã phát hiện ra vân tay trên tờ biên lai Jesse Shaw.

Bác quản gia bước vào phòng khách.

- Ông tha lỗi, thưa ông Adler. Có một người gọi điện thoại đến, báo tên là trung úy Mancini.

Đề tôi tiếp Phillip nhắc máy.

- A lô!

- Ông Phillip Adler đây phải không?

- Vâng.
- Tôi là trung úy Mancini. Tôi đã có lần vào gặp ông ở bệnh viện...
- Vâng. Tôi nhớ ông rồi.
- Tôi muốn báo ông biết việc điều tra đã đạt đến mức nào. Chúng tôi vừa gặp may. Tôi đã nói với ông rồi, là ông Cảnh sát trưởng của chúng tôi rất hâm mộ ông nên đã tích cực truy tìm, đã gửi thông báo về nhận dạng tên hung thủ và đặc điểm chiếc đồng hồ đi khắp cả nước.
- Vâng.
- Họ đã tìm ra chiếc đồng hồ của ông bị đem cầm cho một hiệu cầm đồ ở Chicago. Người ta đang truy lùng kẻ đó. Hôm trước ông cho biết ông còn nhớ mặt tên hung thủ phải không?
- Đúng thế.
- Tốt lắm. Vậy chúng tôi sẽ liên hệ với ông sau.

Jerry Townsend đến văn phòng gặp Lara. Anh phần khởi nói.

- Tôi đã lên bản danh sách theo như bà yêu cầu. Ý kiến của bà, tôi càng ngẫm càng thấy thú vị. Ta sẽ tổ chức kỷ niệm lần thứ bốn mươi ngày sinh nhật của bà vào ngày khai trương toà tháp Cameron, toà nhà chọc trời cao nhất thế giới, - anh ta đưa Lara bản danh sách. - Tôi đưa vào đây ông Phó tổng thống. Ông ta rất khâm phục bà đấy.

Lara chăm chú xem. Bản danh sách giống như một cuốn Who is who (2) của các thành phố Washington, New York và London. Có tên tuổi các quan chức chính phủ, các ngôi sao điện ảnh, các ngôi sao nhạc rock... đúng là dữ dội.

- Tôi thấy thích bản danh sách này đấy, - Lara nói. - Ta tiến hành đi.

Townsend cất nó vào túi.

- Tốt lắm. Tôi sẽ đưa in thiệp mời và gửi đi. Tôi đã gọi điện cho Carlos, yêu cầu ông ta bố trí phòng vũ hội lớn. Có thể bà còn thêm hoặc bớt một số khách nào đó. À, đã có thêm tin tức về chuyện ở Reno chưa, thưa bà?

Sáng nay Lara vừa trao đổi chuyện đó với luật sư Terry Hill.

- *Họ định thành lập một Hội đồng xét xử để thẩm vấn vụ này. Rất có thể họ sẽ có bản án hình sự nữa không biết chừng, Lara.*

- Sao họ có thể làm thế được? Việc tôi có nói chuyện điện thoại vài lần với Paul Martin hôm đó đâu đủ để kết luận tôi phạm pháp? Tôi có thể trò chuyện với ông ấy về tình hình thế giới, về bệnh đau dạ dày của ông ấy và về hàng chục thứ vớ vẩn khác.

- Ôi sao chị lại cáu với tôi. Tôi là người đứng về phía chị kia mà, Lara!

- Vậy thì anh làm gì đi. Anh là luật sư của tôi. Hãy giúp tôi thoát khỏi cái vụ rắc rối này.

- Chưa. Vẫn tốt thôi, - Lara nói với Townsend.

- Vậy thì tốt. Tôi nghe tin bà và ông Adler sẽ đến dự bữa tiệc của ông Thi

trưởng tối thứ Bảy.

- Đúng thế, - nàng đã định từ chối dự bữa tiệc đó nhưng Phillip không chịu. Em cần quan hệ với những người ấy. Em đừng làm họ phật lòng. Anh đề nghị em nhận lời và đến dự.

- Không có anh, em không đi đâu.

Và Phillip đã hít một hơi thật sâu, nói:

- Thôi được. Anh sẽ đi với em. Anh cảm thấy cũng đã đến lúc chấm dứt kiểu sông ru rú xó nhà này rồi.

Chiều thứ Bảy, Lara giúp Phillip mặc quần áo.

Nàng lồng khuy vàng vào cổ tay áo sơ mi và thắt cà vạt cho chàng. Chàng đứng yên, thâm nguyên rửa sự bất lực của mình.

- Được rồi, - nàng nói. - Hôm nay anh sẽ là người đàn ông điển trai nhất.

- Cảm ơn em.

- Em cũng sẽ xong ngay bây giờ, Lara nói. - Ông Thị trưởng rất khó chịu khi thấy ai đến muộn.

- Anh sang phòng đọc sách đợi em nhé, - Phillip nói.

Ba phút sau, Lara bước sang. Trông nàng đẹp lộng lẫy. Bộ đồ trắng của hãng Oscar de la Renta. Trên cổ tay là chiếc vòng tay kim cương Phillip tặng nàng.

Đêm thứ Bảy Phillip không ngủ được. Chàng nhìn sang Lara nằm bên và tự hỏi tại sao nàng nữ buộc tội Marian là ăn cắp cái vòng đeo tay? Chàng biết sẽ phải nói thẳng ra điều này với nàng, nhưng nghĩ nên hỏi thêm Marian đã. Sáng sớm Chủ Nhật, trong khi Lara vẫn còn say giấc, Phillip lặng lẽ mặc quần áo, rón rén ra khỏi nhà.

Chàng lên tắc xi đến nhà Marian. Chàng bấm chuông và đợi. Một giọng gái ngủ vọng ra.

- Ai?

- Phillip đây. Tôi muốn nói chuyện với cô.

Cửa mở và Marian đứng đó.

- Phillip? Có chuyện gì vậy?

- Tôi cần nói chuyện với cô.

- Ông vào đi.

Chàng bước vào căn hộ.

- Xin lỗi đã đánh thức cô, - Phillip nói. - Nhưng có chuyện quan trọng.

- Chuyện gì vậy, ông Phillip?

Chàng hít một hơi thật sâu.

- Về chuyện chiếc vòng đeo tay, cô nói đúng. Tôi phải đến xin lỗi cô, Marian. Đã có lúc tôi nghĩ... có thể cô ăn cắp... Tôi phải đến để nói với cô

rằng tôi rất lấy làm tiếc. Cô tha lỗi cho.

Marian bình thần nói:

- Ông tin lời bà nhà là chuyện bình thường thôi. Bà ấy là vợ ông kia mà.
- Tôi định sáng nay sẽ chất vấn Lara về chuyện này, nhưng tôi nghĩ cần gặp và nói chuyện với cô trước.

Marian quay sang nhìn chàng:

- Tôi rất sung sướng thấy ông đến đây. Nhưng tôi không muốn ông chất vấn bà ấy.
 - Tại sao? - Phillip hỏi. - Nhưng tại sao Lara lại có thể làm chuyện tồi tệ như vậy?
 - Ông không biết tại sao ư?
 - Thú thật là không. Tôi chẳng thấy có lý do gì cả.
 - Tôi nghĩ tôi hiểu bà ấy hơn ông. Lara mê ông say đắm. Bà ấy sẵn sàng làm mọi việc cốt để giữ được ông. Có lẽ ông là người duy nhất bà ấy yêu trong suốt cả cuộc đời Lara cần đến ông. Và tôi nghĩ ông cũng cần đến bà ấy. Ông rất yêu bà ấy, đúng thế không, Phillip?
 - Đúng.
 - Vậy thì ta hãy quên chuyện kia đi. Nếu ông đưa chuyện đó ra trách cứ Lara thì đã không có lợi gì mà chỉ làm xấu đi quan hệ giữa hai người. Còn chuyện việc làm của tôi thì sẽ kiếm được một cách dễ dàng.
 - Nhưng như thế là không công bằng đối với cô, Marian.
- Cô gái mỉm cười ngượng ngịu:
- Cuộc đời có phải bao giờ cũng công bằng cả đâu - Nếu cuộc đời mà thật sự công bằng thì đúng ra mình phải là bà Adler kia. - Ông đừng băn khoăn nữa. Tôi không giận gì bà đâu.
 - Ít nhất thì cô cũng để cho tôi làm gì đó giúp cô. Tôi xin được biếu cô một số tiền nhỏ để cô đỡ khó khăn lúc này...
 - Cảm ơn ông, Phillip. Nhưng tôi không nhận đâu.
- Marian còn muốn nói nhiều thứ nữa, nhưng cô biết rằng nói ra chẳng thay đổi được gì. Phillip đang yêu. Vì vậy cô chỉ nói:
- Ông về với bà ấy đi, Phillip.

Công trường xây dựng nằm trên đại lộ Wabash ở thành phố Chicago, phía nam khu phố Loop. Đây là một toà nhà hai mươi năm tầng đang xây dở dang.

Một xe cảnh sát không đèn còi đỗ lại ở góc phố. Hai thám tử bước ra. Họ đi bộ về phía công trường, hỏi một công nhân:

- Ông đốc công đâu?

Anh ta trở một người đàn ông to lớn, mặt sương gió đang quát tháo gì đó một người thợ.

- Ông ấy kia kìa.
Hai thám tử đến gặp đốc công.
- Ông phụ trách ở chỗ này phải không?
Viên đốc công quay lại, vẻ khó chịu:
- Không phải tôi chỉ phụ trách mà tôi đang rất bận. Các ông hỏi gì?
- Trong công trường này có ai tên là Jesse Shaw không?
- Có đấy! Cậu ta đứng trên cao kia kìa. - ông ta trở một thợ sắt đang lắp lan can trên tầng mười hai.
- Ông gọi anh ta xuống đây, được không?
- Không được. Cậu ta đang làm việc.
Một thám tử lấy thẻ ra chìa cho viên đốc công thấy.
- Ông gọi anh ta xuống đây!
- Chuyện gì vậy. Cậu ta vướng chuyện gì chẳng?
- Không đâu. Chúng tôi cần anh ta giúp một việc.
- Vâng, được.
Viên đốc công quay sang một người thợ đứng gần đó:
- Lên kia bảo thằng Jesse xuống đây.
- Vâng.
Vài phút sau Jesse Shaw đã xuống chỗ hai thám tử.
- Hai ông này muốn gặp cậu, - viên đốc công nói rồi đi ra.
Jesse cười với hai thám tử:
- Cảm ơn các ông. Nhờ các ông tôi cũng tranh thủ giải lao được một chút.
Nào, tôi có thể làm gì giúp hai ông được?
Một thám tử lấy trong túi ra chiếc đồng hồ đeo tay.
- Đồng hồ của anh phải không?
Nụ cười trên môi Shaw vụt tắt.
- Không phải của tôi.
- Anh nói đúng đấy chứ?
- Đúng, - hắn trở cổ tay. - Đồng hồ của tôi đây, nhãn Seiko.
- Nhưng anh đã đem cầm chiếc đồng hồ này.
Shaw lúng túng.
- À chuyện ấy thì đúng. Thằng cha đưa tôi có mỗi năm trăm đô. Đúng giá của nó phải là...
- Anh vừa bảo đây không phải đồng hồ của anh?
- Vâng, không phải của tôi.
- Vậy anh lấy nó ở đâu?
- Tôi nhặt được.
- Thật không? Ở đâu?
- Cạnh vỉa hè gần nhà tôi, - và hắn ta bịa tiếp câu chuyện. - Nó nằm trên đám cỏ. Lúc tôi bước trong xe ra tôi nhìn ngay thấy nó. Lúc đó trời nắng và vỏ

của nó ánh lên, do đây tôi nhìn thấy được. May mà hôm ấy trời lại không có mây.

- Đúng thế.

- Shaw, anh có thích ngao du không đây?

- Không.

- Thật đáng tiếc. Bởi anh sắp phải đi thăm New York. Chúng tôi sẽ giúp anh đi.

Lúc vào nhà Shaw, hai thám tử lục lọi xung quanh.

- Không được? - Shaw nói. - Các ông có lệnh khám nhà không đây?

- Chúng tôi không cần cái lệnh ấy. Chúng tôi chỉ giúp anh chuẩn bị hành lý thôi.

Một thám tử lục trong tủ áo, thấy một hộp đựng giày để trên ngăn cao. Ông ta lấy xuống, mở ra.

- Lạy Chúa! - ông ta nói. - ông già Noên đã nhét quà gì vào đây thế này!

Lara đang ngồi trong văn phòng thì loa máy truyền âm vang lên câu nói của Kathy.

- Ông Tilly muốn nói chuyện với bà ở máy số bốn, thưa bà Cameron.

Tilly là chủ nhiệm thiết kế của Toà tháp Cameron.

Lara nhắc máy:

- A lô?

Sáng nay ở đây có sự cố, thưa bà Cameron.

- Sự cố gì?

- Hoả hoạn. Bây giờ chúng tôi đã dập tắt được rồi.

- Do đâu?

- Một máy điều hoà không khí bị nổ. Do máy biến thế hỏng. Mạch điện ở đó lắp sai. Tôi nghĩ có kẻ lắp ẩu.

- Thiệt hại thế nào?

- Có lẽ tiến độ phải chậm lại một hoặc hai ngày, chúng tôi cần thu dọn và mắc lại dây điện.

- Có tin gì thêm báo cho tôi biết ngay.

Chiều nào Lara cũng về nhà muộn, về mặt bần khoản, lo lắng, mệt mỏi.

Anh thấy lo cho em, - Phillip nói. - Anh có thể giúp gì em được không?

- Không. Cảm ơn anh yêu, - nàng cố nở một nụ cười - Vài chuyện vặt ở văn phòng thôi.

Phillip ôm vợ.

- Đã bao giờ anh nói với em là anh rất yêu em, yêu đến mê mẩn chưa?

Nàng ngược nhìn chồng, mỉm cười:

- Anh nhắc lại câu đó cho em nghe lần nữa đi.

- Anh yêu em đến mê mẩn.

Lara ghi chặt chồng, thầm nghĩ. Đây chính là thứ mình muốn. Đây chính là thứ mình cần đến.

- Bao giờ công việc bớt bận, vợ chồng mình sẽ đi chơi đâu xa một thời gian nhé? Chỉ hai chúng mình thôi.

- Vậy là ta thoả thuận rồi đấy.

Một hôm nào đó, Lara thầm nghĩ, mình sẽ nói với chàng về chuyện mình đã có hành vi tồi tệ với Marian như thế nào. Mình biết mình làm thế là độc ác. Nhưng nếu anh ấy yêu ai khác, mình sẽ không sống nổi.

Hôm sau, Tilly lại gọi điện đến:

- Có phải bà đã ra lệnh hủy bỏ quyết định lát đá cẩm thạch các sàn nhà không?

Lara chậm rãi nói:

- Tại sao tôi lại ra cái lệnh lạ thế?

- Tôi không biết. Có người đến đây bảo tôi như vậy. Bởi theo lịch thi công thì hôm nay người ta phải chõ đá cẩm thạch đến. Nhưng khi tôi gọi điện nhắc thì họ bảo cách đây hai tháng bà Cameron đã ra lệnh không dùng đá cẩm thạch lát nền nhà ở các tầng nữa.

Lara thấy đầu óc như bốc lửa:

- Tôi hiểu. Vậy là ta lại bị chậm trong bao lâu nữa.

- Tôi chưa tính được.

Howard vào phòng Lara.

- Tôi e các nhà băng không chịu hoãn nợ cho chúng ta. Và tôi cũng không biết phải kéo dài trong bao lâu nữa. Tôi đang cố trì hoãn họ lại.

- Anh cố trì hoãn cho đến ngày hoàn tất Toà tháp Cameron. Sắp xong rồi, Howard. Chỉ còn ba tháng nữa thôi.

- Tôi đã nói với đám chủ nhà băng như thế, - Howard thở dài. - Nhưng thôi được, tôi sẽ cố năn nỉ họ vậy.

Tiếng Kathy lại vang lên trong máy truyền âm.

- Ông Tilly trên máy số một.

Lara nhìn Howard:

- Anh ở đây đã, - nàng nhắc máy. - Alô?

- Lại có sự cố, thưa bà Cameron.

- Tôi đang nghe đây, - Lara nói.

Hệ thống thang máy quá trục trặc. Các chương trình máy tính đều bị đảo lộn, đèn báo bật tắt lung tung. Ấn nút "lên" thì thang máy lại chạy xuống. Ấn nút tầng mười tám thì thang máy tụt xuống tầng hầm. Xưa nay tôi chưa bao giờ thấy sự trục trặc đến mức quái đản như thế này.

- Anh có nghĩ rằng có bàn tay kẻ nào phá hoại không?

- Câu hỏi của bà rất khó trả lời. Cầu thả thì chắc chắn là có, còn cố tình phá

hoại thì tôi chưa dám nghĩ đến.

- Sửa chữa mất bao lâu?

- Hiện chúng tôi đã gọi vài chuyên gia tới.

- Có gì thêm bảo cho tôi biết, - nàng đặt máy xuống.

- Yên ổn cả không? - Howard hỏi.

Lara không trả lời vào câu hỏi.

- Howard, gần đây anh có nghe tin gì về lão Steve Murchinson không?

Anh ngạc nhiên nhìn Lara:

- Không. Sao cô hỏi thế?

- Bởi tôi thấy có rất nhiều chuyện khó hiểu.

Tập đoàn ngân hàng cung cấp tài chính cho Công ty Cameron có lý do chính đáng để lo lắng. Không phải chỉ Công ty Cameron gặp khó khăn mà đa số khách hàng của họ cũng đang lao đao trong kinh doanh. Giá cổ phiếu rớt tiền tụt xuống đã tạo nên cả một tai họa lớn lao và tất cả các doanh nghiệp hoạt động dựa vào số cổ phiếu đó đều bị ảnh hưởng nặng nề.

Lúc này có sáu chủ nhà băng ngồi với Howard Keller và không khí căng thẳng.

- Chúng tôi đang nắm trong tay những khoản vay quá hạn tổng cộng đến gần một trăm triệu đô-la, - người phát ngôn của tập đoàn ngân hàng nói. - Cho nên chúng tôi sẽ không hoãn nợ thêm cho công ty Cameron được.

- Các ông quên mất hai điều, - Howard bác lại. - Một là chúng tôi biết chỉ trong vài ngày tới dòng bạc của chúng tôi ở Reno sẽ được phép tiếp tục hoạt động. Tiền lãi thu được ở đây sẽ thừa thãi để chúng tôi thanh toán tất cả các món nợ. Thứ hai là Toà tháp Cameron vẫn đang đi đúng tiến độ. Chỉ chín mươi ngày nữa chúng tôi hoàn tất công việc đó. Hiện số người ký hợp đồng thuê đã đạt bảy mươi phần trăm diện tích Toà tháp. Các ông có thể yên tâm rằng, chỉ xây cất xong là số người xin ký hợp đồng thuê sẽ nhiều đến mức chúng tôi không đủ sức thoả mãn họ. Thừa các quý vị, tiền các vị bỏ vào đây không ở đâu chắc chắn bằng. Các vị đang cộng tác với biệt tài của bà Cameron.

Khách nhìn nhau.

Người phát ngôn của họ nói:

- Chúng tôi sẽ bàn lại vấn đề này và thông báo cho ông biết kết quả.

- Tốt lắm, tôi sẽ thưa lại với bà Cameron.

Howard thuật lại với Lara.

- Tôi nghĩ họ sẽ bằng lòng đi tiếp với chúng ta, - anh nói. - Nhưng trong khi đó chúng ta vẫn nên bán đi một số bất động sản để khỏi bị động quá.

- Vậy anh lo chuyện đó đi.

Sáng Lara đến văn phòng sớm và chiều nàng về nhà rất muộn, chiến đấu quyết liệt để cứu "vương quốc" của nàng. Hai vợ chồng nàng được gặp nhau

quá ít. Lara quyết không để chồng biết đến những khó khăn kia. Chàng đã có nhiều điều không vui rồi, Lara thầm nghĩ. Mình đừng chất thêm lo nghĩ lên đầu chàng nữa.

Sáu giờ sáng thứ hai, Tilly đã gọi điện đến:

- Tôi nghĩ bà nên đến đây, thưa bà Cameron.

Lara hốt hoảng:

- Lại có chuyện gì chẳng?

- Tôi nghĩ bà nên nhìn tận mắt thì hơn.

- Tôi đến ngay bây giờ.

Nàng gọi điện cho Howard Keller.

Nửa giờ sau, họ đã ngồi trong xe trên đường đến công trường.

- Tilly có nói cụ thể chuyện gì không? - Howard hỏi.

- Không. Nhưng bây giờ tôi không còn tin đây chỉ là sự cố ngẫu nhiên mà là có bàn tay phá hoại của Steve Murchinson. Khu đất ấy chính là chúng ta phồng tay trên của lão.

Đến công trường họ nhìn thấy những hòm gỗ đựng kính nằm ngổn ngang trên mặt đất và những xe tải vẫn tiếp tục chở kính đến. Tilly vội chạy ra đón Lara và Howard.

- Rất sung sướng được hai vị đến thăm.

- Có chuyện gì vậy?

Họ giao không đúng thứ kính mà chúng ta đặt mua. Mẫu cũng sai mà kích thước cũng không đúng, không làm sao lắp vào được.

Lara và Howard đưa mắt nhìn nhau.

Ta không thể cắt lại cho đúng kích thước ngay tại đây được à? Howard hỏi.

Tilly lắc đầu.

- Không được. Vì làm thế bụi silicat sẽ bay lên mù mịt và chất thành núi mất.

Lara nói:

- Ta đặt mua kính của hãng nào vậy?

- Công ty gỗ dán và kính xây dựng New Jersey.

- Để tôi gọi điện cho họ, - Lara nói. - Hạn cuối cùng là ngày nào ta cần phải có?

Họ đứng đó nhăm nhăm:

- Nếu kịp trong vòng hai tuần thì chúng tôi có thể dân lên để đuổi kịp tiến độ, tất nhiên phải gắng hết sức.

Lara quay sang Howard:

- Ta đi thôi.

Otto Karp là giám đốc điều hành công ty gỗ dán và kính xây dựng New Jersey. Ông ta nhắc điện thoại:

- Vâng, thưa bà Cameron. Tôi biết là bà đang có vấn đề...

- Không, - Lara nói. - Không phải chúng tôi mà là ông. Ông đã giao cho chúng tôi loại kính không đúng như hợp đồng. Nếu trong vòng hai tuần tới ông không giao đúng chất lượng như đã ký kết, chúng tôi sẽ kiện công ty của ông. Ông đã làm ngưng trệ một công trình xây dựng trị giá ba trăm triệu đô-la.

- Tôi chưa hiểu. Tại sao phải ngưng trệ? - Ông ta xin lỗi, vào hỏi lại và năm phút sau ông ta lại cầm máy. - Ôi tôi vô cùng ân hận xin bà thứ lỗi, thưa bà Cameron. Tờ lệnh xuất của chúng tôi đã ghi sai. Nguyên do là...

- Tôi không cần biết nguyên do, - Lara ngắt lời.

- Tôi chỉ yêu cầu ông làm lại lệnh khác và chờ đến cho chúng tôi.

- Vâng, thưa bà.

Lara thở phào nhẹ nhõm.

- Bao giờ chúng tôi có đủ kính?

- Trong khoảng hai hoặc ba tháng.

- Hai hoặc ba tháng? Không. Không thể được. Chúng tôi cần có ngay bây giờ.

- Tôi rất muốn chiều theo ý bà, - Karp nói. - Nhưng rất không may là chúng tôi hiện không có đủ hàng.

- Ông không hiểu, - Lara nói. - Chúng tôi cần hàng gấp và...

Chúng tôi rất hiểu. Chúng tôi sẽ cố gắng. Trong khoảng hai hoặc ba tháng nữa, bà sẽ có đủ kính để làm. Rất tiếc là chúng tôi không thể có sớm hơn được.

Lara đập mạnh ống nói xuống:

- Tôi không thể tin lời lão ta được, - nàng nói, nhìn Tilly. - Còn công ty nào ta có thể liên hệ mua kính quanh đây không?

Tilly gõ trán:

- Nhưng bây giờ thì quá muộn rồi. Họ còn những khách hàng khác nên không thể giao ngay cho ta được.

Howard nói:

- Lara. Ta bàn riêng một chút nào, - anh kéo nàng ra một góc. - Tôi có ý kiến thế này, nhưng...

Anh cứ nói đi.

- Ông bạn Paul Martin có thể quen biết nơi nào đó...

Lara gật đầu:

- Phải đấy, Howard. Ý kiến anh rất hay. Ta tìm ông ấy đi.

Hai tiếng đồng hồ sau, Lara ngồi trong phòng giấy của Paul Martin.

- Thấy cô gọi điện đến tôi rất vui, Lara, cô không biết tôi vui mừng đến chừng nào đâu. Đã quá lâu rồi ta không gặp nhau. Cô đẹp lắm, Lara.

- Cảm ơn anh, Paul.

- Tôi có thể làm gì giúp cô nào?

Lara ngáp ngừng rồi nói:

- Em rất xấu hổ là chỉ đến gặp anh mỗi khi gặp khó khăn.
- Thì tôi có mặt ở đây là để giúp cô mà lại, đúng không nào?
- Vâng. Anh tốt với em quá, - nàng thở dài. - Chính lúc này em đang cần có một người bạn tốt.
- Cô đang gặp khó khăn gì? Lại thợ bãi công chăng?
- Không. Đây là chuyện Toà tháp Cameron.

Paul Martin cau mày.

- Tôi nghe nói vẫn đi đúng tiến độ kia mà?
- Vâng, nhưng đây là những hôm trước. Em có cảm giác lão Steve Murchinson tìm cách cản trở tiến trình thi công của em. Lão ta thâm thù em và muốn trả hận. Cho đến ngày hôm nay mọi sự ở công trường vẫn yên ổn. Nhưng hiện giờ em gặp một khó khăn lớn, có thể dẫn đến chậm trễ ngày khánh thành. Nếu thế hai công ty đã nhận thuê trong toà nhà đó sẽ hủy hợp đồng. Mà em thì không thể để tình trạng đó xảy ra được.

Lara hít một hơi sâu, cố ghìm cơn uất hận.

- Cách đây sáu tháng chúng em đặt mua hàng của công ty gỗ dán và kính xây dựng New Jersey. Sáng nay họ giao hàng, nhưng sai quy cách.
- Cô gọi điện cho họ chưa?
- Rồi, nhưng họ bảo phải hai hoặc ba tháng nữa mới giao được đủ loại kính yêu cầu. Mà em thì cần có kính. Chậm nhất là sau đây hai tuần. Chưa có kính, thợ đành phải nghỉ việc để chờ. Và tiến độ công trình sẽ bị chậm lại. Thời hạn không thực hiện được. Và em sẽ mất hết tất cả những gì em hiện có.

Paul Martin nhìn nàng, điềm tĩnh nói:

- Không, cô sẽ không bị mất gì cả. Để tôi nghĩ xem có cách nào giúp cô không.

Lara cảm thấy nhẹ hẫng nổi lòng.

- Paul, em..., - nàng thấy rất khó nói ra lời. - Cảm ơn anh.

Paul Martin cầm tay nàng, mỉm cười nói:

- Thằng cha vẫn chưa chết chứ gì? - ông nói. - Thôi ngày mai tôi sẽ trả lời cô.

Sáng hôm sau, chuông điện thoại đường dây riêng của Lara réo. Đây là lần đầu tiên sau mấy tháng trời im bật. Nàng vội vã nhấc máy:

- Anh đây phải không, Paul?
- Chào Lara. Tôi đã trao đổi với vài người bạn. Khó khăn đấy nhưng họ sẽ cố gắng để làm được điều cô yêu cầu. Họ cho biết sẽ giao hàng cho cô sau một tuần, tính từ thứ Hai này.

Hôm đúng ngày hẹn chờ kính đến, Lara gọi điện cho Paul.

- Paul, vẫn chưa thấy họ chờ kính đến, anh ạ.

- Thế à? - Im lặng một lát. - Để tôi hỏi xem sao, giọng ông dịu lại. - Lara, tốt nhất là tôi sẽ hỏi lại và gọi điện cho cô sau.

- Vâng. Em... Paul... nếu không có kính kịp thời hạn thì...

- Cô sẽ có. Đừng bỏ máy vội.

Đến cuối tuần vẫn chưa thấy gì.

Howard vào phòng giấy của Lara:

- Tôi vừa nói chuyện với Tilly xong. Hạn cuối cùng là thứ Sáu. Nếu hôm đó có kính thì tốt. Nếu không chúng ta sẽ chết hết.

Đến thứ Ba vẫn chưa thấy hơi hướng gì.

Lara đến công trường Toà tháp Cameron. Không có một người thợ nào làm ở đó. Toà tháp hiện ngang đứng sừng sững trên nền trời, toả bóng xuống cả một vùng xung quanh đó. Sẽ là một toà nhà chọc trời tuyệt đẹp. Công trình của nàng. Ta quyết không để cho nó thất bại. Lara kiêu hãnh thầm nghĩ.

Nàng lại gọi điện cho Paul Martin.

- Rất tiếc, thưa bà Cameron, - người thư ký nói.

- Ông Martin đi vắng. Bà có nhắn lại gì không ạ?

- Khi nào ông Martin về, cô nói giúp là ông gọi điện cho tôi.

Nàng nói xong, quay sang Howard:

- Tôi có một linh cảm và muốn anh kiểm tra lại xem đúng có như vậy không.

Tôi nghĩ chủ của nhà máy kính xây dựng ấy chính là lão Steve Murchinson.

Ba phút sau, Howard trở lại phòng giấy Lara.

Mặt anh tái nhợt.

- Anh tìm ra chủ nhà máy kính ấy là ai rồi chứ?

- Rồi, - Howard chậm rãi đáp. - Họ đăng ký ở Delaware và thuộc công ty Etna.

- Công ty Etna?

- Chính thế. Công ty này mua lại nhà máy kính ấy cách đây một năm. Công ty Etna chính là Paul Martin.

Chú thích:

(1) *Thành phố Chicago*

(2) *"Ai là Ai" - loại sách tra cứu về các nhân vật nổi danh.*

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 33

Những bài bôi xấu công ty Cameron vẫn tiếp tục đăng trên báo chí. Những phóng viên trước đây ca ngợi Lara hết lời thì bây giờ quay một trăm tám mươi độ đưa nhau dè bĩu nàng. Jerry Townsend đến gặp Howard Keller.

- Tôi rất lo, - Townsend nói.
 - Chuyện gì vậy?
 - Ông đọc báo chưa?
 - Rồi. Họ đang ráo riết hoạt động.
 - Tôi lo cho lễ kỷ niệm sinh nhật của bà Cameron.
 - Ông Howard ạ, tôi đã gửi đi các thiệp mời. Từ khi báo chí bắt đầu bôi xấu công ty Cameron, tôi chưa nhận được thư trả lời của ai hết. Bọn họ sợ liên lụy.
 - Đây là một thứ tuyệt giao!
 - Vậy theo anh thì ta nên làm thế nào?
 - Hoãn bữa tiệc lại. Tôi sẽ cho in thiệp xin lỗi gửi đi.
 - Có lẽ anh nghĩ đúng. Nhưng tôi không muốn để Lara bắn khoăn thêm.
 - Vậy tôi gửi thiệp xin lỗi và hoãn lại nhé?
 - Nhưng ông sẽ nói cho bà Cameron biết chứ?
- Luật sư Terry Hill gọi điện tới.
- Tôi vừa nhận được thư gọi bà đến hầu toà để làm nhân chứng trước Hội đồng xét xử tại Reno vào chiều mai. Tôi sẽ đi với bà.

Biên bản hỏi cung Jesse Shaw do trung úy Thám tử Sal Mancini tiến hành.

Mancini: Chào ông Shaw. Tôi là trung úy Mancini. Ông đã được báo là có thư ký tốc ký ghi lại cuộc thẩm vấn này chứ?

Shaw: vâng, tất nhiên.

Mancini: Và ông đã từ chối quyền được có luật sư bào chữa

Shaw: Tôi không cần luật sư. Toàn bộ việc làm của tôi chỉ là nhặt được một chiếc đồng hồ người ta đánh rơi, thế có Chúa, vậy mà tôi bị người ta lôi xềnh xệch đến đây như lôi một con vật.

Mancini: ông Shaw, ông có biết Phillip Adler là ai không?

Shaw: Không. Làm sao tôi biết được.

Mancini: Không ai trả tiền thuê ông hành hung ông ta chứ?

Shaw: Tôi đã trả lời ông rồi. Tôi không biết ông ta là ai?

Mancini: Cảnh sát thành phố Chicago tìm thấy năm chục ngàn đô-la tiền mặt trong nhà của ông. Tiền đó ông kiếm ở đâu ra?

Shaw: (không trả lời)

Mancini: Kia, ông Shaw

Shaw: Tôi được bạc.

Mancini: ở đâu?

Shaw: Ngẫu nhiên thôi... Đánh cuộc đấu bóng đá ấy mà... Ông thừa biết người ta hay đánh cuộc kiểu ấy.

Mancini: Vậy ông là người gặp may, đúng thế không?

Shaw: Đúng. Tôi nghĩ là số tôi may.

Mancini: Hiện giờ ông đang có chỗ làm ở Chicago? Đúng vậy không?

Shaw: Đúng!

Mancini: Ông có hồi nào làm việc ở New York không?

Shaw: Có. Một thời gian.

Mancini: Tôi được đọc biên bản của cảnh sát nói hồi đó ông điều khiển máy cần trục tại một công trường xây dựng ở Queens và ông đã làm chết một đốc công tên là Bill Whitman. Có đúng như vậy không?

Shaw: Đúng. Hôm đó là tai nạn lao động.

Mancini: Ông làm ở đó được bao lâu?

Shaw: Tôi không nhớ.

Mancini: Vậy xin nhắc lại để ông nhớ. Ông chỉ làm ở đó có bảy mươi hai tiếng đồng hồ. Trước đó một ngày ông bay từ Chicago đến và hôm sau thì xảy ra tai nạn lao động kể trên. Hai ngày sau ông thôi việc ở New York và bay trở lại Chicago. Đúng thế không?

Shaw: Hình như thế thì phải.

Mancini: Theo sổ ghi tên khách đáp máy bay của hãng hàng không Hoa Kỳ thì ông bay từ Chicaga đến New York đúng hai ngày trước khi ông Phillip Adler bị tấn công và ngay hôm sau ông bay trở về Chicago. Chuyên đi ngắn ngủi ấy nhằm mục đích gì vậy?

Shaw: Tôi muốn coi vài trận đấu.

Mancini: Ông có nhớ những trận đấu nào không?

Shaw: Không. Lâu quá rồi.

Mancini: Khi xảy ra vụ tai nạn lao động làm chết đốc công do máy cần cẩu thì hãng nào thuê ông làm?

Shaw: Hãng Cameron.

Mancini: Còn hãng nào thuê ông vào làm trong công trường ở Chicago.

Shaw: Cũng hãng Cameron.

Howard họp với Lara Cameron. Suốt một tiếng đồng hồ họ bàn cách đối phó với những lời lẽ báo chí bôi xấu hãng Cameron và chủ nhân của hãng là Lara Cameron. Khi cuộc họp kết thúc, Lara nói:

- Còn việc gì nữa không?

Howard cau mày. Hình như ai đó đã nhờ anh nói lại điều gì đó với Lara vậy mà anh quên bẵng mất là điều gì. Thôi được, hình như chuyện không quan trọng lắm thì phải.

Bác quản gia Simms vào báo:

- Thưa ông Adler, có điện thoại xin gặp ông. Ông ta xưng danh là trung úy Mancini.

Phillip nhắc máy:

- Chào ông Trung úy. Tôi có thể giúp gì được không?
- Tôi có vài thông tin muốn báo cho ông, thưa ông Adler.
- Vậy à? Ông đã tìm ra tên hung thủ?
- Tôi muốn đến trực tiếp nói chuyện với ông. Được không, thưa ông Adler?
- Tất nhiên là được.
- Vậy nửa giờ nữa tôi sẽ có mặt ở nhà ông.

Phillip đặt máy, tự hỏi tại sao người thám tử không muốn nói qua điện thoại. Lúc Mancini đến, viên quản gia đưa ông vào phòng đọc sách.

- Chào ông Adler!
- Chào ông. Có chuyện gì vậy, thưa ông Mancini?
- Chúng tôi đã bắt được tên hung thủ trấn lột ông và làm ông bị thương hôm đó.
- Thật à? Tôi ngạc nhiên đấy, - Phillip nói. - Tôi đã tưởng không thể tìm ra được hắn. Bởi lưu manh còn đồ loại đó ít khi tóm được.
- Hắn không phải là loại côn đồ bình thường.

Phillip cau mày:

- Tôi không hiểu.
- Hắn là công nhân xây dựng. Hắn làm việc ở Chicago và New York. Trong hồ sơ cảnh sát có ghi nhiều công việc trước đây của hắn. Chính hắn đã đem cầm chiếc đồng hồ của ông và chúng tôi đã lấy được vân tay của hắn, - Mancini giờ lên chiếc đồng hồ. - Có phải của ông mất đây không? - Phillip chỉ cần nhìn, trong óc chàng vụt hiện lên cảnh tượng hôm đó, khi tên hung thủ giật đồng hồ và cứa cổ tay chàng. Chàng miễn cưỡng đưa tay đỡ lấy. Chàng lật nắp đằng sau và thấy dòng chữ khắc ở đó bị cạo đi một số chữ.
- Vâng, chính là đồng hồ của tôi.

Trung úy Macini lấy lại chiếc đồng hồ.

- Chúng tôi hãy tạm giữ để làm tang vật. Tôi đề nghị ông sáng mai đến cơ quan cảnh sát nhận diện tên hung thủ.

Ký ức về vụ hành hung hôm trước làm Phillip trào lên một nỗi uất giận.

- Vâng, tôi sẽ đến.
- Địa chỉ là Sở cảnh sát, phòng 212. Mười giờ sáng, được không, thưa ông Adler?
- Được, - Ông cau mày. - Lúc này ông bảo hắn không phải là một tên côn đồ bình thường. Như thế nghĩa là sao, thưa trung úy Mancini?

Người thám tử ngập ngừng:

- Hắn được người ta thuê để làm hại ông.

Phillip sững sờ nhìn viên trung úy thám tử:

- Ông nói sao?
- Việc ông bị trấn lột không phải chỉ là tai nạn ngẫu nhiên. Thủ phạm đã nhận năm chục ngàn đô-la để cắt gân cổ tay ông.

- Không, tôi không tin, - Adler chậm rãi nói. - Ai có thể bỏ ra năm chục ngàn đô-la để thuê côn đồ làm hại tôi được?
- Chính bà vợ ông.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 34

Chính vợ chàng đã thuê hẳn!

Phillip kinh hoàng đến nghẹn thở. Lara? Lara mà có thể làm chuyện khủng khiếp như vậy sao? Vì nguyên do nào kia chứ?

Em không hiểu tại sao anh cứ tập suốt ngày như vậy. Hôm nay anh có phải biểu diễn đâu...

Anh đừng đi. Em cần một người chồng, chứ không phải một người tình nhất thời... Anh suốt năm suốt tháng cử bỏ nhà đi như người bán hàng rong vậy...

Bà ấy vu cho tôi ăn cắp chiếc vòng kim cương ông tặng. Bà ấy dám làm bất cứ việc gì cốt để giữ được ông. Và câu của Ellettbee: Tôi đã gặp vợ anh.

Anh có định giảm số buổi biểu diễn của anh không? Ôi Lara!...

Tại trụ sở cơ quan cảnh sát, đang diễn ra một cuộc họp giữa viện trưởng viện công tố Quận, cảnh sát trưởng và trung úy Mancini.

Viện trưởng Công tố nói:

- Chúng ta chưa đụng đến Jane Doe. Bà ta cũng có lắm chuyện đấy. Nhưng hiện ông đã thu thập được chứng cứ đến đâu, trung úy Mancini?

Mancini nói:

- Tôi đã thẩm vấn một số người của công ty Cameron. Jesse Shaw được tuyển vào làm theo yêu cầu của đích thân bà Lara Cameron. Tôi đã hỏi họ là xưa nay bà ta đã trực tiếp ra lệnh thuê công nhân lần nào chưa, thì câu trả lời là ngoài trường hợp Jesse Shaw, chưa bao giờ.

- Còn gì nữa?

- Còn có dư luận nói rằng một người làm đốc công tên là Bill Whitman đã từng khoe với thợ thuyền của ông ta rằng ông ta nắm được gì đó về đời tư của bà Lara Cameron và ông ta sẽ tha hồ moi tiền bà ta để làm giàu. Sau đó ít hôm thì ông Bill Whitman này bị cần cầu do Jesse Shaw điều khiển gây tai nạn làm chết. Trước đó tên này xin nghỉ việc ở Chicago để lên ở New York. Sau khi xảy ra tai nạn chết người kia, hắn quay về Chicago ngay. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính hắn đã cố tình gây ra tai nạn kia để giết viên đốc công Bill Whitman. Xin nói thêm là vé máy bay từ Chicago lên New York

và trở lại Chicago là do công ty Cameron trả.

- Còn vụ tấn công Phillip Adler?

- Cũng vẫn màn kịch như vậy. Jesse Shaw bay từ Chicago đến New York trước đó hai ngày và sau vụ hành hung Adler, hắn bay trở lại Chicago. Nếu hắn không nổi máu tham đem cầm chiếc đồng hồ kia lấy tiền mà quảng nó đi đâu đó thì chúng ta khó mà tóm được hắn.

Cảnh sát trưởng hỏi:

- Động cơ của cả hai vụ đó? Tại sao bà ta lại làm thế đối với chồng mình?

- Tôi đã hỏi mấy người làm trong nhà cho bà ta. Lara Cameron rất yêu chồng. Họ chỉ cãi nhau về mỗi một chuyện là ông ta luôn đi biểu diễn xa, bỏ vợ ở nhà một mình. Bà ta muốn chồng chỉ ở nhà, không đi đâu hết.

- Bây giờ thì ông ta ở nhà rồi.

- Đúng thế.

Viên công tố quận hỏi:

- Bà ta khai ra sao? Chối phải không?

- Chúng tôi chưa đối chất với bà ta. Tôi muốn trình báo với các vị đã, xem đã nên khởi tố vụ này chưa?

- Ông nói Phillip Adler có thể nhận diện tên Shaw?

- Đúng thế.

- Tốt lắm.

- Tại sao ông không cử người đến thăm vấn Lara Cameron xem bà ta trả lời ra sao?

Lara đang làm việc với Howard thì máy truyền âm lạo xạo.

- Trung úy Mancini xin gặp bà, thưa bà Cameron.

Lara cau mặt:

- Về chuyện gì vậy?

- Ông ta không nói, thưa bà.

- Thôi được, mời ông ta vào đây.

Trung úy Mancini dùng cách khai thác rất lịch sự. Không có chứng cứ rõ ràng nên sẽ rất khó khai thác được sự thật ở nàng. Nhưng mình dùng thử cách này xem sao. Viên thám tử trầm nghĩ. Và ông không ngờ lại gặp cả Howard Keller tại đây.

- Chào ông Trung úy.

- Chào bà.

- Ông biết ông Howard Keller đây chưa nhỉ?

- Rồi, tất nhiên. Cây bóng chày giỏi nhất thành phố Chicago ngày xưa.

- Tôi có thể giúp gì được ông, thưa trung úy?

- Chà, gay go đây. Trước hết cần xác định bà ta quen Jesse Shaw, sau đấy mới dần dần khai thác tiếp được Chúng tôi đã bắt được thủ phạm gây thương

tích cho chồng bà, - vừa nói, Mancini vừa quan sát thái độ phản ứng của Lara.

- Thật à? Tên nào vậy? Có...

Howard Keller ngắt lời nàng:

- Làm sao ông bắt được hắn?

- Hắn đem cầm chiếc đồng hồ bà Cameron đã tặng ông Adler, - Mancini lại theo dõi thái độ Lara. Tên hắn là Jesse Shaw.

Về mặt Lara không hề lộ chút thay đổi nào. Bà này giỏi, Mancini thầm nghĩ. Bà này giỏi thật đấy.

- Bà có biết hắn chứ?

- Không. Mà làm sao tôi lại biết được hắn?

Bây giờ bà ta mới lộ ra vẻ bối rối đầu tiên, Mancini thầm nghĩ. Ta sẽ khoét sâu và nhất định bà ta sẽ phải thú nhận.

- Hắn là thợ làm việc tại một trong những công trường xây dựng của bà tại Chicago. Hắn cũng có lúc tham gia vào làm ở công trình của bà tại Queens. Chính hắn đã điều khiển cần cẩu và làm chết một người. - Mancini giả vờ xem lại sổ tay. - Tên người bị nạn là đốc công Bill Whitman. Cơ quan điều tra hôm đó kết luận chỉ là do tai nạn ngẫu nhiên.

Lara nuốt nước bọt.

- Đúng thế...

Nàng chưa kịp nói thì Howard Keller đã nói luôn:

- Thừa ông Trung úy, chúng tôi thuê hàng trăm, thậm chí hàng ngàn thợ thuyền làm cho các công trường. Làm sao chúng tôi nhớ xuể ngần ấy con người.

- Ông biết Jesse Shaw?

- Không. Và tôi tin rằng bà Lara Cameron cũng không biết y.

- Tôi muốn nghe đích thân bà trả lời.

Lara nói:

- Chưa bao giờ tôi nghe ai nhắc đến cái tên ấy.

Hắn được người ta thuê với giá năm chục ngàn đô-la để làm hại chồng bà.

- Tôi... Tôi không thể tin là lại có chuyện đó được, - mặt Lara biến sắc.

Vậy là ta đánh trúng tim gan bà ta rồi, - Mancini thầm nghĩ.

- Quả là bà không biết chút nào về việc đó?

Lara đang nhìn thẳng vào mặt người thám tử, mắt nàng đột nhiên lóe sáng.

- Ông định nói rằng...? Tại sao ông dám nghĩ là có thể có chuyện như thế được? Nếu quả có ai thuê hắn làm chuyện đó, tôi rất muốn biết đó là người nào?

- Chồng bà cũng đang muốn biết, thưa bà Cameron.

- Ông đã trao đổi chuyện này với chồng tôi?

- Vâng, tôi đã...

Lát sau, Lara hấp tấp lao ra khỏi văn phòng.

Lúc nàng về đến nhà, Phillip đang thu xếp hành lý vào vali trong phòng ngủ. Chàng thật lúng túng bởi bàn tay trái chưa cử động được.

- Phillip? Anh làm gì thế?

Chàng ngẩng mặt, nhìn thẳng vào vợ, và như thể lần đầu tiên nhìn thấy Lara.

- Anh dọn đi ở nơi khác.

- Tại sao? Anh đừng tin vào cái chuyện hồ đồ ấy. Câu chuyện khủng khiếp và hoàn toàn không có thật.

- Em đừng nói dối anh nữa, Lara.

- Không! Em không nói dối. Anh phải nghe em nói. Chuyện bất hạnh xảy ra với anh, em hoàn toàn không dính dáng gì hết. Không đời nào em lại muốn làm anh bị thương tật. Em yêu anh, Phillip.

Phillip quay nhìn vợ:

- Cảnh sát cho biết tên hành hung anh làm việc cho em. Chính em đã thuê hắn với giá năm chục ngàn đô-la để cắt gân tay anh.

Lara lắc đầu:

- Em hoàn toàn không biết chuyện đó. Em chỉ biết một điều là em không hề làm chuyện ấy. Anh không tin em sao?

Phillip nhìn vợ, không trả lời.

Lara đứng đó một lúc lâu rồi quay lưng, loạng choạng ra khỏi phòng.

Đêm hôm đó ở một khách sạn trong khu thương mại ở thành phố, Phillip thức trắng đêm. Đầu óc chàng lúc nào cũng chất đầy hình ảnh Lara.

Mình muốn biết thêm tin tức về Quý. Có lẽ nên họp lại với họ và thảo luận...

Anh có gia đình chưa? Anh kể về anh đi...

Khi tôi nghe anh chơi bản nhạc của Scarlatti, tôi cảm thấy như mình đang ở thành phố Naples bên Italia...

- Tôi mơ thấy giấc mơ toàn gạch ngói sắt thép và tôi cô biên giấc mơ ấy thành sự thật...

- Tôi đến Amsterdam cốt để gặp anh...

Anh có muốn em cùng đi Milan với anh không?

Em sắp làm anh hư đây... Anh đã định.

Và tình cảm triu mến, lòng thương cảm, sự chăm sóc tận tình của Lara.

Chẳng lẽ mình nỡ đối xử tệ bạc như vậy với nàng?

Lúc Phillip đến trụ sở cảnh sát, trung úy Mancini đã đang đợi chàng. Ông dẫn chàng vào một phòng họp nhỏ có sàn biểu diễn nhỏ ở đầu phòng.

- Chúng tôi mời ông đến chỉ cốt để ông nhận diện hắn.

Và để họ đánh Lara vào vụ này chứ gì? - Phillip trầm nghĩ.

Trên sân khấu có sáu người đàn ông cùng cao lớn như nhau và trạc tuổi nhau. Jesse Shaw đứng giữa. Khi chàng nhìn thấy hắn, đầu óc chàng đột nhiên gục xuống. Chàng như nghe thấy văng vẳng bên tai: "Đưa ví đây!" Chàng như cảm thấy nỗi đau khủng khiếp lúc hắn đưa lưỡi dao sắc như dao cạo cửa cổ tay chàng.

Chẳng lẽ Lara lại bô trí chuyện này để làm hại mình. Anh là người duy nhất em yêu trên cõi đời này.

Trung úy Mancini nói:

- Xin ông nhìn cho kỹ vào, thưa ông Adler.

Từ nay tôi sẽ làm việc ở nhà. Phillip cần có tôi bên cạnh.

- Ông Adler...

Em sẽ tìm đến những bác sĩ giỏi nhất trên thế giới.

Nàng luôn luôn bên cạnh chàng, chiều chuộng nâng niu chàng. Mohamed không đến với núi thì núi đến Mohamed vậy!

- Ông chỉ cho tôi kẻ nào đã tấn công ông hôm ấy?

Em lấy anh bởi vì em yêu anh. Từ đỉnh đầu đến gót chân em đều say mê anh. Bây giờ em vẫn yêu anh đúng như vậy. Nếu chúng ta không làm tình được với nhau nữa thì em vẫn hạnh phúc như thường. Điều em cần duy nhất là được anh ôm em và yêu em... Và nàng đã làm đúng như điều nàng nói.

Rồi đến đoạn cuối giữa hai người trong nhà họ.

Em hoàn toàn không dính dáng một chút nào đến chuyện tai họa anh đã phải chịu. Không đời nào em làm gì để anh phải đau đớn.

- Ông Adler...

Đúng là cảnh sát đã điều tra lắm. Phillip thăm nghĩ. Lạy Chúa, mình tin nàng. Nàng không thể làm chuyện ấy được.

Mancini lại nói:

- Người nào là thủ phạm đã tấn công ông tối hôm đó?

Phillip quay sang nhìn người thám tử, nói:

- Tôi không biết.

- Ông nói sao - Tôi không thấy hắn trong đám người này.

- Ông bảo nhớ rõ mặt hắn kia mà.

- Đúng thế.

- Vậy ông cho biết trong số những người này hắn là người nào?

- Tôi không thể, - Phillip nói. - Hắn không có mặt ở đây.

Mặt trung úy Mancini xịu xuống:

- Ông tin chắc là như thế chứ, ông Adler?

Phillip đứng lên:

- Tôi tin chắc.

- Vậy là xong, thưa ông Adler. Cảm ơn ông đã đến đây giúp chúng tôi.

Ta phải đến gặp Lara mới được, Phillip thăm nghĩ. Ta phải đến gặp Lara

mới được.

Nàng ngồi bên bàn giấy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phillip không tin nàng. Điều đó khiến Lara đau khổ vô cùng. Rồi Paul Martin nữa. Rõ ràng tất cả những chuyện này có bàn tay của ông ta. Nhưng tại sao Martin lại làm như vậy? "Cô có nhớ tôi đã nói với cô là bảo cậu ta phải chăm sóc vợ không? Cậu ta quá mãi mê biểu diễn. Phải có ai bảo cậu ta mới được!"

Phải chăng Martin làm chuyện này vì yêu nàng?

Hoặc vì căm giận nàng, trả thù nàng đã nhạt nhẽo với ông?

Howard Keller vào. Mặt anh tái nhợt và đau đớn.

- Vậy là chúng ta đã mất trắng Toà tháp Cameron, Lara. Cả hai nhà băng bảo hiểm phương Nam và nhà băng Đầu tư Quốc tế đều rút vì chúng ta không đảm bảo đúng thời hạn hoàn tất công trình. Chúng ta không còn cách nào để trả họ bằng những tài sản thế chấp nữa. Khốn khổ, toà nhà đang sắp sửa hoàn thành. Toà nhà cao nhất thế giới. Tôi... tôi rất lấy làm tiếc. Tôi biết chuyện này làm cô vô cùng khổ tâm.

Lara quay ra, nhìn thẳng vào mắt Howard và anh sững sốt thấy thái độ nàng hiện lên trên khuôn mặt. Mặt nàng xanh xao, đôi mắt thâm quầng. Gương mặt nàng tuy không còn chút sinh lực nào nhưng vẫn lộ ra vẻ kinh hoàng.

- Lara... cô có nghe thấy tôi nói gì không? Chúng ta bị mất Toà tháp Cameron rồi.

Khi Lara cất tiếng nói, giọng nói của nàng điềm tĩnh lạ thường:

- Tôi đã nghe thấy. Anh đừng băn khoăn làm gì, Howard. Chúng ta sẽ rút tiền ở một số công trình khác đổ vào đây và vẫn sẽ cứu được Toà tháp Cameron.

Lara làm Howard thấy hoảng sợ.

- Lara, chúng ta không còn chỗ nào có thể rút tiền nữa. Cô sẽ phải tuyên bố phá sản và...

- Howard...?

- Sao?

- Một người đàn bà có thể yêu một người đàn ông đến mức quá đáng không?

- Nghĩa là sao?

Giọng nàng thì thào như sắp chết.

- Phillip đã bỏ tôi, đã đi rồi.

Howard chợt hiểu:

- Tôi... Tôi rất ân hận, Lara.

Nụ cười hiện ra trên môi nàng rất lạ.

- Đúng là buồn cười, đúng vậy không? Tôi đã đột nhiên mất sạch mọi thứ.

Mất Phillip và mất mọi tài sản. Anh biết thế nghĩa là sao không, Howard? Số

phận đây. Số mệnh đã chống lại tôi. Chúng tôi không thể cưỡng được số mệnh, đúng thế không anh?

Chưa bao giờ Howard thấy nàng đau khổ đến như vậy. Anh thấy tim mình ứa máu.

- Lara...

- Tuy vậy chưa phải tôi đã mất hết. Tôi phải bay đi Reno chiều nay. Hội đồng xét xử sẽ tiến hành thẩm vấn...

Máy truyền âm lạo xạo.

- Trung úy Mancini đang ở đây, thưa bà Cameron...

- Mời ông trung úy vào.

Howard Keller nhìn Lara.

- Trung úy Mancini? Ông ta đến đây làm gì?

Lara hít một hơi thở sâu:

- Ông ta đến đây để bắt tôi, Howard.

- Bắt cô? Cô nói gì vậy, Lara?

Giọng nàng rất bình thản:

- Họ cho rằng tôi đã bố trí việc gây thương thích cho Phillip.

- Vô lý? Họ không thể ...

Cửa mở, trung úy Mancini bước vào. Ông ta đứng lại ở ngưỡng cửa nhìn hai người một lúc, rồi bước hẳn vào.

- Tôi đem lệnh bắt giam.

Howard Keller tái mặt. Anh lắp bắp nói:

- Các ông không thể bắt Lara? Cô ấy không làm gì hết.

- Ông nói đúng, thưa ông Keller. Không phải lệnh bắt Cameron mà là bắt ông.

Sao chiếu mệnh

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 35

Biên bản cuộc thẩm vấn Howard Keller do trung úy cảnh sát, thám tử Sal Mancini tiến hành.

Mancini: ông đã đọc bản quy định về các quyền lợi của ông rồi chứ, thưa ông Keller.

Keller: Vâng.

Mancini: Và ông từ chối không sử dụng quyền có luật sư?

Keller: Tôi không cần đến luật sư nào hết. Tôi khắc có cách tự biện hộ. Và tôi không muốn làm bất cứ điều gì có hại cho Lara.

Mancini: Ông đã trả cho Jesse Shaw năm chục ngàn đô-la để thuê hẳn tấn công Phillip Adler?

Keller: Đúng.

Mancini: Tại sao ông làm như thế?

Keller: Bởi Phillip làm khổ Lara. Cô ấy van nài cậu ta ở nhà với mình nhưng cậu ta vẫn cứ bỏ vợ để đi biểu diễn khắp nơi.

Mancini: Cho nên ông đã làm thế để ông Adler không thể đi biểu diễn được nữa?

Keller: Thật ra tôi không định làm Adler thành như vậy Jesse Shaw đã làm quá tay.

Mancini: Ông kể cho về Bill Whitman.

Keller: Hắn là tên khốn nạn. Hắn định vu cáo Lara để buộc cô ấy phải nộp tiền cho hắn. Tôi không thể để hắn moi tiền Lara một cách tàn bạo và khốn nạn như thế được. Hắn sẽ làm Lara sạt nghiệp mất.

Mancini: Và thế là ông bố trí giết Whitman?

Keller: Để che chở cho Lara Cameron.

Mancini: Bà Cameron có biết chuyện ông làm không?

Keller: Tất nhiên không. Nếu biết, không đời nào cô ta tán thành cho tôi thủ tiêu Whitman. Cô ấy không biết. Tôi ở bên cạnh cô ấy để bảo vệ, che chở cho cô ấy. Mọi việc tôi làm là vì cô ấy. Tôi sẵn sàng chết vì cô ấy. Tôi muốn hỏi ông một câu. Làm sao ông biết được là tôi nhúng tay vào vụ này?

Hết biên bản.

- Tại cơ quan cảnh sát, đại úy cảnh sát trưởng Bronson hỏi Mancini:

- Làm sao anh đoán được là Howard Keller chủ mưu vụ này?

- Ông ta giấu rất khéo đầu dây và tôi đã phải mất rất nhiều công mới lần ra được. Trong bản lý lịch phạm pháp của Jesse Shaw có ghi lại một vụ án cũ. Năm mười bảy tuổi, hắn đã ăn cắp một số trang bị của đội bóng chày thuộc Câu lạc bộ Chicago, đội bóng lúc đó nằm trong Liên đoàn bóng chày Hoa Kỳ. Tôi chợt nhớ là lúc ấy Howard Keller chơi trong đội bóng đó. Tôi bèn điều tra và tìm ra rằng hai người đã có thời gian cùng chơi trong một đội bóng với nhau.

Sau đấy, vì hoàn cảnh gia đình, Howard Keller phải bỏ đội bóng. Khi tôi hỏi Keller, ông ta trả lời là không hề quen Jesse Shaw. Tôi bèn gọi điện hỏi một người bạn cũ hồi đó chuyên viết bài bình luận về thể thao cho tờ báo Chicago Sun Times. Anh bạn tôi còn nhớ cả Howard Keller lẫn Jesse Shaw và nhớ hai người đó bấy giờ rất thân với nhau. Tôi bèn nghi là chính Howard Keller đã nhận Jesse Shaw vào làm cho công ty Cameron. Bà Lara Cameron thuê Jesse Shaw là do Howard Keller đề nghị. Có lẽ bà chưa gặp mặt Jesse Shaw bao giờ.

- Anh điều tra giỏi lắm, anh Mancini.

Mancini lắc đầu:

- Đại uý biết không? Thật ra những điều tra đó của tôi chẳng có tác dụng gì hết. Vì nếu chúng ta đến bắt Lara Cameron thì lập tức Howard Keller sẽ tự thú ngay, chẳng cần phải có những thông tin tôi thu lượm được.

Lara Cameron hoàn toàn suy sụp. Nàng không thể tưởng tượng Howard Keller lại là thủ phạm.

Trong ngàn ấy người, anh là người nàng ít nghi ngờ đến nhất. Anh ấy làm chuyện đó vì mình, Lara thầm nghĩ: Mình phải nghĩ cách giúp anh ấy.

Kathy ấn máy truyền âm.

- Xe đã sẵn sàng, thưa bà Cameron. Bà đi chứ ạ?

- Được! Nàng sắp phải đến Reno để khai trước hội đồng xét xử.

Năm phút sau khi Lara đi, Phillip gọi điện đến văn phòng.

- Đáng tiếc, thưa ông Adler. Bà nhà vừa đi xong. Bà phải đến Reno.

Chàng lộ vẻ thất vọng. Chàng đang rất tha thiết gặp vợ, xin vợ tha thứ.

- Khi nào cô liên hệ được với vợ tôi, cô nhắn giúp là tôi chờ điện thoại của bà ấy.

- Vâng, thưa ông.

Phillip gọi điện thoại tiếp đó cho ông bầu Ellerbee, nói chuyện với ông ta liền mười phút.

- Ông Ellerbee... Tôi sẽ ở lại New York và dạy ở nhạc viện Juillard.

- Họ có thể làm gì tôi được? - Lara hỏi.

Terry Hill đáp:

- Còn tùy. Họ sẽ yêu cầu chị khai. Nếu họ kết luận chị vô tội thì họ sẽ trả lại giấy phép kinh doanh sòng bạc cho chị. Còn nếu họ thấy có đủ chứng cứ để kết chị vào tội phạm pháp thì họ sẽ xử tội chị. Chị sẽ bị ra toà và sẽ lĩnh án, có thể là ngồi tù.

Lara lẩm bầm gì đó.

- Xin lỗi? Chị bảo sao?

- Tôi bảo cha tôi ngày xưa nói đúng. Quả là con người có số mệnh thật.

Cuộc thẩm vấn của Hội đồng xét xử kéo dài bốn tiếng đồng hồ. Họ hỏi Lara về việc tham gia vụ bán đấu giá và làm sao mua được khách sạn kiêm sòng bạc ở Reno. Lúc cuộc thẩm vấn kết thúc, ra ngoài, Terry Hill bóp chặt tay Lara.

- Chị trả lời rất tốt, Lara. Tôi đoán chị đã thuyết phục được họ. Họ không có bằng chứng nào để kết tội chị. Cho nên có nhiều cơ may chị sẽ...

Đột nhiên người luật sư của nàng ngừng bật.

Lara quay đầu ra nhìn. Paul Martin vừa bước vào gian tiền sảnh. Ông mặc bộ âu phục cũ kiêu cại khuy chéo ở ngực và mái tóc bạc trắng của ông chải theo đúng như hôm đầu tiên nàng gặp ông ta.

Terry Hill nói:

- Ôi Lạ chúa! Martin cũng bị gọi đến đây để thẩm vấn, - anh quay sang Lara. - ông ta có cảm chị lắm không?

- Anh nói vậy là ý sao?

- Lara? Nếu như ông ta khai đúng sự thật ra thì chị sẽ bị liên quan. Thậm chí nếu ông ta lại khai bậy rằng chính chị đã nhờ ông ta lên điều tra số tiền đề xuất của những người khác tham gia đấu giá thì chị sẽ phạm pháp và bị tù...

Lara đang nhìn theo Martin.

- Nhưng nếu ông ấy khai như vậy, chính ông ấy cũng bị tội.

- Chính vì thế tôi mới hỏi chị xem ông ta cảm chị đến mức nào. Nếu ông ta quyết làm hại chị thì ông ta cũng dám vào tù lắm.

Lara bối rối:

- Tôi không biết nữa.

Martin đang bước về phía họ.

- Chào cô Lara. Tôi nghe tin tình hình kinh doanh của cô đang rất gay go. - Mắt ông ta không để lộ ý gì hết. - Tôi rất tiếc.

Lara nhớ lại những lời Howard đã nói với nàng.

- Ông ta là dân Sicile. Mà dân đảo đó không biết tha thứ cũng không biết quên bao giờ. Paul Martin chắc đang uất giận nàng lắm, coi nàng là đã phản bội ông ta và sẽ không tha thứ cho nàng đâu.

Martin đã bước đi.

- Paul!

Martin đứng lại.

- Cô bảo gì?

- Em cần nói chuyện với anh.

Paul Martin hơi ngập ngừng.

- Được.

Ông hất đầu về phía một phòng nhỏ bỏ trống ở cuối hành lang.

- Ta vào đây.

Terry nhìn theo hai người vào khuất. Cửa khép lại ông sẵn sàng trả rất nhiều để nghe được câu chuyện giữa họ.

Nàng không biết mở đầu thế nào.

- Cô muốn gì, Lara?

Nàng không ngờ lại khó nói ra đến thế. Khi nói, nàng có cảm giác giọng mình rơi tõm vào vực thẳm.

- Em muốn anh buông tha cho em.

Martin cau mày:

- Tôi đâu có quyền buông tha? Tôi có nắm giữ gì cô đâu? - ông nhạo báng nàng.

Cổ họng Lara nghẹn lại:

- Anh thấy anh trừng phạt em như vậy vẫn chưa đủ sao?

Martin đứng lặng yên, trên mặt không biểu lộ vẻ gì hết.

- Quảng thời gian chúng ta quan hệ với nhau là quãng thời gian tuyệt vời, Paul. Ngoài Phillip ra, em không còn yêu quý ai hơn anh. Em chịu ơn anh nhiều đến mức em không bao giờ trả được hết. Em không hề định làm anh đau lòng. Anh hãy tin là như thế.

Câu chuyện trở nên khó nói.

- Anh có đủ sức mạnh để hủy hoại em. Có phải đây là điều anh mong muốn không? Làm em bị tù anh sẽ vui sướng chẳng? - Nàng cố ghìm để nước mắt khỏi trào ra. - Em xin anh, Paul. Trả lại cuộc sống cho em, đừng coi em là kẻ thù nữa.

Martin đứng yên, cặp mắt đen của ông không biểu lộ gì hết.

- Em cầu xin anh tha thứ. Em... Em cũng mệt mỏi lắm rồi, không muốn đấu tranh gì nữa. Paul? Anh đã thắng... - giọng nàng nghẹn ngào.

- Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa, người thư ký Hội đồng bước vào.

- Hội đồng mời ông vào khai, thưa ông Martin.

Martin đứng nhìn Lara một lúc lâu, rồi quay gót, đi theo người thư ký.

Thế là hết, Lara thầm nghĩ. Ông ta sẽ không tha thứ cho mình.

Terry Hill đi nhanh vào:

- Tôi khao khát được nghe xem ông ta sẽ khai trước Hội đồng như thế nào.

Chúng ta chẳng còn cách nào khác là ngồi đợi.

Họ ngồi đợi. Thời gian trôi chậm chạp tưởng như dừng lại. Khi Paul Martin bước trong phòng Hội đồng ra, trông ông ta mệt mỏi và buồn bã. Anh ấy già sọp đi Lara thầm nghĩ. Anh ấy oán mình chính bởi do mình mà anh ấy biến thành như thế này.

Paul Martin nhìn Lara, ngập ngừng rồi bước đến chỗ nàng.

- Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Cô đã biến tôi thành thằng ngu xuẩn. Nhưng đồng thời cô cũng đã từng là người đem lại cho tôi một quãng thời gian đẹp nhất trong suốt cả cuộc đời tôi. Vì vậy tôi cũng có phần chịu ơn cô. Tôi đã không khai gì với họ hết, Lara.

Mắt nàng ướm đầm.

- Ôi em không biết lấy gì cảm ơn anh, Paul...

- Hãy coi đây là quà tặng sinh nhật cô của tôi. Chúc cô nhân ngày sinh nhật!

Nàng nhìn theo Martin đi xa dần và lúc này nàng mới nhận ra câu nói của ông ta. Quà sinh nhật nàng của ông ấy tặng! Đầu óc nàng còn rối tung bao nhiêu sự việc cho nên nàng quên bẵng mất chuyện kỷ niệm sinh nhật, lại còn bữa tiệc nữa. Hai trăm khách sắp kéo tới khách sạn Cameron Plaza và chờ

nàng ở đó.

Lara quay sang người luật sư:

- Terry, tôi phải về New York tối nay. Một bữa tiệc lớn, long trọng đang đợi tôi ở đó. Họ có cho tôi rời khỏi đây chưa nhỉ?

- Đợi vài phút đã, - Terry Hill nói. Ông chạy vào trong hội trường. Năm phút sau ông quay ra, nói: - Chị có thể về New York được đấy. Sáng mai hội đồng mới công bố quyết định. Nhưng sẽ chỉ là thủ tục thôi. Chị có thể về nhà ngay đêm nay. À, mà nhân tiện, ông bạn chị nói đúng đấy. Paul Martin không làm gì hại đến chị hết.

Nửa giờ sau, Lara đang trên đường về New York.

- Chị cảm thấy bình thường chứ? - Terry Hill hỏi.

Lara nhìn người luật sư nói:

- Tất nhiên là tôi bình thường.

Hàng trăm khách quan trọng đang đợi nàng để dự bữa tiệc đêm nay mừng nàng. Nàng đã có thể ngẩng cao đầu. Nàng vẫn là Lara Cameron...

Nàng đứng giữa gian phòng vũ hội thênh thang và nhìn xung quanh.

Mình sáng tạo nên toà nhà này. Mình đã sáng tạo nên bao nhiêu toà nhà vươn cao lên bầu trời, làm biến đổi cuộc sống của hàng vạn con người trên khắp nước Mỹ. Và bây giờ thì tất cả những toà nhà đó sẽ thuộc về các nhà băng vô danh.

Nàng như nghe thấy tiếng cha nàng văng vẳng bên tai: Đây là số mệnh. Số mệnh bao giờ cũng đen đui với tao. Nàng hồi tưởng lại nhà trọ ở thị trấn Glace Bay, nơi nàng đã sinh ra và lớn lên. Nàng nhớ buổi đầu tiên đến trường học nàng đã hoảng sợ như thế nào: Em nào nêu tên đồ vật gì bắt đầu bằng chữ Đ nào? Nàng nhớ lại các khách trọ, nhớ lại ông già Bill Rogers... Quy tắc đầu tiên trong nghề xây dựng là "tiền của người khác". Cháu đừng quên điều đó. Rồi câu của ông Charles Cohn: "Tôi chỉ ăn thức ăn kosher thôi và tôi e rằng ở Glace Bay không có".

- Nếu cháu điều đình và mua được khu đất này thì ông có chịu thuê nhà ở đó trong thời hạn năm năm không?

- Không đâu, Lara. Ta sẽ thuê của cô trong mười năm kia.

Và cả lão chủ nhà băng Sean McAllister nữa...

- Tôi muốn có lý do chính đáng để cho cô vay món tiền đó. Cô đã ngủ với nam giới bao giờ chưa?

Và Howard Keller:

- Cô làm rồi đấy...

- Tôi muốn ông đến với tôi và làm việc với tôi...

Rồi bao nhiêu may mắn khác nữa. Toàn những thành công rực rỡ. Và

Phillip. Chàng Hoàng tử Lochinvar của đời nàng. Người mà nàng yêu say

đắm.

Và đây là sự mất mát lớn nhất trong cuộc đời nàng.

Một tiếng gọi:

- Lara...

Nàng quay lại.

Jerry Townsend.

- Cậu Carlos cho tôi biết là bà đang ở đây, - anh ta bước đến gần nàng. - Tôi rất lấy làm tiếc về bữa tiệc kỷ niệm sinh nhật...

Lara nhìn anh ta:

- Nhưng sao... Sao lại thế này?

Townsend cũng nhìn nàng:

- Vậy ra ông Howard không nói gì với bà ư?

- Nói gì?

Do báo chí đăng tin nói xấu chúng ta nhiều quá và cũng do nhiều khách mời tỏ ý ngại ngùng nên chúng tôi quyết định gửi thiệp hoãn lại. Tôi đã bàn với ông Howard Keller và nhờ ông nói lại với bà. Thú thật là gần đây trí nhớ của tôi bị giảm sút mạnh.

Lara dịu dàng nói:

- Chuyện ấy không quan trọng, - nàng nhìn lại gian phòng rộng lớn lần cuối cùng. - Tôi đã có được mười lăm phút của tôi chứ?

- Bà nói gì?

- Không, - nàng bước ra phía cửa.

- Bà Lara! Ta lên văn phòng đi. Có vài thứ cần phải thu xếp.

- Được. Có lẽ sẽ không bao giờ mình còn trở lại toà nhà này nữa, Lara thầm nghĩ.

Trong thang máy để lên các Văn phòng Điều hành, Jerry Townsend nói:

- Tôi có nghe chuyện về Howard Keller. Không thể tưởng tượng ông ta lại nhúng tay vào việc đó.

Lara lắc đầu:

- Nguyên nhân chính là do tôi. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình về chuyện đó, Jerry.

- Không. Bà không có lỗi gì hết.

Đột nhiên Lara cảm thấy nàng vô cùng cô đơn.

- Jerry, nếu như anh còn chưa định đi ăn tối ở đâu.

- Bà tha lỗi, bà Lara. Tối nay tôi có hẹn mất rồi.

Cửa thang máy mở, hai người bước ra.

- Những giấy tờ cần phải ký nằm trên bàn ở phòng Hội nghị, - Jerry nói.

- Tốt.

Cửa phòng Hội nghị đóng. Jerry đợi Lara mở, và trong lúc nàng đang mở, chừng bốn chục tiếng người ở trong cất tiếng hát:

- Chúc mừng ngày sinh nhật của bà, Chúc mừng ngày sinh nhật của bà...
Lara ngạc nhiên đứng sững người. Trong phòng đầy chật những người đã cùng cộng tác với nàng trong những năm qua: kiến trúc sư, nhà thầu xây dựng, đốc công... Có cả ông già Charles Cohn và giáo sư Meyers, Horace Guttman và Kathy, cả cha của Jerry Townsend.

Nhưng nàng chỉ thấy mỗi một mình Phillip.

Chàng chạy về phía nàng, dang rộng hai tay đón nàng và đột nhiên Lara cảm thấy cô hòng nghẹn lại.

- Lara thân yêu... - tiếng chàng thốt lên như một lời ve vuốt.

Lara nép mình trong vòng tay chồng, cố nén để khỏi oà khóc. Và nàng thầm nghĩ: mình đã đang ở nhà. Đây mới là vị trí của mình. Trong lòng nàng trào lên một cảm giác nồng ấm diệu kỳ và thanh thản. Chàng ôm chặt vợ trong vòng tay và Lara cảm thấy thân thể chàng nóng hổi. Đây mới là điều đáng giá nhất, nàng thầm nghĩ.

Mọi người đã vây quanh nàng và họ đều nói, gần như cùng một lúc.

- Chúc mừng ngày sinh nhật, Lara...

- Hôm nay trông bà đẹp quá... - Bà có ngạc nhiên trước món quà này không?

Lara quay sang Jerry Townsend:

- Thì ra anh tổ chức tất cả những chuyện này...?

Jerry lắc đầu:

- Không. Đây là Phillip bố trí.

- Ôi anh yêu!

Đám hầu bàn bung vào các khay thức ăn nguội và đồ uống.

Ông già Charles Cohn nói:

- Dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì tôi cũng rất tự hào về cô, Lara. Cô đã nói rằng cô sẽ phải sống khác đi và cô đã làm được điều cô nói.

Cha của Jerry Townsend nói:

- Người phụ nữ này đã cứu sống tôi.

Kathy mỉm cười nói tiếp:

- Cứu sống cả tôi nữa.

- Chúng ta hãy nâng cốc, - Jerry Townsend nói to. - Chúc mừng người phụ nữ đã trở thành một người phụ nữ kỳ diệu!

Mọi người lần lượt nâng cốc chúc mừng nàng.

Cuối cùng đến lượt Phillip.

Chàng muốn nói bao nhiêu điều nhưng chàng chỉ tóm gọn trong năm chữ:

- Chúc mừng người tôi yêu!

Nước mắt long lanh trên đôi mắt Lara. Nàng không biết nói gì bây giờ.

- Tôi... Tôi vô cùng biết ơn tất cả các bạn, - nàng nói. - Tôi sẽ không bao giờ trả hết cái ơn này. Ý tôi muốn nói rằng...

Nàng nghẹn lại, không nói thêm được nữa.

- C... cảm ơn tất cả.

Rồi nàng quay sang chồng:

- Cảm ơn anh, anh yêu. Đây là ngày kỷ niệm sinh nhật làm em sung sướng nhất trong tất cả những ngày sinh nhật trong cuộc đời em, - đột nhiên nàng sực nhớ ra. - Đêm nay em sẽ phải bay trở lại Reno.

Phillip nhìn vợ. Chàng cười to:

- Anh chưa được đến Reno bao giờ...

Nửa giờ sau hai vợ chồng đã ngồi trong chiếc limousine trên đường ra sân bay. Lara nắm tay chồng trầm nghĩ.

Vậy là mình không mất gì hết. Những năm tháng còn lại của cuộc đời, mình sẽ dành cho Phillip. Ngoài ra không thứ gì còn là quan trọng đối với mình nữa. Điều quan trọng duy nhất là ở bên chàng và chăm sóc chàng. Ngoài ra mình không cần bất cứ thứ gì khác.

- Lara...?

Nàng vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

- Đỗ lại đã, Max!

Xe bị phanh gấp, dừng hẳn lại.

Phillip ngạc nhiên nhìn vợ. Họ đỗ xe trước một khu đất trống lớn, mọc đầy cỏ dại. Lara ngắm khu đất Lara...

- Anh nhìn xem, Phillip?

Phillip quay ra nhìn.

- Cái gì?

- Anh không thấy à?

- Thấy gì?

- Khu đất đẹp quá! Có thể xây ở đây một khu buôn bán sầm uất, ở chỗ góc kia kia! Còn ở giữa chúng ta sẽ xây những toà cư xá thật hiện đại. Khu đất này đủ cho bốn toà nhà cư xá lớn đấy. Anh thấy chưa, anh yêu?

Phillip nhìn vợ. Chàng như bị thôi miên.

Lara quay sang nói với chồng, giọng nàng say sưa:

- Và đây là dự kiến của em...

Hết.

Nguồn: Nguyễn Học (Mỗ Hà Nội)

VNthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 20/11/2006 12:31:49 SA